

Giới thiệu Đại Giá Quý Phi

Truyện online hay mang tên Đại Giá Quý Phi của tác giả Nải Chùy Ma Quỷ Ngư được coi là tác phẩm ngôn tình sủng hay, vì hạnh phúc của chuy, y đã thay chuy gả vào trong hoàng cung đại viện.

Vốn tưởng rằng miễn là y thấp giọng, hoàng đế sẽ không phải chú ý đến y, chờ thời cơ chín muồi rồi y có thể kim thiên thoát xác. Ai ngờ, hoàng đế này không chỉ hàng đêm tìm y, ngay cả ban ngày sau khi lâm triều cũng đeo dính ở nơi này của y. Tình khúc gọi nhớ trong siêu phẩm Địch nữ vương phi.

Đây rốt cuộc là truyện gì vậy? Là hân phát hiện được điều gì đó hay là đang dò xét cái gì? Bằng không hậu cung ba nghìn, Vì sao chỉ mỗi mình mình không chớp mắt đã vừa ý hân?

Phi tử này của hân thực ~ đặc biệt, Kê khác luôn chỉ mong sao được sủng ái của hân, Nàng lại lúc nào cũng đưa tầm hướng ngoài cửa mà đây, Là mị lực của hân giam xuống sao? Hay là nàng trong lòng đã có kẻ khác? Trời ạ! Nguyên lai ~ cũng không phải!

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đồ Chú

“Cái... Cái gì?” Một tiếng rống kinh hoàng đầy căm phẫn làm chấn động nóc nhà Lí phủ Hộ bộ thị lang Lí Vệ Đình khiến cho cả ngôi xanh cũng rung lên cành cách, rốt cuộc có hai ba miếng vì “Ý chí không vững” mà từ nóc nhà rụng xuống, hoa hoa lệ lệ kết thúc sứ mạng che mưa cản gió của chúng.

“A... Ha... Cái đó... Lan,” Lí Vệ Đình rất không tiến bộ mà trốn ở sau lưng thê tử, “Con nghe vì phụ nói đi!”

“Nói? Nói cái gì? Nói cha bởi vì số tiền đánh cược mà mất toi hạnh phúc của cả đời con gái người ta?” Lí Tĩnh Lan chỉ nhìn thấy vền vền mỗi cái đầu của phụ thân lòi ra, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn, nàng thề, nếu người trước mặt này không phải là phụ thân của nàng, nàng thật muốn chém hân ra thành một trăm tám mươi khúc!

“Không nghiêm trọng như vậy chứ?” Lí Vệ Đình lầm bầm, “Lan, nói thế nào con cũng đã lớn đầu rồi, những người tới tận nhà cầu thân thì ai con cũng gai mắt, còn như vậy nữa con sẽ thành bà cô già gà không được!”

“Ai nói con sẽ gà không được! Con...” Lí Tĩnh Lan tùy tiện giơ bình hoa bên cạnh lên, nhưng sau đó trông thấy mẫu thân lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, lại không cam lòng mà để xuống, tuy biết rõ mẫu thân hơn phân nửa là giả vờ, nhưng là chống cự không lại nét mặt khổ sở đó của mẫu thân. “Dù thế nào cũng... Con không muốn đi làm phi tần của cái lão hoàng đế đó!”

“Đương kim Thánh Thượng chính là một chút cũng không phải lão a, tháng trước mới qua tuổi đôi mươi, cho nên các thần tử dưới tay ngài đây mới cuống cuống thay ngài tuyển phi tần như vậy. Cùng tiến cung với tỷ còn có Tam tiểu thư nhà Vệ Thượng thư, Tứ tôn nữ(1) của Tàn Thừa tướng và một vị công chúa nước láng giềng. Nghe nói ba nàng ấy đều là những xử nữ xinh đẹp như thiên tiên, cầm kỳ thi họa, nữ công gia chánh, mọi thứ đều tinh thông. Đối với tướng mạo bình thường, cầm kỳ thi họa, nữ công gia chánh đốt đặc cán mai là Lan mà nói, có thể vào cung là đã có số may mắn cực lớn rồi, tỷ còn oán trách cái gì?” Người nói chuyện nhàn nhả tựa ở trên khung cửa, một cái đầu tóc thật dài tùy ý cài lên ở sau người, hai lọn buông xuống trên trán, dung mạo mặc dù không xuất sắc, nhưng khiến cho người ta có một loại cảm giác rất thoải mái. Y còn có khuôn mặt giống hệt Lí Tĩnh Lan, chỉ khác nhau ở khí chất, hơn nữa cả người y là một bộ nam trang.

Lí Tĩnh Lan quay đầu, căm tức nhìn kẻ kia trưng ra cái gương mặt giống hệt mình, “Nói ta tướng mạo bình thường? Vậy đệ chẳng phải cũng thế? Hơn nữa, điều này có thể trách ta sao? Ai bảo cha chúng ta khó coi dữ vậy!”

“Lan, không được bắt kính với cha!”

“Hừ!” Lí Tĩnh Lan trừng mắt liếc phụ thân một cái, người đứng ở phía sau vẫn một bộ mặt ngây ngô cười, “Người ấy mà có chỗ đáng tôn kính a!” Lí Tĩnh Lan nói thầm. “Dù sao con cũng sẽ không tiến cung, phụ thân đại nhân nên đi thoải thác và từ bỏ tiền đặt cược của Ngụy vương gia đi! Nếu các người cứng rắn muốn bức con, đừng trách con bỏ nhà ra đi!” Nói xong, Lí Tĩnh Lan định rời đại sảnh.

“Tại sao?”

“Cái gì mà tại sao?”

“Lan trước kia không phải rất muốn tiến cung sao? Vì cái gì hiện tại có cơ hội xong lại muốn cự tuyệt a?”

Lí Tĩnh Lan ngẩn người, liền tức thì vung tay qua đầu, “Cái đó bất quá là hồi nhỏ hiểu kỳ thôi, nữ nhân tiến cung có mấy người là có kết cục tốt đẹp a? Chẳng lẽ Tĩnh muốn ta cũng giống như những người đó sao?”

Lí Tĩnh Lam không trả lời, chỉ là như có điều suy nghĩ mà nhìn nàng, nàng nói đúng không sai, nữ nhân tiến cung quả thực không mấy người có kết cục tốt, nhưng vì cớ gì Lan trong chớp mắt kia lại khổ tâm? Chẳng lẽ là...

Lí Tĩnh Lan đóng cửa khuê phòng, từ trong ngực lấy ra một phiến lá bằng bạc, nhẹ nhàng mà vuốt ve, “Ngân Diệp(2) a Ngân Diệp, huynh thật đúng là người cũng như tên, chung quy là một kẻ lạnh như tiền.”

“Quả nhiên mà!”

Lí Tĩnh Lan bất thành linh quay đầu lại, trông thấy Lí Tĩnh Lam ngồi ở trước cửa sổ phòng nàng, “Tĩnh! Đệ như thế nào lại dám tùy tiện vào khuê phòng của cô nương ta?”

“Đệ gõ cửa nhiều lần rồi, nhưng hình như tỷ không có nghe thấy.” Lí Tĩnh Lam xét kỹ biểu tình trên gương mặt y, “Phụ thân sai đệ sang đây nói cho tỷ biết một tiếng, từ hôm nay trở đi tỷ không được phép ra khỏi phòng một bước, cho đến ngày kiệu trong cung đến trước cửa.”

Sắc mặt Lí Tĩnh Lan thật sự thay đổi thành trắng bệch, một đôi mắt to tức khắc tràn ngập lệ, đôi môi run rẩy, vẻ mặt hoảng sợ, “Phụ thân... Phụ thân như thế nào lại có thể đối xử với ta như vậy!”

Lí Tĩnh Lam nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ đến trước mặt nàng, đưa nàng nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, “Lan, có một số việc không thể thay đổi được, tỷ nên chấp nhận.”

“Không! Ta không chấp nhận được, cha... Cha chưa từng đối xử với ta thế này!” Lí Tĩnh Lan khóc không thành tiếng mà nói.

“Lan ngốc,” Lí Tĩnh Lam cười khê, “Cha đương nhiên sẽ không đối với tỷ như vậy, cha đã đến Ngụy vương phủ, tin chắc sẽ mang về tin tốt.”

“Đệ...” Lí Tĩnh Lan nháy mắt ngừng lệ, kinh ngạc đến ngây người mà nhìn y, nửa ngày mới lấy lại được tinh thần, “Đáng hận! Đệ dám gạt ta!”

“Không lừa tỷ thì sao có thể biết được việc này a?” Lí Tĩnh Lam đem chiếc lá bạc cầm trong tay giơ lên cao, không cho nàng đoạt lấy, “Nguyên lai Lan yêu thích chính là tiêu tử này a? Hẳn biết không?”

Lí Tĩnh Lan gục đầu xuống, “Rõ lại như thế a? Hẳn căn bản là không có khả năng yêu ta.”

“Phải không? Nghe nói hẳn trước kia là hoàng tử của Ngạc Uyển quốc! Xem ra Lan nhất định là vô duyên với chức hoàng hậu rồi!”

“Tĩnh đang chê cười ta sao?”

“Không, đệ chỉ là muốn nói cho tỷ biết, yêu thích thứ gì thì phải nỗ lực đạt lấy, mặc dù có đôi khi nỗ lực rồi cũng không chắc có thể lấy được, nhưng tôi thiếu chúng ta đã không còn nuối tiếc, tỷ nói có đúng không, Lan?”

“Ta...”

“Còn hơn ở chỗ này khổ sở chờ đợi, không bằng chính mình đi thực hiện.” Lí Tĩnh Lam đứng dậy nhảy lên bậc cửa sổ, “Lan của chúng ta và các cô nương thế thường khác nhau chính là, nàng dám yêu dám hận, đúng không? Lan?” Tặng nàng một nụ cười khích lệ, Lí Tĩnh Lam phóng đi.

Lí Tĩnh Lan cầm chiếc lá bạc kia đặt trên bàn cùng với tờ giấy nhỏ: căn miếu đồ nát của Thành Đông.

Tĩnh... đã sớm biết sao?

Đêm khuya, người của Lý phủ đều đã đi vào giấc mộng.

Lí Tĩnh Lan thổi ngọn nến, ngồi im ở phía trước cửa sổ, ngẫm nghĩ lời Tĩnh nói lúc ban ngày. Cuối cùng, nàng đứng dậy lấy chút đồ nữ trang, đem lá thư đã viết từ lâu lưu tại trên bàn...

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhập Cung Tiên Dạ

“Xoảng” một tiếng, Lí Vệ Đình nhân lúc kích động đã ném vỡ chén trà trong tay, trong đại sảnh yên tĩnh phát ra tiếng vọng lạnh lạnh, nhưng cũng không

có ai chú ý đến, mọi người đều kinh ngạc nhìn vị tiểu thư Lí gia đang đứng giữa đại sảnh, hay phải nói là – công tử Lí gia?

“Con... nói cái gì? Lặp lại lần nữa?” Lí Vệ Đình hỏi.

“Con nói Lan đã đi rồi, con là Tĩnh, cha.”

Trái ngược với phụ thân và mẫu thân cùng bọn hạ nhân về mặt kinh hoàng, Lí Tĩnh Lam lại lộ ra vẻ bình tĩnh lạ thường. Rút thắt lưng bên hông, tháo xuống nữ trang toàn thân, từ trong áo lót lấy ra hai cái túi vải tròn, vạt áo trước mở rộng để lộ bộ ngực trắng như tuyết nhưng bằng phẳng.

“Con... này... này đến cùng là chuyện gì đã xảy ra?” Lí Vệ Đình vỗ bàn, sắc mặt đỏ lên, giận dữ trừng mắt quát bọn hạ nhân: “Ta không phải muốn các người theo sát tiểu thư sao? Như thế nào y lại biến mất mà không một ai phát giác?”

“Cha, Lan là con thả đi, người đừng trách bọn hạ nhân.” Lí Tĩnh Lam nói: “Trước đó người không nên ưng thuận tiền đặt cược của Ngụy vương gia, người không biết, Lan nghe được người muốn đem tỷ nhốt lại thì khóc thương tâm đến cỡ nào đâu, chẳng lẽ người muốn Lan hận người cả đời sao?”

“Con...” Lí Vệ Đình tức giận đến cời giày muốn đập bẻ đầu y, nhưng nhìn thấy khuôn mặt kia thì trong lòng lại dâng lên một trận yêu thương và áy náy, chán chường đem giày ném ở trên đất, Lí Vệ Đình dường như thoáng cái đã già đi mười mấy tuổi, “Ai bảo Ngụy lão đầu sẽ mà thành giáo kì nghệ(*) tới con? Ta như thế nào lại cam lòng đối với Lan như vậy? Nhưng Hoàng Thượng đã hạ thánh chỉ, con bảo ta phải làm sao bây giờ? Hiện tại nói đón lại biết dùng cái gì? Ngày mai trong cung sẽ nhận người, con bảo ta đi nơi nào chuẩn bị một nữ nhân cho bọn hần hả? Tội khi quân, đây chính là phải roi đầu!”

“Ha ha,” Lí phu nhân cười ra tiếng, đứng dậy nhặt chiếc giày trên đất mang vào cho phu quân, “Mọi người đều nói hiểu con không ai bằng cha, người lại một chút cũng không hiểu con của mình, Tĩnh từ nhỏ đã không phải là một đứa bé làm chuyện lỗ mãng, nó nhất định đã có đối sách, đúng hay không? Tĩnh?”

“Đúng vậy, thưa mẹ.” Lí Tĩnh Lam nhận lấy áo choàng hạ nhân đưa tới, khoác vào, nói ra kế hoạch của mình. Chính là trong khoảng thời gian nửa năm, chán hần sẽ không phạm sai lầm nào chứ?

Tại hoàng cung, một đội cấm vệ quân nghiêm ngặt đi tuần. Trong ngự phòng vẫn như cũ đèn đuốc sáng trưng, vị hoàng đế trẻ tuổi Long Ngự Thiên đang vui đùa giữa đồng tấu chương cao vãi thóc ở trên bàn.

Chợt nghe nơi nào đó trong phòng truyền đến một tràng tiếng ngáy.

Long Ngự Thiên ném bút son trên tay xuống, nhìn xà nhà, “Nguyệt, tiếng ngáy của người ồn ào đến trầm.”

Một đạo bóng trắng từ trên xà nhà nhẹ nhàng xuống tới, quý một gối mà chấp tay: “Cổ Nguyệt tham kiến Hoàng Thượng.”

“Đứng lên đi.” Long Ngự Thiên uể oải nằm dài trên long ý, “Cấm vệ quân có đúng hay không nên thay đổi? Như vậy lại không người nào phát giác ra người lên vào, mà người còn mặc một bộ bạch y nữa.”

“Thưa đúng, thần ngày mai liền tăng cường huấn luyện bọn họ.”

“Không sao, cũng không cần gấp như vậy, người nghỉ ngơi trước vài ngày rồi nói sau.” Long Ngự Thiên thuận tay cầm lấy một món trái cây trong mâm hoa quả ném cho hần, chính mình cũng cầm một trái cắn một phát hỏi: “Chuyện trầm sai người điều tra thế nào rồi?”

“Quả không ngoài Hoàng Thượng dự đoán, Khiêm vương gia chủ động xin điều về biên cương quả nhiên là trong lòng muốn làm loạn.” Cổ Nguyệt từ trong ngực lấy ra một bao phong thư đưa cho hần.

Long Ngự Thiên hai mắt xem, đem nó đặt ở trên ngọn nến, chốc lát, ngọn lửa nuốt chửng trang giấy, thiếu chút nữa đốt tới ngón tay hần. “Phái người nghiêm ngặt theo dõi hần.”

“Chỉ là theo dõi thôi sao? Mấy thứ này cũng đủ để buộc tội rồi.”

“Hô ~” Thở một hơi thật dài, trong mắt Long Ngự Thiên hiện lên vẻ cô đơn, lập tức liền bị che đi, “Hần như thế nào cũng là ca ca của trầm, trầm không muốn đuổi cùng giết tận hần.”

“Ha ha, Hoàng Thượng thật đúng là nhân từ nà!”

“Nhân từ sao?”

Hần có thật sự nhân từ không? Hần thân là Ngũ hoàng tử, vì để đạt được ngôi vị này đã lợi dụng hãm hại biết bao nhiêu huynh đệ? Nhưng chính xác sau khi đạt được rồi lại như thế nào a? Hần mất đi càng nhiều...

“Nguyệt, người có sợ trầm không?”

Cổ Nguyệt tinh tế, lập tức nở nụ cười, “Hoàng Thượng sẽ giết thần sao?”

“Sẽ không, cho dù ngươi có phản bội trẫm, trẫm cũng sẽ không giết ngươi.”

“Cổ Nguyệt này không phải là sợ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nên biết, Cổ Nguyệt cái gì cũng không sợ, chỉ có sợ chết.”

Hoàng đế trẻ tuổi nở nụ cười, nụ cười rất nhẹ nhàng rất trong sáng, giống như đứa trẻ được tặng cho bảo vật.

.

Căn miếu đồ nát của Thành Đông.

Ngân Diệp nhìn nữ tử đang ngủ say bên cạnh mình, nhẹ nhàng lướt qua gương mặt nàng, lấy ra một mảnh lá cây cắt đứt dây thừng cột vào tay hai người. Mở cửa phòng, phi thân rời đi.

Thực xin lỗi, nàng cho ta tình yêu, ta không thể... Trọn kiếp này, Ngân Diệp ta, đã định là một kẻ phụ lòng người...

Đêm đã khuya, mây đen che kín ánh trăng.

Lí Tĩnh Lam đứng trước cửa sổ, để mặc gió mát lùa mái tóc dài của y. Lan, ngày mai đệ sẽ tiến cung rồi, tỷ nhất định... nhất định phải hạnh phúc a, bởi vì đệ đã mang tính mạng của cả nhà ra mà đánh cược già trang...

Tắm rửa sơ qua rồi Cổ Nguyệt cầm khăn sạch lau người, không cảm lòng được mà sờ vào vài vết sẹo đáng sợ trên thân.

Vết sẹo ở sườn thất lưng kia phải là mười hai tuổi thì lưu lại không? Mẹ hần là bà vú của Ngũ hoàng tử, hần và Long Ngự Thiên cùng lớn lên, thuở nhỏ đã được dạy dỗ, Ngũ hoàng tử là trời, tất nhiên, bất luận lúc nào cũng đều phải bảo vệ Ngũ hoàng tử, cho nên năm ấy trong cung có thích khách xông vào, hần không hề nghĩ ngợi liền lao về phía người, thay người đỡ một đao trí mạng. Có lẽ là mệnh của hần chưa tuyệt, kẻ kia một phát nhường hần tránh chỗ hiểm, nên hần không có chết.

Hai đạo vết thương trên bả vai, là năm ấy mười sáu tuổi sao? Cũng là năm Long Ngự Thiên đăng cơ. Đại hoàng tử vì ngăn cản tân hoàng đăng cơ đã phái sát thủ đột kích Ngũ hoàng tử, hần đã chiến đấu anh dũng để Long Ngự Thiên được hộ tống ra khỏi cung, hần lại bị bắt, Đại hoàng tử dùng móc sắt xuyên qua bả vai hần treo suốt ba ngày ba đêm, chất vấn tằm tích của Ngũ hoàng tử. Hần lúc ấy thật sự là rất oan ức, bởi vì lúc đó hần đang chống lại đám sát thủ, có biết Long Ngự Thiên được đưa đến đâu đâu mà nói! Cũng may ngày thứ tư hần được người ta cứu ra, bằng không hần thật sự sẽ phải chết thẳng căng rồi.

Hoàng Thượng hỏi hần sợ người không? Kỳ thực là hần sợ, sợ một ngày nào đó người từ bỏ hần, vậy so với giết hần còn làm hần khó chịu hơn... Bởi vì, trước kia bảo vệ người là vì lòng trung thành, hiện tại... Tâm tình cuối cùng bất tri bất giác mà thay đổi, tuy rằng thể thường vốn không cho phép, nhưng, chỉ cần lặng lẽ... lặng lẽ ở bên cạnh người là tốt rồi...

—

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nhập Cung

Sao Kim mộc ở phương Đông, bầu trời không phát ra ánh sáng, một mảng mờ mịt. Nhưng người của Lí phủ sớm đã rời giường, e rằng phải nói là bọn họ đã một đêm không ngủ, ít nhất thì Lí đại nhân, Lí phu nhân và công tử Lí gia đúng là đã tỉnh.

“Thánh chỉ đến ~” Tiếng nói nhạ như vệt của Phúc công công ở ngoài cửa vang lên, Lâm Lộc một đường chậm chậm chạy ra mở cửa.

Lí Tĩnh Lam thân phục nữ y bình tĩnh theo sát phía sau phụ thân đi ra đại sảnh, vào viện tử lí quý xuống tiếp nhận Thánh chỉ.

“Tĩnh, thể này thực sự được chứ?” Lí Vệ Đình bất an hỏi.

“Con là Lan, cha.” Lí Tĩnh Lam thấp giọng nói: “Chẳng lẽ cha có đối sách khác tốt hơn?”

“Còn không phải đều là con, ai, cũng tại ta...” Lí Vệ Đình không trách mắng nên lời, bình thường hay nuông chiều con cái chính là y, giờ thật tình không biết nên trách mắng như thế nào, hơn nữa y cũng không có cơ hội trách mắng, bởi vì Phúc công công đã mang Thánh chỉ đi tới trước mặt y.

“Hộ bộ thị lang Lí Vệ Đình tiếp chỉ ~” Phúc công công hắng giọng một cái, mở rộng Thánh chỉ ra nói: “Phụng thiên thừa nhận, Hoàng đế chiếu rằng: Trẫm

nghe nói thiên kim tiểu thư Lí Tĩnh Lan của Hộ bộ thị lang Lí Vệ Đình, mạo như thiên tiên, ôn nhu nhân thực, huệ ngoại tú trung, cả cảm kỳ thi họa mọi thứ đều thông thạo, trầm chán thành mền mọt, đặc biệt hạ chiếu cho mời nàng nhập cung, cùng trăm kết nghĩa phu thê, trăm năm hòa hợp. Khâm thư.” Lý công công lại đem Thánh chỉ gấp lại giao cho Lí Vệ Đình, đôi gò má đầy ý cười: “Chúc mừng a, Lý đại nhân.”

“Tạ chủ long ân.” Lí Vệ Đình ráng nặn ra vẻ mặt tươi cười, nói: “Chung vui, chung vui. Phúc công công mời vào trong dùng chút trà thuốc, để tiểu nữ sửa soạn một chút sẽ theo ngài vào cung.”

“Hào hảo, Lý đại nhân, mời.”

“Công công, mời...”

Sau khi Lí Vệ Đình cùng đi với Phúc công công vào đại sảnh rồi, Lí Tĩnh Lan rốt cuộc nhìn không nổi mà cười ra tiếng. Mạo như thiên tiên, ôn nhu nhân thực, huệ ngoại tú trung, cảm kỳ thi họa mọi thứ đều thông thạo? Thật bọn họ lại có thể viết ra những thứ này, cái này đúng là không thể cùng Lam “xứng đôi” nổi à.

“Thiếu... Tiểu thư, người cười cái gì vậy?” Nha hoàn vốn hầu hạ Lí Tĩnh Lan khó hiểu hỏi.

“Không... không có gì...” Lí Tĩnh Lan vẫn cười, “Các người cũng đi thu dọn đồ đạc đi, Phúc công công đang chờ mà.”

“Vâng, Thúc Hoàn (Ngọc Hoàn) xin cáo lui.”

Sau khoảng thời gian nhắc một chén trà, Lí Tĩnh Lan dẫn theo hai ti nữ xuất hiện ở đại sảnh. Tùy thân chỉ mang theo một cái rương lớn, vài món nữ trang mới làm cho y, mấy quyển thư tịch thường xem cùng với một bộ cờ bằng gỗ.

So với của hồi môn của nàng kì này, y nhất định là phi tử giản dị nhất từ thời Thánh Long quốc khai lập đến nay, đồng thời cũng là nam phi đầu tiên của Thánh Long quốc – mặc dù chỉ có người của Lí gia biết.

Phúc công công đặt chén trà trong tay xuống, nhìn thoáng qua Lí Tĩnh Lan, nói thầm trong bụng: Ngụy vương gia như thế nào lại tiến cử một người tầm thường như vậy vào cung.

“Lý đại nhân, lão nô đưa tiểu thư về cung được rồi?”

“Thật muốn cùng công công tán gẫu thêm vài câu nữa, nhưng công công lại muốn kịp quay về hầu hạ vạn tuế gia lâm triều, Lý mỗ sẽ không giữ nữa, tiểu nữ về sau xin giao cho công công chiếu cố.” Lí Vệ Đình đứng dậy đưa tiễn.

Phúc công công chần chờ một chút rồi mới đứng lên, nhìn Lí Vệ Đình không có lo liệu thêm gì nữa, cô tình ho khan hai tiếng, “Lý đại nhân nói như vậy, chiếu cố quý phi nương nương đúng là chuyện của lão nô, nhưng đại nhân cũng hiểu rõ, lão nô trước nay luôn lấy Hoàng thượng làm trọng, huống hồ Hoàng thượng về sau còn có thể tuyển tú nữ, lão nô chỉ sợ sẽ không chiếu cố chu đáo a!”

“Phiền Lý đại nhân lo lắng, lão nô xin lui.” Ra tới tận cửa Lí phủ rồi, Phúc công công thấy Lí Vệ Đình chung quy vẫn không dấu hiệu gì, thối mặt mo xốc màn kiệu lên: “Lý tiểu thư, mời lên kiệu.”

“Tạ ơn công công.” Lí Tĩnh Lan cúi người lên kiệu, mím môi cười trộm.

Y và phụ thân như thế nào lại chẳng rõ ý tứ của Phúc công công? Nhưng đó cũng là một phần trong kế hoạch của y. Ngoài kiệu truyền đến tiếng hô lớn khởi kiệu của Phúc công công, rõ ràng là bức tức và nóng máu, y tin rằng, Hoàng thượng ít nhất trong thời gian thời dài sẽ không chú ý đến y, nói không chừng đến sau khi kế hoạch của y đã hoàn thành rồi, Hoàng Thượng ngay cả bộ dáng của y cũng không nhớ nổi.

Phúc công công để Lí Tĩnh Lan chờ gấp Hoàng Thượng ở ngoài điện. Khi Lí Tĩnh Lan đến bên ngoài đại điện, đã có hai nữ tử ở ngoài điện chờ, đều là tóc cài trâm, thân tươi đẹp trang phục mỹ lệ, vừa nhìn đã biết là hàng tư lự hảo hạng thủ công tinh xảo được chính những sư phụ chế tác.

Nữ tử mặc tử bào sang trọng, dáng người cao gầy, tướng mạo diễm lệ chính là Tam tiểu thư nhà Vệ thượng thư – Vệ Thục Đình. Kinh đô còn không biết vị Đại tiểu thư này đại khái phải tính xuống ba tuổi mới là hài đồng sao!

Kìa chính là trong thời gian tiên hoàng tại vị, có một lần tiên hoàng cải trang vi hành đến làm khách ở nhà Vệ thượng thư, nhìn thấy Vệ Thục Đình khi ấy mới mười hai tuổi, liền vì kinh ngạc trước dung mạo nàng, ngay tại chỗ vung tuyệt bút, ban chữ: Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Hơn nữa tiên hoàng còn biết rõ thân mang trọng bệnh, tại vị không được bao lâu, kim khẩu nhất khai, nàng liền trở thành phi tử của hoàng đế kế vị.

Có thể nói Vệ Thục Đình sở dĩ đã qua tuổi cập kê nhưng lại không lập gia thất, chính là vì chờ kén rể đương kim hoàng thượng. Mà Lí Tĩnh Lan sở dĩ chưa kết hôn, một là tiếng tăm của nàng ở trong thành vốn không tốt lắm, người đến câu thân cũng không nhiều; hai là nàng đã có người trong lòng, liền tục cự tuyệt người cầu thân. Lí Tĩnh Lan hiểu được canh bạc này của phụ thân và Ngụy vương gia, rất có thể là cố tình mà thực hiện.

Vệ Thục Đình cùng lúc cũng nhìn thấy Lí Tĩnh Lan, nàng đã từng cãi vã với Lí Tĩnh Lan. Kiêu căng ngửa quai hàm, Vệ Thục Đình lắc lắc thân hình như rần nước đến bên cạnh Lí Tĩnh Lan, thoáng liếc y và hành lý của y một cái: “Loại người tướng mạo như người mà cũng có thể vào cung sao? Ta xem Ngụy vương gia có đúng hay không mắt lão rồi? Chỉ mang theo chút đồ như vậy, thật đúng là nghèo kiết mả.” Vệ Thục Đình khinh bỉ chế nhạo, “Nói cho người biết, có ta Vệ Thục Đình ở đây, người cứ chờ ở lãnh cung si ngốc cả đời đi!”

“Như lời Vệ tiểu thư, Tĩnh Lan cũng đang có ý nghĩ này.” Lí Tĩnh Lan nói rất đúng, y chỉ mong sao Hoàng Thượng cả đời cũng không nhìn thấy y.

Nhưng Vệ Thục Đình cho tới bây giờ chưa từng gặp qua Lí Tĩnh Lan ăn nói nhún nhường như vậy nên có phần tròn tròn mắt, đây thật là Lí Tĩnh Lan sao?

“Hử!” Vệ Thục Đình khịt mũi, dậm chân rồi đi, dường như rất sợ dính vào môi vụn của y.

Y phục vàng nhạt màu vũ y Tần Tổ Khiết, vừa qua tuổi cập kê, là một thiếu nữ dễ thương, thẹn thùng hướng Lí Tĩnh Lam cười cười, có chút sợ hãi nhìn thoáng qua Vệ Thục Đình, bất an xoa xoa đôi bàn tay bạch ngọc. Lí Tĩnh Lam nghĩ, Vệ Thục Đình nhất định cũng vừa hướng tới nàng mà ra uy rồi. Thân thiện quay về phía nàng mỉm cười một cái, Tần Tổ Khiết lại đỏ mặt, thật là một người đáng yêu gì đâu!

Mất xem qua phía trước cả hai vị đều là hoa y hồng trang, còn mình lại là tố y tố diện, thậm chí cả ti nữ ở cạnh các nàng đều cũng hơn mình một bậc. Một vị khác dù chưa nhìn thấy, nghe nói đã trực tiếp vào thẳng hậu cung rồi, nhưng vì là công chúa, nàng nhất định là một mỹ nhân chứ sao nữa?

Lí Tĩnh Lam nghĩ: Hoàng Thượng nhất định sẽ không thích y, một người vô tài lại vô mạo chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hoàng Thượng Giá Đáo (Thượng)

Cách lần ra mặt trước ở đại điện đã hơn một tháng, Lí Tĩnh Lam trừ lần đó ra cũng không hề gặp qua Hoàng thượng, hơn một tháng này cuộc sống coi như đúng ý nguyện, cũng đúng như cuộc sống cung đình Lí Tĩnh Lam mong đợi.

Mấy hôm trước người còn có điều khá an phận, ở vài ngày gần đây thăm dò hậu cung sau khi sắp xếp lại, bắt đầu trở nên có chút bất an. Điều cung nữ ra ngoài rồi, Nghi Lan viện chỉ còn lại có Lí Tĩnh Lam cũng hai ti nữ y mang theo – Thúy Hoàn và Ngọc Hoàn.

Lí Tĩnh Lam vừa cời quần áo vừa phân phó nói: “Cũng giống như mấy hôm trước, sau khi ta đi, bất luận là ai gõ cửa cũng không được mở, bảo ta đã ngủ rồi. Nhưng ta nghĩ là vẫn không có người nào đến đây đâu!” Lí Tĩnh Lam mặc vào y phục dạ hành(1), mở hé cửa ra, thăm dò bên ngoài, mấy ngày nay hắc đêm nào cũng ra ngoài cung, cũng đã quen thuộc rồi.

“Tiểu... ty,” Ngọc Hoàn há miệng kêu, dù biết rõ là thiếu gia nhưng vẫn phải kêu tiểu thư, để người nghe cảm thấy rằng sẽ không thành thói quen, “Vạn nhất hoàng thượng tới thì làm sao đây?”

“Sẽ không đâu,” Lí Tĩnh Lam khoát tay, “Hoàng thượng e là đã sớm quên sự tồn tại của ta rồi. Được rồi, ta đi, khoảng canh hai sáng ta sẽ trở về, các người không cần quá lo lắng.”

Thúy Hoàn và Ngọc Hoàn còn chưa kịp nói cái gì, Lí Tĩnh Lam đã vút lên mái nhà, biến mất tăm trong đêm tối.

Có câu: trời không thỏa lòng người(2). Ngay khi Lí Tĩnh Lam tin rằng hoàng thượng đã quên mất y là nhân vật nào rồi, hoàng thượng lại vừa vặn không biết vì cái gì lại nhớ tới y.

Trong điện Ngọa Long, Phúc công công vừa mới hầu hạ Long Ngự Thiên tắm rửa, cầm xấp áo choàng thay y phục cho hắn, hỏi: “Hoàng thượng đêm nay muốn đến chỗ Quýnh Ngọc công chúa hay đến chỗ Thục phi nương nương?”

Nửa tháng trước, Hoàng thượng đã đến chỗ Tổ phi nương nương – Tần Tổ Khiết, ai ngờ Hoàng thượng còn chưa có chạm vào nàng, nàng đã hai mắt ngấn lệ đầm đìa, Hoàng thượng nhất thời không đành lòng, hứa hẹn tạm thời không cần nàng thị tẩm(3), chờ nàng trưởng thành hơn, đồng thời cũng không đuổi nàng vào lãnh cung, còn đưa hoàng muội của mình giới thiệu với nàng, khiến cho nàng ở trong cung chưa đến nỗi cảm thất bất an và cô đơn.

Nhìn xem! Hoàng đế đa nhân ái thật là tốt a! Phúc công công lúc đó cảm khái, thiếu chút nữa còn không thay Tổ phi nương nương cầm lại những giọt nước mắt cảm động.

Hoàng thượng suy nghĩ một chút, hỏi: “Trẫm nhớ rõ lúc đó không phải có bốn vị quý phi cùng vào cung sao? Vì cái gì người chỉ đề cập đến trẫm có ba vị? Còn một vị gọi là... gọi là gì nhỉ? Trẫm thật sự nghĩ không ra.”

“Hồi Hoàng thượng, là đương kim Lí thị lang, tên gọi Lí Tĩnh Lan, Hoàng thượng sắc phong làm Lan phi, vào ở Nghi Lan viện.”

“A, Lí Tĩnh Lan, Lan phi...” Hoàng thượng lăm bằm, ở trong đầu nghĩ nhân vật này, dường như có chút ấn tượng.

Còn nhớ lúc ấy khi hắn ở trên đại điện sắc phong, chỉ chú ý đến Thục phi tươi đẹp như hoa đào, chỉ có kẻ liếc nàng ta một cái. Giống như Tổ phi người này hẳn cũng không nhớ rõ, chẳng qua Phúc công công nhắc hắn, hắn mới đến tẩm cung của nàng.

“Phúc Thọ a! Vì cái gì không có nghe qua người đề cập đến vị Lan phi này với Trẫm? Hay không phải tại Lí thị lang chưa cho người chào hỏi người?”

Long Ngự Thiên uống một ngụm trà, lạnh nhạt hỏi.

Bị nói trúng tim đen, Phúc công công một trận chột dạ, nhưng đánh chết cũng không dám thừa nhận: “Hoàng thượng mình giám a! Lão nô không phải bởi hám lợi, chính là vị Lan phi nương nương kia... thật sự là tư chất tầm thường, lão nô sợ Hoàng thượng sẽ mất hứng.”

“Trẫm cũng không trách cứ ngươi, ngươi theo phụ hoàng nhiều năm, tuổi tác cũng lớn, hẳn là nên tích cóp chút chi phí dưỡng lão.” Long Ngự Thiên suy nghĩ trong chốc lát thì nói: “Lí Tĩnh Lan kia hình như là Ngụy vương thúc cực lực tiến cử, nếu trẫm lạnh nhạt với nàng chẳng phải là bất kính với Ngụy vương thúc?”

“Vây... Ý Hoàng thượng là?”

“Bãi giá Nghi Lan viện.”

.

Vốn Thúy Hoàn và Ngọc Hoàn đang gục ở trên bàn ngủ gà ngủ gật, bất tỉnh lịnh bị một trận âm thanh huyền ảo đánh thức, hai người đầu tiên là cả kinh: Chẳng lẽ thiếu gia bị người ta phát hiện? Sau đó nghe được một tiếng: Hoàng thượng giá đáo

~Hai người tức khắc càng thêm hoảng, làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ? Như thế nào mà thiếu gia vẫn chưa trở lại a? Nay cũng tại Hoàng thượng! Không tới sớm không tới trễ, cố tình đợi cho thiếu gia đi rồi mới tới! Trời ạ! Ai đến dạy các nàng xem nên làm cái gì bây giờ?

.

Hoàng thượng đi vào Nghi Lan viện không khỏi nhủ mầy, Nghi Lan viện này muốn thế nào đây? Tại sao ngay cả bóng người cũng không có, chẳng lẽ sớm như vậy mà đều đã ngủ cả rồi? Đám nô tài này thật không một chút phép tắc. Nhưng hẳn nào biết rằng, bọn họ đều đã bị Lí Tĩnh Lam cho xua đi rồi, đám nô tài kia còn vui mừng vì bản thân theo một chủ nhân tốt như vậy – tuy rằng chủ nhân cũng không được Hoàng thượng sủng ái.

Phúc công công lại dẫn hân dùng giọng hô như con vịt: “Hoàng thượng giá đáo ~ Lan phi vì sao còn không tiếp giá?” Trong lòng nghĩ, Lí thị lang là giáo dục nữ nhi như thế nào đây? Không một chút phép tắc.

Thúy Hoàn và Ngọc Hoàn chỉ có thể bất chấp tất cả mở cửa phòng, run rẩy quỳ trên mặt đất, mồ hôi lạnh túa ra, “Nô tì cung nghênh... thánh giá...”

Long Ngự Thiên sai bước vào trong, để bọn tùy tùng ở lại bên ngoài, “Chủ nhân các người đâu?”

Nhìn quanh phòng, so với Lăng Thực viên và Quỳnh Ngọc trai bố trí khác nhau rất lớn, không hề xông hương ngào ngạt, không có màn che lụa, không có cỗ ngoạn ngọc khí(4), mộc mạc không giống một gian phòng của quý phi, chính là trừ một điểm lớn.

Nhưng mà Long Ngự Thiên lại cảm giác rất thoải mái, bình hoa trên bàn cắm bông hoa không biết tên, hương thơm rất tươi mát, phòng ốc sạch sẽ gọn gàng, không khiến cho thị giác người ta mệt mỏi, nước trà trên bàn thoảng hương thơm ngọt, cũng không biết tên trà là gì.

Sau khi lấy lại tinh thần vẫn không thấy người lễ ra phải xuất hiện, Long Ngự Thiên nhìn hai người đang run rẩy trên mặt đất, lại hỏi: “Như thế nào Nghi Lan viện chỉ thấy hai người các người? Chủ nhân các người đâu? Những hạ nhân khác đâu?”

.

Lí Tĩnh Lam hạ giọng hát khe khẽ điệu hát dân gian vừa mới học được đi tới dưới tường cung, tâm tình của y lúc này rất tốt, một chút cũng không biết bản thân sắp mang họa tới nơi.

Thúy Hoàng và Ngọc Hoàng trong bụng càng không ngừng cầu khẩn ông trời làm cho thiếu gia của các nàng nhanh nhanh trở về đi! Ở dưới ánh mắt của Long Ngự Thiên, Ngọc Hoàn cẩn trọng mở lời: “Chủ nhân... chủ nhân nói muốn một mình đi tản bộ, không cần thần... chúng thần hầu hạ, mặc khác... những hạ nhân khác đã trở về phòng nghỉ ngơi rồi...”

Lí Tĩnh Lam ở nóc nhà qua lại như con thoi, đang chuẩn bị nhảy xuống viện tử thì đã thấy trong viện đột nhiên có rất nhiều người. Ngay sau đó y ở trên nóc nhà nghe từ bên trong truyền ra một tiếng chất vấn rất uy nghiêm: “Các người thế nào lại không biết chủ nhân đi đâu? Các người làm nô tài thế này sao? Nếu chủ nhân gặp bất trắc, đâu các người còn muốn nữa hay không?”

Long Ngự Thiên cũng không biết các nàng là tì nữ của Lí Tĩnh Lam, còn tưởng là hân mấy ngày không có sủng ái Lan phi, cho nên những nô tài này mới có thể thất lễ với y, không xem y là chủ nhân.

Lí Tĩnh Lam thầm kêu một tiếng không xong, nhanh chân nhanh tay di chuyển về phía buồng ngủ, những người bên dưới đều là cao thủ võ công, nếu một chọi một Lí Tĩnh Lam còn có chút khả năng nắm phần thắng, nhưng đối mặt mười mấy người, Lí Tĩnh Lam tự hiểu kết quả sẽ ra sao.

Cuối cùng tới nóc buồng ngủ rồi, Lí Tĩnh Lam từ phía sau cửa sổ nhẹ nhàng chui vào, cầm lấy xấp y phục trên giường nhét vào ngực, lại từ cửa sổ leo lên nóc, định bụng thừa dịp bọn họ không chú ý thì chuồn êm đến nơi khác thay đồ.

Ai dè, một miếng ngói lại long ra, “Xoảng” một tiếng rơi trên mặt đất, cấm vệ quân ngừng đầu, đúng lúc trông thấy một đạo bóng đen thoát ẩu.

“Ai đó?”

“Có thích khách!”

“Bảo hộ Hoàng thượng ~”

Lí Tĩnh Lam trong lòng kinh hãi, chỉ trong nháy mắt, một bạch ảnh đã bay lên nóc, một đạo chưởng phong hướng y đi tới, Lí Tĩnh Lam chật vật nghiêng người tránh né, chưởng phong lại kéo tới, bất đắc dĩ, Lí Tĩnh Lam phải nhảy xuống nóc nhà, rơi vào giữa vòng vây của cấm vệ quân trong viện từ li...

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Hoàng Thượng Giá Đảo (Hạ)

Mặc dù Lí Tĩnh Lam đã rơi vào giữa vòng vây của cấm vệ quân, nhưng Cổ Nguyệt cũng không dám khinh thường, theo sát mà nhảy xuống nóc nhà. Dù sao cũng không nhiều người có thể liên tiếp tránh thoát hai chưởng của hắn, kẻ này nhất định không phải người bình thường.

Long Ngự Thiên nghe động liền đứng dậy đi ra viện từ li, Phúc công công tức khắc che ở trước người hắn: “Hoàng thượng cẩn thận.”

Long Ngự Thiên đẩy hắn ra. Hắn đường đường là thiên tử Thánh Long quốc, còn không đến mức vô dụng đến nỗi ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được, huống chi, hắn tin tưởng Cổ Nguyệt.

Thụy Hoàn và Ngọc Hoàn càng không dám thờ ơ mà nhìn hai người đánh nhau trong viện, bởi vì các nàng nhận ra – hắc y nhân đích thị là thiếu gia mà các nàng khẩn cầu nhanh lên một chút trở về. Thiếu gia, người ngàn vạn lần không thể bị bắt a! Bằng không đầu sẽ ở riêng ra đó! Thụy Hoàn kinh hãi sờ sờ cổ của mình, không nhận được cảm thấy cả người buốt lạnh.

Điều khiến Lí Tĩnh Lam vui mừng chính là cấm vệ quân không dám mạo muội xông vào chiến trường của bọn họ, sợ đao kiếm không có mắt đi đã thương người nhà, mà Cổ Nguyệt cũng chưa dùng đến binh khí, y còn có thể chống đỡ trong chốc lát, nhưng chỉ là trong chốc lát, bạch y nhân này võ công thật đúng là không phải loại quơ quào.

Vừa hiểm yếu tránh thoát một chưởng của Cổ Nguyệt, Lí Tĩnh Lam đột nhiên mò ra trong tay áo kim châm(1) định bụng đưa cho Ngải Liên. Hôm nay không gặp được Ngải Liên cho nên chưa chuyển đi, không ngờ ở chỗ này lại có thể cứu y một mạng, thực sự là rất cảm tạ Ngải Liên, hôm nào đó sẽ mời nàng đi ăn, Lí Tĩnh Lam nghĩ, một chút cũng không ý thức được y rất có thể sẽ không bao giờ ra khỏi cung được nữa.

Lộ ra một sơ hở, Lí Tĩnh Lam để Cổ Nguyệt có cơ hội đánh trúng y, cùng lúc vận đủ chân khí tập trung ở trên kim châm, chờ Cổ Nguyệt đánh trúng y, tại thời điểm tiếp cận bắn về phía hắn, khiến hắn không có cơ hội né tránh.

Cổ Nguyệt nhất thời không đề phòng bị đâm trúng bả vai, Lí Tĩnh Lam thừa dịp cấm vệ quân bừng tỉnh, trong nháy mắt thành công đào thoát khỏi vòng vây, hướng trúc viên cách đó không xa bay đi. Hoàn hảo y học giỏi nhất là kinh công – tuy rằng lúc trước học kinh công là bởi vì thích cảm giác truy đuổi theo cơn gió.

“Còn ngây người ra làm gì? Không mau đuổi theo!” Cổ Nguyệt hét lớn một tiếng, thất vọng vì thù hạp của mình để thích khách trốn thoát!

Đang định đứng lên đuổi theo, Long Ngự Thiên lại đột nhiên hô: “Nguyệt! Người bị thương!”

Cổ Nguyệt thân mình chấn động, bỗng nhiên trong lòng ám áp, điềm điềm mà cười nói: “Vết thương nhỏ, không sao.”

Vì tre trúc trong trúc viên dày đặc, không thể sử dụng kinh công, cấm vệ quân lại chậm hơn Lí Tĩnh Lam một lúc, cho nên khi Cổ Nguyệt đuổi tới đã mất đi bóng dáng của Lí Tĩnh Lam rồi.

“Hai người một đội, nghiêm ngặt lục soát cho ta!” Cổ Nguyệt ra lệnh một tiếng, có mấy người liền phi thân tới bên kia cánh rừng, đem trúc viên vây quanh cùng sức sạo vào trung tâm.

“A -” Trong rừng một tiếng thét hãi hùng.

Cổ Nguyệt tức tốc chạy tới, trông thấy một nữ tử chật vật quỳ rạp trên mặt đất. Cổ Nguyệt cảnh giác nhìn tứ phía, cách đó không xa có một thân y phục dạ hành, nữ tử ngã xuống đúng phương hướng có dấu vết mấy cây trúc bị bẻ cong.

“Người... người là ai? Tại sao lại xuất hiện ở hậu cung?” Nữ tử chất vấn.

“Tại hạ Cổ Nguyệt, là thị vệ thiếp thân Hoàng thượng, nương nương chính là gặp phải hắc y nhân?”

“Đứng!” Lí Tĩnh Lam đáp, nắm cánh tay Cổ Nguyệt đưa ra đứng lên, “Ta vốn đang tản bộ trong rừng trúc, không ngờ được đến tận chỗ này lại thấy hắc y nhân ấy cời quần áo, không khỏi kêu lên kinh sợ, hấn liền hướng về phía ta vọt tới, ban đầu tưởng hấn sẽ bóp chết ta, nhưng không biết tại sao lại đem ta đẩy ra hướng bên kia chạy đi mất, ngay sau đó người đã tới rồi.”

Cổ Nguyệt gật đầu, nghĩ là thích khách nghe được âm thanh của hấn, cho nên trốn đi. “Nương nương có bị thương không?”

“Không việc gì đáng ngại, nhưng mà chân hính như đã bị trặc.”

“Cổ Nguyệt đỡ người trở về, thỉnh thái y đến đây xem.”

Đi Li Tĩnh Lam hướng Nghi Lan viện, Cổ Nguyệt bỗng nhiên dừng lại, Lí Tĩnh Lam đang muốn hỏi hấn chuyện gì, trong rừng bất thình lình nhào ra mười mấy cấm vệ quân.

“Đại nhân, không lục soát ra bóng dáng thích khách.”

“Cái gì?” Cổ Nguyệt kinh hãi, tuy rằng mười mấy cấm vệ quân lục soát cánh rừng lớn như vậy khó tránh khỏi sơ suất, nhưng nếu là ngay cả một chút tin tức cũng không nghe thấy thì có điểm rất kỳ quái. Cổ Nguyệt nhẹ lướt mắt đến Lí Tĩnh Lam bên cạnh, đột nhiên xuất chiêu đánh về phía y.

“Đừng!” Lí Tĩnh Lam kêu lên một tiếng đau đớn ngã nhào trên đất, nguyên nhân đã trúng hai chưởng, khoe miệng trào ra một tia máu tươi, “Cổ... Cổ thị vệ, người vì có gì đột nhiên xuất thủ với ta?”

Cổ Nguyệt tức khắc quỳ xuống trước mặt y, “Cổ Nguyệt đáng chết, lại nghi ngờ nương nương là thích khách.”

“Ừm... Không có việc gì, người đứng lên đi. Khụ khụ, dù sao thích khách đứng là gặp ta xong thì không thấy nữa, người nghi ngờ ta cũng phải.” Lí Tĩnh Lam lại lần nữa cảm thấy may mắn, nếu không phải y nhất thời không đề phòng, nếu không phải Cổ Nguyệt ra chiêu quá nhanh, y sợ thực sự sẽ tiếp được hoặc né tránh một chưởng kia, đến lúc đó e rằng như thế nào cũng không minh bạch nổi! Cũng may mà Cổ Nguyệt chỉ dùng một thành công lực, bằng không sợ là y đã mệnh tang luôn rồi. Hơn nữa Lí Tĩnh Lam cũng vì suy nghĩ tỉ mỉ của Cổ Nguyệt mà cảm thấy nể phục, y đã bố trí hiện trường giả không hề có chút sơ hở nào, vậy mà hấn lại có thể trước tiên nghi ngờ đến y, quả thực là một đối thủ lợi hại.

Cổ Nguyệt dìu Lí Tĩnh Lam về tới tẩm cung Nghi Lan viện, mời thái y xem qua thương tích của y, thái y nói là bị nội thương, uống một chút tễ thuốc an dưỡng vài ngày là được. Lí Tĩnh Lam đối với thương tích của mình cũng không thêm đề ý, nhưng đối với vết thương nhỏ trên vai Cổ Nguyệt lại cực kỳ xem trọng, nhất định phải thái y kê thuốc tốt nhất, đề tránh về sau sẽ lưu lại vết sẹo. Cổ Nguyệt cảm thấy rất buồn cười, sẹo trên người hấn so với vết sẹo này còn nghiêm trọng hơn. Nhưng hấn không biết, Lí Tĩnh Lam sờ đi làm như vậy là vì tránh cho sau này nhìn thấy vết sẹo ấy thì lại áy náy – tuy rằng khả năng này thực rất xa vời.

Lí Tĩnh Lam đồng thời không nói với Hoàng thượng rằng một chưởng kia là do Cổ Nguyệt đánh, mà lại nói rằng thương tích do thích khách, Cổ Nguyệt mặc dù cảm thấy việc này cũng không quá cần thiết, nhưng đối với vị phi tử kia đã có cái nhìn khác đi.

Trải qua một trận náo động, các nô tài của Nghi Lan viện toàn bộ chạy về, Long Ngự Thiên vẫn chưa nói thêm cái gì, chỉ là rất nghiêm túc mà ngồi ở chỗ kia. Phúc công công dùng giọng như con vịt giáo huấn hết nửa canh giờ, câu nói sau cùng đem hết thảy nô tài ném xuống địa ngục: “Mỗi người năm mươi trượng, bông lộc giảm phân nửa!”

“Hoàng Thượng,” Lí Tĩnh Lam vốn vẫn trầm mặc đột nhiên quỳ xuống, “Những nô tài này là gia nô của thần thiếp, các nô tài phạm lỗi nhất định là do chủ nhân dạy dỗ không tốt, nếu muốn xử phạt, xin Hoàng thượng hãy xử phạt cả thần thiếp.”

Các nô tài mỗi người hai mắt ngấn lệ ướt đầm mà nhìn vị quý phi tướng mạo bình thường này, Hoàng thượng khó khăn lắm mới sùng ái quý phi một lần, quý phi cũng không màng rước lấy nguy hiểm hướng Hoàng thượng đang buồn bực mà thay bọn họ cầu xin. Có chủ nhân như vậy, bọn họ cho dù có chết cũng không cam tâm tình nguyện sao?

“Nương nương, chúng nô tài không hầu hạ tốt nương nương là chúng nô tài có tội, chúng nô tài cam tâm tình nguyện bị phạt, xin nương nương không nên vì chúng tâu nài mà cầu xin.” Hồi lâu đợi không được Hoàng thượng trả lời, bọn họ đều có chút lo lắng thay quý phi, rất sợ Hoàng thượng bị một phen mất hứng lại đưa nương nương của bọn họ đẩy vào lãnh cung. Lên tiếng bươi móc là một cung nữ tên Hương Liên, cũng là cung nữ luôn xem thường Lí Tĩnh Lam.

“Nô tì thỉnh Hoàng thượng xử phạt.”

“Nương nương...”

“Tiểu thư...”

“Cầm miệng!” Lí Tĩnh Lam hiếm khi lại dùng uy nghiêm của chủ nhân, nhìn Phúc công công nói: “Phiền Phúc công công chuẩn bị hình trượng.”

“Này...” Phúc công công bắn khoắn nhìn Long Ngự Thiên. Hoàng thượng người cấp cho nô tài một câu đi a! Quý phi này rốt cuộc là đánh hay không đánh a?

Rốt cuộc đợi hồi lâu không thấy Hoàng thượng mở lời, nhưng trượng trách trong lời nói đã ra rồi, Phúc công công cũng chỉ làm theo thật tốt, “Người đâu, chuẩn bị hành hình!”

“Khoan!” Cỗ Nguyệt cũng đột nhiên quỳ xuống, “Đều do Cỗ Nguyệt vô năng, không thể bắt thích khách mới khiến Lan phi nương nương bị thương, cho nên Cỗ Nguyệt cũng tự nguyện cùng bị phạt!”

“Cỗ đại nhân, ngài đây là...” Phúc công công buồn bực. Hôm nay là làm sao vậy? Đều uống lộn thuốc sao? Như thế nào mà mọi người đều tranh nhau chịu phạt a?

Lí Tĩnh Lam và Cỗ Nguyệt nhìn nhau cười, không hện mà cùng đứng dậy hướng băng ghế dài trong viện tử lí, là người đầu tiên chịu phạt.

Chỉ chốc lát sau Nghi Lan viện liền kêu thảm thiết không ngớt, làm cho người ở đình viện khác bực bội không thôi, nhưng nghe nói Hoàng thượng ở đó, liền không ai dám mạo hiểm nguy cơ rơi đầu mà qua xem náo nhiệt. Cùng lúc đó Lăng Thục viên truyền ra một tràng tiếng cười đắc ý.

Long Ngự Thiên nghe một tiếng cao hơn một tiếng kêu thảm thiết, nhìn lại vẫn không phải tiếng kêu của Cỗ Nguyệt và Lí Tĩnh Lam. Cỗ Nguyệt tất nhiên không cần phải nói, thân là nam tử lại thuở nhỏ đã luyện võ, chút đau đớn ấy đương nhiên không là gì. Nhưng “nàng” thân là một nữ tử lại vì cái gì mà không thống khổ?

Rốt cuộc, Long Ngự Thiên đột nhiên cảm thấy một trận tâm phù khí táo(2), phẩy tay nói: “Quên đi, không cần đánh. Phúc Thọ, bãi giá Ngọa Long điện.”

Khi qua bên cạnh Lí Tĩnh Lam, Long Ngự Thiên ngay cả nhìn cũng không liếc y một cái, Lí Tĩnh Lam nghĩ: Hoàng thượng e rằng sẽ không bao giờ đến nơi này nữa chứ?

Tổng kết: Hoàng thượng lần đầu tiên giá lâm đến Nghi Lan viện, vì chủ nhân của Nghi Lan viện vì bọn hạ nhân chịu phạt mà chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Sơ Ngộ Thái Hậu

Thoát cái cùm đã bảy tám ngày, khoảng thời gian này, tin tức tập thể Nghi Lan viện bị phạt một đạo đã trở thành đề tài bàn tán nóng bỏng nhất trong cung; nhưng hoàng cung to như vậy, mỗi ngày đều có thêm đề tài mới đề nói, cũng bất quá đúng khoảng bảy tám ngày, chuyện từ từ bị người ta quên lãng, bao gồm luôn cả kẻ ngồi trên ngôi vua ở đại điện kia. Đương nhiên, cũng có người muốn quên nhưng không quên được, chẳng hạn như Cỗ Nguyệt, Hoàng thượng mặc dù chưa hề trách cứ hấn, nhưng thích khách ở trong tay mình trốn thoát, chuyện này vẫn cứ khiến hấn canh cánh trong lòng.

Hôm nay, Lí Tĩnh Lam sau khi ăn xong bữa trưa, sờ sờ cặp mộng rốt cuộc cũng đã không còn đau nhức, hưng phấn thiếu chút nữa tại chỗ nhảy hai cái; bảy tám ngày này nằm trên giường sinh hoạt thực làm cho y buồn bực đến chết đi được. Soi gương sửa sang lại ăn vận một chút, không một chỗ hờ nào, Lí Tĩnh Lam hưng phấn bước ra khỏi cung điện như cái ***g giam này.

Cuối chiều tháng tư, ánh mặt trời ảm áp, gió mát nhẹ nhàng mang theo hương hoa nhàn nhạt, dễ chịu khiến cho người nằm ở trước biển cánh hoa này miễn cưỡng mà có cảm giác muốn ngủ.

Đương nhiên, Lí Tĩnh Lam chỉ là muốn, vẫn chưa làm ra cái hành động đó, bởi vì dù sao đi nữa cũng là ngự hoa viên trong hoàng cung, chứ không phải trên bãi cỏ vùng ngoại thành mà y thường xuyên đi cùng Lan.

Nhớ lại trước kia nằm ở trên cỏ phơi nắng chung với Lan, cùng nhau chạy đuổi chơi đùa, cùng nhau ở trong rừng cây như con thoi qua lại không ngớt, cùng nhau hưởng thụ cảm giác đuổi theo con gió; Lan... không biết tỷ hiện tại đang ở nơi nào? Có tốt không? Ngân Diệp tiểu tử kia có bắt nạt tỷ?

Dần dần, dưới ánh mặt trời ảm áp của mùa xuân còn sót lại, giữa gió mát thổi hây hây, Lí Tĩnh Lam trước cả vườn biển hoa nở rộ, lẳng lặng mà ngẩn ngơ, lẳng lặng mà nghĩ về Lan, lẳng lặng nhớ lại những kỷ niệm đã qua; giống như một bức tranh phong cảnh nhân vật động tĩnh kết hợp – ít nhất trong mắt Long Ngự Thiên là như vậy.

“Linh Nhi, người nọ là ai?” Nữ nhân cầm phục ám hồng(1) hỏi cung nữ ở phía sau, trên gương mặt đẹp quynh rũ có vết khắc của năm tháng.

“Hồi Thái hậu, Linh Nhi không biết, Linh Nhi chưa từng thấy qua người nọ.”

“Thái hậu, đó là Lan phi tỷ tỷ.” Thục phi bên cạnh đáp.

Nàng hôm nay vẫn y phục tượng trưng cao quý tử sắc hoa y(2), đầu cài tử ngọc châu sai(3), cổ đeo dây chuyền trân châu hạt hạt đều đặn lớn nhỏ chắc nịch như nhau, trên cổ tay là vòng thủy ngọc và ngón tay mang nhẫn đều cùng là cực phẩm thể gian hiếm thấy.

Trái lại Lí Tĩnh Lam, một thân y phục lam nhạt, búi tóc đơn giản cài một bạch ngọc trầm, trên người không có một món trang sức nào, làm cho người ta khó có thể tin được hai người đều cùng là quý phi.

“Lan phi? Hoàng nhi, chính là Lan phi mấy ngày trước bị con trưnng phạt?”

“Đúng vậy, thưa mẫu hậu.” Long Ngự Thiên hoàn hồn, kinh ngạc thấy chính mình lại nhất thời nhìn đến ngây cả người.

“Hừ! Đích thực là không một chút phép tắc, tiến cung hơn một tháng rồi lại không một lần hướng Bôn cung vấn an.” Thái hậu phát tay áo, hướng Lí Tĩnh Lam đi tới.

Thục phi mừng thầm, theo sát phía sau Thái hậu, nhẹ nhàng trấn an nói: “Thái hậu bớt giận, giữ gìn ngọc thể. Thần thiếp nghe nói Lan phi tỷ tỷ trước khi tiến cung từng cùng bọn hỗn tạp có qua lại, không hiểu quy củ cũng là điều khó tránh, sau này có thể từ từ dạy dỗ được mà.”

Thái hậu không nói, nhưng mà xem biểu tình trên gương mặt cũng hiểu được nàng đối với Lí Tĩnh Lam có nhiều phần chán ghét.

Trong mắt Long Ngự Thiên hiện lên một tia tinh quang, từ nhỏ hắn đã biết hậu cung nung nung lúc đó tranh đấu có bao nhiêu tàn khốc, tuyệt không thua kém chiến tranh giữa hai nước, Tiêu phi mẫu thân của hắn chính là chết trong những cuộc tranh đấu như vậy, mà mẫu thân của hắn không hề tham gia vào trận chiến ấy, tựa như Lí Tĩnh Lam lúc này, trong bất giác đã bị người hãm hại.

Nghe được phía sau có tiếng vọng, Lí Tĩnh Lam quay đầu, nhìn thấy một nhóm người hướng y đi tới. Dẫn đầu là một nữ nhân chưa gặp qua bao giờ, nhưng xem tuổi tác và Long Ngự Thiên đi theo phía sau cùng về mặt xem kịch vui của Thục phi, Lí Tĩnh Lam trong bụng cũng hiểu được vài phần.

“Thần thiếp kiến quá(4) Hoàng thượng, kiến quá Thái hậu.”

Thái hậu vòng quanh y một vòng. Không ai lên tiếng, Lí Tĩnh Lam không dám mạo muội đứng dậy, chỉ đành cúi đầu quỳ gối ở đó. Nhưng từ khi tức tóa ra trên người Thái hậu, Lí Tĩnh Lam cũng biết Thái hậu chán ghét y.

“Người chính là Lan phi mấy ngày trước khiến cho Hoàng thượng tức giận?”

Lí Tĩnh Lam không nói gì, bởi vì y cũng không biết ngày đó có phải hay không đã làm Long Ngự Thiên tức giận.

“Bôn cung đang hỏi ngươi!” Thái hậu không nhịn được nâng cao giọng một chút. Có thể thấy nổi giận không ít.

“Đúng vậy, thưa Thái hậu.”

“Người trong mắt còn có Bôn cung?”

Lí Tĩnh Lam không rõ Thái hậu có ý tứ gì, nhưng nếu không nói lời nào lại khiến cho Thái hậu bất mãn, đành lắp lững sao cũng được mà nói: “Thái hậu phụ tá tiên đế, mẫu nghi thiên hạ, quản lý hậu cung công lại càng không nhỏ, là tấm gương cho hết thảy phi tử chúng thần.”

Thái hậu đối với lời khen tặng của y cũng vẫn không hài lòng, bới lông tìm vết(5) hỏi: “Nghe ý tứ trong lời ngươi, tựa hồ là muốn ngồi lên vị trí hoàng hậu?”

“Thần thiếp tự biết tư chất còn thấp, không dám có ý nghĩ này.” Lí Tĩnh Lam không nhanh không chậm đáp, không một chút hoảng sợ.

“Hừ! Không dám? Bôn cung nhìn ngươi đúng là không có gì không dám sao?”

Thái hậu từng câu trong lời nói có giấu dao, một câu trả lời không tốt, rất có khả năng sẽ bị thương.

Lí Tĩnh Lam nghĩ thầm, y tiến cung hơn một tháng qua chưa bao giờ gặp Thái hậu, vì cái gì Thái hậu đối với y chán ghét như vậy? Đúng rồi, chưa từng gặp mặt! Lí Tĩnh Lam trong nháy mắt hiểu được bản thân sai ở chỗ nào.

“Thần thiếp ngu dốt, không biết phép tắc, tiến cung lâu như vậy lại chưa bao giờ hướng Thái hậu vấn an, mong Thái hậu thứ tội.”

Những lời này khiến con giận của Thái hậu giảm bớt một chút, nàng này mặc dù tư sắc bình thường, không hiểu phép tắc, nhưng cũng có vài phần lạnh lợi.

“Bôn cung cũng không phải ưa tính toán, nghe nói ngươi trước khi tiến cung thường cùng một đám hỗn tạp trong thành quần lấy nhau, Bôn cung bất kể điều này, nhưng trong cung dù sao cũng không phải cái chợ, ngươi phải hiểu được bản phận, chớ để cho phụ thân ngươi mất mặt. Ngươi đứng lên trước đi.”

“Tạ Thái hậu khai ân.” Lí Tĩnh Lam đứng dậy, không biết nên hướng đi đâu, đột nhiên cảm thấy người ta ba người một nhà đi ngắm hoa, còn mình tựa hồ là kẻ thừa. “Thái hậu vạn phúc, thần thiếp xin được cáo lui trước.”

Thục phi thấy Thái hậu cứ như vậy mà dễ dàng bỏ qua cho Lí Tĩnh Lam, trong lòng trăm điều không chịu, nàng sao lại có thể để “nàng” dễ dàng tránh được chứ?

“Lan phi tỷ tỷ, hiếm khi Thái hậu có tâm tình ra đây thưởng hoa, chi bằng chúng ta cùng theo Thái hậu đi.”

Thục phi cố ý làm cho Lí Tĩnh Lam lưu lại, là bởi vì nàng nghĩ tới một loại phương pháp khác hạ thấp y, khiến cho Thái hậu và Hoàng thượng biết, nàng Thục phi bất luận là tướng mạo hay tài năng, mọi thứ so với Lan phi đều cao hơn rất nhiều.

Tục ngữ nói: Hoa hồng cho dù có hồng, cũng phải có lá xanh làm nền! Như vậy Hoàng thượng mới có thể càng thêm sủng ái nàng, Thái hậu càng thêm yêu mến nàng, cũng làm cho khoảng cách giữa nàng và ngôi vị hoàng hậu gần thêm một bước; mà Lan phi, cũng như lời bọn họ nói ở ngoài đại điện vậy, cả đời đứng ở lãnh cung là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đồng Du Thưởng Hoa

Đối với lời đề nghị của Thục phi, Lí Tĩnh Lam mặc dù có trăm điều không muốn nhưng cũng không tìm ra được lý do thoái thác, bắt buộc đi đành phải lẳng lặng mà đi tới sau lưng Long Ngự Thiên, nhập vào giữa nhóm người ngắm hoa bọn họ.

Lí Tĩnh Lam ấy trên mặt một bộ cười bắt buộc đi không tránh được hai mắt của Long Ngự Thiên nhìn y chăm chăm, khi đi qua bên cạnh y, hương thơm ngát nhàn nhạt nọ làm cho Long Ngự Thiên không nhịn được mà trở về ngày đó, ở Nghi Lan viện đã uống qua nước trà. Sau này hẳn có hỏi Phúc Thọ, nhưng Phúc Thọ đem tất cả trà ra pha một lần, nhưng cũng không uống được cái hương vị thơm ngát kia.

Thái hậu ở phía trước nhàn nhả mà đi tới, đem chuyện không thoải mái vừa rồi vứt ra sau đầu. Hoàng thượng đi theo phía sau, Thục phi song hành với hẳn, đôi lúc cùng Thái hậu trò chuyện về thời tiết hoặc Thái hậu rất vui vẻ nói ít chuyện cười đùa, thỉnh thoảng Long Ngự Thiên sẽ vì Thái hậu gọi đích danh xuống mà chen lên một đôi lời. Lí Tĩnh Lam đi theo sau bọn họ buồn chán mà nghe những đề tài vô vị, chuyện cười vô vị, buồn chán mà nhìn bóng lưng Long Ngự Thiên.

Long Ngự Thiên hôm nay mặc một kiện trường bào màu trắng thêu tà áo, mái tóc vấn lên dùng một kim trâm hình rồng cổ định, lộ ra cần cổ màu đồng thicket, bên hông một chiếc đai lưng màu đen cần hồng ngọc, phía sau có một chỉ sợi bạc thêu hình rồng giương nanh múa vuốt, nhàn nhạt, cũng không rõ ràng. Đó là điều khiến cho Lí Tĩnh Lam buồn chán liền có thể mở lớn con mắt đêm vấy trên mình rồng.

Long Ngự Thiên quay đầu lại nhìn thấy chính là một cảnh tượng như vậy – Lí Tĩnh Lam trừng to mắt, ngón trỏ tay phải còn đang chỉ, bởi vì không ngờ được hẳn sẽ quay lại, nửa cái miệng há ra cũng quên khép. Ngơ ngẩn ngốc nghếch là những từ miêu tả chính xác Lí Tĩnh Lam lúc đó.

Xấu hổ hạ tay phải xuống, Lí Tĩnh Lam cũng khép miệng lại, một khuôn mặt bình thường giờ sung huyết đến đỏ bừng, cơ hồ có thể chảy máu ra tới nơi. Long Ngự Thiên mặc dù như cũ mặt không chút thay đổi, nhưng Lí Tĩnh Lam vẫn nhìn ra trong mắt hẳn tiêu ý đang cố nén. Cúi đầu, bắt buộc đi mà bủn mỗi.

Sau nửa canh giờ, bọn họ rốt cuộc cũng ngắm xong toàn bộ hoa trong ngự hoa viên. Thái hậu cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, vì thế một đám người nói đuổi nhau tiêu sái vào đình nghỉ mát, cung nữ tùy thân lập tức mang lên điểm tâm và nước trà.

Thục phi tao nhã nhón lên một khối mai hoa cao đưa đến miệng Long Ngự Thiên, nhìn hẳn cắn vào mồm, xảo ngôn(1) cười hỏi: “Ăn ngon không?”

Long Ngự Thiên gật gù đầu, kỳ thực hẳn cơ bản chưa ăn ra cái vị ngon hay không, chỉ cảm thấy trong miệng tràn đầy vị ngọt ngây ngất, bèn bụng lỵ trà trên bàn uống một ngụm, muốn làm nhạt bớt mùi vị trong miệng.

“Đây là trà gì a? Khó uống như vậy!” Một ngụm trà còn chưa nuốt trôi, chỉ nghe Thục phi bên cạnh kêu lên.

Long Ngự Thiên chép miệng, cho rằng cũng không phải khó uống thế a!

Lí Tĩnh Lam một bên không nói lời nào, đối với điểm tâm trên bàn cũng không cảm thấy hứng thú, buông suy nghĩ mà uống nước trà trong tay, tuy là còn thiếu lửa hậu, nhưng cũng không đến nỗi như Thục phi nói khó uống như vậy.

Thục phi phát tay cho người mang nước trà xuống, oán trách mà nói: “Bọn hạ nhân này rõ là tay chân vụng về, ngay cả một ly trà cũng không biết pha, Thiết Quan Âm hảo hảo(2) bị pha thành thế này.” Sau đó quay sang Thái hậu có hơi mất hứng cười nói: “Thần đã sai người đi lấy lá trà tươi, Thái hậu lát nữa nếm thử trà thần thiếp pha.”

Chỉ chốc lát sau, trà cụ(3) và nước cũng đã chuẩn bị ổn thỏa. Trà cụ tuyển dụng chính là ấm trà nhỏ và chén trà, còn nước chính là thạch tuyến thủy(4) dùng than mới đun.

Thục phi đứng dậy cầm lấy trà cụ kiểm tra một chút, cung trung gì đó đương nhiên để không người nào có thể bắt bẻ. Thục phi bắt đầu pha trà, mà miệng cũng không ngừng: “Hứa Thử thời Minh đã khai thông ở giữa ‘trà sơ’ có nói qua ‘trà tư vụ thủy uẩn vu khí, thang thành vu hóa, tứ giả tương liên, khuyết nhất bất khả’(5). Trà, nước, khí, lửa, bốn thứ, hoàn toàn khâu trừ.”

“Bước đầu pha trà là tẩy trà cụ.” Nói xong Thục phi dùng nước sôi súc chén trà và ấm, động tác thuần thục.

“Bước thứ hai là lạc trà.” Lấy một ít lá trà cho vào giữa ấm, trà lượng vừa vặn năm phần ấm trà, đúng là pha trà theo đo lường nhu cầu.

“Bước thứ ba là xông trà.” Nâng ấm nước, phượng hoàng tam điểm đầu(6) mà đem nước rót vào trong ấm trà, lá trà ở giữa xoay chuyển. Khi Thục phi

dùng tay, nước và miệng ăm ngang bằng, không tràn ra nửa phần.

“Bước thứ tư là quét trà vụn.” Tay ngọc cầm lấy nắp ăm trên bàn, nhẹ nhàng mà hót đi bọt trắng nổi, làm cho trà trở nên tươi sạch.

“Bước thứ năm là châm trà.” Phút chốc, Thục phi nâng ăm, theo thứ tự lưu động mà rót vào trong chén trà của bốn người. Tiếp đó nhìn thoáng qua màu sắc nước trà trong chén, tự tay bưng lên trước mắt Thái hậu, Hoàng thượng và Lí Tĩnh Lam.

Thái hậu nâng chung trà lên trước mũi nghe một chút, lập tức một hồi hương thơm đặc biệt xông vào mũi, làm tinh thần say đi. Nhịn không được tán thưởng: “Trà ngon.”

Hoàng thượng cũng rất tán thành gật đầu: “Thục phi đích thực là thông tuệ hơn người, ngay cả một chén trà nhỏ cũng pha được mê người như vậy, không biết Thục phi muốn được ban thưởng gì?”

Thục phi vội vàng quỳ xuống: “Thần thiếp kém cỏi, được Hoàng thượng và Thái hậu không chê, thần thiếp không dám trông mong được ban thưởng.”

Long Ngự Thiên cũng không nói gì, chỉ là ra hiệu cho nàng đứng dậy cùng ngồi chung.

Thục phi hơi đắc ý nhìn thoáng qua Lí Tĩnh Lam, người còn đối với chén trà mà ngây ra.

“Chẳng hay Lan phi tỷ tỷ có hay không hài lòng trà muội muội pha?”

Lí Tĩnh Lam ngẩng đầu, mang theo nụ cười thản nhiên, “Thục phi cứ đùa, Hoàng thượng và Thái hậu đều nói tốt, tỷ lại như thế nào không hài lòng?”

Thái hậu cũng hỏi: “Người cũng hiểu trà đạo?”

“Thần thiếp dung tục, không bằng Thục phi.”

“Nàng” nói dối, Long Ngự Thiên nghĩ thầm trong bụng.

“Này cũng không hề gì, nói thật, Bồn cung hiểu cũng không nhiều. Vậy người đối với cảm kỳ thi họa thế nào? Thục phi thì mọi thứ đều tinh thông a!”

Nghe được Thái hậu khen mình, Thục phi không khỏi có chút mờ cờ trong bụng, càng đắc ý nhìn Lí Tĩnh Lam, chờ câu trả lời của y, phải biết rằng, Lí Tĩnh Lam chính là đối với những thứ đó chỉ biết sơ sơ.

“Thần thiếp chỉ đối với kì nghệ có biết vài phần.”

“Phải không? Nghe nói phụ thân người được xưng là kì thánh a.”

“Đúng vậy, thưa Thái hậu.”

Lí Tĩnh Lam trả lời có chừng mực khiến cho Thái hậu mất hứng hỏi tiếp, “Một ly trà khơi dậy tinh thần của Bồn cung, Bồn cung quyết định lại đi gần đây một chút.”

“Thái hậu, thần theo người.” Thục phi vội vã đứng dậy dìu Thái hậu, mấy cung nữ và thái giám theo sau đi khỏi đình nghỉ mát.

Vì Thái hậu cũng không có chỉ đích danh muốn y đi theo, cho nên Lí Tĩnh Lam cũng thờ ơ đứng dậy, thổi ly trà, mang trên mặt nụ cười nhạt, hưởng thụ cơn gió nhẹ, mùi hoa thoang thoảng.

“Vì cái gì lại nói dối?”

Đột nhiên có người nói chuyện dọa Lí Tĩnh Lam nhảy dựng. Vậy mà y lại quên mất Hoàng thượng còn ở trong đình nghỉ mát, vẫn chưa đi cùng Thái hậu.

“Hoàng thượng vì sao lại hỏi như vậy? Thần thiếp vẫn chưa nói dối a!”

“Nàng thật sự nói dối, trăm lần đó từng ở Nghi Lan viện uống qua một ly trà, hương vị thơm mát ngọt lành, khiến cho trăm kí ức hazy còn mới mẻ, hơn nữa trăm đã hỏi qua, đó đích thực là trà nàng pha. Nàng còn bảo nàng không có nói dối sao?”

Lí Tĩnh Lam ngậm một miệng trà thiếu chút nữa phun tới, y nuốt trọn cả chén trà! “Khụ, khụ khụ, chén trà kia đích thực là thần thiếp pha, nhưng cũng không thích hợp để Hoàng thượng uống, nếu Hoàng thượng muốn uống trà có thể cho Thục phi giúp người pha a!”

“Nhưng trăm muốn uống trà nàng pha.” Long Ngự Thiên tựa hồ cùng y ở trên cọc, hần thân là Hoàng thượng tôn kính, vẫn chưa từng có người nào dám cự tuyệt yêu cầu của hần mà! Ai có cái gan ấy a?

“Nhưng thần thiếp thật sẽ không a!”

“Nàng phải, nàng chắc chắn phải!”

Lí Tĩnh Lam bất đắc dĩ mà hé miệng, Hoàng thượng này sao lại thế a? Cũng đã làm hoàng đế mấy năm rồi, như thế nào còn có thể như hài tử chơi xấu

một bộ váy a! Đưa mắt nhẹ hướng về phía giữa vườn hoa, Lí Tĩnh Lam quyết định không thềm đề ý đến hân.

Nhưng Long Ngự Thiên cũng không định bỏ qua cho y, tiến đến bên tai y nhẹ giọng nói: “Trăm đêm nay muốn đến Nghi Lan viện uống trà nàng pha, cũng không thể lại chạy loạn nữa a!”

Lí Tĩnh Lam đột ngột quay đầu, đôi má nhẹ nhàng phớt qua môi Long Ngự Thiên, nhưng y lại không chú ý. “Hoàng thượng đêm nay muốn đến Nghi Lan viện?”

“Đúng vậy!” Long Ngự Thiên sờ sờ môi, cảm thấy có chút cảm giác chưa tan hết, vì thế bèn nghiêng đầu khi y còn đang tiêu hóa trọng đại tạc đạn(7), khê hôn một chút lên môi y.

Lí Tĩnh Lam lại càng không biết nên phản ứng như thế nào, hai má một trận nóng hừng hực, ngẩng đầu nhìn đám hạ nhân lưu lại, cả đám đều là đang cúi đầu nhìn đất. Hoàng thượng này không phải là đã quá lớn mật sao?

Đây là nụ hôn đầu tiên của Lí Tĩnh Lam, nhưng không phải của Long Ngự Thiên, hân đã cùng hai vị phi tử động phòng rồi. Mặc dù đều là nam tử, nhưng Lí Tĩnh Lam lại không cảm thấy chán ghét, có lẽ là bởi vì chưa từng có người nào hôn qua hân sao!

Chờ Lí Tĩnh Lam hoàn hồn, hai bên trái phải đã không còn bóng người, Hoàng thượng và đám hạ nhân đã rút khỏi đình nghỉ mát từ lúc nào nhưng y lại hoàn toàn không hay biết. Đình nghỉ mát trống không, ngự hoa viên trống không, bầu trời xám xịt.

Trời ạ! Minh vậy mà lại si ngốc vì một cái hôn thoáng chút đã tới giờ ngo! Thúy Hoàn và Ngọc Hoàn nhất định sẽ rất lo lắng!

Nhắc vậy, Lí Tĩnh Lam không còn lòng dạ nào mà nghĩ về nụ hôn thoáng qua kia nữa, vội vội vàng vàng hướng Nghi Lan viện chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Quân Vi Hồng Nhan Bất Tảo Triều (Thượng)

Tiếp Thái hậu dùng bữa tối, đang lúc dùng bữa lại nghe Thực phi vòng vo tự nói chính mình thật tình thông trù nghệ, Long Ngự Thiên rốt cuộc mang một chút không kiên nhẫn mà bãi biệt Thái hậu, không thềm nhìn đến đôi mị nhân(1) mang theo ám hiệu của Thực phi.

Long Ngự Thiên xem ra, Lí Tĩnh Lam bình thường tựa hồ so với Thực phi cười khuyh thành cũng có lực hấp dẫn.

Kia giọng nói khàn khàn không nhu cũng không mị, lại gọi người nghe một hồi khoan khoái; kia khuôn mặt bình thường không nửa điểm đặc sắc, lại khiến đủ loại diễn cảm đáng yêu biểu lộ; kia đôi con mắt không lớn, thường xuyên để lộ cảm xúc trong lòng; kia đôi môi mỏng khê hé là nơi đẹp nhất trên gương mặt y, mềm mại không gì sánh được, làm cho người ta không nhịn nổi lại muốn vuốt ve.

Càng nghĩ, Long Ngự Thiên không khỏi sờ sờ làn môi mình, nụ hôn hôm nay tựa như làm hồng y rồi, càng về sau hân cùng y nói chuyện y cũng không nghe vào được nửa phần, hầy còn là một kẻ si ngốc tụt lại.

Bất giác, Long Ngự Thiên nhếch khóe miệng, cũng tăng nhanh nhịp độ bước chân, tuy rằng rất muốn ngay lập tức nhìn thấy y, nhưng do buổi chiều tiếp Thái hậu ngắm hoa, có nhiều tấu chương vẫn chưa xem.

Nhưng mà, tâm tình thật tốt của Long Ngự Thiên không duy trì được bao lâu liền bị một cung nữ canh cửa ngự thư phòng đập nát bét.

Cung nữ ấy không phải người nào khác, chính là một trong những nha hoàn thiếp thân của Lí Tĩnh Lam – Ngọc Hoàn.

Ngọc Hoàn trông thấy Long Ngự Thiên thì run lấy bấy quỳ xuống, “Nô tì khấu kiến Hoàng thượng.”

Long Ngự Thiên đối với nàng đương nhiên đã không còn ấn tượng, còn tưởng nàng là người của Quỳnh Ngọc công chúa, liền mở miệng nói thẳng: “Đứng lên đi, trở về nói cho chủ nhân người biết, trăm đêm nay không đi Quỳnh Ngọc trai.”

Ngọc Hoàn đứng dậy, vẫn cúi đầu đáp: “Hồi Hoàng thượng, nô tì không phải người của Quỳnh Ngọc trai, nô tì là người của Nghi Lan viện, chủ nhân bảo nô tì chuyển lời đến Hoàng thượng, chủ nhân hôm nay thân thể không khỏe, không thể hầu hạ Hoàng thượng, mong rằng Hoàng thượng đi giá đến chỗ các phi tử khác.”

Nụ cười của Long Ngự Thiên tức thì cứng lại ở khóe miệng, cơ thịt trên mặt run run.

Được, tốt lắm, y này phi tử mà dám trong một ngày cự tuyệt hân hai lần!

Bàn tay vung mạnh lên đuổi Ngọc Hoàn lui ra, Long Ngự Thiên một cước đá văng cánh cửa ngự thư phòng, Phúc Thọ phía sau toàn thân rùng một cái, cúi đầu ở ngoài cửa hậu, không dám theo vào phòng. Trong lòng than thở: Lan phi này thật là bản lĩnh, Hoàng thượng từ khi đăng cơ đến nay vẫn chưa

bao giờ nổi giận à!

Long Ngự Thiên ngồi xem một quyển lại một quyển tấu chương, nhưng một chữ cũng không thấy vào trong.

Này thực sự là quá lớn mật, vậy mà lại nhiều lần cự tuyệt trẫm! Thật sự là không đem trẫm để vào mắt! Phóng nhân toàn bộ hoàng cung có ai dám đối với hần như vậy? Không nữa điểm tư sắc, trong cung tùy tiện kéo một người cung nữ so với y còn tốt hơn, thậm chí ngay cả Cổ Nguyệt thân là nam tử cũng so với y xinh đẹp hơn. Trẫm sủng ái y là vinh hạnh của y! Vậy mà... vậy mà...

Được! Được! Nếu y đã như thế không cần hầu hạ trẫm nữa, trẫm sẽ khiến y vĩnh viễn không thể hầu hạ trẫm!

“Phúc Thọ!”

“Có nô tài.”

“Tiến đến Nghĩ chỉ!”

Phúc Thọ đề bút ở một bên chờ đợi, Long Ngự Thiên lại lâm vào trầm tư. Nếu trẫm đẩy y vào lãnh cung, y không phải sẽ bắn pháo ăn mừng sao? Y vì cái gì lại chán ghét trẫm hả? Trẫm nói như thế nào cũng là vua của một nước, là thiên tử, chẳng lẽ không có cả nửa điểm thu hút ở y? Này Lí Tĩnh Lam rốt cuộc là một người như thế nào?

Long Ngự Thiên nói đúng một điểm, nếu đẩy Lí Tĩnh Lam vào lãnh cung, y tuy không có bắn pháo, nhưng ăn mừng thì nhất định là có rồi.

“Hoàng thượng?” Hoàng thượng này rốt cuộc muốn bảo nô tài nghĩ thánh chỉ gì thế a?

“Quên đi, người lui ra đi! Đêm nay không cần ở đây hầu hạ!”

“Tuân mệnh, lão nô xin cáo lui.”

Ở trong phòng vòng vo ba vòng, hoàng đế trẻ tuổi của chúng ta rốt cuộc đã đưa ra một quyết định – núi không theo ta, ta phải theo núi, núi càng không cho ta theo, ta càng muốn theo!

.

Lí Tĩnh Lam ngồi ở trước bàn, trong tay cầm một quyển sách, vừa tắm rửa gội đầu qua, trên khuôn mặt ửng lên màu đỏ phơn phớt, tóc dài sắp khô thả ở sau người, nhuộm ướt một mảnh váy xanh.

Nghe tiếng đập cửa, Lí Tĩnh Lam cũng không ngược lên mà gọi vào, tiếp đó phân phó nói: “Đem điểm tâm xuống đi! Người cũng nên sớm nghỉ ngơi.”

Đợi hồi lâu không thấy phía sau có động tĩnh, Lí Tĩnh Lam quay đầu lại, nhất thời cơ thể không yên thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống đất.

“Hoàng... Hoàng thượng!”

Long Ngự Thiên kéo ghế ngồi xuống, Lí Tĩnh Lam lúc này mới hoàn hồn, vội vã đứng lên quỳ bái. May mắn y thường vì đề phòng giữa những cung nữ khác xông vào, cho nên vừa tắm rửa xong cũng vẫn ăn mặc chỉnh tề.

“Nàng hình như không thích được người hầu hạ! Trẫm nhớ lần trước tập thể Nhi Lan viện lần lượt bị ăn roi chính là bởi vì nàng không mang theo nô tài ra ngoài thì phải? Khiến trẫm ngẫm lại... Xê chiều hôm nay ở ngự hoa viên nàng hình như cũng không mang theo một nô tài nào sao?”

Lí Tĩnh Lam không khỏi mà sờ sờ móng vừa mới dưỡng tốt, động tác khe khẽ này không tránh được ánh mắt của Long Ngự Thiên – thực sự là rất đáng yêu mà! Nhịn cười, Long Ngự Thiên nghiêm trang mà nói: “Xem ra năm mươi đại bản không đủ để nàng nhớ lâu, khiến trẫm ngẫm lại... Lần này nên như thế nào trừng phạt nàng?”

“Hoàng thượng!” Lí Tĩnh Lam cắt lời hần, “Hoàng thượng lần này hình như cũng không mang theo tùy tùng? Kia Hoàng thượng ắt hẳn là phải ít nhiều bị ăn thuốc vào người chứ?”

Khó trách hần bất tri bất giác mà vào phòng của y, nguyên lai lần này Hoàng thượng đúng là một mình đến Nghi Lan viện.

Long Ngự Thiên đi đến bên cạnh y, khều cằm của y, nheo mắt nguy hiểm nói: “Nàng thật to gan.”

Lí Tĩnh Lam lại quỳ xuống, “Thần thiếp nói đúng sự thật, nếu thân là Hoàng thượng lại có thể không mang theo tùy tùng, phi tử kia sao nhất định phải mang? Chẳng lẽ nói mệnh của các phi tử so với Hoàng thượng còn trọng yếu hơn sao?”

Long Ngự Thiên rốt cuộc nhịn không được mà nở nụ cười, “Nàng thật rất thú vị a! Được rồi, đứng lên đi.” Long Ngự Thiên lần nữa ngồi lên ghế, “Trẫm nghe nói nàng thân thể không khỏe, hôm nay không cần nàng thị tẩm, trẫm tới thuần túy là muốn uống trà nàng pha.”

“Thần thiếp thật sự sẽ không pha, Hoàng thượng nếu muốn uống trà có thể đến nơi của Thục phi a!”

Nàng lại đuổi trẫm đi? Long Ngự Thiên cảm thấy con giận vừa bình ổn mới nãy lại từ ***g ngực dâng lên.

“Trẫm cứ như vậy khiến nàng chán ghét sao?” Nghĩ như vậy, bắt giác lại hỏi lên.

“Thần khiếp sợ, thần khiếp chỉ là sợ hầu hạ Hoàng thượng không chu đáo, khiến Hoàng thượng tức giận.” Tuy nói là sợ, nhưng Lí Tĩnh Lam trên mặt vẫn là vẻ bình tĩnh, không thấy mấy may hoảng hốt.

Long Ngự Thiên khoát tay, “Thôi, nàng đã kiên quyết chính mình sẽ không pha trà, trẫm cũng không miễn cưỡng, nàng không phải đối với kỳ nghệ lược(2) tinh thông một phần sao? Chúng ta chơi đánh cờ đi.”

Lí Tĩnh Lam hiểu rõ, Hoàng thượng này hôm nay là quyết tâm không đi. Bất đắc dĩ đành phải mang bàn cờ lên, xuất ra quân cờ bằng gỗ đồng mình mang theo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Quân Vi Hồng Nhan Bất Tảo Triều (Trung)

Long Ngự Thiên nhíu mày nhìn bóng dáng điệu bộ bận rộn, không nhận được cảm thấy dài ướt kia đặc biệt chứng mất, đứng dậy tìm một cái khăn sạch đi tới phía sau Lí Tĩnh Lam, ngón tay thon dài cầm khăn phủ lên lần tóc mềm.

Lí Tĩnh Lam thân mình cứng lại, vẫn chưa cự tuyệt, tiếp tục việc trên tay. Có thể cảm nhận được, Long Ngự Thiên rõ ràng là lần đầu tiên làm chuyện này, động tác vụng về, nhưng ôn nhu không gì sánh được.

“Nàng xem mình kia, nàng lớn như vậy còn không biết tự chăm sóc mình, bên người lại cũng không mang theo một hạ nhân nào.”

Lí Tĩnh Lam không nói, lẳng lặng hưởng thụ sự chăm sóc của Hoàng thượng. Không biết từ lúc nào, Lí Tĩnh Lam đã cự tuyệt người khác đụng chạm vào đầu y, không vì lý do gì cả, liền như thế mà bài xích.

Nhưng giờ phút này, có lẽ là bởi sự ôn nhu của Long Ngự Thiên, cũng có lẽ bởi Lí Tĩnh Tam cảm thấy tóc ướt làm cho y có chút lạnh, cho nên, Lí Tĩnh Lam cứ như vậy mà lẳng lặng đứng, Long Ngự Thiên cũng như vậy mà chú tâm bắt đầu lau trên mái tóc, giống như một sự âu yếm đối với bảo vật vậy.

Một mái tóc lau khoảng hai khắc(1) mới xem là đã khô, Long Ngự Thiên dùng tay xóc xóc đầu y, làm cho nó mềm hơn. Cái cổ trắng như tuyết của y ở dưới như ẩn như hiện.

Rốt cuộc, Long Ngự Thiên đưa mái tóc của y tới trước ngực, đưa tay lướt nhẹ lên mảnh tuyết trắng kia. Nước da như ngọc kết, làm cho người ta quyến luyến không muốn rời tay.

Lí Tĩnh Lam toàn thân một trận tê dại, theo tay của Long Ngự Thiên đang ở trên cổ của y nhẹ nhàng chuyển động, trong cơ thể trào ra một trận tâm tư run rẩy.

Dù chưa từng trải, Lí Tĩnh Lam cũng hiểu được, giờ phút này trong không khí bao bọc xung quanh bọn họ có một loại hơi thở tên là ám muội.

Vừa định cử động, eo lại bị một bàn tay chắc khỏe ôm chặt. Long Ngự Thiên tựa đầu lên vai y, hít vào mùi hương thoang thoang trên người y. “Đừng nhúc nhích, để trẫm dựa một chút, chỉ một chút thôi.”

Giọng điệu hàm chứa vờ vĩnh cầu xin khiến Lí Tĩnh Lam kinh ngạc. Đây là ngai vua, là chủ của một nước, là thiên tử, lúc nào cũng chỉ liếc nhìn quần thần phủ phục dưới chân hần; này oai phong cao quý, vừa mở miệng là có thể làm cho vạn người chết, nguyên lai... cũng là người rất cô đơn...

Nghĩ như vậy, Lí Tĩnh Lam trong lòng dâng lên một hồi yêu tiếc, vì thế không cử động, cứ như vậy tùy ý hần lẳng lặng mà ôm.

Không biết tại sao, một Lan phi bình thường, Lan phi chung quy chỉ mang theo nụ cười nhàn nhạt, Lan phi làm gì cũng có chừng mực không chút bối rối, làm cho người ta có một loại cảm giác rập rần ôm y. Những hồi ức đầm máu đã qua, những hồi ức khiến cho người ta khó chịu, những tranh chấp ồn ào, những diện mạo xấu xí ngoài cười trong không cười, vào giờ khắc này cũng dần dần mà lùi xa, chỉ chừa lại duy nhất sự yên tĩnh.

Mãi đến khi Lí Tĩnh Lam lần nữa khẽ gọi: “Hoàng thượng”, Long Ngự Thiên mới hồi tỉnh, thu hồi vòng tay ôm của hần, mắt tự nhiên mà ho khan một tiếng, trên mặt xuất hiện màu đỏ ửng khả nghi.

Lí Tĩnh Lam giả dờ không nhìn thấy, nhắc người rót cho hần một chén trà, hai chân vì đứng thẳng trong thời gian dài mà có chút nhũn ra một mối, nhưng Long Ngự Thiên thì chắc chắn là không, bởi hần đã đem sức nặng trên người toàn bộ chuyển giao qua cho Lí Tĩnh Lam.

“Hoàng thượng.”

“Ừm?” Long Ngự Thiên uống một ngụm trà, lẳng lặng chờ câu sau của y.

“Trà Hoàng thượng uống lần trước là mẫu đơn trà, có công hiệu dưỡng nhan, nhưng công hiệu lớn nhất là làm ấm bụng giúp lưu thông máu. Nữ tử khi tới tháng thường uống mẫu đơn trà, có thể giảm bớt đau bụng.”

“Khụ, khụ khụ... Khụ.” Một miệng trà ú ớ trong họng, Long Ngự Thiên khổ sở tựa vào bàn ho khan đứng lên, con mắt hướng về phía Lí Tĩnh Lam tròn trĩnh, “Nàng... nàng cố ý.”

Lí Tĩnh Lam thân thiện giúp hấn vỗ lưng, giả ngu hỏi: “Gi cơ? Thần thiếp có ý gì cơ?” Nhưng tiểu ý ẩn chứa trong mắt đã bán đứng ý. Việc này xem như là một sự trả thù nho nhỏ.

Long Ngự Thiên mê mẩn đắm chìm nhìn y, kéo tay y nhẹ nhàng vuốt môi, chỉ chỉ chiếc ghế đối diện hấn. “Đến cùng trầm chơi cò đi.”

Lí Tĩnh Lam nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, hỏi: “Đã muốn canh hai sáng rồi, Hoàng thượng không đến chỗ các phi tử khác nghỉ ngơi sao?”

Lại nữa! Long Ngự Thiên thay đổi sắc mặt, hơi có ý giận. “Nàng không thể không làm cho trầm tức giận sao?”

Lí Tĩnh Lam chắc lưỡi, từ xưa đến nay có phi tử nào có thể vượt qua được y? Không tranh thủ tình cảm, không ghen ghét đố kỵ, còn chống đối Hoàng thượng tâm hoa vẫn liễu(2) – mặc dù hơn phân nửa là vì bản thân. Hoàng thượng này còn tức giận cái gì?

Hai người không mở miệng, bắt đầu chơi cò.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng chậm rãi dời về phía Tây, tinh cò mây đen kéo qua che giấu dung mạo sáng trong của nó, nhưng rất nhanh gió đã thổi tan mây, nó mới thẹn thùng mà lộ diện.

Bóng cây rậm rạp, cọ xát cành lá tề thanh hợp xướng nhịp điệu “Xào xạc” của nó.

Trăng sáng, gió thổi, cây chao.

Đó là một buổi tối đẹp đẽ, nhưng cũng là một buổi tối rất cô đơn – đối với bạch ảnh ở trên cây mà nói. Buổi tối này có điểm khiến cho lòng người cảm thấy đui mù.

Hoàng thượng đối với Lan phi thật sự không bình thường! Xuyên qua cửa sổ mở, Cổ Nguyệt nhìn thấy Hoàng thượng chưa bao giờ động tay nay tự mình lau tóc cho Lan phi, lưu luyến mà ôm y, không giống như khi đối với các phi tử khác, chỉ làm qua loa hoặc có chứa sắc dục, nhưng liền như vậy lẳng lặng mà ôm, khoan thai như thế, hạnh phúc như thế, tựa hồ so với đoạt được cả thiên hạ càng làm cho hấn hài lòng.

Ở bên Hoàng thượng đã hai mươi năm. Hai mươi năm – là nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Nhưng hai mươi năm, đủ để một người đối với người kia có sự hiểu biết vững chắc, thậm chí so với bản thân mình còn hiểu rõ hấn hơn.

Cổ Nguyệt chính là như vậy, hấn đã thấy Long Ngự Thiên vì lời khen ngợi của Thái phó mà phẫn chấn cười to; thấy khi Tiêu phi chết hấn thống khổ nghẹn ngào khóc; thấy khi tiên đế băng hà hấn biểu cảm lạnh lùng; thấy hấn nhủ mảy, thấy hấn phiền não, thấy hấn vì mình lo lắng; thấy khi chính mình người đầy máu được cứu về từ tay Đại hoàng tử, trong mắt hấn chợt lóe lên sát ý.

Có thể nói, từ khi bọn họ tám tuổi, sau khi Tiêu phi qua đời, biểu tình trên mặt Long Ngự Thiên đa số là vì hấn mà lộ ra. Vậy mà, hiện tại lại có người hơn, kẻ kia khiến cho Long Ngự Thiên biểu lộ tình cảm mà hấn chưa từng nhìn thấy – hạnh phúc. Đó là nguyện ý của hấn dù dùng bất cứ thứ gì, kể cả tánh mạng hấn, để đổi lấy trong chớp mắt.

Long Ngự Thiên, không còn là Long Ngự Thiên nữa.

Hay, hấn cho tới bây giờ mới không là chính mình. Hấn là vì thiên hạ bá tánh, hấn là vì đại thần trong triều, hấn là vì hậu cung phi tử, phải đánh mất chính bản thân mình.

Mình không phải là vì điều này mới lặng lẽ theo sát ở bên cạnh hấn sao? Hấn làm sao có thể là chính bản thân được?

A! Cổ Nguyệt cười nhạo, đột nhiên cảm thấy khí trời sắp vào hạ có chút lạnh, không khỏi rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Quân Vi Hồng Nhan Bất Tảo Triều (Hạ)

Cổ... Cổ đại nhân.”

Cổ Nguyệt cúi đầu, nhìn thấy một nữ tử trang phục cung nữ đứng dưới tàng cây, trên tay phủ một cái áo choàng.

“Là muốn đi hầu hạ Lan phi nương nương sao?”

Ngọc Hoàn lắc đầu, cắn cắn môi dưới, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, “Nô tì từ cửa sổ nhìn thấy Cổ đại nhân, ban đêm tiết trời có hơi lạnh, cho nên... cho nên...” Kế tiếp Ngọc Hoàn nói không nên lời, lộ ra sắc mặt như bị lửa đốt đỏ bừng, cúi đầu hai tay nâng áo choàng lên.

Cổ Nguyệt trong lòng một trận cảm kích, thân ảnh thoáng nhảy lên, Ngọc Hoàn kêu một tiếng chói tai, định thần lại mới phát hiện mình đã ngồi trên cây, một trận đầu vầng mắt hoa, vội vàng nắm lấy y phục người bên cạnh.

“Cổ... Cổ đại nhân... Cao...”

“Yên tâm đi, ta sẽ không để nàng ngã xuống đâu.” Vòng tay qua hông nàng, đem áo khoác khoát lên người cả hai, Cổ Nguyệt mỉm cười nói: “Ồ trên này tán gẫu với ta một chút được không?”

Cổ Nguyệt lúc này có phần hơi tệ, hần thân là một nam nhân có thể dùng từ xinh đẹp để diễn tả, sáng như ánh trăng, làn da trắng nõn, hai mắt phát tinh quang, đôi môi đỏ mọng ngay trước mắt hé ra hớp lại.

Ngọc Hoàn lại lần nữa cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cũng bởi ở trên cao, không tự chủ được đáp: “Được.”

“Thần hình như nghe tiếng Ngọc Hoàn thét.” Lí Tĩnh Lam bất an nhìn ra ngoài cửa sổ, đứng dậy muốn xem một cái cho xong.

Long Ngự Thiên nắm tay y lại, “Không cần lo lắng, Cổ Nguyệt và nàng ta đang ở cùng một chỗ.”

Lí Tĩnh Lam ngồi lại hỏi: “Làm sao người biết?”

Long Ngự Thiên cười, “Nguyệt và trẫm đã bên nhau hai mươi năm rồi, trẫm như thế nào lại không biết hần đang ở đâu?”

“Cho nên người mới dám không mang theo tùy tùng mà ra ngoài một mình?”

Long Ngự Thiên vẫn cười, không nói, nhắc một con cò trong bàn cờ. “Trẫm đi một bước này thế nào?”

Lí Tĩnh Lam nhìn thoáng qua bàn cờ, cầm lấy một con khác đặt xuống. “Có sơ hở.”

“Không đúng không đúng, trẫm vốn không có đi ở đó, này không tính, trẫm đi lại.”

Lí Tĩnh Lam che tay bảo vệ bàn cờ. “Hoàng thượng, đặt con nhận nước(1), người đã đi lại ba lần rồi.”

“Được mà! Trẫm đã đi lại ba lần, một lần nữa cũng có sao đâu!” Đẩy tay y ra, Long Ngự Thiên vẫn cứ lấy lại con cò của mình.

Lí Tĩnh Lam đành chịu. Ai tin được cái kẻ nam nhân giống như hài tử chơi xấu này lại là một với Hoàng thượng ngồi trên long ý đã nhiều năm chứ?

“Đây là lần sau cùng a!”

“Được được, lần sau cùng.” Long Ngự Thiên lâm bầm. “Ai bảo nàng nói dối bảo mình đối với kỳ nghệ chỉ hiểu sơ vài phần.”

Lí Tĩnh Lam trong lòng cũng hồi hận kinh khủng. Bởi ba năm trước y đánh thắng phụ thân được xưng là Kỳ thánh, khó tìm được một đối thủ ngang tài ngang sức, mà kỳ nghệ của Long Ngự Thiên lại hơn phụ thân rất nhiều, làm cho y bất giác mà quên ăn mất ngủ thực lực, vì thế liền có cái cảnh tượng này.

“Ha ha, trẫm lại thắng. Để trẫm nghỉ xem, trẫm phải đòi cái gì đó để tưởng thưởng nhỉ?”

“Hoàng thượng không nghĩ mình thắng được có chút tội tệ sao?”

“Chẳng lẽ ái phi chưa từng nghe qua không từ thủ đoạn nào ư? Trẫm thắng là sự thật, quá trình không quan trọng.”

Lí Tĩnh Lam giận dữ tựa đầu vào tay xoay qua một bên. Người ta là Hoàng thượng mà, đương nhiên người ta nói cái gì thì nó là cái đó rồi!

“Trẫm...” Long Ngự Thiên đứng dậy, hai tay nâng đầu y, không cho y có cơ hội tránh né. “Muốn hôn nàng.”

Khác với nụ hôn thoáng qua lúc ban ngày, nụ hôn này có chút đắng dai, có chút nóng, có chút khiến cho người ta cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Long Ngự Thiên nhẹ nhàng cắn lên cánh hoa môi, lướt đầu lưỡi dọc theo tuyến hoa môi vẽ vòng quanh, sau đó khai mở đôi hàm răng đều đặn, chạm vào chiếc lưỡi dính hương e lệ, truy đuổi, nô đùa.

Lí Tĩnh Lam hoàn toàn quên mất nên phản kháng lại, thậm chí quên luôn cả thở, cho đến khi – cánh hoa môi ẩm ướt kia trượt ở trên cổ của mình, nhẹ nhàng cắn nát. Bàn tay lớn tìm đến phần eo y, kéo xuống chiếc đai lưng.

Long Ngự Thiên có chút ngẩn ngơ ngồi trên đất, nhìn Lí Tĩnh Lam chỉnh trang lại y phục, nhất thời không tin được chính mình toàn thân bị đẩy xuống đất.

Lí Tĩnh Lam lấy lại bình tĩnh rồi lúc này mới hít một hơi, nhìn Long Ngự Thiên khuôn mặt thừ ra ngồi trên mặt đất, vội vàng quỳ xuống. “Hoàng thượng, thỉnh...” Thỉnh cái gì? Thỉnh tự trọng? Hình như có chút bất thường. Hẳn là Hoàng thượng, mình là phi tử. Phi tử nhượng Hoàng thượng tự trọng? Hình như... có hơi gì đó.

May là Long Ngự Thiên cũng không nói gì, tự mình đứng lên, cũng kéo Lí Tĩnh Lam lên.

“Không sao không sao, chúng ta tiếp tục chơi cờ đi.”

Chẳng qua trên mặt có vẻ tổn thương không nói cũng biết. Y thực sự chán ghét trầm sao? Hay là trong lòng y đã có kẻ khác? Hay đây đúng là thủ đoạn trời buộc của y?

Mình hình như cũng không có làm gì khiến cho Hoàng thượng này mê mẩn chứ? Vì cái gì Hoàng thượng lại đột nhiên đối với y vô mạo vô tài lại không phải người thú vị mà cảm thấy hứng thú? Lí Tĩnh Lam mê mẩn.

Vì thế, hai người, hai tâm tư, trong lòng không yên chơi đánh cờ.

Mãi cho đến khi cửa phòng bị đập vang, thanh âm của Phúc Thọ ở ngoài cửa cất lên. “Hoàng thượng, nên chuẩn bị vào triều sớm.”

Long Ngự Thiên ngẩng đầu, phát hiện trời đã sớm sáng, đuổi thẳng cái lưng mồi, toàn bộ mệt nhọc trào lên.

Lí Tĩnh Lam mở cửa phòng, Phúc Thọ dắt cung nữ thái giám nối đuôi nhau tiến vào trong, kinh ngạc thấy hai người quần áo chỉnh tề ngồi trước bàn, trên giường cũng ngăn nắp như chưa ai ngủ qua.

Nhưng hẳn cũng không nói gì, đây là chuyện của Hoàng đế, ai có thể quản đây a?

Cúi đầu lau mặt, thay y phục cho Hoàng đế. Theo Hoàng đế ra tới cửa phòng, sau đó nghe Hoàng đế nói: “Phúc Thọ, thông báo cho các vị đại thần, trầm hôm nay thân thể không khỏe, không thượng triều được. Có sổ sách gì thì đưa tới chỗ người, trầm về Ngọc Long Các nghỉ ngơi một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Quỳnh Ngọc Công Chúa

Khi Phúc công công ở trên đại điện tuyên bố ý chỉ của Hoàng thượng, các thần tử trong điện tức khắc nổ tung. Phải biết rằng, Hoàng thượng từ khi đăng cơ đến nay chưa bao giờ bỏ qua một buổi lâm triều nào, cho dù có lần bị sốt cao không dứt, trước đông đảo can ngăn của các thần tử vẫn kiên quyết trụ vững.

Dâng tấu chương, các đại thần tùm năm tùm ba ri tai nhau mà rời khỏi đại điện, Phúc công công cũng xoay người định quay về Ngọa Long điện hầu hạ Hoàng thượng, nhưng ông tay áo lại bị người ta giữ chặt.

Nhìn lại, chính là Tàn thừa tướng. “Tàn đại nhân?”

“Phúc công công, Hoàng thượng bị bệnh gì? Có thỉnh thái y xem qua chưa?” Gương mặt già nua đầy nếp nhăn của Tàn thừa tướng lộ ra một vẻ lo lắng.

Phúc Thọ thoáng khó xử nhìn xem còn lại mấy vị đại thần, mới tiến đến bên tai lão thừa tướng thì thầm: “Thật không muốn giấu Tàn đại nhân, Hoàng thượng long thể tuy không đáng ngại, chẳng qua có hơi mệt mỏi một chút, sáng tinh mơ mới quay về Ngọa Long điện nghỉ ngơi mà.”

Tàn thừa tướng kinh hãi, vội vàng hỏi: “Xin hỏi công công, Hoàng thượng hôm qua là ở chỗ của vị nương nương nào mà qua đêm?” Tôn nữ của mình cũng là một trong các phi tử, tuy rằng Hoàng thượng có nói tạm thời không cần nâng thị tẩm, nhưng là không thể cho phép xuất hiện một vị phi tử như thế làm ảnh hưởng đến địa vị của nàng về sau a!

“Này...” Tả hữu nhìn xem đại điện phía trên còn lại không mấy thần tử, Phúc công công lần nữa thì thầm với hắn: “Là Lan phi.”

Tàn thừa tướng càng thêm kinh hãi, hắn còn tưởng là Thực phi nhà Vệ thượng thư kia, ai ngờ lại là Lan Phi dung mạo không chút đặc sắc chứ? Chắp tay hướng phía Phúc công công cảm tạ, Tàn thừa tướng bước nhanh ra khỏi đại điện, đuổi theo Lí Vệ Đình.

“Lí đại nhân, xin dừng bước.”

Lí Vệ Đình quay lại, chắp tay bái lễ: “Tàn đại nhân.”

“Lí đại nhân, lão phu có chuyện không biết có nên nói hay không?”

“Tần đại nhân cứ nói, không việc gì phải ngại.”

Vuốt chòm râu dê, trong đôi mắt hí của Tần thừa tướng lóe lên một tia thật nghiêm khắc: “Lão phu không biết Lan phi nương nương có bản lĩnh cỡ nào, nhưng lão phu muốn khuyên một câu, mị chúa họa quốc(1) thực là một tội danh không nhỏ, chỉ sợ Lí gia đảm nhận không nổi tội danh này, mong rằng nương nương biết dừng lại đúng lúc.”

Nói xong, không thèm đếm xỉa đến phản ứng của Lí Vệ Đình, lại nhanh bước bỏ đi.

Lời Tần thừa tướng nói mặc dù làm cho người ta có chút không rõ ràng, nhưng Lí Vệ Đình cũng hiểu, Hoàng thượng hôm nay không thiết triều nhất định là cùng Lí Tĩnh Lam quan hệ không dứt ra được. Dừng bước trước khi đến cửa, Lí Vệ Đình xoay người đi đến hậu cung.

Lí Tĩnh Lam một đêm không ngủ cũng đang ngủ bù, chợt nghe phụ thân tới thăm, vội vàng mặc y phục rời phòng ngủ.

Cho tất cả hạ nhân lui, Lí Vệ Đình vẻ mặt nghiêm khắc nhìn y.

“Cha?” Lí Tĩnh Lam gọi thử một tiếng.

“Chát” một tiếng, Lí Vệ Đình thẳng tay tát y một cái.

Lí Tĩnh Lam kinh ngạc, vội vã quỳ xuống, đây là y từ khi sinh ra đến giờ phụ thân lần đầu tiên đánh y, “Cha vì cái gì lại tức giận?”

Nhìn khuôn mặt sưng đỏ của y, Lí Vệ Đình cũng có chút hối hận, nhưng vẫn hạ giọng quát: “Con từ nhỏ làm việc gì cũng có chừng mực, cũng không khiến cho ta và mẹ con lo lắng, vì cái gì lần này lại hồ đồ như vậy?”

“Con không rõ!” Lí Tĩnh Lang ngẩng đầu, ảm ức mà nhìn phụ thân. Không biết mình đã làm sai cái gì đây? Phụ thân lại có thể tức giận đến như vậy!

“Ta hỏi con, Hoàng thượng tối hôm qua thực qua đêm với con?”

Lí Tĩnh Lam gật đầu. “Nhưng...”

Vừa định giải thích lại bị Lí Vệ Đình phát tay cắt ngang. “Ta hiểu đây là con không thể cự tuyệt, cũng biết Hoàng thượng vẫn chưa biết thân phận của con, nếu không thì cả nhà chúng ta đã ở trong thiên lao rồi!” Lí Vệ Đình dừng một chút, sắc mặt có vài phần nặng nề, “Hoàng thượng hôm nay không thiết triều.”

Lí Tĩnh Lam kinh ngạc trừng lớn con mắt, này...

“Tần thừa tướng muốn ta khuyến cáo con, tội danh mị chúa họa quốc Lí gia không đảm đương nổi, ta cũng muốn cho con biết, chú ý thân phận của mình, con mặc dù đã tiến cung, nhưng phải hiểu, con là Tĩnh, không phải là Lan, thân phận của con là mạng của cả nhà chúng ta từ trên xuống dưới. Ta một cái mạng già không hề chi, nhưng Lí gia trong ngoài hơn mười cái mạng thì sao? Còn con và Lan thì sao?”

“Con hiểu.”

“Con hiểu được là tốt rồi, về sau tránh xa Hoàng thượng một chút.” Lí Vệ Đình đứng lên. “Được rồi, chắc hẳn con tối hôm qua cũng ngủ không ngon, trở về phòng nghỉ ngơi đi, làm việc vụn vặt phải cẩn thận.”

Phụ thân đi rồi, Lí Tĩnh Lam trở về phòng nằm ở trên giường như thế nào lại ngủ không được. Hoàng thượng không thiết triều, đây chính là đại sự trong triều, hơn nữa Hoàng thượng đêm qua lại ở nơi của y mà qua đêm, cho dù hai người cũng không có làm gì, nhưng trong mắt người ngoài thấy thế nào làm sao mà biết được, xem ra cuộc sống sau này sẽ không còn bình yên nữa, chính mình cũng vạn sự đều phải cẩn thận. Một sai lầm, hơn mười nhân mạng liền hùy ở trong tay y.

Rốt cuộc là y sai lầm rồi sao? Là y quá ngây thơ, quá ngu dại, đã đem mọi chuyện mà nghĩ rất đơn giản sao?

.

Đúng như Lí Tĩnh Lam nghĩ, Phúc công công tuy chỉ nói với một mình Tần thừa tướng chuyện này, nhưng trong cung làm sao mà không có tai mắt? Giấy làm sao gói được lửa? Không hơn nửa buổi, tin tức quân vi hồng nhan bắt tảo triều(2) đã xôn xao truyền đi, phản động nô tài liên tiếp chạy tới Nghi Lan viện và hướng tới một chủ nhân, một là tò mò xem thiên tiên nào đã khiến Hoàng thượng mê mẩn, một là vì chủ nhân mà dò hỏi tin tức.

Lăng Thục viên sớm đã không ra dạng nữa, Thục phi từ khi thức dậy nghe tin, đã đập nát toàn bộ những thứ có thể đập phá được trong phòng, các nô tài thấp thòm cũng không dám lên tiếng, cuối cùng, khi bước chân sốt ruột của Vệ thượng thư tiến vào Lăng Thục viên, các nô tài mới thở phào nhẹ nhõm.

Lí Tĩnh Lam tuy biết cuộc sống sau này sẽ không còn bình yên, nhưng không nghĩ nó sẽ tới nhanh như vậy, điều khiến y bất ngờ nhất chính là, người đầu tiên thăm viếng y rốt cuộc không phải là Thục phi, mà là Quỳnh Ngọc công chúa.

Nếu nói Thực phi là nịnh nọt nhu tình, thì vị công chúa ở trước mắt này là thuần khiết thoát tục. Khuôn mặt không son phấn trắng trẻo trong suốt lộ ra sắc hồng, toàn thân bạch sắc tố y(3) bao quanh thân người cao thon thả, ánh mắt trong veo ngời sáng, trên người tỏa ra luồng khí ôn hòa, khiến cho người ta cảm thấy người này chỉ có thể là người trời, không giống phàm nhân tục tử.

Lí Tĩnh Lam thầm nghĩ, nếu hai người hiện nay không phải là phi tử của Hoàng thượng, y có lẽ sẽ đối với nữ tử như thế này vừa gặp đã thương.

Quỳnh Ngọc công chúa cúi người hành lễ. “Quỳnh Ngọc ra mắt Lan phi tỷ tỷ.”

Lí Tĩnh Lam vội vàng đáp lễ, không ngờ người này xuất thân công chúa nhưng lại không có nửa điểm kiêu căng, lập tức liền đối với nàng hào cảm càng thêm sâu sắc vài phần.

Hai người cùng ngồi vào bàn, Thúy Hoàn dâng trà nước điểm tâm, Quỳnh Ngọc công chúa cũng không nói rõ mục đích, chỉ một mực cùng Lí Tĩnh Lam trò chuyện thơ từ, thi họa.

“Không biết Lan phi tỷ tỷ đã từng xem vở diễn ‘Nữ phò mã’ chưa?”

“Tất nhiên đã xem qua, đây là nói về một nữ tử vì cứu tình lang mà nữ cải nam trang tham gia khoa cử khảo thí(4), đoạt được Trạng nguyên nhưng cũng bị tuyền làm phò mã.”

Quỳnh Ngọc công chúa nâng chung trà lên khẽ uống xuống một hơi, dường như vô tình nói rằng: “Không biết trong hiện thực phải chăng thật cũng xảy ra chuyện như vậy?”

“Đấy chẳng qua chỉ là kịch mà thôi, trong hiện thực làm sao lại phát sinh chuyện này?”

“Đúng vậy! Đều là Quỳnh Ngọc quá đơn giản rồi, lại vọng tưởng bên mình cũng có thể xảy ra chuyện như vậy.”

Lí Tĩnh Lam lập tức ngắt ra, Quỳnh Ngọc công chúa này...

Nhưng Quỳnh Ngọc công chúa tựa hồ không nhận ra được mình vừa nói cái gì, vẫn như cũ là gương mặt tươi cười, ánh mắt vẫn trong veo ngời sáng. Là chính mình đa tâm sao? Có lẽ nàng chỉ thuận miệng nói ra thôi!

“Tỷ tỷ, kinh ngạc cái gì vậy a? Uống trà a!” Quỳnh Ngọc công chúa nâng một ly trà đưa cho Lí Tĩnh Lam, nhưng khi Lí Tĩnh Lam đón lấy lại sẩy tay, nước trà tung tóe cả người.

“Ai nha! Đều tại muội vụng về! Tỷ tỷ không sao chứ?” Quỳnh Ngọc công chúa vội vàng lấy khăn tay ra lau cho y. Lí Tĩnh Lam không kịp ngăn cản, một bàn tay nhỏ nhắn đã đưa tới ngực của y. “Đều do Quỳnh Ngọc không tốt, không lau sạch được, hay tỷ tỷ đi thay y phục đi!”

Quỳnh Ngọc công chúa đứng ở một bên tự trách mình mà nhìn vết bẩn, hình như không phát hiện được gì, Lí Tĩnh Lam thở phào nhẹ nhõm, xoay người quay về phòng thay quần áo.

Sau khi đi ra thì Quỳnh Ngọc công chúa đã không thấy đâu nữa, Thúy Hoàn nói: “Quỳnh Ngọc công chúa nói hơi mệt, đã về trước nghỉ ngơi rồi.”

Lí Tĩnh Lam nhíu mày, hỏi: “Thúy Hoàn, ngươi cảm thấy Quỳnh Ngọc công chúa là người như thế nào?”

“Này... Như là tiên nữ giáng trần, nhìn như không nhiễm một hạt bụi, lại khiến cho người ta có chút không dễ chịu.”

“Ha ha, ngươi không phải là đồ kị nàng bộ dạng so với ngươi xinh đẹp hơn sao?” Lí Tĩnh Lam đùa nàng.

“Một chút... Tiểu thư! Ngươi không hiểu!” Thúy Hoàn bí hiểm đến bên tai y, thấp giọng nói: “Xin hỏi trên đời có người nào sạch sẽ thuần khiết như thế không? Nếu nàng không phải người đơn thuần, nhất định là công lực rất cao, giả vờ làm cho người ta nhìn không ra.”

“Còn công lực cao a? Ngươi xem người ta là yêu quái a!” Gõ nhẹ lên đầu nàng, Lí Tĩnh Lam đứng lên quay về buồng ngủ. Thật là mệt nhọc, việc này hãy cứ để sau đi! Cho dù hiện tại muốn nghĩ cũng nghĩ không ra manh mối nào.

“Tiểu thư!” Thúy Hoàn tức giận. “Thần nói sự thật mà! Đây là trực giác của phụ nữ, Quỳnh Ngọc công chúa này hoàn toàn không phải hạng người bình thường! Tiểu thư ngươi phải đề phòng!”

Đáp lại nàng là cái đóng sập trên cánh cửa. Lí Tĩnh Lam làm sao không biết, Quỳnh Ngọc công chúa là vì Hoàng thượng không thiết triều sau khi đến đây, thật chỉ là nói chuyện phiếm uống trà đơn giản vậy sao? Nhưng mà, nữ nhân này có mục đích gì? Y hoàn toàn không cảm giác được. Có lẽ đúng như Thúy Hoàn nói, nếu nàng không phải quá đơn giản, thì là cơ mưu quá thâm.

Nghĩ như vậy, bất giác đã thiếp đi, trong mộng, hiện ra một khuôn mặt không nên xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ba Đào Âm Dung

Ngoài dự kiến của Lí Tĩnh Lam, điều mà y gọi là phiền toái không hề tìm tới cửa, ngoại trừ Quỳnh Ngọc công chúa mấy ngày này cứ luôn không có chuyện gì cũng tới tìm y uống trà nói chuyện phiếm, Thái hậu cách ngày thì truyền y tới Phụng Minh điện giáo huấn ra, mọi thứ cũng đều yên ổn như thường lệ. Vốn định ứng phó với Thục phi nháo sự nhất thì lại có vẻ yên tĩnh dị thường, Lí Tĩnh Lam hiểu, này cũng không thể nói rằng chuyện cứ như vậy mà qua, Thục phi tính tình tranh cường háo thắng, lại đã từng cãi vã với Lí Tĩnh Lam, nàng ta không có khả năng nén giận như vậy mà quên đi.

Hoàng thượng mấy ngày nay thiết triều một hồi thì lại hướng chỗ y mà chạy tới, buổi tối lúc nào cũng lưu lại đến canh ba sáng mới chịu quay về Ngọa Long điện hoặc đến chỗ các phi tử khác nghỉ ngơi, ngoài Nghi Lan viện có bao nhiêu cơ sở ngầm nói không hết.

Sự yên tĩnh trước cơn bão, tĩnh đến Lí Tĩnh Lam có phần sợ hãi, nhưng giờ phút này y lại không có thời gian ngẫm nghĩ đến việc đó, bởi vì vị vua ngồi đối diện đang nhàn nhã uống trà bỗng nhiên bật ra một câu: “Lan phi, trẫm đã cho nàng đủ thời gian, trẫm không muốn đợi nữa.”

Lí Tĩnh Lam trong bụng cả kinh, ít nhiều cũng hiểu được ý tứ của Hoàng thượng, ngẩng đầu nhìn Thúc Hoàn đang hầu hạ bên cạnh, Thúc Hoàn cúi đầu, không nhìn được vẻ mặt, nhưng có thể thấy nàng đỏ đến tận mang tai, đôi tay nhỏ bé không ngừng vận xoắn y phục.

Long Ngự Thiên thấy y không đáp lời nên có chút mất hứng, nặng nề đặt chén trà xuống đứng lên, lấy khẩu khí của một quân vương mà lệnh nói: “Lan phi, trẫm muốn nàng đêm nay thị tẩm.”

“Tuân mệnh...”

Thật là cam chịu mà đáp a! Long Ngự Thiên phát tay bỏ đi. Từ xưa đến nay có vị vua nào dùng phương thức ra lệnh để phi tử của mình thị tẩm không? Lan phi này a! Hết lần này đến lần khác tựa hồ như chính là y đang mê hoặc hẳn!

Mất thấy Hoàng thượng rời khỏi Nghi Lan viện, Thúc Hoàn mới tựa người qua đi đứng dậy, “Thiếu gia...”

Lí Tĩnh Lam nhìn nàng, có chút bất đắc dĩ và hồ thẹn, “Đêm nay, ủy khuất người rồi.”

Thúc Hoàn lắc đầu, con mắt hơi ướt, “Năm đó nếu không phải thiếu gia và tiểu thư cứu giúp, Thúc Hoàn sớm đã mất thứ đáng giá nghìn vàng vào tay bọn người hạ tiện rồi, nếu lấy thân thể của Thúc Hoàn có thể đổi lấy hạnh phúc của tiểu thư, bảo trụ Lí thị một nhà, Thúc Hoàn... Cam tâm tình nguyện!” Nghĩ đến điểm đau lòng, nước mắt Thúc Hoàn không ngừng tí tách rơi xuống.

Lí Tĩnh Lam than nhẹ một tiếng, đưa nàng kéo vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, để nàng ở trên vai mình khóc thỏa thuê.

Mà hết thấy những điều này, đều rơi vào tai một cung nữ ở ngoài cửa.

.

“Cha...” Thục phi bắt đầu ngo ngoay, sốt ruột gọi Vệ thượng thư còn đang uống trà, “Bây giờ rồi! Trọn bây giờ rồi, Hoàng thượng còn chưa tới chỗ con! Giờ nên làm cái gì đi a!”

Vệ thượng thư nhượng mắt liếc con gái một cái, “Con không thể hảo hảo ngồi xuống được sao? Hoàng đến đầu cửa ta cũng choáng.”

“Nhưng mà...”

“Ngồi xuống!”

Thục phi dẫu môi, không phục không chịu ngồi xuống.

“Cha!” Ngoài cửa bất thành linh xuất hiện một thân ảnh màu bạc, bước nhanh vào trong phòng, vừa định mở miệng nói rồi lại im bật, hướng về phía Thục phi ánh mắt mang hàm ý(1).

Thục phi hướng những cung nữ thái giám bên cạnh hất tay, phân phó nói: “Các người lui ra hết đi, không có lệnh của ta, không được đến gần cửa trong mười bước.”

Vệ Từ Cẩn thò đầu ra ngoài cửa, xác định không có ai ở phía sau mới đóng cửa phòng, từ trong ngực lấy ra một phong thư đưa cho Vệ thượng thư, “Cha, mật thư của Khiêm vương gia.”

Vệ thượng thư hai mắt nhìn, mặt lộ vẻ gian trá, dùng sức nắm chặt, trang giấy rớt cuộc ở trong tay hằn nát vụn.

“Cha, Khiêm vương gia trong thư nói những gì?”

“Ha ha.” Vệ thượng thư đắc ý cười, chứng tỏ tâm tình của hắn đặc biệt tốt. “Đương nhiên là việc tốt, mấy ngày trước đây truyền đến tin, hoàng tử trước kia của Ngạc Uyển quốc về nước, bên cạnh còn mang theo một nữ nhân, nữ nhân này lại cùng Lan phi trong cung của chúng ta bộ dạng giống nhau.”

“Người trong cung kia có phải Lan phi...?”

Vệ thượng thư liếc mắt khinh thường, thầm mắng hán không có đầu óc, “Đương nhiên người họ Lí ấy là Lí Tĩnh Lam.”

“Cái gì?” Thục phi mặc dù không rõ cha và anh trai đang tranh luận cái gì, nhưng nàng lại nghe hiểu được một chút, “Lan phi kia đúng là nam... Đừng nói là...”

Vệ Từ Cẩn chặn ngang cái miệng sắp kinh hô của nàng, “Hừ, nhỏ giọng chút, muốn mọi người nghe hết à?” Tiếp đó quay sang hỏi Vệ thượng thư: “Bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?”

Thục phi kéo tay anh trai xuống vội la lên: “Làm thế nào? Đương nhiên là đến trước mặt Hoàng thượng tố giác hán a!”

“Không!” Vệ thượng thư nói: “Ý Khiêm vương gia là, chẳng những không tố giác hán, còn muốn nghĩ cách khiến cho Hoàng thượng càng sủng ái hán.”

“Như vậy sao được? Hậu vị của con thì làm sao đây?”

“Hậu vị? Hừ!” Vệ thượng thư cười nhạo, “Yên tâm, sớm muộn vẫn là của con. Nhưng ta cảnh cáo con, tốt nhất chớ tìm phiền phức với Lan phi đó, nếu tin tức này không cẩn thận truyền đến tai Hoàng thượng, cho dù con là con gái của ta, cũng đừng trách ta lúc đó trở mặt không nhận!”

Thục phi run rẩy rút vai xuống, đối với phụ thân từ nhỏ đã yêu chiều của nàng bỗng nhiên cảm thấy thật xa lạ.

.

Trăng sáng mọc lên ở phương Đông, đêm nay là mười lăm, ánh trăng rất tròn lại đặc biệt lộ ra vẻ ngời sáng.

Lí Tĩnh Lam ngồi lặng ở ghế đá trong viện từ lí ngẩng đầu ngắm trăng, trên bàn đá trước mặt bày mấy đĩa thức ăn, hai chén rượu và một bầu rượu, đầy lòng gọn sóng bất an chờ đợi.

Cũng như thường ngày, Long Ngự Thiên không mang theo một tùy tùng nào bước vào Nghi Lan viện, liếc mắt liền trông thấy Lí Tĩnh Lam ngẩng đầu ngắm trăng rằm.

Tóc quần thành một búi tùy ý bù xù ở sau người, theo gió nhẹ nhàng vờn bay, ánh trăng chiếu vào trên mặt y, sáng lên ngân quang lọt lạt, che mắt đôi mắt trong suốt không tiêu cự như ngôi sao trên bầu trời ngày đó, khuôn mặt đầy vẻ hướng tới này, tựa hồ chỉ hơi không chú ý đến một chút thôi y sẽ theo gió nhẹ lướt về phía mặt trăng.

Long Ngự Thiên trong đầu căng thẳng, không khỏi ôm lấy y, gắt gao mà ôm, ghì chặt đến y có chút phát đau.

“Hoàng thượng?” Lí Tĩnh Lam hơi vùng vẩy.

Long Ngự Thiên lại ôm chặt y, “Không được... không được rời khỏi trẫm.”

Lí Tĩnh Lam ngẩn ra, tình cảm không tên tự dâng lên trong lòng, đan nhau tầng tầng lớp lớp quấn lấy hết thấy, không lời nào diễn tả được là loại tư vị gì...

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thị Tẩm

Thúy Hoàn ở trong phòng xem kĩ gương mặt của mình trong gương, thật không muốn nghĩ ngợi, thế nhưng lại như vậy mà giống hệt!

Ngọc Hoàn bước vội vào trong, hạ giọng hỏi: “Thúy Hoàn, chuẩn bị xong hết chưa? Hoàng thượng đã say rồi.”

“Như vậy được không?” Thúy Hoàn xoay người, lộ ra khuôn mặt giống hệt Lí Tĩnh Lam xuất hiện trước mắt.

Ngọc Hoàn không khỏi há to miệng, đưa tay sờ khắp mặt nàng, “Không hổ là thiếu gia mà! Thật lợi hại, quả thực là giống nhau như đúc.”

“Đây là nhân bì diện cụ(1), bởi vì vật liệu không đủ, chế tạo không được tốt lắm, Thúy Hoàn chắc là không cảm thấy thoải mái nhỉ? Ủy khuất người rồi.” Lí Tĩnh Lam đi đến, cời y phục trên người đưa cho Thúy Hoàn, tiếp đó ngồi ở trước gương trang điểm để Ngọc Hoàn giúp y búi tóc lên. “Người mau đi ra đi, đừng để Hoàng thượng sinh nghi.”

“Tuân mệnh, Thúy Hoàn xin lui.”

“Không,” Lí Tĩnh Lam lắc đầu sửa sai nàng, “Người bây giờ là Lan phi nương nương, thanh âm nên trầm xuống một chút.”

Thúy Hoàn gạt đầu lui ra ngoài, Lí Tĩnh Lam cầm lấy một nhân bì diện cụ khác đã trang điểm trước đó đeo lên, trong gương hiện ra khuôn mặt Thúy Hoàn. Mặc trang phục của cung nữ vào, Lí Tĩnh Lam cùng Ngọc Hoàn ra khỏi phòng, vào viện tử lí diu Long Ngự Thiên đã say đưa lên giường, tiếp đó lại cùng Ngọc Hoàn lui ra, đóng cửa.

Quay người lại, không biết Cổ Nguyệt đã ở sau lưng họ từ lúc nào, Ngọc Hoàn khuôn mặt lộ sắc hồng ngênh đón, Lí Tĩnh Lam chỉ là gạt đầu một cái trong chớp mắt đi về phía căn phòng mà Thúy Hoàn ở, không dám lên tiếng, sợ Cổ Nguyệt nhạy cảm sẽ có điều phát hiện.

Thúy Hoàn hai tay run rẩy tìm kiếm khuy áo trên y phục của Long Ngự Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới mặt nạ cơ hồ muốn xuất huyết tới nơi, dù sao nàng cũng là một hoàng hoa thiếu nữ(2) chưa trải sự đời, là người ngày thường ở Lí phủ trông thấy đây đó không mặc áo đã nhìn không được mà đỏ mặt, giờ phút này lại phải giúp nam nhân cởi quần áo, thậm chí còn muốn...

Hai tay bất thành lỉnh bị nắm giữ lại, Long Ngự Thiên mở hai mắt lơ đãng, đầu lưỡi chuyển mạnh hỏi: “Người... là ai...?”

Thúy Hoàn một trận kích động, Hoàng thượng không lẽ đã phát hiện ra điều gì rồi sao? “Thần... thần...” Hít sâu một hơi, Thúy Hoàng học ngữ khí của Lí Tĩnh Lam đáp: “Hồi Hoàng thượng, thần thiếp là Lan phi.”

“Lan phi?” Long Ngự Thiên neho mắt, cố gắng nhìn đúng tiêu cự, “Đúng, đúng... Nàng là Lan phi, không, nàng không phải, nàng không phải Lan phi...” Long Ngự Thiên đột nhiên buông tay nàng ra, chuyển người xoay qua một bên, cự tuyệt đụng chạm của nàng.

Thúy Hoàng cởi y phục nằm bên cạnh hắn, từ sau lưng nhẹ nhàng ôm lấy hắn, “Hoàng thượng, người hảo hảo nhìn lại xem, thần là Lan phi a!”

Long Ngự Thiên xoay người, cố gắng nhìn rõ mặt của nàng, sau đó đột nhiên trở người đè lên nàng, “Đúng, nàng là... đúng khuôn mặt này... Nhưng vì cái gì trăm chung quy vẫn cảm giác nàng... không phải?” Cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng đang hé mở, vì cái gì lại cảm thấy khác biệt với hương vị đã nếm trước kia?

Thúy Hoàn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, chuẩn bị ngênh đón mọi thứ phát sinh tiếp theo, khoe miệng nhếch lên một nụ cười chua xót...

.

Nguyên lai, Hoàng đế cũng là một kẻ rất đáng thương...

Lí Tĩnh Lam khoan gối ngồi ở trước cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng bạc, cứ như thế mà nghĩ.

.

Tự mà hồi tưởng lại thủ tắc ước thúc từ(3) của quân vương từ trước đến nay, cố gắng học tập tứ thư ngũ kinh, trị quốc chi đạo(4); nhất định phải văn thao vũ lược, thông cổ tri kim(5); cao hứng mà không thể cười to, bị thương mà không thể khóc lớn, cô đơn lại không thể tìm người trò chuyện; chưa từng được một câu khen ngợi của phụ thân, khuôn mặt mẫu thân nhớ không rõ, những niềm vui đã qua ngay cả mình cũng hoài nghi phải chăng đã từng tồn tại; với cái chết của mẫu thân, cái loại vô lực của thời niên thiếu, đối mặt với cơ thể băng giá của phụ thân, mặc dù tỏ ra lạnh lùng, kỳ thực trong lòng đang khốc; cũng chưa từng nghe qua nỗi lòng của người khác; đối mặt quân thần khuôn mặt tươi cười dối trá, khiến hắn hoài nghi mình có hay không thực sự anh minh như bọn họ đã nói; đối mặt nhu tình của các phi tử, khiến hắn hoài nghi các nàng ấy rốt cuộc là yêu hắn hay là địa vị sau lưng hắn; nếu một ngày kia hắn không còn là Hoàng thượng nữa, đã không còn cái phong độ để ấy nữa, những người đó sẽ có sắc mặt như thế nào?

“Bọn họ, chưa người nào từng thật lòng đối với ta, tất cả bọn họ đều là đang dối gạt ta, muốn từ nơi này của ta đạt được vinh quang, địa vị, tiền tài, quyền lợi, bọn họ luôn mồm bảo là nô tài của ta, nhưng có ai hiểu rõ? Kỳ thực ta mới là nô tài, là ngồi trong cái ***g giam hoa lệ này mà làm nô tài cho mọi người, là trên đại diện làm nô tài cho các quân thần, là nô tài cho chúng hậu cung phi tử, là nô tài cho người khắp thiên hạ này!” Long Ngự Thiên say rồi không còn tự xưng là trẫm nữa, này một môi trần đầy che kín trên mặt, cau mày, thống khổ lại không thể nào nói ra; này cô tịch sâu sắc bao phủ toàn thân, ưu thương phảng phất, bất đắc dĩ xua đi, thân ảnh hiu quạnh như một hải tử lạc hướng trong đêm, mặc hắn có kêu gào như thế nào, cũng không ai nguyện ý chia tay ra kéo lấy hắn.

“Nàng biết không? Ta là Long Ngự Thiên, a! Có phải toàn bộ người của Thánh Long quốc này đều biết? Nhưng chưa từng có người nào gọi tên ta như vậy, ngay cả những người đã ban cái tên này cũng không. Sau này nàng cứ gọi ta như vậy được không? Ta sẽ gọi nàng là Tĩnh, Tĩnh, tên này thực rất hợp với nàng!”

.

“Long Ngự Thiên... sao...?” Lí Tĩnh Lam khe khẽ thì thầm, thổi mạnh một hơi, khiến con mắt y có chút cay cay cảm giác như rơi lệ.

Đây là đáy lòng của Hoàng đế Thánh Long quốc cao quý đại uy nghiêm, nắm giữ sinh tử của mọi người, gần như có khả năng khuấy động cả bầu trời sao? Thật sự yếu đuối như một hải tử bình thường a! Nguyên vọng của hắn rất nhỏ, nhỏ đến mức là chuyện thường thấy nhất khắp thiên hạ – nghe người ta gọi tên hắn.

Long Ngự Thiên, là bởi vì tin tưởng y sao? Vì sao phải bộc lộ nỗi lòng với y? Hắn không biết a! Y phân rõ đối đãi của người này, kỳ thực cũng là giống như đông đảo những kẻ khác, đã lừa gạt hắn, đối với hắn biến ra lời dối trá lớn nhất khắp thiên hạ; hắn không biết a! Y vĩnh viễn không có khả năng gọi tên của hắn, bởi vì lừa dối tâm của hắn thôi đã cảm thấy bất an, làm sao lại nở lòng nào khiến hắn càng dần dần sâu thêm vào giữa thứ tình cảm vĩnh viễn không có khả năng nhận lấy này?

Chương 14: Xuất Cung (Thượng)

Đến khi trời đã sáng tỏ rồi, Lí Tĩnh Lam vẫn không ngủ được, Ngọc Hoàn đẩy cửa tiến vào, đi ngay phía sau là Cổ Nguyệt, “Thúy Hoàn, phải hầu hạ Hoàng thượng và nương nương rồi giường rồi.”

Lí Tĩnh Lam gật đầu, theo Ngọc Hoàn ra cửa, khi đi ngang qua Cổ Nguyệt thì tay đột nhiên bị giữ lại.

“Cổ đại nhân? Làm sao vậy?” Ngọc Hoàn vội đi tới bên hai người, e sợ Cổ Nguyệt phát hiện ra điều gì.

Lí Tĩnh Lam cúi đầu, không nói một lời.

Cổ Nguyệt đưa tay muốn chạm vào mặt y, nhưng lại ngại y thân phận nữ tử, bên cạnh lại có mặt Ngọc Hoàn, cuối cùng đành phải buông y ra, “Không có gì, chỉ là cảm thấy Thúy Hoàn có chút không giống với bình thường.”

“Thúy Hoàn hai ngày nay khó chịu, cho nên người cũng trở nên lạ lùng, cũng không sao nói chuyện với thân được, mong Cổ đại nhân bỏ qua cho.” Ngọc Hoàn bình tĩnh giải thích, kỳ thực sớm đã tức ở ở họng một cục rồi.

Cổ Nguyệt mỉm cười lắc đầu, tỏ vẻ không hề gì, nhưng trong lòng lại đang suy tư.

Tuy cùng là người sinh trưởng chốn hoàng cung, nhưng Cổ Nguyệt suy cho cùng vẫn không giống với Long Ngự Thiên, kinh qua nhiều thế sự giang hồ nên hẳn biết có một loại thuật dịch dung, có khả năng đem dung mạo của một người biến đổi đi, đương nhiên, hẳn cũng không nghĩ đến bọn họ lại lên thay đổi để cho một người khác đi làm chuyện thị tẩm, hẳn chẳng qua là hoài nghi phải chăng có người dùng thân phận của Thúy Hoàn lên vào Nghi Lan viện, muốn gây bất lợi cho Hoàng thượng hoặc Lan phi, bất quá, mặc dù trong hai người này bất luận là ai, hẳn Cổ Nguyệt cũng tuyệt đối không cho phép!

Đã đến tẩm cung của Lan phi, Ngọc Hoàn và Lí Tĩnh Lam hướng Cổ Nguyệt hành lễ một cái rồi đẩy cửa tiến vào phòng trong, bọn họ nhất định phải nhân trước khi Hoàng thượng tỉnh dậy đem thân phận hoán đổi lại, để tránh nảy sinh bất cứ một sai lầm nào.

Nhưng khiến hai người bất ngờ chính là, vừa mới đẩy cửa phòng, một tiếng quát tháo kèm theo tiếng thờ dốc dày đặc từ giữa màn che truyền ra: “Cút đi! Ai cho các ngươi vào?”

Ngọc Hoàn đứng tại chỗ sững người, mãi cho đến khi Lí Tĩnh Lam kéo nàng rời khỏi phòng, mới giật mình phát giác mình vừa bắt gặp cái gì, hai má không khỏi bắt đầu sung huyết.

Cổ Nguyệt hiển nhiên cũng nghe tiếng quát tháo kia, điều khiến hắn kinh ngạc chính là, trong lòng tựa hồ cũng không khổ sở như mình nghĩ, là bởi vì nữ nhân này sao? Mặt phượng khê liếc một chút gương mặt ửng đỏ của Ngọc Hoàn, đột nhiên cảm thấy nàng đáng yêu khác thường.

Cửa phòng thỉnh linh bật mở, Thúy Hoàn không nói lời nào hướng gian phòng của mình mà đi, Lí Tĩnh Lam lập tức đi theo phía sau nàng, Cổ Nguyệt cũng muốn đi cùng, nhưng Lí Ngự Thiên ở phòng trong lại gọi hắn.

Lí Tĩnh Lam cùng Thúy Hoàn đã hoán đổi lại y phục, tháo mặt nạ trên mặt xuống.

Thúy Hoàn rót chén trà đưa qua, đứng yên bên cạnh, thẹn thùng trên mặt vẫn chưa lui.

“Ngươi cũng ngồi đi, tối hôm qua chắc là mệt muốn chết rồi.”

Thúy Hoàn theo lời ngồi xuống, cơ thể đau nhức thực làm cho nàng chịu không nổi, nhưng bị thiếu gia nói ra như vậy thật đúng là làm cho người ta khó nghĩ.

Lí Tĩnh Lam cũng hiểu được mình có hơi lỗ lòi, xấu hổ ho khan hai tiếng, sau đó nói: “Thúy Hoàn, ta nghĩ, Hoàng thượng hẳn là sẽ tuyển tú vào đầu thu, ta sẽ tiến cử ngươi với Hoàng thượng, cho ngươi một danh phận.”

Thúy Hoàng hoàng hốt ngẩng đầu, vội vàng giải thích: “Thiếu gia, Thúy Hoàn nguyện ý thay người thị tẩm không phải vì thèm muốn cái gì danh phận, Thúy Hoàn chỉ là muốn giúp thiếu gia vượt qua cửa ải khó khăn này, cũng không phải...”

“Ta biết ta biết,” Lí Tĩnh Lam cắt lời nàng, “Ta cũng không có ý khác, đây chỉ là đền bù lớn nhất mà ta có thể cho ngươi.”

“Thần...”

“Tĩnh.” Thúy Hoàn còn có điều muốn nói, nhưng thanh âm của Hoàng thượng đã từ ngoài cửa truyền tới át đi.

“Nghĩ ngợi thật tốt đi, lát nữa ta sẽ bảo Ngọc Hoàn chiếu cố ngươi.” Lí Tĩnh Lam chỉnh trang lại y phục một chút rồi ra ngoài ngênh đón.

“Như thế nào lại chạy tới phòng của hạ nhân vậy?” Long Ngự Thiên choàng vai y, ôn như hỏi han.

Lí Tĩnh Lam cúi đầu không đáp lời, Long Ngự Thiên cho rằng y đang thẹn thùng, không khỏi cười thành tiếng. Kỳ thực y chỉ là không muốn Hoàng thượng thấy rõ biểu tình trên gương mặt y, trong lòng gạt xuống sự ghen tuông không thể hình dung không xua đi được, ép bức y đến khó chịu, xem ra tối hôm qua Hoàng thượng tuy là say, nhưng cũng không quên lời mình đã nói.

“Tĩnh, nàng có thích hoặc muốn cái gì đó không?”

Lí Tĩnh Lam lắc đầu, “Thần thiếp không thích cái gì cả.”

“Thật không?” Long Ngự Thiên nhú mày, vẻ mặt thoát nhiên rất khó xử, “Chính là trẫm muốn tặng nàng một thứ như vậy a! Vậy trẫm nên tặng nàng cái gì mới được đây?”

Lí Tĩnh Lam suy nghĩ một chút hỏi: “Thần thiếp có được phép xuất cung không? Rất lâu không gặp cha mẹ, có chút nhớ nhung họ.”

“Xuất cung?” Long Ngự Thiên không khỏi nghĩ đến thế giới bên ngoài cung, sau đó nói: “Được, sau khi trẫm thiết triều với bọn họ rồi, trẫm cùng nàng xuất cung.”

“Hoàng thượng, này rằng không ổn sao?” Y vốn là định sau khi xuất cung thì khôi phục lại thân phận nam nhi, nếu Hoàng thượng đi theo, vậy xuất hay không xuất cung thì có gì khác biệt đâu?

“Có gì không ổn?”

“Hoàng thượng, thời gian không còn sớm.” Phúc Thọ ở một bên nhắc nhở.

“Cứ quyết định như vậy đi, nàng nghỉ ngơi trước một lát, trẫm lập tức quay lại.” Áp môi hôn lên má y, Long Ngự Thiên nhẹ nhàng nhích bước mà rời khỏi Nghi Lan viện.

“Hoàng... Ai...” Bất đắc dĩ thở dài, Lí Tĩnh Lam chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi.

Hết thảy trên giường đều đã được đổi mới, chăn đệm sắp đặt chỉnh tề, khăn trải giường cũng không thấy một nếp gấp, trong phòng xông hương thơm, tất cả mọi chuyện xảy ra tối hôm qua dường như chưa từng tồn tại.

Lí Tĩnh Lam ngồi bên giường, nhẹ nhàng vỗ khăn trải giường mới, chỗ này, còn chỗ này, hần đều đã từng nằm qua! Nơi đây tựa hồ còn phảng phất hơi ấm của cơ thể, người mặt dù đã đi rồi, nhưng hương vị trên người hần lại lưu giữ trên chiếc giường này.

Hần ngày hôm qua chính là trên chiếc giường này, ôm một nữ nhân khác, nhẹ nhàng mà hôn nàng, vuốt ve nàng, ôn nhu mà nói những lời thân mật.

Lí Tĩnh Lam đột nhiên cảm thấy một trận ghê tởm, cơ hồ sắp lao ra khỏi căn phòng khiến cho y nghẹt thở. Thúy Hoàn thị tằm không phải y một tay an bài sao? Nhưng vì cái gì hiện tại nhớ đến lại thấy khổ sở như vậy?

Đáp án sống động khiến cho y hoảng sợ, cố gắng tìm kiếm một lý do, rồi lại không thu được gì, vậy, rốt cuộc là sao? Là y lừa gạt thiên tử nên mới bị báo ứng...

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Xuất Cung (Hạ)

Đường phố rộn ràng nhộn nháo, người đến người đi, phố xá hai bên thỉnh thoảng truyền đến tiếng rao của những người bán hàng rong.

“Đây là tình hình ở ngoài cung sao? Sôi động náo nhiệt.” Long Ngự Thiên hưng phấn mà cảm khái, hiếm kỳ trước từng quầy đều lưu lại một chỗ, so với lúc trong cung, hần hiển nhiên là thoải mái không ít rồi, thỉnh thoảng còn để lộ ra tính khí của hải tử nữa.

“Lão bản(1), vật này bán thế nào?” Long Ngự Thiên giơ lên một chiếc trâm ngọc bích màu lục hỏi lão bản của cửa hàng bán đồ trang sức.

Lão bản ngẩng đầu, neho đôi mắt hí khôn khéo thoáng đánh giá người mua trước mặt, chỉ thấy người này dung mạo anh tuấn, phong thái hiên ngang, thân vận hoa phục(2), chắc hẳn là một công tử gia đình giàu sang, vì vậy mở miệng nói: “Khách quan, ngài thật có mắt, đây chỉ là trâm cài nhưng là dùng tới ngọc bích để làm, cửa hàng chúng tôi phò thác nó đáng giá nhất đó. Ngài xem chế tác này, hoa văn này, đều là các sư phụ...”

Nhưng Long Ngự Thiên lại không nghe hần nói dông dài, chỗ nào trong hoàng cung đồ vật đều không phải là giá trị liên thành chứ? Một tay kéo Lí Tĩnh Lam bên cạnh, đưa y ôm vào trong ngực cái trầm lên cho y, cũng ở trên mái tóc y hôn một cái, “Quả nhiên rất hợp với ngươi(3).”

Lí Tĩnh Lam giãy giụa, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, mau thả thần ra, thần hiện tại đang mặc nam trang mà.”

Long Ngự Thiên vẻ mặt không muốn thả y, hơi bất mãn mà phản nản: “Thật không rõ nàng vì cái gì lại mặc nam trang xuất...”

Lí Tĩnh Lam nghiêng đầu sang chỗ khác, y vốn là nam nhân, đương nhiên phải mặc nam trang rồi, nhưng những lời này dĩ nhiên không thể nói ra khỏi miệng với hần.

Long Ngự Thiên lần nữa chỉ vào cây trầm trên đầu Lí Tĩnh Lam hỏi lão bản: “Cái này bao nhiêu tiền?”

Lão bản trợn mắt há hốc mồm đứng đó, như thể bị người ta điểm huyết, ngây ra mà xòe năm ngón tay. Hần... Hần vừa mới nhìn thấy cái gì? Hai nam nhân mà dám giữa ban ngày ban mặt ngang nhiên ôm ấp, lại còn có cử chỉ thân mật? Trời... trời ạ! Đây là đạo lý gì?

“Năm lượng? Thật đúng là rẻ a! Ngọc Hoàn, trả tiền.” Long Ngự Thiên nói xong liền kéo tay Lí Tĩnh Lam đi, nhưng bị y né được, sắc mặt trầm xuống, một mình không với đi thẳng tới trước.

Ngọc Hoàn trả tiền liền đuổi theo, lão bản cửa hàng đồ trang sức vẫn còn đang giữa cơn ngẩn ngơ, khi hần lấy lại tinh thần gào to “Cây trầm kia là năm trăm lượng chứ không phải năm lượng”, trên đường sớm đã không còn bóng dáng của bọn họ rồi.

Long Ngự Thiên một mực mãi miết bước đi, không còn tinh thần hăng hái như mới nãy nữa, cũng không còn chạy lung tung khắp nơi, Lí Tĩnh Lam hiểu, hần nhất định là đang giận vì chuyện vừa rồi.

Chạy lên vài bước, cùng hần song hành, “Hoàng... Ngũ gia.”

“Ừm?” Từ trong mũi phát ra một âm tiết nhỏ, Long Ngự Thiên cũng không thèm nhìn y.

“Người tặng cây trầm này thần thực ra rất thích.”

“Thật không? Thích là tốt rồi.”

Thái độ lãnh đạm kiểu không liên quan gì đến mình khiến Lí Tĩnh Lam trong lòng một trận khó chịu, muốn kéo tay hần nhưng lại ở giữa đường nên vẫn cứ rụt về.

Đây không phải là điều mình muốn sao? Lí Tĩnh Lam trong lòng khuyên bảo chính mình, thế này là tốt nhất, cứ như vậy mà từ từ xa lánh đối phương, tâm cũng không thể trầm luân thêm nữa.

“A? Đây không phải là Tĩnh Lam huynh sao?”

Lí Tĩnh Lam quay đầu, trông thấy một người cảm quát hướng y đi tới, “Vương huynh, đã lâu không gặp.”

Một đôi tay choàng qua cổ y khoát lên vai, Vương Lâm gấp quạt gỗ nhẹ trên đầu y, “Gi mà đã lâu không gặp? Quả thực là lâu lắm rồi không gặp? Cổ nhân có viết, một ngày không thấy như cách ba thu, nếu như vậy mà tính lên, trời ạ! Chúng ta đã mấy trăm năm không thấy mặt rồi!”

Đối với lời khoa trương của hần, Lí Tĩnh Lam chỉ thần nhiên mỉm cười, nhưng mà trong dáng cười có phần cứng nhắc chịu trận, Long Ngự Thiên mắt cứ như một cặp kim nhọn hoặc gậy gao dôi theo cái tay kia trên vai y, khiến cho người ta muốn lơ cũng lơ không xong, mà Vương Lâm thần kinh mỏng te vậy còn không phát giác ra được.

“Ta phải đi!” Đáng ghét, cự tuyệt đùng chạm của trầm, nhưng đối với nam nhân khác thì ôm ấp áp áp, y rốt cuộc có hay không giác ngộ một chút thái độ làm vợ chứ?

Vương Lâm trò chuyện thật vui vẻ đến lúc này mới chú ý đến bên cạnh còn có một người khác, “Vị này chính là?”

“Ách... Biểu ca(4)... của ta.”

Nghe được câu trả lời của y, Long Ngự Thiên sắc mặt lại trầm xuống vài phần, hừ lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi.

Vương Lâm lại một phen giữ chặt tay hần nói: “Biểu ca, đừng như vậy nha! Kinh thành có nhiều chỗ hảo ngoạn(5) lắm, hôm nay ta làm chủ, đưa ngươi hảo hảo đi chơi một phen.”

Long Ngự Thiên chau mày, lạnh giọng hỏi: “Ai là biểu ca của ngươi?”

“Này... Biểu ca của Tĩnh Lam cũng là biểu ca của ta mà! Đúng không Tĩnh Lam?”

Lí Tĩnh Lam xấu hổ cười, giờ tình huống này chính là kẹp y ở giữa hai người, y cũng không dám giải thích.

Trở lại Lí phủ, thậm chí là trở lại hoàng cung, Long Ngự Thiên cũng không chịu mở miệng lại nói với y một câu, sau đó còn là Phúc Thọ đến Nghi Lan

viện chuyển lời: “Hoàng thượng nói đêm nay ngủ ở Ngọa Long điện, thỉnh Lan phi nương nương không nên chờ nữa.”

Lí Tĩnh Lam thở sâu một hơi, dưới loại tình huống này mà gặp nhau, y thật không biết nên nói cái gì mới tốt, nhưng đáy lòng lại cảm thấy một hồi mát mẻ, đây là nửa tháng trước đến nay, lần đầu tiên không đến Nghi Lan viện, không khỏi có chút trống vắng, bình thường đã quen nếp chờ đợi, giờ lại không biết nên làm cái gì.

Lí Tĩnh Lam ngồi ở trong thùng tắm, nước ấm rửa trôi đi một nhọc toàn thân, nhặt lên nam trang trên mặt đất mà nhẹ nhàng vuốt ve, ngày mai lại cùng nó nói tòi tạm biệt rồi, không biết khi nào mới có thể mặc nó lần nữa, không biết sư huynh có hay không nhận được tin tức của y, có thể y sẽ không đợi được đến nửa năm sau đâu, y nhất định phải mau mau rời khỏi hoàng cung này, rời khỏi Long Ngự Thiên.

“Ngọc Hoàn, không phải nói hôm nay không cần người hầu hạ sao?” Thường ngày khi y tắm đều là Thúy Hoàn và Ngọc Hoàn hầu hạ, nhưng Thúy Hoàn bây giờ còn đang nghỉ ngơi.

“VẬY TRẮM ĐẾN HẦU HẠ NÀNG ĐƯỢC KHÔNG?” Một đôi bàn tay to phất trên tấm lưng mềm mại trắng như tuyết của y, nam âm trầm thấp đã vang lên ở bên tai.

Hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ, Lí Tĩnh Lam theo phản xạ thét lên một tiếng lùi vào trong nước, may mắn trên mặt nước nổi lơ lửng một lớp cánh hoa, khiến cho người ta không nhìn thấy tình trạng dưới nước.

“Hoàng thượng!” Nhìn thấy sắc mặt trầm trọng của hắn, Lí Tĩnh Lam mất bình tĩnh, trong lòng kêu to không xong! Không biết Hoàng thượng ban này có hay không đã nhìn thấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Khiêm Vương Gia

Một tuần mã trắng phao lưng mang thân ảnh màu trắng lao vút trên quan đạo thừa thốt dân cư, chạy mấy ngày mấy đêm đường, cuối cùng cũng đến được dưới cánh cổng tường thành, ghim dây cương, ngựa nhông vó trước hí vang một hồi, người đi đường cả kinh nhao nhao vội tránh.

Sáng sớm hôm đó Long Ngự Thiên đã gọi hắn vào trong phòng, “Nguyệt, trẫm đã suy nghĩ cả đêm, cảm thấy chuyện này ngươi nên tự mình giải quyết.”

Cổ Nguyệt vừa giúp Long Ngự Thiên cài đai lưng, vừa nói: “Hoàng thượng có việc gì xin cứ phân phó.”

“Sinh thần của Thái hậu sắp đến rồi, Khiêm vương nói mấy ngày này phải hồi cung, muốn ngươi đến hộ tống.”

Tay thắt đai lưng thoáng dừng, Long Ngự Thiên lại nói: “Nếu ngươi không muốn, trẫm sẽ nghĩ cách cự tuyệt hắn.”

“Không, thần sẽ đi sắp xếp hành trang ngay bây giờ.”

Mấy tháng trước mặc dù cũng bị phái đi điều tra Khiêm Vương, nhưng dù sao cũng là âm thầm, hai người vẫn chưa chạm mặt, nhưng hiện tại lại muốn sớm chiều bên nhau cho đến khi quay về cung. Nếu có thể, Cổ Nguyệt thực ước rằng đời này sẽ không phải gặp lại Khiêm Vương, nhưng, nếu khước từ, Hoàng thượng chẳng phải sẽ rất khó xử sao? Vạn nhất Khiêm Vương thật sự gặp chuyện trên đường, bất luận sống hay chết, ngôn luận đều có thể bất lợi với Hoàng thượng, Thái hậu bên kia cũng sẽ không an lòng!

“Ngươi là người phương nào? Vào thành có chuyện gì?” Thị vệ trông cửa thành bước tới trước ngựa tra hỏi.

Cổ Nguyệt từ trong ngực lấy ra một lệnh bài đưa cho hắn, thị vệ cẩn trọng xem xét một chút, “Nguyên lai là Cổ đại nhân, cho qua!”

Vung tay lên, hai gã thị vệ trông cửa thu hồi hồng anh thương(1), tránh ra nhường đường cho hắn.

Chỉ là một Trung thành nho nhỏ, giờ đây lại cảnh giới nghiêm ngặt, Khiêm vương thật sự cho rằng núi cao hàng đê ở xa, không ai rõ hắn đang định làm những gì sao?

Thúc ngựa đến một tòa phủ đệ xoa hoa nhất trong thành, đại môn được chế tạo bằng đồng tinh khiết nặng nề canh giữ, khiến cho người ta không thể nhìn trộm quang cảnh phía sau; hai tòa sư tử đá uy nghiêm đứng ở cửa, nhân thần sắc bén, dường như sẽ lao tới bất cứ lúc nào; trên môn lương(2) treo một bảng hiệu bằng vàng nguyên chất, viết ba chữ rồng bay phượng múa: Khiêm Vương phủ.

Vị trí tòa nhà này toàn bộ đều lộ ra một loại khí phách, một loại giống như chủ nhân của nó, nhưng bởi vì cổ khí phách này, tiên hoàn mới không truyền

ngôi cho Khiêm Vương sao? Nếu như Khiêm Vương kẻ vị, với tính cách của hắn nhất định sẽ muốn thôn tính lãnh thổ xung quanh, đến lúc đó sẽ nổi lên chiến tranh tứ phía, dân chúng lầm than, Thánh Long Quốc cũng có thể sẽ mất đi mảnh đất dưới bầu trời xanh này.

Vượt qua kiểm soát của quan binh trước cửa, Cổ Nguyệt tiếp tục đi vào đại viện, chỉ thấy một nhóm vũ nữ đang nhẹ nhàng nhảy múa theo điệu nhạc, trông thấy có người tiến vào, âm nhạc bỗng ngừng, nhóm vũ nữ cũng ngạc nhiên biến sắc nhìn hắn, có mấy người thậm chí còn đỏ mặt.

Trong viện từ bày một chiếc ghế thái phi(3), Khiêm Vương khép mắt, giống như đang ngủ, bên cạnh hai thị nữ quạt, bốn thị nữ nắm tay đầm chân cho hắn, một thị nữ quỳ gối bên chân lột trái cây.

Nghe âm nhạc ngừng, Khiêm Vương mở hai mắt, thần nhiên nói hai chữ: “Tiếp tục.” Tiếp đó lại nhắm mắt, hưởng thụ âm nhạc, hé miệng, nữ tử quỳ gối bên chân lập tức đưa lên một quả trái cây.

Cổ Nguyệt mặt không chút thay đổi băng qua các vũ nữ, tới trước ghế thái phi quỳ một gối, “Cổ Nguyệt tham kiến Vương gia.”

Khiêm Vương dường như không nghe thấy, vẫn như cũ nhắm mắt lại, một bàn tay theo âm nhạc nhịp phách, Cổ Nguyệt cũng vẫn tiếp tục quỳ.

Mãi đến khúc cuối cùng, Khiêm Vương mới chậm rãi mở hai mắt, ung dung nhưng cũng không kém ác liệt, “Người đứng là trước sau như một thích màu trắng a!” Đưa người ngồi dậy, một ngón tay nhẹ nhàng đâm vào hõm vai của Cổ Nguyệt, “Khiến bốn vương nhớ tới bộ dáng khi bạch sắc y phục này nhuộm máu, thật sự là đẹp để kinh người, là đóa hoa đẹp nhất bốn vương từng thấy, người nói có đúng không? Ha ha...”

Cổ Nguyệt cố gắng kiềm chế chính mình, nhưng cơ thể vẫn cứ vì sợ hãi mà thoáng chấn động, xuyên qua đầu ngón tay truyền đến Khiêm Vương, khiến cho tiếng cười của Khiêm Vương càng thêm điên cuồng ngang ngược, cũng càng hoan hỉ. Hồi tưởng lại đau đớn thấu xương bốn năm trước, Cổ Nguyệt nghĩ lại còn rung mình, không rõ xưa kia mình như thế nào lại có qua được ba ngày đó, những đau đớn tựa hồ đến bây giờ vẫn còn ở trong xương cốt.

“Người đứng lên đi, cứ quỳ suốt thật đúng là khó coi, người không biết chuyện còn tưởng rằng bốn vương ức hiếp người!” Khiêm Vương khoát tay, quân gia bên cạnh tức khắc cúi người đi qua, “Đưa Cổ đại nhân đến phòng nghỉ, Cổ đại nhân vội vã nhiều ngày đường nhất định là mệt lắm rồi.”

“Tuân mệnh, Cổ đại nhân mời bên này.” Quân gia làm một động tác mời, mặc dù khom người, nhưng trên mặt lại là biểu tình khinh thường.

Cổ Nguyệt vờ như không phát hiện, hướng Khiêm Vương hành lễ, “Cổ Nguyệt xin cáo lui.”

Mở cửa phòng, phóng mắt nhìn một căn phòng màu trắng, màn màu trắng, giường trắng, thậm chí cả khăn trải bàn cũng màu trắng, nhưng trên bàn lại đặt một bó hoa đỏ thắm, thoạt nhìn không giống phòng ngủ, ngược lại càng giống như linh đường(4).

“Bốn vương biết Cổ đại nhân thích màu trắng, cho nên sai người chặn bị căn phòng màu trắng này, không biết Cổ đại nhân có vui không?” Thanh âm của Khiêm Vương đột nhiên vang lên ở phía sau.

Cổ Nguyệt xoay người, cúi đầu thần nhiên đáp: “Cổ Nguyệt tạ ơn hậu đãi của Vương gia.”

Không thấy được hình ảnh như mong đợi, Khiêm Vương hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi.

Cổ Nguyệt rõ là hắn cố tình, bởi vì cấm hận Hoàng thượng, cho nên lấy việc làm nhục người bên cạnh hắn làm vui, mà người đầu tiên thi hành lại chính là Cổ Nguyệt thân cận nhất của Hoàng thượng, không biết Khiêm Vương sau khi hồi cung sẽ gây khó khăn cho Lan phi đang được Hoàng thượng sủng ái không?

.

“Xin Vương gia yên tâm, nô tài đã sớm bố trí rồi, tất cả đều là cao thủ đứng đầu trong chốn võ lâm, tuyệt đối sẽ khiến Cổ Nguyệt không thể quay về Long thành.”

“Người kia thì sao?”

“Cũng đã bố trí rồi, đang phục sau biệt viện!”

“Thật không? Vậy thật sự rất tốt! Ha ha...” Khiêm Vương cười to, Long Ngự Thiên a Long Ngự Thiên! Để bốn vương nhìn xem khi người mất đi cánh tay trái phải thì vẻ mặt sẽ đau đớn như thế nào!

“Ngao ngao!” Con mèo cảm nhận được một trận đau đớn, kêu thảm một tiếng vùng vẫy trốn khỏi ngực hắn, chỉ để lại một mảng lông trắng ở trên tay Khiêm Vương, nhẹ nhàng thổi một hơi, theo gió tan biến ngoài cửa sổ, giống như bình thường chưa từng tồn tại qua.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thất Thân (Thượng)

Mãi cho đến khi sắc trời đen kịt, trăng sáng mọc ở phương Đông, Cổ Nguyệt mới dần dần chuyển tỉnh(1), chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, thần sắc có chút mơ màng nhìn quanh căn phòng xa lạ, khuôn mặt tuần tú ngấn ra phối hợp với đôi mắt mông lung, là một bộ dáng mơ màng khả ái hiếm thấy.

Nhưng chỉ là trong nháy mắt, đã khôi phục lại vẻ vô cảm thường ngày, nguyên lai hẳn đã đến Khiêm Vương phủ Tương thành rồi. Vén màn xuống giường, vừa mở cửa phòng liền bị một người đứng chắn ra ở cửa làm cho giật mình.

Nghe động, người nọ quay đầu, ánh đèn ***g phát ra hào quang lọt lạt, hiển hiện một khuôn mặt quen thuộc trước mắt Cổ Nguyệt, “Cổ đại nhân, Vương gia lệnh Nhược Tịch chờ ở đây, Cổ đại nhân thức dậy xin mời theo Nhược Tịch đến tiền đình(2) dùng bữa.”

“Ừm,” Cổ Nguyệt bình thản đáp: “Đi trước dẫn đường đi.”

Nhược Tịch trước mắt này tuy lớn lên có bảy phần diện mạo giống Long Ngự Thiên, nhưng trên người lại không có nửa điểm khí chất đặc biệt của Long Ngự Thiên, thậm chí phẳng phai còn để lộ ra một chút nị khí(3), Cổ Nguyệt trong lòng cả kinh, chẳng lẽ y là...

Người này chính là Cổ đại nhân mà y phải hầu hạ đêm nay sao? Thật đúng là một người tuần mý! Nghĩ như vậy, Nhược Tịch nhìn không được quay lại cúi đầu, vừa vận chậm phải ánh mắt chăm chú của Cổ Nguyệt, tâm bỗng nhiên nhảy lên một cái, chân giẫm phải một viên đá nhỏ, người cũng liền mất thăng bằng té ngã ra sau.

“A -”

Con đầu sần sảng hứng chịu lại không đến, một đôi tay ôm lấy thất lung y, khiến cho y ngã vào ***g ngực ấm áp của người ta, trên đầu vang lên thanh âm như tiếng suối reo: “Cẩn thận một chút.”

Mở đôi mắt nhắm nghiền, ngược lên đối diện đôi mắt phượng xinh đẹp của Cổ Nguyệt, cái mũi cao, đôi môi mông đỏ nhạt, nghĩ đến đêm nay sẽ... Chịu không nổi mặt đỏ lên, một lọn tóc buông hờ qua vai Cổ Nguyệt, lướt nhẹ qua đôi gò má Nhược Tịch, một trận tê dại chảy thẳng vào lòng.

“Nhìn đủ chưa?”

“A?” Lấy lại tinh thần, Nhược Tịch lúc này mới hoảng hốt phát giác y vẫn còn nằm nguyên trong lòng Cổ Nguyệt, “Thực... Thực xin lỗi, thực xin lỗi Cổ đại nhân, thân đứng lên ngay.”

Cuống quýt một trận từ ***g ngực Cổ Nguyệt đứng dậy, Nhược Tịch lại cúi người khom lưng tạ lỗi mấy lần.

“Chúng ta đi thôi.” Cổ Nguyệt lãnh đạm quét mắt nhìn y một cái, lướt qua y đi tới trước.

“Áy...” Nhược Tịch đuổi kịp hẳn, cùng hẳn song hành, “Cổ đại nhân tức giận sao?”

“Không.”

“Vậy sao Cổ đại nhân không nhìn thẳng vào Nhược Tịch.”

Cổ Nguyệt dừng bước, theo ý y nhìn thẳng vào y, cũng không biểu lộ tình cảm nào, nhưng lại tạo cho Nhược Tịch một áp lực vô cổ vô hình.

“Ngươi nhất định phải dùng ngữ điệu loại biểu tình đó mà nói chuyện sao?”

“Dạ?” Nhược Tịch khó hiểu.

“Rất giống nữ nhân.”

Bất chấp thần sắc kinh hoàng của Nhược Tịch, Cổ Nguyệt đi thẳng tới trước, có một câu vẫn chưa hỏi ra khỏi miệng: Nhược Tịch này có thân phận gì trong Vương phủ? Nếu là hạ nhân, vật liệu may mặc trên người không khỏi có phần đẹp đẽ, nếu là luyện nam, vậy Khiêm Vương... Đối với Hoàng tượng rốt cuộc là sinh kế ra sao? Mà Khiêm Vương cố ý phái Nhược Tịch đến hầu hạ hẳn, rốt cuộc là muốn làm gì?

Trên bàn ăn lớn như vậy chỉ có một mình Cổ Nguyệt ngồi, quân gia Liễu Kiệt ra hiệu một thị nữ bên cạnh gấp rau rót rượu cho Cổ Nguyệt, sau đó cúi người hành lễ một cái, “Vương gia có chút khó chịu, đã sớm nghỉ ngơi, cho nên không thể tiếp Cổ đại nhân dùng bữa, mong Cổ đại nhân thứ lỗi.”

“Không sao, Cổ Nguyệt ngày thường cũng quen ăn một mình rồi.”

“Vậy nô tài đến hầu hạ Vương gia, Cổ đại nhân mời thông thả dùng.”

Cổ Nguyệt gật đầu, “Thay ta vấn an Vương gia, Cổ Nguyệt sẽ đến sau.”

“Chỉ sợ ngài không có cơ hội vấn an rồi.” Liễu Kiệt nhỏ giọng thì thầm, lại bị Cổ Nguyệt thính tai nghe được từng từ từng chữ.

“Có ý tứ gì?”

“A, nô tài là nói Vương gia thân thể khó chịu, chỉ sợ không cách nào tiếp đãi Cổ đại nhân, Cổ đại nhân hay là sáng mai hãy vấn an thì tốt hơn. Nô tài xin cáo lui.” Liễu Kiệt khom người rời khỏi đại sảnh, lướt qua Nhục Tịch thì đưa mắt liếc y một cái.

Cổ Nguyệt cảm thấy cả tòa Vương phủ tỏa ra một cỗ kỳ quái, nhưng không nói được là kỳ quái ở chỗ nào, bất quá Khiêm Vương khẳng định không lớn mật đến nỗi muốn lấy mạng hắn ngay trong vương phủ.

Tùy tiện ăn vài món một chút, uống hai chén rượu, Cổ Nguyệt dưới sự hướng dẫn của Nhục Tịch quay về gian phòng màu trắng kia, hạ nhân đã sớm đưa nước tắm tới.

“Người lui xuống trước đi, không cần ở đây hầu hạ.” Cổ Nguyệt cời y phục, bước vào trong thùng gỗ, nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác được nước ấm vây bọc.

Nhục Tịch đỏ mặt nhìn hắn lỏa thể, cầm lấy chiếc khăn bên cạnh quần lại đến sau lưng hắn nhẹ nhàng kỳ cọ, một tay mon trớn vết sẹo xấu xí trên người hắn, “Đây thế nào? Nhất định là đau lắm phải không?”

Cổ Nguyệt ngăn tay y lại, “Không phải nói không cần người hầu hạ sao?” Không biết tại sao trong cơ thể đột nhiên nảy sinh khô nóng, tựa hồ có cái gì đó đảo loạn ý thức phá tan thân thể vững mạnh tiền ra.

“Nhục Tịch đã không thể ra được nữa rồi.”

“Có ý gì?” Chợt nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng khóa “Lách cách”.

Cổ Nguyệt nhặt quần áo choàng lên người vọt tới trước cửa, nhưng làm thế nào cũng không đẩy cửa ra được, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt luống cuống của Nhục Tịch, nghiêng răng hỏi: “Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ha ha...” Ngoài cửa vọng vào tiếng cười đắc ý của Khiêm Vương, “Cổ đại nhân, bản vương biết người tôn sùng Hoàng thượng rất lâu, nhưng không thể bày tỏ, chỉ có thể tự mình khốn khổ, bản vương không đành lòng nhìn Cổ đại nhân ủy khuất như vậy, cho nên đặc biệt tìm một nam tử giống Hoàng thượng tới hầu hạ người, ha ha... Cổ đại nhân có hay không đặc biệt xúc động đây?”

“Vương gia, người...” Cổ Nguyệt muốn nói, nhưng khô nóng trong cơ thể lại trở dậy khiến thân thể hắn vô lực, ngã vào cánh cửa.

“A! Nguyệt đêm nay cũng thật là mê hồn a, vậy bản vương cũng không quấy rầy hào sự của người chứ? Chúc Cổ đại nhân vui vẻ. Ha ha... Ha...”

Thanh âm của Khiêm Vương từ từ lui xa, Nhục Tịch tiến sát qua định đỡ hắn đứng dậy, “Cổ đại nhân...”

“Cút ngay!” Cơ hồ dùng hết sức mạnh toàn thân, Cổ Nguyệt gạt y ra, tựa tường đứng lên thật lùi lại: “Cách xa ta một chút!”

“Cổ đại nhân...” Nhục Tịch khổ sở cúi đầu, hai giọt nước mắt trong suốt từ hốc mắt chảy ra, Cổ đại nhân nhất định sẽ hận y lắm phải không? Nhưng sự tình đã đến nước này cũng không còn đường sống để quay lại nữa rồi.

Rút thất lưng bên hông, cời y phục trên người, lộ ra toàn thân nước da màu mật ong, Nhục Tịch dè dặt tiếp cận Cổ Nguyệt, “Cổ đại nhân, ngài phải cùng Nhục Tịch! Ngài đã trúng mị dược của Vương gia, nếu không cùng người giao hoan, ngài sẽ chết!”

Giữa lúc mông lung, dường như nhìn thấy Long Ngự Thiên đi về phía hắn, về mặt nguyệt ngục, hai mắt dịu dàng đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng gọi: “Nguyệt... Nguyệt...” Làn da màu đồng dưới ánh nến tựa hồ đang cảm dỗ hắn vuốt ve...

Nhưng tiếng “Cổ đại nhân” kịp thời ngăn bàn tay vươn ra của hắn, trên khuôn mặt lộ một nụ cười thê lương, vì kềm chế mà cắn chặt môi tứa ra một ít máu tươi đỏ thẫm, vương trên ánh mắt của Nhục Tịch đốm đau.

“Không được qua đây!” Cổ Nguyệt dùng sức quát, cố gắng tập trung chân khí tán loạn trong cơ thể, một chương đánh về phía cửa phòng.

Chết sao? Đây chẳng phải là kết quả mà Khiêm Vương rất muốn sao? Tựa tường đứng lên, Cổ Nguyệt dùng tốc độ mà hắn cho là nhanh nhất nhắm phía ngoài cửa.

Nhưng trong con mắt người thường, hắn chỉ là đi chuyển chậm rãi, cho nên Nhục Tịch chỉ bước hai bước đã chặn trước người hắn, chìa tay ra ôm lấy hắn, “Cổ đại nhân, Hoàng thượng có đáng như vậy không? Khiến cho ngài dù chết cũng không nguyện ôm lấy Nhục Tịch...”

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thất Thân (Hạ)

Nhược Tịch kiễng chân, đưa lưỡi liếm đi vết máu trên khoeo môi hần.

Cách một lớp vải từ trên người hần truyền đến cảm giác mát lạnh dễ chịu khiến cho người ta không muốn rời ra, nhưng cơ thể lại kêu gào chưa đủ, tựa hồ muốn càng nhiều càng nhiều hơn.

Không cảm thấy hần kháng cự, Nhược Tịch thêm can đảm tách mở hàm răng hần, vương vấn đầu lưỡi hần, tay cũng luồn vào trong y phục hần, vuốt ve làn da trơn mịn.

Ý thức dần mơ hồ, theo đôi tay chuyển động trên người nhin không được phát ra tiếng thờ dốc yếu ớt. “Rắc” một tiếng âm thanh xương cốt gãy vỡ, Nhược Tịch ngừng toàn bộ động tác, lùi về từng bước một, khiếp sợ nhìn ngón giữa bàn tay trái của Cổ Nguyệt gấp lại ở một góc độ mà con người không có khả năng gấp.

“Cổ đại nhân, ngài...”

Kéo y phục đã tuột xuống đến thắt lưng, Cổ Nguyệt bước từng bước ra khỏi cửa phòng, thanh âm thổng khổ nhẹ nhàng trút vào tai Nhược Tịch, “Không được... làm nhục chính mình, này... Cũng không phải ngại tự nguyện... sao?”

Đúng vậy, đối với một người sinh ra ở gia đình bình thường như Nhược Tịch mà nói, y chẳng qua là đang trên đường cái thì chẳng hiểu sao bị người ta chụp mê bắt đi, tỉnh lại cũng đã ở vương phủ, khi biết được Vương gia muốn y hầu hạ một nam nhân, y đã từng kháng cự, đã từng chạy trốn, nhưng một lần lại một lần bị bắt, bị người ta làm nhục, thậm chí còn dùng người nhà uy hiếp. Không phải y muốn làm nhục chính mình, mà y kỳ thực cũng chỉ là một người bị hại, là con cò bị Vương gia lợi dụng, sẽ không ai lưu tâm đến cảm nhận của y.

Nhớ lại những ngày đau khổ, Nhược Tịch nhin không được khề nhắc người ngồi dậy, nhưng mà, “Cổ đại nhân, ngài sẽ chết.”

Cổ Nguyệt không để ý đến y, kéo thân thể đã sắp tan ra từng bước lê về phía ao sen trong vườn, may ra nước ao lạnh băng có thể dập tắt ngọn lửa trong cơ thể hần. Chết sao? Vậy chết đi! Còn e ngại gì nữa?

Đầu đêm cuối hạ, nước trong ao sen còn chút rét lạnh, nhưng đáng tiếc không đủ để dập tắt dục hòa trong người Cổ Nguyệt, hơn nữa dường như càng đốt càng vượng, có cái gì đó cứ muốn phun trào trong cơ thể nhưng lại không tìm thấy lối ra, nhớ lại khi chạm vào vị trí đáng xấu hổ trên người kia, nhưng chút ý thức và tôn nghiêm còn sót lại không cho phép hần làm như vậy.

“Cổ đại nhân thật là hăng hái a! Nhất định ở trong ao sen của bốn vương mà tắm rửa, chẳng lẽ bộ dáng trong phòng không đủ để thỏa mãn ngại sao? Ha ha...”

Cổ Nguyệt nghe được thanh âm liền ngẩng đầu, phần nộ trùng mắt với gương mặt cười rộ vui sướng trước mặt, hận không thể lập tức giết chết hần! Nhưng trong con mắt Khiêm Vương, vì mị được mà đôi mắt mơ màng tỏa khí tức quyến rũ mê người, đôi má đỏ bừng như thể tảo chín mùa thu, cảm động người ta tiến đến ham muốn cắn một cái, dưới lớp y phục lỏng lẻo, lộ ra che mất những vết sẹo xấu xí kia, thật là một cơ thể đầy cảm dỗ.

Trong lòng khẽ động, Khiêm Vương vươn tay đưa Cổ Nguyệt từ trong ao kéo lên, cũng không màng nước trên người hần sẽ thấm ướt cả hoa phục đẹp đẽ, ôm hần hướng phòng ngủ của mình đi tới.

“Thả... thả ta ra...” Cổ Nguyệt như thế mà nói, nhưng thân thể lại không tự chủ được càng dựa chặt vào Khiêm Vương hơn.

“Ha ha!” Khiêm Vương cất tiếng cười to, đóm sầm cửa phòng đem Cổ Nguyệt ném lên giường. So với người thường tương đối mà nói, sức nhẫn nại của Cổ Nguyệt thật sự kinh người, nhưng, dừng ở đây!

Cởi y phục người trên giường, tháo màn che buộc hai bên giường, tuy rằng hần không thích nam sắc, nhưng nếu đối phương là Cổ Nguyệt mà nghe nói Hoàng thượng rất quan tâm, hần chính là một chút cũng không để ý.

“A -”

Một trận gió lạnh thổi qua, mây đen che kín vàng trắng non, bầu trời nháng một đạo tia chớp, vang lên tiếng sấm đầu tiên trong năm, mưa to như trút nước, người mơ ngủ giật mình tỉnh giấc, không biết mình phải chăng trong mộng nghe được một tiếng kêu thảm thiết đến tê tâm liệt phế.

Nhược Tịch hiểu, nương theo tiếng sấm kia, trong phòng ngủ Khiêm Vương truyền ra một tiếng thét đầy thổng khổ, y rất hiểu tiếng thét đó ý vị thế nào, bởi vì bản thân mình cũng đã từng phát ra âm thanh tuyệt vọng đến thổng khổ như vậy.

Hoảng hốt nhặt y phục trên mặt đất, Nhược Tịch lao đi trong mưa, rồi lại đột nhiên dừng bước, y đang làm gì đây? Y chạy tới thì có khả năng cứu thoát Cổ đại nhân sao? Chỉ sợ không chỉ thí đi một nhân mạng, hơn nữa còn khiến cho Cổ đại nhân cao ngạo càng thêm nhục nhã.

Siết chặt nắm tay trong tay áo, Nhược Tịch suy sụp quỳ rạp xuống mặt đất sinh lầy, một đám một đám mà đắm vào nước bùn. Cổ đại nhân, vì cái gì người phải quan tâm đến Nhược Tịch? Vì cái gì ta lại buông Cổ đại nhân ra? Vì cái gì mà nhu nhược? Vì cái gì lão thiên lại đối xử với người thiện lương như vậy? Rất nhiều câu hỏi vì sao từng chút một tích lũy ở trong lòng, hỏi mình, hỏi trời, nhưng thủy chung vẫn không có lời giải đáp.

Cổ Nguyệt gắt gao siết khăn giường dưới thân, ngón tay trở nên trắng bệch, nhưng móng tay lại thấm ra một tia đỏ thẫm, làn môi vốn đầy đặn giờ đã sớm huyết nhục lẫn lộn, nhưng hần dường như lại chẳng biết đau cứ như vậy mà cắn chặt, không mở miệng; tiếng thét thảm thiết vừa rồi đã vứt đi toàn bộ tôn nghiêm của hần, hần quyết không cho phép mình lại phát ra bất cứ một âm thanh đáng xấu hổ nào nữa.

Thân thể đau đớn như bị người ta mạnh bạo xô xé, đau đến hần tưởng như đã bất tỉnh, rồi lại kiêu ngạo mà gắng gượng, so với đau đớn bị bẻ ngón tay trước đó, này chẳng qua là bị người tát một cái thôi; giữa con thần trí tàn mác, đột nhiên hiện ra một căn phòng u ám, bóng người màu trắng bị trôi ngay giữa trên cọc gỗ, khóe môi trào máu nhỏ giọt trước ngực, tựa như đóa hoa đỏ tươi nở rộ, ánh lên y phục màu trắng, có một loại đẹp để thể lương.

Bên cạnh có hai người, cầm trong tay móc sắt màu bạc, từng chút từng chút đâm thủng y phục hần, đâm thủng da tay hần, cắt đứt cơ thịt, xuyên qua xương cốt đâm thẳng ra sau.

Có người ở bên tai không ngừng cười điên dại, nhưng không phải tiếng cười hài lòng, mà là cười dữ tợn, dường như còn đang hỏi hần điều gì, nhưng hần cũng dường như không biết câu trả lời chuyện này, trong đầu còn có một thanh âm khác báo: Dù có biết cũng không thể nói!

A! Hần nghĩ, đây là hình ảnh bốn năm trước hần bị Đại hoàng tử bắt đi tra khảo tẩm tích của Ngũ hoàng tử, nỗi đau thấu xương này khiến hần cả đời cũng không muốn nhớ lại, nhưng giờ phút này, hần nguyên ở trong tù thất tối tăm kia mà chịu đau đớn thấu xương, chứ không phải tại đây nằm trên giường cho người ta làm nhục.

Một lúc lâu sau, Khiêm Vương cuối cùng ngừng di chuyển, nhưng hần vẫn không đứng dậy, mà ghé vào trên vai Cổ Nguyệt nhẹ nhàng vẽ dọc theo vết sẹo trên hõm vai, hốt nhiên, vai trái bày một đạo vết tích đỏ nhạt thu hút sự chú ý của hần, “Đây là xảy ra như thế nào?”

Cổ Nguyệt nghiêng đầu sang chỗ khác, dục hòa trong thân mặc dù đã tiêu trừ, nhưng cơ thể đau nhức mệt mỏi khiến hần không mở miệng nói, huống hồ, hần hiểu rõ Khiêm Vương cũng không cần biết đó là gì.

“Ngươi còn muốn một lần nữa sao?” Khiêm Vương hàm chứa uy hiếp mà khởi động thân thể.

Cổ Nguyệt hoảng sợ trừng lớn hai mắt, hiểu ra Khiêm Vương không chỉ là nói thôi, không kèm được vùng lên.

“Chết tiệt! Không được cử động!”

Khiêm Vương đè lại hai vai hần rời khỏi cơ thể hần, xoay người xuống giường đến cạnh bàn rót chén trà, uống một hơi cạn sạch. Không nghĩ tới hần thiếu chút nữa đối với một nam nhân mà không khống chế nổi mình.

Cổ Nguyệt cũng chống cơ thể đau nhức xuống giường, nhặt y phục còn chưa khô mặc vào, chứng kiến trên khăn giường loang lổ vết máu, nhin không được cuộn lên ném ra ngoài cửa sổ, cố gắng dùng nhịp độ bình thường hướng về phía cửa mà đi.

Không hiểu tại sao, Khiêm Vương chợt cảm thấy ***g ngực rất khó chịu, khinh thường của Cổ Nguyệt dành cho hần khiến hần rất bất mãn, “Cổ đại nhân, dừng bước.”

Cổ Nguyệt cứng người đứng đó, không hề quay đầu lại, chờ hần kể tiếp sẽ dùng lời nói như thế nào làm nhục mình.

“Nói thế nào thì bốn vương cũng là ân nhân cứu mạng của Cổ đại nhân, Cổ đại nhân chẳng lẽ không cảm ơn bốn vương một tiếng sao?”

Chỉ như vậy thôi ư? Cổ Nguyệt cố gắng kiềm chế chính mình không một quyền đánh qua, nếu không phải gã hạ độc trước, hần như thế nào lại bị sỉ nhục thế này?

“Có lẽ bốn vương nên cho Hoàng thượng biết thiếp thân thị vệ của hần ở trên giường bốn vương mỹ lệ động lòng người như thế nào.”

Khiêm Vương xoay tay trên chén trà, tựa hồ độc thoại, nhưng Cổ Nguyệt hiểu, hần thật sự sẽ làm như vậy. Gần như nghiền đứt răng, Cổ Nguyệt mới từ trong họng phun ra hai chữ: “Cảm tạ.”

“Cảm tạ cái gì? Bốn vương không hiểu a!”

“Cổ Nguyệt tạ ơn ân cứu mạng của Vương gia!”

“Ha ha! Không khách khí, chỉ cần Cổ đại nhân biết tri ân báo đáp là tốt rồi, nói vậy Cổ đại nhân thật nợ bốn vương một cái nhân tình a!”

“Đúng, ngày nào Vương gia cần Cổ Nguyệt hữu dụng, Cổ Nguyệt nhất định tan xương nát thịt báo đáp!” Nói xong câu đó Cổ Nguyệt rút cuộc chịu không nổi xô cửa mà chạy, sau lưng truyền đến tiếng cười khoái trá của Vương gia...

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Phân Liệt

Long Ngự Thiên hít sâu một hơi lộ ra nụ cười mỉm, sờ di hần qua đây chẳng phải vì muốn hòa giải tình thế căng thẳng lúc chiều sao? Sau khi trở về hần đã nghĩ lại, bất quá Li Tình Lam chỉ là bị bạn hữu ôm một chút thôi, phản ứng của hần cũng thật quá khích, chính mình không phải còn có thêm mấy phi

tử nữa? Hấn và các nàng ấy không chỉ là ôm một cái rồi thôi, Lí Tĩnh Lam không phải cũng chưa từng nói qua chuyện này sao?

“Được rồi, xé chiều hôm nay là trẫm không đúng, trẫm không nên tức giận, nàng đừng giận được không?”

Hấn qua đây chỉ để nhận lỗi chuyện hồi chiều thôi? Đây chẳng phải lần đầu tiên Hoàng thượng xin lỗi người khác chứ? Về mặt còn có vài phần không được tự nhiên, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là y căn bản không hề tức giận, y chỉ bị kinh hoàng!

“Trẫm đến kỳ lưng cho nàng, cũng đã vào phòng rồi, nàng cũng đừng nên xấu hổ quá.”

“Không được!” Lí Tĩnh Lam một chương gạt đi bàn tay hấn sắp đưa vào trong nước, chứng kiến vẻ mặt sùng sốt của hấn liền vội tìm một lý do, “Bởi vì... bởi vì, bởi vì việc này không hợp lễ tiết!”

“Việc này có gì mà không hợp lễ tiết a?”

“Dù... dù sao cũng không được! Hoàng thượng nhanh lên một chút ra ngoài đi! Để thần thiếp còn thay y phục.”

“Vì cái gì?” Long Ngự Thiên chống mép thùng gỗ cúi người nhìn y, “Rốt cuộc là vì cái gì hả?”

“Hoàng... Hoàng thượng?” Lí Tĩnh Lam không sao giải thích được, vì sao về mặt hấn thoát nhìn dường như bị tổn thương rất nặng?

“Không hiểu tại sao, trẫm và nàng ở bên nhau lại cảm thấy rất nhẹ nhàng, rất vui vẻ, nàng không giống như những người khác, bọn họ chẳng qua là lợi dụng trẫm để đạt được điều họ muốn, nhưng nàng thì không, thậm chí ngay từ đầu trẫm còn cho rằng nàng rất chán ghét trẫm, khiến cho trẫm không nghĩ ra được trẫm có hay không đã làm sai điều gì.” Long Ngự Thiên đứng dậy, đi ra ngoài, khiến cho Lí Tĩnh Lam không rõ vì cái gì hấn chỉ để lại nửa lời.

Rất lâu sau, ngay khi Lí Tĩnh Lam cho rằng lúc ấy Hoàng thượng đã rời đi rồi, phía sau bình phong lại vang lên thanh âm của Long Ngự Thiên: “Khoảng thời gian bên nhau này, khiến trẫm đối với nàng càng thêm thấu hiểu, trẫm biết nàng rất tài hoa, đọc nhiều thi thư, thậm chí đối với cổ vật cũng có rất nhiều nghiên cứu, trẫm không biết nàng vì cái gì lại muốn che dấu bản thân mình nổi bật, trẫm cũng không muốn can thiệp. Nhưng trẫm có thể nhận thấy, nàng đối với trẫm không hẳn là không có cảm giác, mặc dù sau khi gặp mặt nàng lại lộ ra vẻ khốn khổ, cứ đem trẫm hướng ngoài cửa mà đẩy, nhưng trẫm biết nàng nhất định là có điều khó nói, trẫm cũng luôn luôn chờ đợi, chờ đợi nàng một ngày nào đó sẽ mở rộng cánh cửa lòng mình, giống như trẫm đã làm với nàng vậy. Tĩnh, nàng có thể không?”

Lí Tĩnh Lam ở bên này cũng thống khổ mà chau mày, cổ họng khô khốc khiến y phát không ra tiếng, Long Ngự Thiên lời nói hàm chứa cầu xin giống như một tảng đá khoét sâu vào lòng y, nặng trĩu mà đau đớn; y nên đáp lại như thế nào đây? Không đành lòng phủ nhận tình cảm của hấn, nhưng lại không được phép giải thích, cho nên cuối cùng buộc lòng phải chọn cách không nói gì.

“Ha ha,” Long Ngự Thiên tự cười mình, “Là trẫm đã tự cho mình đúng sao? Nguyên lai mấy ngày nay nàng bắt quá là đang làm bổn phận của một phi tử, tâm của nàng có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không hướng về phía trẫm mà rộng mở sao? Trẫm nên sớm biết, tâm của nàng từ lâu đã dành cho kẻ khác.”

Không! Hé miệng muốn phủ nhận, nhưng cuối cùng vẫn khép lại. Phủ nhận rồi thì phải làm sao đây? Tâm luôn bình tĩnh của y đã vì một người mà đau khổ, vì một người mà chua xót, vì một người mà cảm thông, vì một người... Đau! Người này giờ đây cùng y chỉ cách một tấm bình phong, chỉ cần y bước ra là có thể ôm lấy hấn, xoa dịu nỗi thống khổ của hấn, nhưng y không thể, đơn giản vì bọn họ đều là nam tử, đơn giản vì tình cảm của bọn họ là điều mà thế nhân khinh bỉ, điều mà đạo trời không dung thứ!

Hít sâu một hơi, Long Ngự Thiên dường như đã ra quyết định quan trọng, “Thôi, trẫm đã mệt mỏi rồi, chờ sinh thần của Thái hậu qua đi, trẫm liền sai người đưa nàng rời cung, nàng đi tìm hấn đi! Trẫm đã... không muốn nhìn thấy nàng nữa!”

Bước những bước nặng nề ra khỏi phòng, Long Ngự Thiên đã có chút hối hận, đều là bản thân đơn giản ra quyết định này. Gì mà đưa y rời cung? Gì mà không muốn gặp lại y nữa? Rõ ràng không phải! Nhưng, lời quân vương từ trước đến nay là nhất ngôn cửu đỉnh, lời nói ra nào có thể nào tùy tiện thu hồi? Huống hồ, hấn còn lý do gì mà giữ y bên người nữa?

Lí Tĩnh Lam trong phòng vẫn không nhúc nhích mà ngồi trong thùng gỗ, gục đầu, không thấy rõ biểu tình trên gương mặt y, cả người giống như một búp bê không sinh mệnh.

“Thiếu gia! Nước đã lạnh rồi còn không đứng lên? Sẽ bị nhiễm lạnh đó!” Ngọc Hoàn đi vào phòng, trông thấy Lí Tĩnh Lam vẫn còn cúi đầu ngồi trong nước, không khỏi kêu lên, trời ạ! Thiếu gia không phải đã ngâm nước lạnh hai canh giờ rồi? Chuyện gì xảy ra sao?

Hấn nói muốn đưa y rời cung, hấn nói không muốn gặp lại y nữa, đây không phải là việc tốt ư? Đây không phải là chuyện khiến người ta hài lòng ư? Đây không phải là suy nghĩ khi y tiến cung ư?

Rốt cuộc đã có thể không cần chờ sư huynh đến giúp mình hoàn thành kế hoạch nữa, rốt cuộc không cần phải mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ mà sống nữa, rốt cuộc có thể cùng bằng hữu ngày xưa cùng nhau du ngoạn, rốt cuộc có thể ra ngoài thành đuổi gió lướt trên cỏ, rốt cuộc có thể đi xem Lan hiện tại có tốt hay không, rốt cuộc... Nhìn xem, bầu trời tự do ngoài cung đang chờ y, khôi phục lại thân phận nam nhi rồi y còn có thể sống lại cuộc sống khoái hoạt giống như trước đây, tốt đẹp như thế chính là cuộc sống đang chờ y, nhớ tới cũng làm cho người ta phấn khởi.

Nhưng, vì cái gì y lại một chút cũng không phấn chấn lên? Tâm tựa hồ bị lấy mất một khối, trống không, giống như mất đi cái gì, có cái gì đó dường như đang dần dần rời xa mình, muốn đưa tay bắt lấy rồi lại bắt năng.

“Ngọc Hoàn.” Lí Tĩnh Lam ngẩng đầu, hai vệt nước mắt còn rõ ràng đọng lại trên mặt, nước mắt càng không ngừng trào ra khỏi hốc, lướt qua gò má, ở

dưới cằm lưu lại, rồi rơi xuống mất tăm trong nước không tìm thấy nữa.

“Thiếu gia? Đã xảy ra chuyện gì?” Ngọc Hoàn kinh hãi, nhất thời luống cuống, nàng từ nhỏ đã lấy thân phận thiếp thất an bài ở bên cạnh thiếu gia để chăm sóc y, bất luận có xảy ra chuyện gì cũng chưa từng nhìn thấy thiếu gia rơi lệ, có đôi khi nàng thậm chí cảm thấy thiếu gia so với lão gia càng giống gia chủ hơn, dường như chuyện gì cũng không làm khó được y.

Lí Tĩnh Lam lắc đầu, y không biết nên nói với Ngọc Hoàn như thế nào.

Ngọc Hoàn thở dài một hơi, kéo y ra khỏi nước, giúp y lau khô nước đọng trên người, mặc áo lót cho y, sau đó đưa y ẩn vào trong chăn, “Người nhất định là mệt mỏi quá rồi, hảo hảo ngủ một giấc đi! Sau khi tỉnh dậy sẽ không có chuyện gì nữa.”

Bình thường mà nghe lời này Lí Tĩnh Lam nhất định sẽ lớn tiếng cười, Ngọc Hoàn đang trông y như một tiểu hài tử sao? Nhưng giờ phút này, y cười không nổi, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thà rằng y tin lời Ngọc Hoàn, chỉ mong tỉnh dậy chuyện xảy ra ngày hôm nay cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hội Hữu (Thượng)

Sau khi tỉnh lại từ ngày đó, Lí Tĩnh Lam cũng không thay đổi gì, cuộc sống giống như trở về với thời điểm vừa nhập cung, lúc nhàn rỗi lại ngồi trước bàn đọc sách hoặc vẽ tranh, nhưng có đôi khi cả buổi chiều cũng không thấy y lật một tờ, trên trang giấy trắng cũng chỉ vẽ phác hình bóng một người, tiếp đó sẽ dừng bút, nhiều lần Ngọc Hoàn hỏi y người trong tranh là ai? Nhưng y chẳng qua là cười cười, nói không có linh cảm, nghĩ không ra muốn vẽ người nào.

Long Ngự Thiên cũng thật sự làm như hắn đã nói, không bước vào Nghi Lan viện một bước, thậm chí ngay cả phái người đến hỏi thăm một chút cũng không. Sinh thần Thái hậu ngày càng đến gần, nghe nói Hoàng thượng lần này tự mình lo liệu thọ yển của Thái hậu, để thể hiện sự hiếu thảo.

Hai ngày trước, Cỗ Nguyệt từ biên cương trở về, Ngọc Hoàn nghe được tin thì phấn khởi chạy đi hỏi thăm, nhưng sau khi quay về lại ngân ngán lên rơi lệ, tí mỉ hỏi mãi mới biết, Cỗ Nguyệt mang toàn thân thương tích trở về, cho tới bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, Long Ngự Thiên đã phái thái y xem qua, người đã không còn gì đáng ngại, nhưng không hiểu sao bản thân vẫn không chịu tỉnh lại, Hoàng thượng thực rất lo lắng, trừ bỏ việc sắp xếp quốc sự, tiếp đãi sứ giả các nước đến chúc thọ, chỉ cần rảnh một chút là sẽ đến bên cạnh Cỗ Nguyệt, đã mấy ngày không đến chỗ phi tử nào qua đêm.

Qua giờ Ngọ, Lí Tĩnh Lam vẫn như cũ đang cầm một quyển sách ngồi trước cửa sổ ngắm ngó, bất thành linh “Hư” một tiếng, trúc tiến(1) từ cửa sổ bay vào, cắm thẳng trên bàn trước mặt y, ẩn sâu vào gỗ ba phân, có thể thấy rõ người này công lực thâm hậu.

Lí Tĩnh Lam phóng qua cửa sổ vào trong viện, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy thân cây lay động dữ dội, không thấy nửa nhân ảnh nào.

Mở tờ giấy trên trúc tiến, Lí Tĩnh Lam một trận vui mừng, nguyên lai là Tam sư huynh! Như vậy Nhị sư huynh nhất định cũng đang ở trong thành! Rất lâu không gặp, thật đúng là nhớ quá, mặc dù hiện tại không gặp Nhị sư huynh được, nhưng ngày các huynh đệ tụ họp tâm sự, vui vẻ nâng ly nói cười chính là điều thú vị nhất trên đời.

Lúc nhập canh, Lí Tĩnh Lam thay toàn thân y phục dạ hành rồi khỏi hoàng cung, Hoàng thượng bây giờ thực sự không để ý tới y rồi, Cỗ Nguyệt lại vẫn đang hôn mê bất tỉnh, này cũng xem như không phải lo nữa, nhưng chẳng hiểu tại sao, đáy lòng chung quy vẫn cảm thấy chút bi ai.

Chiều theo địa điểm trên tờ giấy, Lí Tĩnh Lam đến một khách sạn, vào phòng thiên tử bậc nhất.

.

Tam sư huynh Bạch Liên là một người vóc dáng nhỏ bé nhưng diện mạo tuấn mỹ, thậm chí so với Cỗ Nguyệt còn đẹp hơn vài phần, từng bị người ta lầm suốt là nữ nhân, thậm chí Nhị sư huynh Hàn Phong đã từng đôi với y vừa gặp đã yêu, mãi đến một ngày gặp phải Bạch Liên đang tắm rửa, mới không tin nổi người này dĩ nhiên là nam nhân! Cũng từ dạo đó, Hàn Phong lại bắt đầu đối nghịch với Bạch Liên, nhưng Bạch Liên lúc nào cũng tiếp nhận toàn bộ khó chịu của hắn dành cho mình, chẳng hề tính toán.

Hàn Phong từ khi gia nhập sư môn đã bắt đầu học cách dụng độc, mỹ danh là “Sát nhân vô hình tài khiếu nghệ thuật(2)”, nhưng bọn làm sư huynh đệ này hiểu rõ, hắn chẳng qua là lười hoạt động tay chân thôi, gặp địch nhân thì tùy tiện chạm vào một cái là xem như xong chuyện, hắn chưa bao giờ phải gặp người ta lần thứ hai. Bởi vì trời sinh bản tính mê chơi, cho nên trước nay cũng không lựa chọn đối tượng hạ độc, chỉ cần hắn thấy không vừa mắt, bất kể người là người tốt hay người xấu, quý tộc hay bình dân bách tính, thậm chí là tên khất cái hắn cũng chiếu cố luôn, vì vậy thường khiến sư phụ đau đầu không dứt, hai năm nay hắn cũng từ từ tạo dựng được chút thành quả trên giang hồ, thậm chí còn được người ta xưng danh là “Độc quái”.

Bạch Liên xuất thân trong gia đình nổi tiếng về y thuật trên giang hồ, nhưng mười mấy năm trước bị cừu gia trả thù, trong một đêm bị người diệt môn, khi sư phụ nghe tin đuổi tới, chỉ còn một mình y sống sót, bèn dẫn y về Lăng sơn, cũng nhận y làm đồ đệ, dạy y y thuật. Trong bốn sư huynh, Lí Tĩnh Lam thân thiết với y nhất, có lẽ do hồi nhỏ khi tập võ bị thương hoặc bị Nhị sư huynh hạ độc, lúc nào cũng là y ở bên cạnh tỉ mỉ chăm sóc, nhưng sau này Tam sư huynh không còn chiếu cố y nữa, một là vì võ công tiến bộ rất ít bị thương, hai là Tam sư huynh về sau vội truy đuổi Nhị sư huynh, theo sau hắn giải

cứu những kẻ đáng thương phải chịu đựng chất độc tàn hại, cho nên ngay sau Hàn Phong, Bạch Liên trên giang hồ cũng có danh hiệu của mình – Được Tiên.

Gõ gõ cửa tiến vào trong phòng, chỉ thấy Bạch Liên đang ngồi trước bàn bắt mạch cho một người, người kia nhìn thấy bộ hành trang của y thì mặt lộ vẻ sợ hãi, Bạch Liên mỉm cười an ủi hắn: “Không cần lo lắng, y là tiểu sư đệ của ta, không có ác ý.”

Người nọ đỏ mặt gật đầu, lại liếc Lí Tĩnh Lam một cái rồi nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Được rồi, không có gì đáng ngại, về ăn thuốc này sẽ ổn thôi.” Bạch Liên đứng lên từ trong túi lấy ra một đồng bình bình lọ nhét vào ngực hắn.

“Thật đa tạ ngài, Bạch công tử.” Người nọ gấp mình cảm tạ.

“Không sao, kỳ thật là ta cảm tạ người mới đúng, người đúng là đại nhân rộng lượng không tính toán với sư huynh.”

“Không sao rồi, chỉ là lâu ngày bị sờ, kéo theo nhiều ngày bị đau bao tử mà thôi.” Người nọ lại cúi mình, “Vương mẫu này cũng không quấy rầy nữa, cáo từ.”

“Vương công tử đi đường bình an, thứ cho Bạch Liên không tiễn xa được.”

“Bạch công tử xin dừng bước.” Cái kẻ tự xưng là Vương mẫu kia xoa người rồi đi, Lí Tĩnh Lam định tháo miếng vải đen trên mặt xuống, thì hắn đột nhiên quay lại, thần tình có chút tự kỷ, “Cái đó... Bạch công tử...”

“Còn chuyện gì sao?”

“Ừm... mạo muội hỏi một chút, ngài thật là... là...”

“Nam nhân sao?” Bạch Liên mỉm cười, khoe môi hiện rõ hai cái lúm đồng tiền nhỏ, “Cần xét người không?”

“A? Không, không. Vương mẫu này cáo từ.” Vương mẫu lật đật rời đi, nhưng Lí Tĩnh Lam có thể nhìn ra vẻ thất vọng trên gương mặt hắn.

“Huynh à!” Lí Tĩnh Lam đưa tay xoa xoa gò má y, “Biết mình xinh đẹp còn không thôi mỉm cười, có thấy người ta đau lòng không?”

“Đệ định mang mặt nạ nói chuyện với ta à?” Bạch Liên tự nhiên ngồi vào trước bàn loay hoay dọn đồng chai lọ của y.

Lí Tĩnh Lam rót cho mình một chén trà ngồi xuống đối diện y, “Người vừa rồi là bị Nhị sư huynh hạ độc sao?”

“Ừm, cũng không biết người ta chọc y thế nào, đã xuống tay rồi mà còn rất nặng nữa.” Rảy một chút bột phấn trước mũi nghe thử, Bạch Liên nói tiếp: “Gần đây y hạ độc ngày càng lợi hại, thiếu chút nữa khiến cho ta cũng giải không được. Y có đi tìm đệ không?”

“Sao, các huynh không ở cùng nhau?”

“Chúng ta ở chung với nhau bao giờ? Từ trước đến nay toàn là y chạy ta đuổi. Ba tháng trước y nhận được thư của đệ, liền một mạch đi hướng phía bắc tới Long thành, ta vì phải chữa trị cho những người bị y hạ độc nên chậm mất ba ngày, giờ không thấy bóng nữa, ta còn tưởng y đi tìm đệ!”

“Không có, đệ nghĩ y hiện tại có khả năng ở chỗ nào đó trong thành uống hoa tửu(3)! Chung quy ngoài độc ra, cũng chỉ có rượu và nữ nhân mới có thể hấp dẫn y.”

Bạch Liên thoáng dừng tay dọn dẹp được bình, “Có thể lắm!”

“Này! Người nghe gì chưa?” Cửa đột nhiên truyền đến tiếng trò chuyện của hai tiểu tư(4).

“A, biết, người muốn nói chuyện đầu bài(5) Túy Hương lâu bị người ta hủy hoại dung nhan chứ gì?”

“Chứ còn gì nữa, nghe nói một khách nhân vừa vào phòng không hơn một khắc liền vọt ra, nói hắn nhìn thấy quý.”

“Má má của Túy Hương lâu hình như rất không nề mặt mà đuổi nàng!”

“Hình như cái gì? Đã đuổi đi rồi, ngay trước đường, bị rất nhiều người vây quanh à! Ta mới từ chỗ đó đi ngang qua mà thấy được.”

Lí Tĩnh Lam và Bạch Liên trao đổi ánh mắt, trong khoảng một khắc ngắn ngủi có thể hủy diệt một người, hơn nữa còn không phải là đao thương hay làm bóng, đương nhiên có thể làm được điều này trên thế gian không quá mười người, mà vừa vặn mười người này còn có Hàn phong thích uống hoa tửu thích tùy tiện hạ độc mà bọn họ biết nữa!

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hội Hữu (Hạ)

Bạch Liên cố gắng chen qua đám người đông nghịt, đến bên cạnh nữ tử đang che mặt khóc bị vây giữa vòng người.

“Xin hỏi nàng là Ngải Liên cô nương phải không?”

“Không cần! Không được tới gần ta! Người là ai? Tránh ra, mau tránh ra đi!” Ngải Liên một tay che mặt một tay quơ qua, thật muốn chạy khỏi nơi này, nhưng tiếng cười chế giễu bốn phía khiến cho nàng không còn dũng khí.

“Ngải Liên.” Lí Tĩnh Lam đã thay đổi y phục cũng chen vào trong đám người.

Ngải Liên rút người về sau vài bước, bất thần đụng vào chân người ta, bị người nọ đạp một cái, mất thăng bằng ngã ngửa ra trên đất.

“Ha ha!” Người nọ cười to, “Mau nhìn a! Đây là đầu bài của Túy Hương lâu, bình thường chúng ta ngay cả nhìn cũng nhìn không tới, nguyên lai là một bức dung nhan này a! Ha ha!” Trong đám người phát ra một trận cười nhạo át đi tiếng khóc thốn thức.

Ngải Liên tuyệt vọng nằm trên đất, để mặc nước mắt chảy ròng ròng qua gò má, nàng đã sớm hiểu khi dấn thân vào chốn hồng trần thì trước sau gì cũng sẽ có kết cục này, nhưng không nghĩ thời khắc ấy lại đến nhanh như vậy. Nàng có nên hận không? Hận kẻ là phụ thân đã đem nàng bán vào kỹ viện, hận kẻ nam nhân đã hủy hoại dung nhan nàng, hận ông trời đã bắt công với nàng! Nếu đã ra nông nỗi này, chỉ có cái chết mới có thể giải thoát, nhưng nức cười chính là, nàng ngay cả thứ để tự sát cũng không có.

“Ngải Liên.”

Ai? Là ai mà lại gọi nàng ôn nhu như vậy? Ngải Liên mở hai mắt, xuyên qua màn nước nhìn thấy một thân ảnh mờ lung.

“Ngải Liên, là ta, Lí Tĩnh Lam.”

“Tĩnh Lam?”

“Đúng, là ta.” Lí Tĩnh Lam gập đầu, nâng nàng lên ôm vào lòng, nhẹ nhàng trấn an, “Không sao đâu, tất cả đều không có gì đâu.”

Nằm trong ngực y, Ngải Liên rốt cuộc cũng cất tiếng khóc, “Tĩnh Lam, cứu muội...”

“Yên tâm đi, hết thầy có ta ở đây mà!”

Nghe được lời hứa dịu dàng của y, Ngải Liên cuối cùng thả lỏng thần trí căng thẳng, an tâm ngất đi trong lòng y.

Trở lại phòng khách sạn, Ngải Liên ngủ mê trong chăn gối mềm mại, lộ ra khuôn mặt cười khuyếch thành gờ đây đã muốn rửa nát, thậm chí có nơi còn chảy ra một ít mủ máu.

Bạch Liên ngồi bên giường lẳng lặng bắt mạch cho nàng, Lí Tĩnh Lam ở một bên không dám quấy rầy, mãi cho đến khi Bạch Liên đứng lên, từ trong ngực lấy ra một viên thuốc cho vào miệng Ngải Liên, y mới dám bật hỏi: “Tam sư huynh, nàng ta thế nào rồi?”

“Người không bị gì, chẳng qua là bị đá kích quá lớn, tinh thần nhất thời chống đỡ không nổi nên mới bất tỉnh. Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

Bạch Liên như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua người nằm trên giường, hỏi: “Đệ rất quan tâm nàng ta?”

“Dạ, nàng ta là bằng hữu của đệ, mặc dù xuất thân từ thanh lâu, nhưng là một người rất đặc biệt.”

“Chỉ là bằng hữu thôi sao?” Nhìn ánh mắt khó hiểu của Lí Tĩnh Lam, Bạch Liên nói tiếp: “Đệ nên biết, đệ là xuất thân gia đình quan lại, chuyện tình cảm không thể xem thường, một nữ tử như nàng ấy, bất luận có gặp người tốt như vậy cũng không thể được nảy sinh tình cảm, cho dù có lập nàng làm thiếp, có thể cũng sẽ phát sinh những lời vớ vẩn trong lúc nhàn rỗi, mang đến đồn đại không hay.”(*)

“Ha ha,” Lí Tĩnh Lam khẽ bật cười, “Tam sư huynh lo xa quá, nàng thật sự chỉ là bằng hữu của đệ thôi.”

“Vậy là tốt rồi.” Bạch Liên yên lòng lại kiểm tra gương mặt của Ngải Liên, “Nhị sư huynh của đệ lần này hạ độc rất quý dị, mạch như lặn nhưng lại hoàn toàn không cảm giác được người này trúng độc, là thứ gì mà có thể khiến cho da dẻ bên ngoài bị thối rữa rồi lại có thể không ngấm vào trong cơ thể?”

Lí Tĩnh Lam nghĩ đến đoạn đối thoại trước mà Bạch Liên đã nói, nhớ tới Long Ngự Thiên, bọn họ từ ngày đó sau khi chia tay đã mười ngày không gặp rồi, không biết hần hiện tại đang làm gì, là ở Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương ư? Hay đang ở trong phòng Cổ Nguyệt chờ hần tỉnh lại? Hay là đã sang chỗ các phi tử khác?

Nói không nhớ là gạt người, chỉ là nhớ rồi thì phải làm sao đây? Giống như Bạch Liên đã nói vậy, y là xuất thân gia đình quan lại, chỉ lập một nữ tử thanh lâu làm thiếp thôi đã dẫn đến đốn đại ác ý của người ta, chứ nếu như là đương kim hoàng thượng đã cưới một nam phi hơn nữa còn yêu hấn, người trong thiên hạ sẽ còn chê cười đến mức nào?

“Tình Lam, Tình Lam!”

“Dạ? Tam sư huynh có chuyện gì?” Lí Tình Lam hoàn hồn, ngơ ngác nhìn Bạch Liên, không biết y vừa nói cái gì.

“Đang suy nghĩ chuyện gì vậy? Còn xuất thân thế này?”

“Không có gì, Tam sư huynh vừa mới nói gì?”

Bạch Liên lắc đầu bất đắc dĩ thở dài, tiểu sư đệ này của y rõ ràng chỉ mới mười tám tuổi, nhưng rốt cuộc lại khiến cho người ta có cảm giác như một ông cụ non, “Ta hỏi đệ có vợ hồi cung không? Nếu không vợ, thay ta đi thám thính Túy Hương lâu, tìm Nhị sư huynh hỏi thử xem y rốt cuộc là dùng cái gì khiến cho Ngải Liên cô nương thành ra dung diện như thế này.”

“Như thế nào? Tam sư huynh không giải được độc của Nhị sư huynh sao?”

“Ừ, có chút khó khăn.”

“Đệ sẽ đi ngay bây giờ.”

“Được, lúc gặp Nhị sư huynh thì trước tiên không nên nói với y đệ đã gặp qua ta, đệ biết đó, y đối với ta vẫn còn là mang lòng thù địch.”

“Đã biết.” Lí Tình Lam đi tới cửa lại quay người hỏi: “Tam sư huynh, huynh có cách nào có thể khiến cho một người bị hôn mê bất tỉnh tỉnh lại không?”

“Hôn mê bất tỉnh? Vì nguyên nhân gì?”

“Không rõ lắm.” Lí Tình Lam nhú mày suy nghĩ một chút nói: “Nghe thái y thì hình như là chính hấn không muốn tỉnh lại.”

“Vậy nhất định là bị thương tổn rất lớn, trong tiềm thức đang trốn tránh, này thuộc tâm bệnh, phải dùng tâm dược với y mới được.”

“Thật không?” Lí Tình Lam thì thầm với mình, biên cương rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Khiến cho Cô Nguyệt thông minh kiên cường như vậy cũng không dám đối mặt?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Họa Hề? Phúc Hề?

Vào ban đêm, giữa lòng Long thành có hai nơi là náo nhiệt nhất.

Một là Ngư hồ, nghe tên là biết hồ này nhất định có liên quan tới cá, cũng không sai, hồ này nước trong thấy đáy, trong hồ có gần trăm loài cá, thỉnh thoảng nhảy vọt khỏi mặt nước rồi rất nhanh chui tọt trở về, cùng đồng loại chơi đùa dạo nước. Sau khi dùng bữa tối, quan lại quý nhân trong thành liền thuê một chiếc thuyền đơn, gọi vài bằng hữu, ngắm trăng ngâm thơ, hoặc gọi vài nữ tử đánh đàn nhảy múa, rây rây thức ăn cho cá trong nước. Trăng đẹp, người đẹp, cảnh cũng đẹp, quả thực là một sự sáng khoái tột bậc của đời người!

Nơi thứ hai chính là phố hoa, danh như ý, trọn cả con phố trong phố hoa đều là thanh lâu câu lan viện(1), nữ tử nơi đây rất nhiều, trái lại, nam tử cũng không ít, chẳng qua đại bộ phận đều không phải là thiện nam tín nữ mà thôi.

Náo nhiệt nhất giữa hoa phố phải kể đến chính là thanh lâu nơi Lý Tình Lam đang đứng đây – Túy Hương lâu, cũng là nơi Lý Tình Lam rất quen thuộc, nhưng ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, Lý Tình Lam đến nơi này hoàn toàn là vì Ngải Liên.

Mấy năm trước Thúy Hoàn từng bị phụ thân bán thân tới đây, bởi vì số mệnh giống nhau, khiến cho Ngải Liên nảy sinh thương cảm với nàng, thế là một buổi tối nào đó, nàng lên nói lòng tha Thúy Hoàn, đáng tiếc Thúy Hoàn vì không còn nơi nào để đi, ngày hôm sau liền bị má má bắt được, Ngải Liên lúc này chỉ mới tiếp khách nên trên người cũng không có bao nhiêu tiền, nhưng lại nguyện ý xuất ra toàn bộ tiền tích góp cầu xin má má buông tha Thúy Hoàn, cảnh này vừa vụn bị tỷ đệ Lí Tình Lam nhìn thấy, Lí Tình Lan trước nay luôn thích bênh vực kẻ yếu, đương nhiên liền hứa sẽ chuộc thân cho hai nàng, Lí Tình Lam mặc dù không đồng ý cách làm của nàng, nhưng cũng không thể nê hà mà lấy ngân lượng trên người ra, chỉ là lúc đó ngân lượng chỉ đủ chuộc một người, Ngải Liên liền đem cơ hội này tặng cho Thúy Hoàn, nhưng khiến cho Lí Tình Lam đối với nàng có vài phần kính trọng, từ đó hễ có thời gian liền tới thăm nàng, tặng nàng chút lễ vật.

Cách lần trước đến nơi này đã hai tháng rồi, cũng vẫn là cảnh truy hoan hưởng lạc, tiệc rượu phòng hoa, hương khí mê người, nhưng y hôm nay tới không

phải để tìm Ngải Liên, Ngải Liên đã không còn ở nơi này nữa, nàng bị Nhị sư huynh bắt hảo thậm tệ của y phá hủy dung nhan rồi, y hôm nay đến chính là vì tìm Nhị sư huynh, lấy thuốc giải cứu Ngải Liên.

“Ôi chào! Đây không phải Lí công tử sao? Thật là đã lâu không gặp a, ngài đúng là càng ngày càng tuấn tú, khiến cho má má ta cũng chịu không nổi mà xuân tâm nhộn nhạo này!”

Lí Tĩnh Lam từ trong ngực lấy ra ngân phiếu đưa cho nàng ta, rõ là nhất thành bất biến(2) một câu cũ rích, cho nên Lí Tĩnh Lam cũng đáp lại nàng ta một câu đã nói tận mấy trăm lần: “Má má nàng cũng càng ngày càng đẹp ra, ra ngoài có thể khiến cho bao nhiêu nam nhân mê đảo mà! Nếu không phải ta đã có người trong lòng, nói không chừng cũng sẽ bị nàng mê hoặc a!”

“Lí công tử a, đừng nói má má ta không nói cho ngài biết,” má má tả hữu nhìn xem, đưa khăn lụa che miệng tiến đến nói vào bên tai y: “Ngải Liên a, hôm nay không biết phát bệnh gì, da dẻ trên mặt toàn bộ rữa nát hết rồi! A a, giấu lại liền dọa người mà, chỉ bằng ta giới thiệu cho ngài một hảo cô nương tốt hơn nàng được không? Chỗ chúng ta có một người mới, còn chưa khai bao nha(3)!”

“Cảm tạ hảo ý của má má, nhưng tối nay Tĩnh Lam tới đây cũng là vì chuyện của Ngải Liên.”

“A? Cũng không phải chuyện của ta a! Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra!” Nghe được y ra mặt vì Ngải Liên, má má không nhịn được lui hai bước, cách xa y ra.

“Ta hiểu, ta chỉ muốn hỏi khách nhân hôm nay Ngải Liên tiếp giờ đang ở đâu?”

“Ở phòng tương tư.” Bị Lí Tĩnh Lam trong mắt kia một ý hung hãn dọa đến sợ, nói cũng không tự chủ được buột miệng, xong rồi mới thấy không được, “Ài! Lí công tử, ngài không thể đi lên được!”

Phớt lờ lời kêu gào của nàng ta, Lí Tĩnh Lam một cước đạp bay quy công(4) cản y đi lên, tự y lên lầu.

“Ha ha! Hàn huynh thực sự là dụng độc cao siêu a! Long mỗ thâm cảm(5) bội phục, đến đây, một chén này Long mỗ mời ngài!”

Lí Tĩnh Lam chân đã đuổi tới cửa rồi đột nhiên ngừng lại, không phải vì y, mà là y nghe được một cái họ rất quen thuộc – Long. Nhưng người này tuyệt đối không phải Long Ngự Thiên, vì thanh âm không giống, Long Ngự Thiên trời sinh bản tính thiện lương, càng không đi khen ngợi kẻ khác dụng độc để hại người.

Hàn Phong uống xong rượu trong chén liền nhìn ra cửa, lên tiếng nói: “Bằng hữu nếu đã đến rồi, tại sao còn không hiện thân a?”

Lí Tĩnh Lam đẩy cửa tiến vào, hành lễ một cái, gọi một tiếng: “Nhị sư huynh.”

“Nguyên lai là Lí Tĩnh Lam a? Ta còn tưởng là cái kẻ đáng ghét kia! Sao đệ biết ta ở chỗ này? Qua đây ngồi xuống uống chén rượu nào.” Hàn Phong vẫy vẫy tay, nử tử bên cạnh tức khắc nhường chỗ.

“Vị này chính là...” Lí Tĩnh Lam ngồi vào chỗ, vẫn rất dễ ý đến kẻ tự xưng là Long mỗ kia.

“A! Vị này a!” Hàn Phong đứng dậy đi tới bên người nọ vỗ vỗ vai hắn, “Vị này chính là bằng hữu ta gặp trên đường, cũng là một cao thủ dụng độc a! Hắn có thể không động một ngón tay mà cũng khiến cho người ta trong thân trúng mị được. Đúng rồi Long huynh, tiểu tình nhân đó của huynh thế nào rồi?”

“Không biết, gần đây không thấy hắn, bất quá nghe nói hắn hình như vẫn đang hôn mê bất tỉnh.”

“Ngươi không quan tâm người ta chút nào sao?”

“Ha ha, bất quá là một món đồ chơi mà thôi, hà tất phải lưu tâm?”

Lí Tĩnh Lam trong lòng run lên, trong đầu có cái gì đó chợt lóe qua, nhưng qua đi nhanh quá, y chưa kịp nắm bắt.

“Tại hạ Long Ngự Tường, ngưỡng mộ đại danh Lí huynh đã lâu.” Long Ngự Tường chấp tay hành lễ với Lí Tĩnh Lam.

Lí Tĩnh Lam đáp lễ, cũng không cho rằng hắn đang nói lời xã giao hay lấy lòng y, câu “ngưỡng mộ” là thật sự đã biết y từ trước, hơn nữa còn có thâm ý giễu cợt. Lí Tĩnh Lam thâm cảm bất an, y đại khái đã biết thân phận đối phương, mà đối phương lại càng thấu đáo hiểu rõ y, giờ thì y đã không còn cách nào khác, chỉ có thể khẩn cầu ông trời làm cho sinh thân của Thái hậu mau đến đi, mà Long Ngự Tường này trước đó tốt nhất đừng có nói gì hết! Bằng không y và người nhà của y chỉ có một con đường chết!

“Lão gia, phải trở về rồi, lão phu nhân tìm ngài.”

Nghe thanh âm của thị vệ ngoài cửa, Long Ngự Tường đứng dậy, “Thật không hảo ý, gia mẫu đột nhiên tìm gấp, Long mỗ xin được cáo lui trước.”

“Long huynh đi thông thả, rảnh rồi chúng ta lại so tài cao thấp nữa!” Hàn Phong nâng chén rượu trên bàn, cùng uống với hắn.

Long Ngự Tường giống như vô ý mà khẽ liếc mắt về phía Lí Tĩnh Lam, khiến cho Lí Tĩnh Lam rất khó chịu, ánh mắt kia tựa như mèo vờn chuột, tràn ngập khinh thường, mà bất hạnh thay, y chính là con chuột đó.

Khi đi qua bên cạnh y, Long Ngự Tường đột nhiên cúi người ghé sát tai y nói: “Chúng ta rất nhanh thôi sẽ lại gặp nhau, Lan, phi, nương, nương!”

Lí Tĩnh Lam chỉ cảm thấy toàn thân đông cứng, tay chân lạnh ngắt, biết là một chuyện, nhưng bị người ta nói rõ ra như vậy lại là chuyện khác, giờ thì trong lòng Lí Tĩnh Lam không thể dùng từ sợ hãi để hình dung nữa! Chẳng lẽ y nhất thời sai lầm cuối cùng sẽ hại Lí thị một nhà y sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Vương Gia Đích Mục Đích?

“Này! Lí Tĩnh Lam, đệ làm sao vậy?” Nhìn Lí Tĩnh Lam sắc mặt tái nhợt, trán túa mồ hôi lạnh, Hàn Phong vội kéo tay y qua bắt mạch cho y, “Không trúng độc chứ a? Long Ngự Tường kia nói gì với đệ đó?”

“Không, không có gì.” Lí Tĩnh Lam rút tay lại quệt ngang mặt, tránh né ánh mắt của Hàn Phong.

“Thật không sao?” Hàn Phong đập bàn một cái đứng lên, “Được, đệ không nói ta đi hỏi hấn!”

“Nhị sư huynh!” Lí Tĩnh Lam giữ chặt hấn, mặt mang vẻ khẩn cầu nhìn hấn, “Việc này huynh đệ đệ tự mình giải quyết được không? Đệ không muốn liên lụy đến huynh.”

Hàn Phong thờ dài một tiếng ngồi xuống, “Mặc dù khi đệ còn nhỏ ta thường hạ độc đệ, nhưng kỳ thực sư huynh vẫn là hiểu rõ đệ nhất! Đệ từ nhỏ đã như vậy, chung quy chuyện gì cũng tự mình giải quyết, nếu thực sự gặp khó khăn, nói ra sư huynh tốt xấu gì cũng có thể giúp đỡ mà!”

“Nhị sư huynh, đệ hiện đúng là đang gặp khó khăn.” Lí Tĩnh Lam giờ mới nhớ tới mục đích của mình khi đến đây, “Huynh hạ độc gì lên Ngải Liên? Mau cho đệ thuốc giải!”

Hàn Phong không được tự nhiên đứng lên, lẩn tránh y, “Đệ tìm lộn người sao? Trên người ta nào có thuốc giải gì, đệ nên hỏi tên kia mới đúng chứ?”

“Đệ không tìm được Tam sư huynh, cho nên chỉ có thể tới tìm huynh, xin huynh mà Nhị sư huynh, Ngải Liên là hảo bằng hữu của đệ.”

“Đệ nói láo!” Hàn Phong có chút thất thố, cái kính cầm lấy rượu trên bàn uống liền hai ngụm, “Trên người đệ có mùi hương của hấn, đệ đã gặp hấn rồi!”

Lí Tĩnh Lam tự hiểu không thể gạt được, buộc lòng đành phải thờ dài, “Đúng, đệ đã gặp qua Tam sư huynh, nhưng y không giải được độc của huynh.”

“Thật không?” Hàn Phong nhếch khóe miệng, cười đắc ý, “Vậy đệ hấn vĩnh viễn cũng không giải được đi! Ta sẽ không nói cho hấn biết thành phần độc tố! Ha ha!” Tiếng cười còn chưa dứt, người đã từ cửa sổ bay ra.

“Nhị sư huynh!” Lí Tĩnh Lam thoáng sững người, tức khắc đuổi theo.

Không gian tuyền một màu đêm, hai bóng người trên nóc nhà một trước một sau mà truy đuổi.

“Đừng hao tổn khí lực nữa tiểu sư đệ, vài năm nay ta bị tên kia đuổi nên khinh công vượt ngục trời mây rồi, đệ không đuổi kịp ta đâu!” Đằng trước, Hàn Phong dùng nội lực truyền âm với Lí Tĩnh Lam.

“Không lấy được thuốc giải đệ sẽ không ngừng đâu!” Lí Tĩnh Lam trả lời: “Ngải Liên chỉ là một nữ tử đáng thương, Nhị sư huynh cần gì phải gây khó dễ?”

Hàn Phong không nói, hấn nào phải gây khó dễ cho nữ tử đáng thương kia?

Bầu trời phương Bắc bất thành linh sáng lên, cuộn cuộn khói xanh bốc cao.

Lí Tĩnh Lam dừng cước bộ đứng trên nóc nhà, nơi đó là...

Ngay trong nháy mắt dừng lại liền mất tầm bóng dáng của Hàn Phong, xem ra hôm nay đuổi không kịp rồi, sau khi cân nhắc, Lí Tĩnh Lam quyết định về cung trước, Ngải Liên giao cho Tam sư huynh chắc hấn sẽ không việc gì.

Cách ánh sáng ngày càng gần, Lí Tĩnh Lam nhìn thấy, nơi cháy đích thực là hoàng cung, hình như ở ngay hướng đông Nghi Lan viện của y.

Không làm kinh động đến ai mà lên về Nghi Lan viện, chỉ thấy Thúy Hoàn và Ngọc Hoàn nôn nóng chờ ở trong viện, nhìn thấy thân ảnh của y hai người liền tiến lên đón.

“Thiếu gia, sao người lại ăn mặc thế này? Nếu bị người ta phát hiện thì làm sao?” Thúy Hoàn khẩn trương tả hữu nhìn xem, rồi cùng Ngọc Hoàn vây lấy y

đi vào phòng.

Lí Tĩnh Lâm vừa thay quần áo vừa hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra? Ta thấy hoàng cung bị cháy, không kịp trở về thay y phục.”

“Hình như là viện tử bên kia trúc viên, không hiểu sao lại bốc cháy. Cũng may là mọi người đều đang chữa cháy, Hoàng thượng và Thái hậu hình như ở bên kia.”

“Đi, chúng ta đi nhìn xem.”

Lửa là từ thư phòng lan đến, hình như do cung nữ nào đã quên tắt đèn, ngọn lửa liếm tới trang giấy trên bàn thì bùng lên, may là có người phát hiện kịp thời, cũng không gây ra tổn thất quá lớn, nhưng mà cung nữ đó hình như bị phé hai tay rồi vứt ra khỏi cung.

“Các người không cảm thấy lửa này cháy có điểm kỳ quái sao?” Lí Tĩnh Lâm thì thầm hỏi hai người bên cạnh.

Hai người khó hiểu, không rõ y nói gì.

“Quên đi, chúng ta trở về!”

Lí Tĩnh Lâm xoay người, đang chuẩn bị rời đi thì bất chợt nghe được một thanh âm quen thuộc, “Tĩnh!”

Thân người không khỏi chấn động, Lí Tĩnh Lâm không dám quay lại, mãi cho đến một khắc kia nghe được thanh âm của hắc mới hiểu, nguyên lai nỗi nhớ trong người đúng là sâu sắc như vậy. Có chút chua xót, ánh mắt không kìm được hơi nóng lên, Lí Tĩnh Lâm cảm thấy mình đã không đóng vai nữ nhân lâu lắm rồi sao? Như thế nào lại xúc động đến muốn rơi lệ cơ chứ?

“Hoàng thượng.”

Thanh âm của Khiêm Vương truyền đến, lòng mẫn toàn thân Lí Tĩnh Lâm đều dừng đứng, sợ hãi lại chiếm lấy toàn bộ chua xót trong lòng, không dám lưu lại lâu nữa, bước nhanh về phía Nghi Lan viện.

Y quả thực là chán ghét hắc mà! Không dần nổi cấp bách như vậy mà rồi đi! Ngay cả quay đầu liếc hắc một cái cũng không nguyên.

Trong mắt hiện lên một mảng thần sắc bi thương, thu hồi cảm giác mất mát trong lòng, Long Ngự Thiên xoay người đối mặt Khiêm Vương, “Nếu Khiêm Vương không có việc gì, trầm về trước nghi ngại đây.” Nghe Phúc Thọ vội vàng báo cáo, nói trúc viên bên này bị cháy, tưởng Lí Tĩnh Lâm xảy ra chuyện gì, khẩn trương đến nỗi chỉ kịp mặc áo lót chạy tới, khi biết không phải Nghi Lan viện thì rốt cuộc thở phào một hơi thật dài.

Khiêm Vương khom người, chấp tay nói: “Ngọa Long điện cách nơi này khá xa, Hoàng thượng sao không qua Nghi Lan viện nghỉ?”

Nghi Lan viện sao? Long Ngự Thiên nhìn về phía trúc viên, tựa hồ nghĩ xuyên qua trúc viên nhìn thấy Nghi Lan viện, người kia vẫn là như cũ ngồi ở trong sân giữa đầu ngẩng thẳng chứ?

Đến khi Hoàng đế rời đi rồi, Khiêm Vương mới đứng thẳng dậy, khoe môi nhếch lên một nụ cười quý dī, quay đầu nhìn thoáng qua đám cung nữ thái giám hỗn loạn, cất bước đi vào giữa trúc viên.

Ngoài dự liệu ở trong rừng nhìn thấy một mảng trắng, Khiêm Vương trong lòng cả kinh, dừng cước bộ.

Bóng trắng chậm rãi quay lại, lộ ra dung mạo xuất trần, hai mắt trong veo ngồi sáng quắc lên nhìn thẳng vào Khiêm Vương, “Vương gia rốt cuộc là có mục đích gì? Vì sao lại phóng hỏa đốt chính tâm cung của mình?”

Khiêm Vương hừ lạnh một tiếng, “Người là ai? Tại sao theo dõi bản vương?”

“Quỳnh Ngọc Công chúa.” Quỳnh Ngọc Công chúa không trả lời vấn đề thứ hai của hắc.

“Ách – Nguyên lai là Quỳnh Ngọc Công chúa của Vân Lan quốc.” Khiêm Vương thông thả bước đến gần nàng, thì thầm hỏi: “Có gì Vân Lan quốc chưa bao giờ có giao tiếp với Thánh Long quốc lại đột nhiên muốn cùng nước ta hòa thân?”

“Không thể trả lời.”

“Ha ha, kỳ thực không nói bản vương cũng biết, nếu quý quốc và bản vương liên thủ...”

“Không.” Quỳnh Ngọc Công chúa không đợi hắc nói xong đã cắt lời hắc, “Mục đích của quý quốc và Vương gia bất đồng, cái mà người ta gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu(*).” Nghĩ rằng không thể từ trong miệng tên Vương gia hồ ly này moi được tin tức gì, Quỳnh Ngọc công chúa không muốn lãng phí thời gian thêm nữa, phát tay áo bỏ đi.

Khiêm Vương nhìn bóng dáng nàng rời đi, trong lòng tràn ngập nghi ngờ, mục đích và bản vương bất đồng? Vậy bọn chúng đến đây vì cái gì?”

Nhìn mảng bóng trắng đó đã biến mất, Khiêm Vương không khỏi nhớ tới kẻ kia rất thích màu trắng, nhưng trên đường hồi cung hắc rốt cuộc lại mặc y phục màu đen. Ha ha, không muốn tình lại sao? Vậy để cho bản vương nhìn xem người như thế nào mà không muốn tình lại!

Quay đầu nhìn hướng Nghi Lan viện, Khiêm Vương chớp mắt đi về phía kia.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Khiêm Vương Lai Phóng (Thượng)

Lại một buổi tối không chớp mắt, đến tận khi phương Đông lộ ra cái bong bóng cá, lúc Ngọc Hoàn đẩy cửa vào hầu hạ Lí Tĩnh Lam dậy rửa mặt, thì phát hiện y một mình lẳng lặng mà ngồi trước cửa sổ, gần như đã hóa thành đá rồi.

Phập phồng bất an cả buổi tối, nhớ lại đủ mọi chuyện khi nhập cung trước kia, nhớ lại cả khoảng thời gian cùng Long Ngự Thiên. Long Ngự Tường đó có hay không đã nói với Hoàng thượng thân phận của y rồi? Phải chăng không lâu sau nữa Hoàng thượng sẽ mang đại đội nhân mã đến bắt y? Long Ngự Thiên sau khi biết được chân tướng rồi trên mặt sẽ biểu lộ thế nào đây? Phẫn nộ hay thương tâm? Có khi nào là khổ sở? Y còn giấu cả phương pháp có thể bảo trụ phụ mẫu và hạ nhân trong nhà, không biết Hoàng thượng phải chăng sẽ nhớ đến cảm tình trước kia mà đáp ứng y buông tha cho phụ mẫu? Có thể nào không? Một thân thiên tử bị người lừa gạt, khi đó cũng chỉ có tức giận đã không còn tình cảm chăng? Nếu thực sự đến thời điểm chỉ có con đường chết thì có thể van xin họ cướp ngục? Thay y chăm sóc phụ mẫu y?

Cứ mãi nghĩ như vậy mà ngồi lẳng cả đêm, đến tận lúc Ngọc Hoàn tiến vào vẫn không chút manh mối, tứ chi qua một đêm không động có chút mệt mỏi tê dại, rốt cuộc thiếu chút nữa không đứng dậy nổi.

“Thiếu... Tiểu Thư, có chuyện gì xảy ra sao?” Hầu hạ Lí Tĩnh Lam nhiều năm, Ngọc Hoàn chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra y đang tâm sự nặng nề.

Lau mặt cảm khăn mặt trả lại cho Ngọc Hoàn, Lí Tĩnh Lam nhẹ nhàng lắc đầu, miễn cưỡng nặn ra nụ cười an ủi nàng, “Không có việc gì đâu.”

Ngọc Hoàn hồ nghi nhìn y, thờ nhẹ một hơi bụng chầu rửa ra ngoài, gần đây càng ngày càng không hiểu thiếu gia đang nghĩ cái gì, lúc trước yên lặng khóc một hồi, sau khi tỉnh lại thì giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng Ngọc Hoàn chú ý tới một việc, đó là Hoàng thượng rốt cuộc cũng không hề đến. Mặc dù không rõ vì sao, nhưng thiếu gia không nói, hỏi y cũng không nói, cứ giấu trong bụng, lại thường xuyên ngăn người cau mày, tối hôm qua sợ là lại không ngủ nữa thì phải?

Ngọc Hoàn vừa đi không lâu, Lí Tĩnh Lam đang ngồi trước bàn trang điểm chải sơ lại mái tóc, một cung nữ vội vội vàng vàng xông vào: “Nương nương!”

“Hương Lan, chuyện gì?” Lí Tĩnh Lam cũng không quay đầu lại hỏi, chẳng lẽ là Hoàng thượng đã đến rồi sao?

Hương Lan hành lễ, nói: “Nương nương, Khiêm Vương cầu kiến.”

Tay chải tóc thoắt dừng, Lí Tĩnh Lam sửa sang lại y phục nói: “Nhượng ngài đến phòng khách chờ ta đi.” Sáng sớm Long Ngự Tường đã đến gây chuyện gì đây?

Chẳng hiểu tại sao, mặc dù suy nghĩ cả đêm cũng không nghĩ ra manh mối nào, nhưng trong lòng lại dần bình ổn, không hề cảm thấy lo sợ, tựa hồ còn có một lối thoát dễ dàng phía sau.

Chính trang xong hết thấy Lí Tĩnh Lam mới bước vào phòng khách, Khiêm Vương ngồi trước bàn chậm rãi thưởng trà, trông thấy y đến thì đứng dậy hành lễ, “Ra mắt Lan phi nương nương.”

Câu nói kia, ánh mắt kia đều mang vẻ châm biếm, khiến Lí Tĩnh Lam rất khó chịu, giống như lần đầu tiên gặp nhau, nam nhân này rất dễ dàng làm cho người ta cảm thấy bất an.

“Vương gia không cần đa lễ, mời ngồi.”

Sau khi ngồi vào chỗ, Lí Tĩnh Lam cho lui toàn bộ cung nữ thái giám, dự định cùng nam nhân trước mắt này thẳng thắn nói chuyện.

“Vương gia đến đây vì chuyện gì? Sở Tĩnh Lam trốn mất sao?”

“Ha ha...” Khiêm Vương tựa hồ nghe ra sự tình, không khỏi cười phá lên, “Bỏ vương vì cái gì lại sợ người trốn mất? Chỉ cần phụ mẫu người và tỷ tỷ còn đây, người dám trốn sao?” Ngữ khí khinh miệt, giống như Lí Tĩnh Lam là con mồi trong tay hắn.

Nam nhân trước mắt này quá mức giảo hoạt đa đoan, bị hắn nói đúng sự thật, Lí Tĩnh Lam không biết nên đáp lại thế nào, dứt khoát ngậm miệng không nói, liệu có tin được Long Ngự Tường kết cuộc sẽ nói ra mục đích hắn đến đây chứ?

“Tầm cung của bốn vương bị cháy đêm qua, không có chỗ dùng cơm, cho nên muốn mượn nơi của người một chút, và lại nhất định nương nương cũng chưa dùng điểm tâm phải không? Vậy cùng dùng đi!”

“Ngài đến nơi này chỉ để dùng điểm tâm?” Lí Tĩnh Lam không tin, nam nhân này không có khả năng chỉ vì mục đích đơn giản như vậy mà tới đây.

“Bằng không thì ngươi nghĩ là gì?” Khiêm Vương trong mắt lóe một tia suy nghĩ, xem Lí Tĩnh Lam sẽ đáp như thế nào cảm thấy rất hứng thú.

“Bắt ta đến trước mặt Hoàng thượng, tại triều công đường vạch trần thân phận của ta.” Lí Tĩnh Lam dừng một chút nói tiếp: “Mượn chuyện này giấu cọt Hoàng thượng, khiến ngài khó xử!”

“A?” Khiêm Vương đột nhiên dường như rất vui vẻ, “Ngươi biết cũng không ít thì phải? Như thế nào lại không nghĩ đến bốn vương là vì bộ mặt của hoàng gia mà vạch trần ngươi?”

“Đối với ngài mà nói, bộ mặt của hoàng gia chẳng qua là vật trang trí mà thôi, thân là Đại hoàng tử lại bị Ngũ hoàng tử đoạt mất địa vị đáng có, ngài nhất định ôm hận trong lòng, nhưng lại không biết làm cách nào, đó là lí do mà khiến cho Hoàng thượng khó xử là phương cách duy nhất để ngài chấm dứt oán hận trong lòng.”

“Tuyệt vời, thực sự rất tuyệt!” Khiêm Vương không kiềm nổi vỗ tay, “Khó trách Long Ngự Thiên lại yêu thích ngươi, mặc dù không có nửa điểm tư sắc, nhưng trí óc vẫn vô cùng nhạy bén, mới gặp mặt hai lần mà đã nhìn thấu bốn vương triệt để như vậy rồi. Vậy sao ngươi không nghĩ đến bốn vương có tâm âm mưu soán ngôi đoạt vị?”

“Ngài chưa hề có sao?” Lí Tĩnh Lam cười lạnh, “Khiêm Vương đích thân xin được điều ra biên cương, buông bỏ kinh thành hết thảy để như trở bàn tay gì đó, chẳng phải vì để Hoàng thượng không nhìn thấy nơi ấy chiêu binh mãi mã, trở lại xâm lược sao?”

Long Ngự Tường sắc mặt trầm xuống, vẻ khinh miệt trong mắt bị một tia mù mịt thay thế, hồi lâu đột nhiên cất tiếng cười to, “Ha ha... Bốn vương còn nói là kẻ ngốc mới có thể ngu ngốc đến nỗi dùng cách thay mặt giả đi để thay thế tỷ tỷ đã bỏ trốn mà nhập cung, giờ xem ra là đã sớm vạch kế hoạch, Lí thị lang kia không có cả người học thức, không ngờ lại có thể sinh ra một đứa con thông minh như ngươi, đúng là kỳ tích! Ngươi nói bốn vương nên giết ngươi đi? Hay là nên giữ ngươi lại?”

“Gia phụ cũng không phải là không có một thân học thức, chẳng qua không muốn cùng người phân tranh mà thôi!” Lí Tĩnh Lam phản bác nói, “Mệnh của Tĩnh Lam không phải nắm trong tay Vương gia sao? Nhưng Vương gia cho rằng Tĩnh Lam có thể nghĩ như vậy một tầng, Hoàng thượng lại không nghĩ ra sao?”

“A, đúng vậy! Long Ngự Thiên tiểu tử đã sớm nhìn thấu mục đích của ta, rốt cuộc bố trí tai mắt bên cạnh ta, thật cho rằng ta hoàn toàn không biết sao?” Long Ngự Tường hừ lạnh một tiếng, bất kính và khinh miệt trong lời nói đối với Hoàng thượng không thiếu cái nào, ngửa đầu chau mày hướng phía Lí Tĩnh Lam hỏi: “Ngươi có biết hần vì sao đã biết rõ ta đang làm gì, nhưng lại không bắt tội ta không?”

“Là vì Hoàng thượng nhân từ.”

“Nhân từ? Ha ha...” Khiêm Vương cười to, “Nói một kẻ phụ thân chết trước mặt mình cũng vẫn lạnh lùng là người nhân từ? Rõ nực cười!”

Những chuyện đó Long Ngự Thiên sau khi say đã từng nói qua với y, nhưng ai hiểu nội tâm hần thống khổ đến nhường nào? Chẳng qua nhiều năm thù hận phụ hoàng khiến hần đã quên mất nên biểu đạt bi thống trong lòng ra sao. Nhưng những chuyện này Lí Tĩnh Lam biết không nên nói với Khiêm Vương, bởi vì không cần thiết, cũng bởi vì có nói ra hần cũng sẽ không hiểu.

Bất quá không đợi y mở miệng, Long Ngự Tường lại nói tiếp: “Long Ngự Thiên đăng cơ đã bốn năm, long ý còn chưa ngồi vững, những đại thần trong triều từng ủng hộ ta hơn phân nửa còn đang tại vị, hậu cung lại có mẫu hậu trấn giữ, mẫu hậu là công chúa Dạ Nạp quốc tiến cống, mặc dù đã gả đến Thánh Long quốc mấy chục năm, nhưng ở Dạ Nạp quốc vẫn còn chút địa vị, chỉ cần ta xảy ra chuyện gì, mẫu hậu sẽ khiến Dạ Nạp quốc cử binh đến xâm phạm, địa vị của Long Ngự Thiên khó mà giữ được, đây là vì sao hần biết rõ ta sẽ đe dọa hần nhưng lại không có khả năng trừ khử ta, bằng không chỉ sợ bốn năm trước hần đã vì Cổ Nguyệt mà lấy mạng của bốn vương rồi!”

Lí Tĩnh Lam cau mày, khó hiểu hỏi: “Vương gia để Tĩnh Lam biết những chuyện này có gì hay?” Khiêm Vương vì sao phải nói những chuyện chết người này với y?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Khiêm Vương Lai Phóng (Hạ)

“Bởi vì bốn vương muốn ngươi đứng bên cạnh Long Ngự Thiên làm tai mắt của bốn vương.”

Long Ngự Tường một câu nhẹ nhàng, nhưng lại giống như ở trong lòng Lí Tĩnh Lam ném vào một khối đá lớn, nặng nề mà kinh hoàng bùng lên vô số bọt sóng, “Chỉ e Tĩnh Lam vô phương theo lệnh, Hoàng thượng từng nói, sinh thân của Thái hậu qua rồi sẽ đưa Tĩnh Lam xuất cung, Hơn nữa, Vương gia, ngài cho rằng Tĩnh Lam sẽ đồng ý yêu cầu của ngài sao?”

“Bốn vương đây không phải là yêu cầu, mà là uy hiếp.” Khiêm Vương lại khôi phục ánh mắt hồ ly của hần, thần sắc tự tin khẳng định Lí Tĩnh Lam sẽ

phải đáp ứng mình, khiến cho trong lòng Lí Tĩnh Lam biết vậy mà bất an, “Người có biện pháp ở lại bên cạnh hần mà? Dẫu sao hần đối với người có tình ý, miễn là người nói một câu, xuất hay không xuất cung còn không phải như người tính toán? Huống hồ, người cho rằng người và người của người còn có thể sống qua sinh thần của mẫu hậu ư?”

Lí Tĩnh Lam cảm thấy đau xót, không nghĩ tới tình cảm của Hoàng thượng đối với y rốt cuộc lại bị kẻ xấu lợi dụng, nhưng Khiêm Vương cho rằng cứ như vậy rồi y sẽ đáp ứng sao? Tối hôm qua suy nghĩ một đêm mặc dù chưa ra manh mối gì, nhưng kết quả tồi tệ nhất không phải cũng là chết? Thừa dịp quan binh chưa kịp đến Lí phủ trước đó sơ tán hết thấy hạ nhân, lại nhờ các sư huynh cứu phụ mẫu ra, vì tình thế hiểm trở, Hoàng thượng sẽ phái binh bộ vây quét chứ sao? Toàn bộ tội danh dù chỉ một mình y gánh chịu cũng được rồi!

Khiêm Vương nhìn y thần tình từ hoảng sợ dần chuyển sang vẻ bình tĩnh, liền hiểu rõ lời của hần cũng không gọi được tác dụng gì, nhưng... “Nghe nói hoàng tử trước kia của Ngạc Uyển quốc mấy ngày trước đã trở về, bên người mang theo một nữ nhân, nữ nhân đó hiện tại đã có thai hai tháng, chẳng hay vị vương tử này khi nghe được chuyện Lí phủ thay mặt gả đi bị vạch trần, sau là phi tử của mình bị người Thánh Long quốc tàn nhẫn sát hại thì sẽ có cảm tưởng gì?”

Chỉ nghĩ sơ qua, Lí Tĩnh Lam đột nhiên đứng dậy, làm ngã cái ghế phía sau phát ra âm thanh thật lớn, trán không kiềm được túa một tầng mồ hôi lạnh, chẳng lẽ hần muốn...

“A, đúng, người đã nghĩ ra rồi sao?” Khiêm Vương thông thả rót chén trà, nhàn nhã thưởng thức, đối diện với Lí Tĩnh Lam kinh hãi tạo thành một sự so sánh rất rõ nét, “Ngân Diệp trên giang hồ nổi danh là lãnh tâm nam nhân, có oán tất báo, bất chấp lý do, hần nhất định sẽ vì thế từ yêu quý và đưa con chưa kịp chào đời của mình mà trả thù, đến lúc đó đại quân Ngạc Uyển quốc đến rồi, bốn vương dẫn nhân mã của mình cùng Dạ Nạp quốc thừa dịp nhảy vào, tam quốc giao chiến, chiến tranh không ít hơn mấy năm, lúc này Thánh Long quốc bất kể là thắng hay bại, nhất định dân chúng sẽ lâm than, tiếng than oán nổi lên từ phía, hơn nữa thế lực của bốn vương ở trong triều gây sức ép, vua của nước láng giềng không thua kém chống cự, người cho rằng Long Ngự Thiên còn có thể ngồi trên long ý được bao lâu?”

“Ngài...” Lí Tĩnh Lam giờ ngón tay run rẩy dừng hần lại, ngàn vạn lời trách mắng nghẹn ở trên môi lại nói không ra miệng, không khí trong phòng tựa hồ bị người ta chèn ép xuất hết ra, càng không ngừng há miệng thở gấp, vì tâm kế của hần quá ác độc mà đáng sợ, càng không nghĩ tới quyết định tùy hứng của mình ngày trước sau này sẽ bị người ta lợi dụng, trở thành ngòi nổ chiến tranh bốn phương.

Khiêm Vương cũng không nói nữa, liền như vậy nhàn nhã nâng ly trà, lạnh lùng nhìn y, giống như hần vừa nói một câu kiểu như “Thời tiết hôm nay thật tốt” vậy.

Rất lâu, chờ cho Lí Tĩnh Lam dần dần bình ổn lại, nhiều nghi vấn lại chiếm cứ đầu óc y, “Nếu không có ta, Khiêm Vương dự định làm thế nào?” Nghĩ hần là người thông minh như vậy nhất định đã có không ít kế hoạch rồi.

Lại không ngờ rằng Khiêm Vương chỉ thản nhiên mà buông ra bốn chữ: “Thí quân oán vị(*).” Chứng kiến Lí Tĩnh Lam thần sắc đờ ra rụng rời khiến Khiêm Vương không khỏi bật cười, “Ha ha, người thật đúng là cho rằng bốn vương sẽ biến mình thành tội nhân thiên cổ sao? Hừ! Người quá coi thường bốn vương rồi, bất quá kế hoạch hiện tại không dùng được, bốn vương cũng có một kế hoạch mới.”

Lí Tĩnh Lam không hỏi kế hoạch của hần là gì, có hỏi cũng biết Khiêm Vương nhất định không nói, cho nên lại hỏi nghi hoặc trong lòng kia: “Vương gia vì sao lại không cần kế hoạch vừa rồi, giết Lí phủ một nhà? Chẳng lẽ ngài không sợ tin tức ta đưa cho ngài toàn bộ đều là giả sao?”

“Ha ha...” Khiêm Vương lại dường như nghe được chuyện hài mà phá lên cười, “Người đề cao mình quá rồi, lưu người ở bên cạnh Long Ngự Thiên chẳng qua là vì sau này có thứ để kèm chế hần thôi, về phần tin tức, bốn vương không cần người cấp.” Khiêm Vương không thêm quan tâm nói, Lí Tĩnh Lam bất quá chỉ là một con cờ mà thôi, cần, thì dùng, không cần, thì vứt.

Nói cách khác mạng của Lí Tĩnh Lam y nắm trong tay Khiêm Vương, một khi không cần nữa liền giết đi, thế thì... “Nếu hiện tại Tĩnh Lam chết đi thì Vương gia không sử dụng được nữa phải không?”

“Bốn vương nói người là người thông minh, có gì giờ lại trở chứng ngu ngốc? Lời thế này bốn vương không muốn nói lại lần thứ hai, bất kể người bây giờ là sống hay chết, cũng không thay đổi được thân phận nam nhân của người, Lí phủ cũng vậy không thể thoát khỏi tội danh.” Khiêm Vương dùng một chốc, lại tiếp: “Bốn vương chính là không muốn một kẻ giả danh tiếp tay cho bốn vương leo lên ngôi vị, cho nên mới lưu lại cái mạng nhỏ của người, nếu người thật sự không muốn, bốn vương cũng không quá để tâm trợ giúp của kẻ khác, chẳng qua... người lẽ nào không muốn dùng tài trí thông minh của người cùng bốn vương đấu một phen sao? Thắng, Long Ngự Thiên vẫn là Hoàng thượng như cũ, thua thì cũng bất quá chỉ là một cái mạng.”

Lời nói Khiêm Vương kích thích tâm của Lí Tĩnh Lam, thà rằng bây giờ làm một kẻ hèn nhát mà chết đi, còn hơn dẫn tới chiến tranh loạn lạc, không bằng đánh bạc một phen, cũng giống như Khiêm Vương đã nói, thắng thì Hoàng thượng cũng vẫn là Hoàng thượng, quốc thái dân an, thua cũng bất quá là một cái mạng thôi của Lí Tĩnh Lam y thôi, tránh được họa máu nhuộm non sông.

Nhìn biểu tình trên mặt y, Khiêm Vương đã biết quyết định của y, trong bụng lúc này rất không hợp thời mà phát ra một tiếng khản nghì, “Ai nha nha, bốn vương đã quên mất mục đích đến đây rồi, bất quá, bốn vương nghĩ Lan phi nương nương hiện tại đại khái là không có thời gian tiếp bốn vương dùng cơm thì phải? Hoàng thượng cũng sắp hạ triều rồi, bốn vương nên lánh khỏi chỗ hần thôi!”

Lí Tĩnh Lam nhú mày, đây là đặc quyền của kẻ trong hoàng gia sao? Long Ngự Thiên bình thường thì một bộ kiểu mẫu uy nghiêm, nhưng tới trước mặt y chung quy lại nóng nảy đùa giỡn, giống như một hài tử vậy; Khiêm Vương trước mắt cũng như thế, một khắc trước còn giống như con hổ uy hiếp y, ngay sau đó lại lộ ra biểu tình của hài tử lên án y không cho hần ăn cơm; gì mà đã quên mất mục đích đến đây? Hần thực cho rằng mình tin hần tới đây chỉ để dùng bữa sáng thôi sao?

“Chờ một chút!” Ngay khi Khiêm Vương sắp rời khỏi phòng, Lí Tĩnh Lam lên tiếng gọi hần lại, hỏi một chuyện khác mà y rất lưu tâm: “Các ngài trong

lúc lên đường hồi kinh rồi cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Cổ Nguyệt tới bây giờ còn chưa tỉnh lại?”

Khiêm Vương quay đầu, lộ ra một ánh mắt như đang cười, khiến cho Lí Tĩnh Lam không thể tin được, người âm hiểm như vậy mà cũng có dáng cười thế này ư? “Đêm qua hắn đã tỉnh lại, nhưng ngoài bốn vương ra không muốn gặp bất cứ kẻ nào, kể cả Hoàng thượng a! Cho nên người cũng nói cho tiểu nha hoàng của người biết không cần lại đến thăm hắn nữa đâu!”

Mặc dù không rõ ý tứ trong lời nói của Long Ngự Tường, không biết Cổ Nguyệt vì có gì ngoại trừ Khiêm Vương ra cũng không muốn gặp bất cứ ai, thậm chí ngay cả Hoàng thượng cũng không nguyên gặp! Nhưng nghe tin Cổ Nguyệt đã tỉnh lại, gánh nặng trong lòng cũng đã được cất xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tương Tư Khổ

Đêm nay, đối với Lí Tĩnh Lam mà nói cũng lại là một đêm không ngủ.

Ánh trăng vẫn thu hút người như cũ, nhưng đêm nay người không có tâm ngắm trăng, chính là, cõi lòng người có điều khác biệt, ngoại trừ gợn sóng ra còn có một chút nặng nề.

Nghe được tin Lí Tĩnh Lam muốn gặp hắn, Long Ngự Thiên buông tấu chương trong tay xuống cấp tốc chạy đến Nghi Lan viện, rồi lại ở trước cổng Nghi Lan viện dừng cước bộ, nội tâm phức tạp mà lòng vòng tại chỗ, lúc này mới thấy được tâm của hắn có bao nhiêu khẩn thiết, nhưng sau khi gặp y thì nên nói gì đây? Y trẻ như vậy còn gọi hắn đến Nghi Lan viện để làm gì?

“Hoàng thượng?” Phúc Thọ khẽ nhắc nhở, Hoàng thượng vì sao đã tới Nghi Lan viện rồi lại không muốn vào trong?

“Quên đi!” Long Ngự Thiên khoát tay, quay lưng bước đi, “Người đi xem xem Lan phi có chuyện gì, rồi trở về báo cho trẫm.”

“Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng!” Hai thanh âm đồng thời vang lên, nguyên lai Lí Tĩnh Lam lâu quá không thấy hắn đến, đã định bụng tự mình tới ngự thư phòng, không ngờ lại đụng hắn ở cửa.

Phúc Thọ cúi người hành lễ với y nói: “Nô tài tham kiến Lan phi nương nương.”

“Phúc công công không cần đa lễ.” Lí Tĩnh Lam nhìn bóng dáng người kia xa xa, trong lòng một trận chua xót, “Hoàng thượng đã đến cửa Nghi Lan viện rồi, vì cái gì còn không vào trong ngồi một chút?”

Long Ngự Thiên thở một hơi thật sâu, xoay người lại, nỗ lực kềm chế gương mặt mình không lộ ra nhiều vẻ xúc động, lãnh đạm mà nói: “Trần bồng nhớ còn có nhiều tấu chương chưa xem qua, cho nên nằng có chuyện gì thì hãy nói ngắn gọn thôi.”

Nói ngắn gọn sao? Lí Tĩnh Lam cười khổ, rõ ràng là có rất nhiều lời muốn nói, nhưng gặp mặt rồi lại không biết nên nói cái gì, thiên ngôn vạn ngữ quanh quẩn trong đầu óc, rồi lại không cách nào mở lời, không đủ sức mở lời, tương tư mơ hồ nguyên lai đã sớm nhớ đến khắc cốt ghi tâm.

“Nàng gọi trẫm đến chỉ để trẫm nhìn nàng ngắn người ra sao? Vậy trẫm đi rồi, nàng quỳ...”

“Thần nhớ người!” Ba chữ cứ thần nhiên như vậy mà bất giác thốt ra, nghiêng đầu sang chỗ khác, Lí Tĩnh Lam không dám nhìn hắn trên gương mặt đầy vẻ mừng rỡ như điên. Minh tại sao lại xúc động như vậy mà nói chứ? Chỉ vì nghe nói hắn phải đi sao? Không phải vì uy hiếp của Khiêm Vương, không phải vì mục đích gì, chẳng qua chỉ là trăm ngàn nỗi nhớ trong lòng đã sớm quay về mà thôi.

Phúc Thọ hầu hạ hai đời Hoàng đế, đi theo tiền hoàng gặp qua vô số phi tử, nghe qua các nằng nói vô số câu “Thần nhớ người”, nhưng chưa từng có một câu nào lại giống như Lan phi nương nương vậy, kềm nén và thống khổ đan xen, chứa chan tình cảm nồng nàn, khiến cho người ngoài cuộc là hắn đây cũng nhin không được vì câu này mà cảm động, xót xa. Hoàng thượng thật là đã lạnh nhạt với Lan phi nương nương lâu lắm rồi!

Lén cúi người rồi khỏi Nghi Lan viện, Phúc Thọ không dám lên tiếng quấy rầy kẻ hữu tình.

Rất lâu, Long Ngự Thiên mới từ giữa cơn tâm tình kích động mà hồi tỉnh, lao đến phía trước muốn một phen ôm y vào lòng, rồi lại không dám, rất sợ đây chỉ là cõi mộng, cũng giống như những đêm trước, chỉ cần vươn tay ra liền tỉnh giấc.

“Tĩnh, nằng vừa nói gì? Nói lại lần nữa xem?”

“Thần...” Lí Tĩnh Lam có hơi đỏ mặt, nói không nên lời, “Thần thiếp đã chuẩn bị chút rượu nhạt, hy vọng có thể cùng Hoàng thượng cùng uống.”

“Trẫm không phải là muốn nghe câu này!” Long Ngự Thiên nạt lớn, tóm chặt hai vai y không cho phép y trốn tránh, “Nàng mới vừa nói... nàng nhớ ta?”

“Phải...”

Long Ngự Thiên lần này thực sự một phen đem y ôm vào lòng, thiết tha, siết đến y có chút phát đau, nhưng Lí Tĩnh Lam cũng không đẩy hấn ra, đưa tay vỗ nhẹ trên lưng hấn, bất luận ngày sau sẽ thống khổ bao nhiêu, y chỉ cần hồi ức giờ khắc này là tốt rồi.

Nghe trong ngực mùi hương thoang thoảng đã lâu không gặp, Long Ngự Thiên thoảng mang theo thanh âm khàn khàn vang lên ở bên tai Lí Tĩnh Lam: “Trần cũng nhớ nàng, nhớ lắm rất nhớ...”

Long Ngự Thiên đêm nay rất hưng phấn, bị Lí Tĩnh Lam thuyết phục mời một chén lại nhận một chén mà uống thật nhiều rượu, vì thế rất nhanh liền say ngả xuống trên bàn đá.

Đỡ hấn đến tẩm cung, Ngọc Hoàn đến phòng Thụy Hoàn xem nàng đã chuẩn bị tốt chưa.

Lí Tĩnh Lam ngồi ở bên giường, nhìn hấn khuôn mặt say đỏ hồng, kèm không nổi đưa tay miết qua lông mi dày của hấn, đôi mắt nhắm chặt, lướt qua chiếc mũi cao thẳng, đến cánh hoa môi đầy đặn, mân mê vuốt ve.

Kê trong lúc mơ ngủ vì một hồi ngựa ngáy khó chịu hừ khê một tiếng, Lí Tĩnh Lam cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi hấn, một giọt lệ cứ như vậy không hề báo trước từ trong mắt nhỏ ra, lướt qua gò má Long Ngự Thiên, tan biến như chưa bao giờ tồn tại.

Ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng bước chân, Lí Tĩnh Lam vội vàng đứng lên, lấy tay gạt qua con mắt, vội vàng rời khỏi thành giường, “Chăm sóc Hoàng thượng thật tốt, ta xuất cung một chuyến.”

Ngọc Hoàn nhìn bóng dáng dần biến mất trong đêm, không rõ do ảo giác hay vì cái gì, tấm lưng kia thoạt nhìn rất thô lương, tựa hồ toàn bộ khoái hoạt trên đời đã tan biến cả rồi.

Bạch Liên đoạt lấy chén rượu trong tay Lí Tĩnh Lam ngồi đối diện y, quan tâm hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đệ từ khi rời khỏi cửa đến nay một chữ cũng không nói, nhưng lại buồn bực rồi uống rượu, cho dù ngàn chén không say cũng không thể uống như vậy a!”

“Tam sư huynh, huynh đừng quan tâm đệ nữa, nhượng đệ uống thêm một chút được không?” Lí Tĩnh Lam từ trước tới nay chưa từng căm ghét khả năng uống ngàn chén rượu không say mà mình từng kiêu ngạo như bây giờ.

“Không được! Nếu đệ còn nhận ta đây là sư huynh, thì nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến đệ chạy đến chỗ này của ta mua say?” Bạch Liên ôn nhu lại kiên quyết nói.

Lí Tĩnh Lam ngẩng người, Bạch Liên cho tới bây giờ không ngờ sẽ có một ngày từ vị tiểu sư đệ chuyện gì cũng lãnh đạm mà chứng kiến thần sắc thống khổ như thế, trong lòng không khỏi cả kinh, sắc mặt cũng nghiêm túc vài phần. Nghĩ đến vài ngày trước y từng viết thư xin giúp đỡ đến Nhị sư huynh, giờ lại im lặng không đề cập tới chuyện đó, chẳng lẽ sự tình đã phát triển đến không có thuốc nào cứu chữa được hay sao?

“Tam sư huynh, huynh có yêu người nào chưa?”

Như thế nào cũng không nghĩ đến Lí Tĩnh Lam sẽ hỏi về vấn đề này, Bạch Liên ngẩng ra, trong đầu không khỏi hiện lên bóng dáng một người, cười khổ nói: “Có yêu, hơn nữa hiện tại vẫn còn yêu.”

“Thật không? Người kia cũng yêu sư huynh không?”

“Ta không biết, nhưng ta sẽ tiếp tục đợi cho đến ngày y thành thân. Sư đệ cũng có người mình yêu sao?”

“Đạ...” Có phải là yêu không? Y không rõ lắm, chỉ biết tâm sẽ vì người kia mà đau, vì người kia mà khổ, vì người kia mà mãnh liệt không ngớt, cũng bởi vì người kia, y lần đầu tiên nếm mùi vị tương tư.

“Nàng không thương đệ sao?”

“Đệ cũng không biết, nhưng đệ nghĩ y có lẽ là yêu!” Dù sao khi bọn họ xa cách hấn cũng đã thống khổ giống như y.

Vậy y vì có gì còn thống khổ như thế? Bạch Liên khó hiểu, đột nhiên nghĩ đến tình cảnh Lí Tĩnh Lam hiện giờ, một loại dự cảm bất an này sinh trong lòng, thận trọng hỏi han: “Đệ... đã yêu ai?”

“Đương kim Hoàng thượng.”

Bạch Liên trong lòng kinh hãi không lời nào diễn tả, chờ người không biết nên nói cái gì, đáp án so với dự đoán của y càng thêm gay go, không phải vị phi tử ấy, mà là... Hoàng thượng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cải Biến

Khó trách sự đệ lại thống khổ như thế, nguyên lai là ôm một thứ tình cảm vĩnh viễn cũng không thể có kết quả, nhưng, chính mình không phải cũng như vậy sao? Sự đệ tốt xấu gì còn hiểu được người kia trong lòng có ý, còn mình? Truy đuổi đã nhiều năm như vậy, lại chỉ có thể điếm đạm nhìn hắt lều lồng khấp chôn.

Từ từ, Bạch Liên đem chén rượu cầm trong tay đưa đến trước mặt Lí Tĩnh Lam, tự mình nâng bình rượu trên bàn uống một hơi, khe khẽ thì thầm: “Ta thân là Dược Tiên, có thể giải bách độc, lại chỉ giải không được loại tình độc ý hạ trên người ta. Thật đáng tiếc, đáng tiếc!”

“Tam sư huynh đang nói gì?”

“Không.” Bạch Liên cầm lấy một bầu rượu khác trên bàn đưa cho ý, động mạnh một cái, “Đến đây, đêm nay Tam sư huynh cùng đệ nhất túy phương hưu(*)!” Tiếp đó ngửa đầu, đem nửa bầu rượu cầm trong tay uống một hơi cạn sạch.

Là do mình gọi lại hồi ức không vui của Tam sư huynh sao? Lí Tĩnh Lam áy náy nhìn Bạch Liên đã say gục trên bàn, nhẹ nhàng đưa ý lên giường, đắp chăn bông cho ý. Nói thật, thực ra ý rất thêm được như Tam sư huynh, có đôi khi say so với tình lại hạnh phúc hơn.

Thu dọn xong đóng hờn độn trên bàn, Lí Tĩnh Lam như lúc thường rời đi, nhưng không chú ý đến, khi ý vừa rời khỏi liềm có một thân ảnh từ cửa sổ trở người leo vào, đứng ở bên giường lặng lẽ chăm chú nhìn hình bóng nằm trên giường, rất lâu...

Long Ngự Thiên bị một đạo hương khí ám áp làm cho tỉnh ngủ, mở mắt ra, chứng kiến Lí Tĩnh Lam cầm khăn mặt chưa kịp lau cho hắt, Long Ngự Thiên một tay chụp lấy bàn tay di chuyển trên mặt, đưa tới bên môi hôn.

Lí Tĩnh Lam cười, rút tay về đầu hắt rồi giường, lệnh Thúy Hoàn ở bên cạnh thay ý phục cho Hoàng thượng.

Tựa hồ có thứ gì đó lặng yên mà thay đổi, so với trước kia không giống, nhưng Long Ngự Thiên lại không thể nói được tại sao lại không giống.

Sau khi chỉnh trang bố trí ổn thỏa mọi thứ, Long Ngự Thiên nhẹ nhàng ôm Lí Tĩnh Lam một cái, hôn hôn lên mái tóc trên đầu ý, ghé vào lỗ tai ý thì thầm: “Hào hảo nghỉ ngơi một chút, trăm hạ triều sau đó sẽ thăm nàng.”

Lí Tĩnh Lam khe khẽ gật đầu, kiễng chân hôn lên môi Long Ngự Thiên, tiếp đó ôm cổ hắt nũng nịu nói: “Hoàng thượng nhớ là phải nghỉ đến thiếp a!”

Long Ngự Thiên tỉnh ý, trong lòng không thể nói rõ là cảm giác là lạ gì, vốn nên vì thế mà cảm thấy tâm phần chấn nhưng phần chấn lại không lên. Gật đầu, thân nhiên đảo qua một nhóm cung nữ thái giám cúi đầu, cảm giác khó chịu trong lòng lại tăng thêm vài phần.

Cho đến khi Long Ngự Thiên rời đi, Lí Tĩnh Lam mới thờ dãi một hơi, nụ cười buông xuống trên mặt lại ừ ừ, lạnh nhạt phản phó nói với Ngọc Hoàn: “Đem đồ vật trên giường đổi lại hết, ta đến phòng người nghỉ ngơi một lát.”

Ngọc Hoàn từ giữa con kinh ngạc hoàn hồn lại, há miệng muốn hỏi những thứ gì, rồi lại không biết nên như thế nào mà hỏi, cuối cùng dứt khoát ngâm miệng không nói, lặng lẽ làm việc, chỉ là trong lòng tựa hồ hiểu rõ nhiều thứ.

Mặc cho có trăm điều lo lắng quanh quẩn trong lòng, nhưng cơ thể đã hai ngày hai đêm không một chút nghỉ ngơi khiến ý vừa nằm xuống đã ngủ, chỉ là cho dù đang ở trong mộng, đôi mày nhíu chặt vẫn như trước không buông.

Triều đình hôm nay yên tĩnh khác xưa, các đại thần sau khi nộp tấu chương bàn bạc qua những chuyện quan trọng, lại còn có một chuyện chưa kết thúc, nguyên nhân chỉ vì hai người khác khẩu trên triều.

Cổ Nguyệt đã lâu không thấy sáng nay lại đột ngột xuất hiện trong triều, Long Ngự Thiên biết vậy nên an tâm không ít, mấy ngày trước đây Cổ Nguyệt tỉnh lại, cũng không chịu gặp hắt, khiến cho Long Ngự Thiên lo lắng không thôi, hôm nay liếc thấy Cổ Nguyệt vào triều, còn đối với mình lộ ra một nụ cười xin lỗi, gánh nặng trong tâm Long Ngự Thiên cũng đã được dỡ xuống, chỉ là Cổ Nguyệt chưa bao giờ bỏ qua ý phục màu trắng bên ngoài vì có gì hôm nay lại mặc một kiện cẩm bào màu đen?

Khó hiểu, tựa như những chuyện phát sinh tới qua đều là lạ, có cái gì đó hắt không thể nắm trong tay đã lên lút phát sinh biến đổi, tỷ như...

Khiêm Vương hồi kinh đã nhiều ngày chưa một lần lâm triều, hôm nay cũng kỳ tích xuất hiện trên triều, so với xuất hiện của Cổ Nguyệt càng làm Long Ngự Thiên kinh ngạc.

Mà lần này hai người khắc khẩu đó lại là Cổ Nguyệt và Khiêm Vương. Thánh Long quốc đông giáp Hách Cẩm hoàng triều một trong ngũ đại quốc, dạo gần đây biên giới phía Đông nhiều lần bị người của Hách Cẩm hoàng triều đến phạm, khiến cho nhân dân ở biên giới khổ không thể tả, vì thế Kí Thành phủ Duẩn Lí Hải Đông viết tấu chương tấu lên triều đình, mong Hoàng thượng có thể đưa ra biện pháp giải quyết.

“Hoàng thượng,” Cổ Nguyệt tiến lên một bước, chấp tay nói: “Thần cho rằng địch nhân nhiều lần gây hấn, nếu không phái binh xuất kích, sẽ khiến cho người ta cho rằng chúng ta sợ Hách Cẩm hoàng triều, thật sự tổn hại đến thể diện của Thánh Long quốc.”

Lần này lời nói tuy có lý, nhưng trong lòng Long Ngự Thiên cũng không dám gật bừa, Cổ Nguyệt từ trước đến nay luôn hành sự thận trọng, cũng không đánh mà không chắc phần thắng, vì sao lần này lại tùy tiện đưa ra lấy chiến tranh làm việc chính? Hắn thậm chí còn không biết đối phương có bao nhiêu binh lực, bên ta cần phải đi bao nhiêu nhân mã mới có thể nắm chắc phần thắng trận đánh này?

“Cổ ái khanh nói rất đúng, nhưng trăm nên phái người nào đi ứng chiến đây?” Phóng mắt khắp triều đình, đa số đều là xuất thân văn nhân, vài vị chiến tướng cũng đều đã qua tuổi sáu mươi, trên mặt viết rõ không muốn trở lại chiến trường.

“Nếu Hoàng thượng không giận, thần tự nguyện giáp trụ xuất trận, đi tiêu diệt địch nhân phạm vào biên giới của ta.”

Khiêm Vương vốn thờ ơ quan sát Hoàng thượng trên long ý, khi nghe đến những lời này liền tức khắc đưa ánh mắt chăm chú vào trên người Cổ Nguyệt, tinh quang trong mắt chợt lóe, khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh, khiến cho các đại thần bên cạnh chịu không nổi nhích ra hai bên triều, có chút kinh hãi nhìn vị Vương gia đột nhiên lại tỏa hàn khí này.

“Thần cho rằng ứng chiến không ổn.” Khiêm Vương bước ra khỏi hàng, đi đến bên cạnh Cổ Nguyệt, rõ ràng cảm thấy Cổ Nguyệt thân mình chấn động trong lòng không khỏi dễ chịu hân hân, “Sinh thân của Thái hậu sắp đến, nếu lúc này dẫn binh xuất chiến, chẳng phải là trở thành cực Thái hậu? Thần cho rằng, nên phái người đến nghị hòa.”

Khiêm Vương đưa sinh thân của Thái hậu ra, tỏ vẻ không nên thấy đỏ mặt, khiến cho Cổ Nguyệt không cách nào phản bác.

Thần nhiên liếc Cổ Nguyệt một cái, Khiêm Vương trong lòng cười lạnh, tưởng rằng dễ dàng như vậy là có thể thoát khỏi bôn vương sao?

Long Ngự Thiên nhiều lần cân nhắc, lại thăm dò ý kiến các đại thần trong triều, đa số không muốn địch lại Khiêm Vương hoặc các lão tướng không muốn ra trận đều ủng hộ nghị hòa.

“Vậy thì trăm nên phái ai đến Kí Thành thương lượng chuyện nghị hòa?”

“Chúng thần nguyện vì Hoàng thượng cả khuyên mã cũng nguyện làm.”

Long Ngự Thiên cau mày, đây không phải là nói cũng như chưa nói sao?

Lúc này Khiêm Vương lại nói: “Nếu nghị hòa là do thần đưa ra, thần nguyện đến Kí Thành thương lượng việc nghị hòa, nhưng thần mong Hoàng thượng có thể phái một người đi cùng thần.”

Sắc mặt Cổ Nguyệt tức khắc tái nhợt như tờ giấy, mơ hồ hiểu người Khiêm vương nói là ai.

“Chẳng hay Khiêm Vương muốn trăm phái người nào đi cùng người?”

“Cổ Nguyệt, Cổ đại nhân!”

“Thần không đi!” Lời Khiêm Vương âm còn chưa dứt Cổ Nguyệt đã kêu lên.

Trong triều, ngoại trừ Khiêm Vương vẻ mặt cười lạnh ra, mọi người đều khiếp sợ mà trừng lớn con mắt nhìn Cổ Nguyệt, kể cả Long Ngự Thiên trong đó, bọn họ đã bao giờ nhìn thấy Cổ Nguyệt bình tĩnh chững chạc lại thất lễ như vậy chưa?

Cổ Nguyệt hồi phục lại tinh thần cũng biết mình đã phản ứng quá khích, hơi bất an mà nhìn thoáng qua Hoàng thượng, sợ hắn phát hiện ra chuyện gì, “Thần... ý thần là, thần hy vọng Hoàng thượng có thể ưng thuận cho thần lãnh binh xuất chiến, thần nhất định nội trong hai mươi ngày đầy lùi được địch nhân, tuyệt không lờ qua sinh thân của Thái hậu.”

“Liệu với thân thể của Cổ đại nhân hiện tại ư?” Khiêm Vương nhạo báng, “Không chiến từ sa trường còn cảm tạ trời đất, lại vọng tưởng nội trong hai mươi ngày đánh lui được địch nhân sao?”

“Cho dù là chiến từ sa trường, Cổ Nguyệt cũng cam nguyện vì nước quên mình!”

“Ta xem Cổ đại nhân lúc ban đầu chính là ý tứ này sao?” Khiêm Vương nheo con mắt lại, nguy hiểm nhìn Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt chợt dạ nghiêng đầu sang chỗ khác, thanh âm có chút phát run: “Cổ Nguyệt không rõ ý tứ của Vương gia.”

“Khụ khụ,” Long Ngự Thiên ho nhẹ hai tiếng, ngừng hai người đang lúc chiến hỏa, “Chiếu theo nguyện vọng của Khiêm Vương, ngày mai Khiêm Vương mang thư nghị hòa của trăm đến Kí thành, nhưng Cổ đại nhân bệnh nặng mới khỏi, không chịu nổi đường xa mệt nhọc, Khiêm Vương hãy chọn quan viên khác đi theo! Bãi triều!”

Khiêm Vương nắm chặt nắm tay giận dữ nhìn Cỗ Nguyệt bên cạnh thờ phào nhẹ nhõm, đột nhiên lộ ra một nụ cười cổ quái, khiến cho Cỗ Nguyệt không nhận được toàn thân rung một trận, cũng không dám ở lâu nữa, trốn chạy mà rời khỏi đại điện, rời khỏi ánh mắt của Khiêm Vương

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tứ Nhân Đồng Trắc

Sau khi hạ triều Long Ngự Thiên cũng không thẳng tiến đến Nghi Lan viện, mà đến ngự thư phòng chờ Cỗ Nguyệt tới, nhiều năm bên nhau đã tạo nên sự ăn ý khiến cho hai người chỉ cần giao mắt liền có thể hiểu được ý tứ của đối phương, nhưng mà Long Ngự Thiên không biết, Cỗ Nguyệt trong triều cứ luôn thấp thòm đề phòng Khiêm Vương, không thu được ánh mắt truyền tin của hắn.

Đợi lâu không thấy Cỗ Nguyệt, Long Ngự Thiên liền phái Phúc Thọ đi mời.

Cỗ Nguyệt vẫn mặc cảm bào màu đen như trong triều, mặc dù vẫn là phong thái trác tuyệt ngọc thụ lâm phong, nhưng chung quy vẫn cảm giác màu trắng không còn phù hợp nữa.

“Cỗ Nguyệt tham kiến Hoàng thượng.”

“Mau đứng lên, ta và ngươi trong lúc này không nên lễ tiết.” Long Ngự Thiên đưa tay muốn đỡ hắn, lại bị hắn lùi về sau một bước tránh đi.

Ngờ ngàng nhìn đôi tay đưa ra giữ chừng, Long Ngự Thiên lại lần nữa kinh ngạc, Cỗ Nguyệt... cự tuyệt đụng chạm của hắn?

Không tin lại đưa tay kéo áo khoác của Cỗ Nguyệt, kiểu như vô tình hỏi han: “Áo khoác này ngươi làm khi nào? Vì sao trăm chưa từng thấy qua?”

Cỗ Nguyệt không dấu tích đem áo khoác từ trong tay hắn lôi ra, lại lùi một bước, chấp tay nói: “Hồi Hoàng thượng, rất lâu trước kia đã làm, chỉ là chưa từng mặc qua.”

Trong lòng Long Ngự Thiên có trăm nghìn nghi vấn, rồi lại không biết nên hỏi từ đâu, biết Cỗ Nguyệt ở chỗ Khiêm Vương nhất định đã xảy ra chuyện, nhưng Cỗ Nguyệt không nói, Long Ngự Thiên cũng không dám hỏi, sợ khơi gợi lại ký ức không hay của hắn, cuối cùng đành phải thờ dài, “Nguyệt, trăm biết ngươi bị ủy khuất, nếu ngươi nguyện ý, nói cho trăm, trăm nhất định cho ngươi giải quyết.” Bốn năm trước Cỗ Nguyệt cả người đầm máu được người cứu về đến hình ảnh rõ ràng ở trước mắt, Long Ngự Thiên cảm thấy kinh hãi, nếu lần này Khiêm Vương lại... Long Ngự Thiên nhăn mặt trốn tránh không dám nghĩ tới nữa.

Bị Hoàng thượng nói như vậy, Cỗ Nguyệt không kềm nổi lại nhớ tới hết thảy mọi chuyện phát sinh trong Khiêm vương phủ, nhớ tới trên đường hồi kinh, nhớ tới Khiêm Vương nụ cười cổ quái đó tại triều, trong lòng không khỏi kinh hoàng, “Hoàng thượng, Cỗ Nguyệt có một chuyện muốn thỉnh cầu.”

“Nói đi!”

“Cỗ Nguyệt... muốn xuất cung.”

“Ngươi không phải có kim bài trăm ban cho sao? Bất cứ lúc nào cũng...” Long Ngự Thiên đột nhiên dừng lời, chậm rãi đưa ánh mắt về phía Cỗ Nguyệt, thăm dò hỏi: “Ý của ngươi là muốn rời khỏi hoàng cung, rời khỏi trăm?”

Cỗ Nguyệt ánh mắt mập mờ, không dám nhìn thẳng vào hắn, “Thần chỉ là muốn ra ngoài một chút, không lâu sau sẽ trở về.”

Long Ngự Thiên không nói, chỉ là sắc mặt trầm xuống, Cỗ Nguyệt a Cỗ Nguyệt, chẳng lẽ ngươi không biết khi ngươi nói dối trước giờ đều không dám nhìn vào mắt đối phương sao?

“Hoàng thượng?” Cỗ Nguyệt dè dặt gọi một tiếng, hắn không biết Hoàng thượng hiện tại đang nghĩ gì.

“Việc này về sau sẽ nói! Trăm đói rồi, Phúc Thọ, truyền lệnh đến Nghi Lan viện.”

“Tuân mệnh, Hoàng thượng.” Phúc công công khom người lui ra.

Long Ngự Thiên quay đầu hướng Cỗ Nguyệt nói: “Ngươi cũng lưu lại cùng tiếp trăm dùng bữa đi!”

Ngữ khí nhẹ nhàng như cũng không để người cự tuyệt, Cỗ Nguyệt trong lòng cười khổ, theo Long Ngự Thiên cùng đi đến Nghi Lan viện.

Lí Tĩnh Lam từ sớm đã cùng một số người quỳ chờ ở cửa Nghi Lan viện, nhìn thấy thân ảnh của Hoàng thượng, trên mặt treo một nụ cười, “Thần thiếp (nô tài) cung nghênh thánh an.”

Long Ngự Thiên tâm tình không vui vốn định đến Nghi Lan viện tìm kiếm giải sầu, nhưng không ngờ trông thấy Lí Tĩnh Lam gương khuôn mặt tươi cười

kia, khó chịu ban sáng nọ lại nảy lên trong lòng.

Đúng, khó chịu, bởi vì nhìn thấy y giương khuôn mặt tươi cười mà khó chịu.

Chỉ vì đây không phải là loại nụ cười thân thiện bình thường hẳn nhìn thấy, mà là loại như đang treo trên mặt nạ xảo ngôn xinh đẹp, đối trá cười, một chút cũng không phù hợp để loại người tính cách lãnh đạm như y đeo lên, nhưng lại cứ thế cố tình mà đeo.

Long Ngự Thiên trong lòng không vui, chẳng lẽ y lần này là có mục đích mà gần gũi thăm sao? Nhưng đêm qua đôi con mắt ẩn tình kia ngay trước mắt mình, câu nói “Thần nhớ người” kia đầy ấp nỗi khổ tương tư vẫn còn vọng bên tai, nếu thực sự là vô tình, lại như thế nào nói ra như vậy khiến người ta đau xót?

Lắc lắc đầu, Long Ngự Thiên xóa đi nghi hoặc trong lòng, kéo y đứng lên, nhẹ nhàng giữ y trong ngực, ghé vào tai y thì thầm: “Buổi sáng nghỉ ngơi có khỏe không? Có hay không nhớ thăm?”

“Nhớ, thần thiếp vẫn luôn nhớ đến Hoàng thượng.” Ra về thẹn thùng mà đem khuôn mặt vui vào ngực hắn, Lí Tĩnh Lam thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng có nhớ thần thiếp không?”

Long Ngự Thiên chỉ cười không nói, nếu Lí Tĩnh Lam lúc này ngẩng đầu sẽ thấy, trong nụ cười của Long Ngự Thiên hơn một chút lạnh lùng.

“Cổ... Cổ đại nhân,” Ngọc Hoàn đỏ mặt đi đến bên cạnh Cổ Nguyệt, quan tâm hỏi: “Ngài có khỏe không? Mấy hôm trước ngài cứ hôn mê bất tỉnh mãi, Ngọc Hoàn rất... lo lắng.”

Hai chữ sau cơ hồ nhỏ đến không thể nghe thấy, nhưng Cổ Nguyệt lại nghe thấy rồi, trong lòng là một loại mùi vị không nói nên lời, nhưng chỉ có thể lạnh lùng khẽ “Ừm” một tiếng, bước qua nằng theo Hoàng thượng vào Nghi Lan viện.

Chén đĩa mang lên, ba người ngồi vào chỗ chuẩn bị dùng bữa, lại nghe Phúc Thọ ở cửa hô: “Hoàng thượng, Khiêm Vương cầu kiến.”

Không đợi Long Ngự Thiên đáp lời, Khiêm Vương liền nương theo tiếng cười đặc trưng của hắn vào phòng, hướng Long Ngự Thiên hành một cái lễ, “Thần nghe nói Hoàng thượng ở Nghi Lan viện dùng bữa, liền qua đây thăm, hy vọng không quá rầy tâm tình tốt của Hoàng thượng.”

“Chẳng hay Khiêm Vương cầu kiến có việc gì?” Long Ngự Thiên trong lòng suy nghĩ, nên dùng có gì đuổi Khiêm Vương đây? Cổ Nguyệt thoát nhìn thần sắc không tốt.

Nhưng không đợi Long Ngự Thiên nghĩ ra có, Lí Tĩnh Lam đã lên tiếng: “Vương gia còn chưa dùng con trưa sao? Nếu không chê thì cùng dùng đi!” “Ha ha, nương nương nói đùa, cùng Hoàng thượng dùng bữa, bốn vương sao chê được?” Cung nữ lập tức thêm ghế, Khiêm Vương cũng không khách khí mà ngồi xuống ngay bên cạnh Cổ Nguyệt.

“Hoàng thượng, thần chợt nhớ còn có việc cần làm, xin cho thần lui trước.” Cổ Nguyệt đứng lên, xoay người định rời đi.

“Cổ đại nhân có ý gì? Chẳng lẽ sợ bốn vương ăn ngươi hay sao?” Khiêm Vương lạnh lùng thốt, chữ “ăn” đó nói cực kỳ ám muội.

Cổ Nguyệt cứng còng lưng, một bên tay chân thế nào cũng bước không ra khỏi ngạch cửa.

“Hắn không phải là chuyện quan trọng gì, cứ com nước xong hãy giải quyết đi! Cổ đại nhân bệnh nặng mới khỏi, cần chiếu cố tốt cơ thể mình mới được.”

“Tạ Vương gia quan tâm.” Bất đắc dĩ, Cổ Nguyệt lại quay người chậm rãi trở về chỗ ngồi.

Vì thêm Khiêm Vương vào, bữa cơm ăn trong im lặng, đang lúc dùng, Cổ Nguyệt và Lí Tĩnh Lam cùng gấp một món ăn cho Long Ngự Thiên, nhưng Lí Tĩnh Lam so với Cổ Nguyệt nhanh hơn một bước bỏ vào trong chén Long Ngự Thiên, Cổ Nguyệt xấu hổ rút tay về, cảm thấy cử chỉ của mình không hợp. Như thế nào còn có thể giống như trước kia không kiêng dè mà chăm sóc hắn chứ? Bản thân sớm từ lâu đã không còn tư cách này nữa! Cổ Nguyệt cúi đầu che giấu đi cay đắng trên gương mặt.

“Đây là món ăn bốn vương thích ăn nhất, Cổ đại nhân thật đúng là tri kỷ mà!”

Cổ Nguyệt ngẩng đầu, chứng kiến Khiêm Vương giờ chén đặt trước đôi đũa buông xuống giữa chừng của hắn, vẻ mặt tươi cười mà nhìn hắn, giống như nụ cười tỏa nắng Lí Tĩnh Lam nhìn thấy ngày đó.

Đem món ăn thả vào trong chén hắn, Cổ Nguyệt ngạc nhiên, đây mới thật là Khiêm Vương nham hiểm xảo trá hẳn biết sao? Không phải hắn lại muốn làm chuyện gì khiến mình xấu mặt trước Hoàng thượng chứ?

Tựa như nhìn thấu tâm tư hắn, Khiêm Vương khẽ liếc sang Hoàng thượng và quý phi đang liếc mắt đưa tình nhau trước mặt không rảnh chú ý đến bọn họ, ghé sát vào bên cạnh Cổ Nguyệt nói: “Hoàng thượng đã có người chăm sóc rồi, Nguyệt về sau cứ chăm sóc bốn vương được không?”

Nét mặt chờ mong, lời nói mềm mỏng, khiến cho Cổ Nguyệt không cẩn thận làm đổ cái chén trước mặt, này... này Khiêm Vương đột ngột lên con thần kinh sao?

“Sao vậy Nguyệt? Thân thể khó chịu sao?” Long Ngự Thiên nghe được tiếng đổ quay đầu lo lắng hỏi Cổ Nguyệt.

“Không... Không việc gì, không việc gì.” Mặc dù nói thế, nhưng Cỗ Nguyệt cảm thấy một cỗ khô nóng trong cơ thể bắt đầu chuyển động, mặt căng thẳng, không phải Vương gia vừa hạ mị dược lên hần chứ? Thử vận nội lực, phát hiện hết thấy đều rất thuận lợi, thoáng yên lòng, chỉ là luồng nhiệt trên mặt vẫn chưa chịu lui.

Khiêm Vương lại khôi phục vẻ nghiêm nghị, “Cỗ đại nhân, chúng ta đã quyết định xong rồi a!”

“Quyết định?” Long Ngự Thiên nghi hoặc hỏi: “Các người đang nói đến chuyện gì?” Hai người bọn họ trong lúc đó đã có chuyện gì sao?

“Chúng thần đang nói...”

“Không có việc gì! Chúng thần không nói chuyện gì cả!” Cỗ Nguyệt vội vàng cắt lời Khiêm Vương, e sợ hắn nói ra chuyện giật gân nào nữa.

“Chúng thần đang nói chuyện ngày mai lên đường đến Kí Thành, Cỗ đại nhân ưng thuận bốn vương nguyên ý đi theo, có phải hay không? Cỗ đại nhân?”

Bản tính hồ ly của Khiêm Vương lại lòi ra, vô hình trung uy hiếp Cỗ Nguyệt, khiến cho Cỗ Nguyệt không thể gật đầu xưng phải.

Lí Tĩnh Lam như có điều suy nghĩ mà liếc hai người một cái, cúi xuống ăn, trong lòng ít nhiều hiểu được nhiều thứ, nhưng mà, Khiêm Vương cần gì chứ? Là có mục đích gì, hay là dụng tâm khác?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nhập Triều Vi Quan

“Đứng là xứng bậc!” Sau khi nghe xong chuyện Lí Tĩnh Lam tìm y đến bàn bạc Lí Vệ Đình vỗ bàn đứng lên, vì đứa con này có ý tưởng làm cho khiếp sợ.

“Lão gia...” Thúy Hoàn bất an kêu một tiếng, nghĩ phải như thế nào để chế phục con giận của lão gia, nhưng bị Lí Vệ Đình trừng mắt liếc một cái, run rẩy lui về đằng bàn quang mà dọn dẹp vết trà đổ trên bàn.

“Thúy Hoàn, nơi này không có chuyện gì đâu, người ra cổng canh chừng đi!” E sợ lửa giận của phụ thân lan tới Thúy Hoàn, Lí Tĩnh Lam phái nàng ra ngoài.

“Dạ” Thúy Hoàn đặt giẻ lau xuống lui ra, đóng cửa phòng lại cho họ.

Lí Tĩnh Lam đưa người quỳ xuống, Lí Vệ Đình lùi về sau một bước, phát tay áo xoay người không nhìn tới y. Lí Tĩnh Lam cả đời chỉ quỳ trước phụ mẫu ba lần, lần đầu tiên là vì Lí Tĩnh Lan đánh gãy mũi nhĩ từ nhà Vương viên ngoại, Lí Vệ Đình định dùng gia pháp trừng phạt, Lí Tĩnh Lam đã vì cầu xin tha thứ cho nàng mà quỳ, lần thứ hai là trong căn phòng này, Lí Vệ Đình lần đầu tiên ra tay đánh y, Lí Tĩnh Lam cảm thấy tình hình nghiêm trọng mà quỳ, lần thứ ba cũng tại trong gian phòng này, vì cầu được cha lượng thứ mà quỳ.

“Việc này y con đã quyết, tìm đến cha chẳng qua để báo cáo, không phải để bàn bạc.”

“Người...” Lí Vệ Đình đột nhiên xoay người, tức giận toàn thân rung lên, “Người rút cuộc trong mắt còn có ta đây một kẻ phụ thân hay không?”

“Cha nói quá lời, người cả đời đều là phụ thân của con và Lan.”

“Người!” Lí Vệ Đình lại ghen lời, không khỏi tái người ngồi phịch xuống ghế, thần sắc dường như thoáng cái đã già đi mấy chục tuổi, “Ai, vì phụ thân đây đúng là càng ngày càng không biết con đang nghĩ cái gì, con không thể để ta và mẹ bình an mà sống qua hai năm thứ thái hay sao? Đầu tiên là thay Lan tiến cung, hiện tại lại muốn nhập triều cái gì, làm quan cái gì, chẳng lẽ con chê ta và mẹ con mệnh dài quá hay sao?”

Nhìn Lí Vệ Đình bộ dạng tuổi già sức yếu, dưới quan mạo hai mũi tóc mai bạc phơ, nếp nhăn khóe mắt dần dần sâu thêm, Lí Tĩnh Lam lòng tràn đầy hồ thẹn nói không nên lời, chỉ là mấy tháng gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, đã lệch hướng khỏi quỹ đạo y nghĩ ra lúc đầu, vụt thoát khỏi tầm khống chế của y, nhưng những chuyện này cũng không thể nói với phụ thân, cũng vô phương nói với người, chẳng lẽ lại để cho lão nhân gia của mình biết rằng đứa con mình chẳng những đã yêu một nam nhân, hơn nữa nam nhân này còn là đương kim thánh thượng sao?

Cho nên, y chỉ có thể nhẹ nhàng nói một câu: “Cha, thực xin lỗi, xin tha thứ cho đứa con bất hiếu này.”

Không đợi Lí Vệ Đình kịp đáp trả, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Thúy Hoàn và Ngọc Hoàn cố tình cất lên: “Nô tì bái kiến Hoàng thượng!”

Sửa sang lại vẻ hòa nhã trên mặt, Lí Vệ Đình quỳ đến bên cạnh Lí Tĩnh Lam cùng cung nghênh thánh an.

“Yêu! Hai cha con rõ như ban ngày mà lặng lẽ đóng cửa nói chuyện sao? Nói gì có thể cho trẫm biết được không?” Long Ngự Thiên cười đùa.

Lí Tĩnh Lam đứng dậy cúi hần ngồi xuống ghế, trên mặt lộ nụ cười thần nhiên, “Hoàng thượng hôm nay tâm tình hình như rất tốt! Có chuyện vui sao?”

Nhìn thấy nụ cười đã lâu không gặp, Long Ngự Thiên trong lòng mừng rỡ, cũng không xem xem Lí Vệ Đình có hay không đang đứng tại trận, liền một phen ôm lấy thất lưng Lí Tĩnh Lam đem y đặt trên đùi mình, “Hôm nay sứ giả ngoại tộc đến, tại triều trên công đường nói một tràng ô ô khiến cả triều văn võ nghe không hiểu là nói gì, cười cợt náo loạn, quả thực làm cho trăm cười chết, lúc ấy Lí Thị lang cũng đang ở đó, nàng hỏi y có đúng hay không?”

Lí Vệ Đình chấp tay thưa phải, rũ mắt xuống chỗ Lí Tĩnh Lam đang ngồi trên đùi Long Ngự Thiên.

Nhận được cảnh cáo của phụ thân, Lí Tĩnh Lam bất an ngo ngoáy, nhưng Long Ngự Thiên vẫn ôm chặt y không tha, bắt đắc dĩ, Lí Tĩnh Lam đành phải lén bấm một cái thật mạnh vào đùi hắn, Long Ngự Thiên cắn răng hít một hơi, ở chỗ Lí Vệ Đình không nhìn thấy nhẹ nhàng hôn thoáng qua cổ y, lúc này mới chịu buông tha y, nhưng vẫn dùng ánh mắt ủy khuất mà trừng liếc y một cái.

“Hoàng thượng,” Lí Vệ Đình vẫn buông mắt chấp tay nói: “Hoàng thượng sủng ái hậu cung phi tử không phải không thể, nhưng ngàn vạn lần không được bỏ việc triều chính.”

“Trăm biết trăm biết.” Long Ngự Thiên không kiên nhẫn khoát tay, trong lòng nói thầm: lão cứng nhắc này, trăm giống loại hôn quân lắm sao? Dù sao đi nữa, trăm sủng ái nhi nữ của người chứ không phải phi tử nào khác, người chẳng phải hẳn là nên vui vẻ mới đúng sao?

Nhưng Long Ngự Thiên nào có biết, chính là bởi vì sủng ái “Nhi nữ” của y mà Lí Vệ Đình mới thâm cảm bất an như vậy, y chỉ mong sao Hoàng thượng có thể cách “Nhi nữ” của y càng xa càng tốt, tốt nhất là đẩy vào lãnh cung cả đời cũng không thấy luôn!

“Đúng rồi, các người vừa rồi đang bàn chuyện gì vậy?” Long Ngự Thiên lại hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, thần thiếp và gia phụ đang bàn chuyện đề đệ đệ vào triều làm quan.” Lí Tĩnh Lam cướp lời trước khi phụ thân kịp mở miệng.

Nhắc tới chuyện này khiến cho Long Ngự Thiên nhớ đến nụ cười giả dối nhợt nhạt trên mặt Lí Tĩnh Lam mấy ngày nay, trong lòng không khỏi có vài phần không vui, nhưng sau ngẫm lại Lí Tĩnh Lam chưa từng hưởng hần đòi hỏi cái gì, khó có được lần đầu tiên mở lời, cũng không nhẫn tâm cự tuyệt y, “Àch? Lí Thị lang có ý kiến gì về chuyện này không?”

“Hồi Hoàng thượng, thần cho rằng khuyến tử tuổi còn nhỏ, xử sự không sâu, chỉ sợ không dễ làm quan.”

“Hoàng thượng, gia phụ quá khiêm nhường, thần đệ tuổi tác tuy nhỏ, nhưng đọc nhiều thi thư, văn thao vũ lược, tinh thông ngôn ngữ các quốc gia, sinh thần thái hậu sắp đến, sứ giả các nước đến viếng, không phải cần nhân tài như thế sao? Chuyện ồn ào nức cười hôm nay ở trong triều mặc dù khiến cho mọi người tiêu khiển, nhưng ngày nào đó không chừng lại trở thành cớ cười nhạo quốc thể, nói ta đường đường Thánh Long quốc của ngũ đại quốc, mặc dù của cải dồi dào lại nuôi một đám người vô dụng, ngay cả ngôn ngữ quốc gia bọn họ cũng không hiểu!”

Nếu đổi lại là ngày thường, Long Ngự Thiên chắc chắn sẽ vì tài ẩn nói của y lần này mà vỗ tay khen ngợi, nhưng giờ phút này, trong mắt Long Ngự Thiên đối với trò đùa của nữ nhân này, tiến cử hiền tài, bất quá là đang diễn trò cho hắn xem, mục đích còn không phải là tiến cử người nhà vào chức vị trong triều sao? Trong lòng cười lạnh một tiếng, Long Ngự Thiên lại hỏi: “Vậy ý tứ của lệnh lang thế nào?”

Bất chấp ánh mắt như lửa đốt ở sau lưng, Lí Tĩnh Lam vẫn cướp lời phụ thân đáp: “Thần đệ đã ưng thuận, ngày mai theo cha tiến cung diện thánh, nguyện vì Hoàng thượng làm khuyến mã cũng không nề hà.”

“Nếu đã như vậy, thì ngày mai trong triều sẽ xem biểu hiện của lệnh lang, nếu có thể khiến trăm vừa lòng, trăm nhất định sẽ trọng dụng!”

“Tạ ơn Hoàng thượng, xin cho phép thần được cáo lui trước, về nhà cùng khuyến tử bàn bạc chuyện này.” Mắt thấy thế cục đã định, Lí Vệ Đình liền không cần thiết phải lưu lại nữa, ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Lí Tĩnh Lam, bắt đắc dĩ rồi đi.

Con giận trên người Lí Vệ Đình lớn như vậy Long Ngự Thiên còn không cảm nhận được sao, chẳng lẽ hắn nghĩ sai rồi? Việc này không phải chủ ý của Lí Vệ Đình ư? Vậy thì tại sao Lí Tĩnh Lam còn cực lực tiến cử “đệ đệ” hiền tài vào triều làm quan? Là vì hậu vị sao?

Một đôi tay phất trên đùi Long Ngự Thiên, đưa hắn từ giữa con trầm tư kéo về hiện thực, cúi đầu trông thấy Lí Tĩnh Lam nửa quỳ bên chân hắn, nhẹ nhàng xoa bóp chỗ mới bị y néo mạnh, trên mặt lộ nụ cười Long Ngự Thiên chán ghét.

“Hoàng thượng, còn đau không?”

Mị nhân sinh ba(*) – Long Ngự Thiên chưa bao giờ biết từ này lại có thể dùng tại đây trên người phi tử diện mạo bình thường lại lãnh đạm này, tuy nụ cười trên mặt y khiến hắn chán ghét, nhưng dù sao đối phương là người mình thương, Long Ngự Thiên không khỏi cảm thấy một cổ khô nóng dấy lên trong lòng, bàn tay lớn duỗi ra, đưa y từ trên mặt đất kéo lên, đặt ngửa trên chân mình, cúi đầu hôn lên phiến hoa môi mê người kia.

Lí Tĩnh Lam khoe miệng vẫn cười, lén vươn chiếc lưỡi phấn hồng liếm lên khoe môi Long Ngự Thiên, chậm rãi nhắm mắt lại, che giấu đau đớn ẩn hiện trong đáy mắt.

Đây là lần đầu tiên Lí Tĩnh Lam đáp lại nụ hôn của hắn, khiến cho Long Ngự Thiên không tránh khỏi có chút kích động, đưa chiếc lưỡi vào trong miệng, thành thực mút, truy đuổi, lưu luyến thật lâu cùng một chỗ.

Lần nữa tách ra, hai người trên mặt đều phớt hồng, môi khẽ nhếch không ngừng thở gấp.

Long Ngự Thiên đưa tay xoa nhẹ trên mắt Lí Tĩnh Lam, thanh âm có chút khàn khàn: “Đừng câu dẫn trăm nữa.”

Lí Tĩnh Lam khẽ bật cười, vươn tay choàng qua cổ hắn, đem mặt vùi vào trong ngực hắn, ôn nhu nói: “Hoàng thượng, mùa hè tới rồi, thần thiếp muốn làm vài bộ y phục, lần trước Bồ phượng đưa tới mấy cuộn vải cũng đã dùng hết rồi, thần thiếp muốn lại làm thêm mấy bộ. Còn có a! Trước đó vài ngày Thực phi đến chỗ thần thiếp, lại chê cười tằm cung thần thiếp giản dị quá, cho nên thần thiếp muốn lấy vài thứ đồ đặc trang trí cho tằm cung.”

Lời nói đem Long Ngự Thiên một thân nhiệt huyết dập tắt, giống như thoáng cái từ xuân kỳ dào dạt chạy tới mùa đông giá rét, lấy lòng trầm như vậy chỉ vì những thứ đồ vật vô sinh mệnh thôi sao?

Long Ngự Thiên không biết nên hình dung cảm nhận trong lòng lúc này như thế nào, tổn thương khó tránh khỏi, nhưng ngoài tổn thương ra còn có tư vị gì đó không biết tên đang phun trào, tâm, ân ân đau – Tình của hắn, đã thay đổi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Phong Quan Gia Tước

Từ sau khi nói câu nọ Long Ngự Thiên mặt không chút cảm xúc đẩy y ra, chỉ lạnh lùng lưu lại một câu có chuyện quan trọng cần làm, không thể tiếp y dùng cơm trưa liền rời khỏi Nghi Lan viện, thậm chí ngay cả quay đầu liếc y một cái cũng không.

Buổi chiều, từng rương từng cuộn lụa mỏng, cổ vật ngọc khí, thoa cài bảo ngọc được đưa đến tằm cung của y, chất đống đầy phòng, sau khi đoàn người đi rồi, Lí Tĩnh Lam ngồi lặng trước bàn, đôi mắt trống rỗng trừng trừng nhìn đồng đồ vật vô tri, cả buổi chiều không động tĩnh, tựa hồ người cũng như đồng đồ vật vô tri ấy.

Buổi tối sau khi tắm rửa, Phúc Thọ một mình tới Nghi Lan viện truyền lời, nói rằng Hoàng thượng đã qua Lăng Thực viên, thỉnh Lan phi nương nương không cần chờ đợi.

Tiền Phúc công công, đuổi bọn hạ nhân, Lí Tĩnh Lam đóng cửa phòng lẳng lặng từ trong rương lấy ra một kiện bảo vật liên thành, cầm nó nhẹ nhàng lau qua một lần rồi đặt ở nơi thích hợp, tiếp đó lại lau thêm một lần.

Cho đến khi trăng đã treo giữa trời, những cổ vật ngọc khí này mới bày hết vào trong tằm cung, đốt một lư hương thơm ngát, Nghi Lan viện đã không còn giản dị như xưa nữa, trong không khí cũng không còn hương thơm dịu dịu ngày xưa, mà đã trở nên sực nức mùi khói thơm.

Cởi hết y phục đơn giản trên người, phủ lên tơ lụa hoa lệ, Lí Tĩnh Lam ngồi trước bàn trang điểm, cầm chiếc khăn sạch nhẹ nhàng lau tóc ướt, trong kính hiện ra thân ảnh một người, đứng sau lưng y, vụng về rồi lại ôn nhu sửa sang lại tóc y.

Ngoảnh đầu, căn phòng trống chỉ mình y một người, những bảo vật lạnh giá mà đẹp đẽ ấy dường như đang cười nhạo y, đúng vậy! Hắn hiện tại đang ở trong ngực phi tử khác mà hân hoan hoan ái, như thế nào hắn lại xuất hiện ở đây? Sợ là nghĩ còn không muốn nghĩ đến nữa là?

Vấn một búi tóc đơn giản, nhẹ nhàng nâng chiếc châu sai cài lên đầu, tô mi trát phấn, đánh lên lớp son, người trong gương tuy không nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng có chút hương vị khác đi, chỉ tiếc, ông trời trêu người! Y – chúng quý cũng không phải nữ nhân!

Thần nhiên nhìn người trong gương, người trong gương cũng thần nhiên nhìn lại y, Lí Tĩnh Lam đột nhiên thấy được hình như thiếu mất thứ gì đó, sờ thấy tai trống không một vật, cần lấy hoa tai trên bàn thử chút. Long Ngự Thiên từng hỏi qua y vì sao không xỏ lỗ tai, bị y lấy cớ sợ đau qua quyết lờ đi, Long Ngự Thiên đã nhiều lần tỏ ý muốn nhìn bộ dạng y mang hoa tai, y cười cười, nhưng cũng không có ý định xỏ lỗ tai.

Tay rung lên, châm tai bén ngọt xuyên qua phân thân tai mềm mại, một giọt máu thấm, theo vành tai xinh xắn nhỏ lên vai, trên tơ lụa lộng lẫy loang, tựa một đóa hồng mai nở rộ trong đêm đông lạnh, đẹp đẽ, lại thô lương.

Đau lắm, đau đến mức khóe mắt rất cuộc không ngừng tích lệ, theo gò má chảy xuống, rửa trôi lớp son phấn trên mặt, nhìn hình dáng thảm thương của người trong kính, Lí Tĩnh Lam nhếch môi, cười khẽ, ngân lên thành một tiếng cười! Chỉ là, lệ cũng không ngừng tuôn, chảy xuống, lại trào ra...

Mình đang làm gì? Như thế nào lại giống như nữ nhân khiến cho mình thâm thâm thế này?

Đúng vậy, y chỉ ước ao giờ phút này mình là nữ nhân, nhưng, y vẫn không phải! Hơn nữa cả đời này cũng không phải!

Tựa như điên cuồng mà gỡ bỏ trăm cài trên tóc, tơ lụa trên người, cầm lấy khăn hung hăng lau đi son phấn trên mặt, Lí Tĩnh Lam rút cuộc mệt mỏi cực điểm mà đem người ném lên chăn nệm, nhắm chặt hai mắt không ngừng tuôn ra một đạo trong suốt, che kín ngay khi vừa xuất hiện, biến mất không còn tìm thấy nữa...

Sớm tinh mơ, Thúy Hoàn và Ngọc Hoàn đẩy cửa vào, đầu tiên là vì một phòng bài trí tráng lệ mà kinh ngạc đến ngất người, tiếp đó vì phòng đầy hỗn độn mà khiếp sợ, lại chứng kiến vết máu loang lổ trên giường mà thét lên hãi hùng.

Lí Tĩnh Lam phúi đầu trở người, không cẩn thận đụng đến miệng vết thương trên tai, đau buốt khiến y thoát tỉnh, nhìn sắc trời dần sáng ngoài cửa sổ, nâng người xuống giường, nhưng đầu óc mê man khiến y có phản ứng không vững, đêm qua chỉ mặc áo lót mà nằm trên giường, thiếp đi lúc nào cũng chẳng biết, e là không đắp chăn ngủ một đêm đã nhiễm lạnh rồi!

Chống cái đầu hỗn loạn, Lí Tĩnh Lam gắng gượng cười an ủi Thúy Hoàn và Ngọc Hoàn vẻ mặt lo lắng, “Ta không sao...”

Rửa vội mặt xong, Lí Tĩnh Lam từ trong tủ áo lấy ra một bộ nam trang giấu kỹ, đơn giản dần dò vài câu chuẩn bị rồi đi, nhưng khi đến cửa lại không nhận được quay đầu nhìn Thúy Hoàn đang dọn dẹp đồng bừa bộn, con người giống kẻ điên tối hôm qua đó mới thật là mình sao?

Dè dặt tránh né ánh mắt mắt hạ nhân đến dưới đại điện, chờ phụ thân đến.

Chỉ chốc lát sau, liền thấy kiệu của Lí Vệ Đình từ cửa chính tiến vào, Lí Tĩnh Lam bước tới đón kiệu, nhẹ nhàng xốc màn kiệu cho phụ thân, Lí Vệ Đình hạ kiệu, chỉ nhìn y một cái, im lặng thờ dài, hướng trên đại điện mà đi. Lí Tĩnh Lam theo sát bên người, cũng không mở miệng – giờ phút này, bất luận có nói gì cũng đã uống công!

Hô Hoàng thượng vạn tuế ba lần, văn võ bá quan tiến hành chia thành hai nhóm, Lí Tĩnh Lam không phải quan văn cũng không phải quan võ, không biết nên qua bên nào đứng mới đúng, đợi cho đến khi lấy lại tinh thần rồi, chỉ còn mình y lẻ loi đứng ngay giữa đại điện.

“Người đang đứng dưới điện là Lí Tĩnh Lam con của Hộ bộ thị lang Lí Vệ Đình?”

Nghe được câu hỏi, Lí Tĩnh Lam vén áo quỳ xuống, cung kính đáp: “Hồi Hoàng thượng, thảo dân chính là Lí Tĩnh Lam.”

“Trẫm nghe nói người đọc nhiều thi thư, biết văn biết võ, tinh thông ngôn ngữ các quốc gia, lời này có đúng không?”

“Hoàng thượng quá khen, thảo dân chỉ là hiểu sơ vài phần.”

Lại hiểu sơ vài phần! Có kinh nghiệm từ Lan phi, Long Ngự Thiên với hiểu sơ vài phần có một tầng lý giải, “Hôm nay, trẫm thay mặt văn võ bá quan cho người một cơ hội, nếu khiến trẫm vừa lòng, trẫm tất sẽ trọng dụng có thưởng! Truyền sứ giả các quốc gia thượng điện!”

Phúc Thọ tiến tới hai bước, hắng giọng hướng ngoài cửa đại điện hô: “Hoàng thượng có chỉ, truyền sứ giả các quốc gia thượng điện –”

Lí Tĩnh Lam được phụ thân gọi nhỏ, lui người đến bên cạnh phụ thân, xoay đầu nhìn văn võ bách quan còn đang xem các sứ giả tiến vào đại điện, đưa lễ vật.

“Cha, Lí Tĩnh Lam này rốt cuộc muốn làm gì? Sau lại từ hậu cung chạy tới trong triều?” Vệ Từ Cần ghé sát vào người Vệ Thượng thư, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được hỏi.

“Ta cũng không biết, có điều Lí Tĩnh Lam này đã bị Khiêm Vương nắm trong tay rồi, khiến hắn không bày trò được đâu, chúng ta cứ yên lặng mà theo dõi đi!” Vệ Thượng thư dùng thanh âm giống vậy đáp, híp mắt thoáng nhìn bên cha con Lí Tĩnh Lam, không nói.

Lí Tĩnh Lam lên đưa mắt đánh giá sứ giả các quốc gia, chợt phát hiện trong đám người nọ có một thân ảnh quen thuộc, trong lòng không khỏi mừng rỡ, người nọ tựa như cũng nhận được ánh mắt y, xoay đầu nhìn y một cái, mặc dù không biểu lộ gì, nhưng Lí Tĩnh Lam cảm thấy khuôn mặt lạnh lùng kia tựa hồ thoáng nở nụ cười.

Sứ giả các quốc gia hướng Hoàng đế hành lễ, dùng ngôn ngữ khác nhau chào hỏi, Lí Tĩnh Lam bước ra khỏi đoàn người vào giữa bọn họ, dùng ngôn ngữ khác đáp lời chào hỏi của họ, đối mặt với vấn đề của bọn họ Lí Tĩnh Lam từng bước giải đáp, sau đó lại phiên dịch cho Hoàng đế và các đại thần nghe, dù là bị một đám người vây quanh, y vẫn không nhanh không chậm mà dần dần mỉm cười, không chút bối rối.

Long Ngự Thiên trên long y tựa đầu nhìn thân ảnh trang nhã kia, thanh âm trên đại điện cùng quần thần tựa hồ cũng từ từ rời xa, chỉ còn lại một thân ảnh nọ. Giống! Thực sự rất giống! Bất kể là dung mạo hay khí chất, thậm chí cả cử chỉ và thần thái trên mặt, cũng cực gì giống Lan phi – trước đây!

Giữa con mông lung, dường như thấy được Lan phi ngoái đầu nhìn lại, mang theo nụ cười thản nhiên, dùng thanh âm trầm thấp gọi hắn: “Hoàng thượng.”

“Hoàng thượng?”

“Hoàng thượng!”

Dưới triều đột nhiên yên tĩnh trở lại, văn võ bá quan và sứ giả các quốc gia cùng dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Long Ngự Thiên hãy còn ngẩn người cười ngây ngô, ánh mắt gần như say mê đắm đuối quan sát Lí Tĩnh Lam.

“Khụ khụ,” Phúc Thọ đương nhiên biết chủ tử của mình nghĩ cái gì, ho nhẹ hai tiếng, lấy tay khều Long Ngự Thiên.

“A?” Long Ngự Thiên hoàn hồn, thẳng người hắng giọng một cái, giấu giếm thất thố ban nãy, “Chúng ta mới nói tới đâu rồi?”

“Hoàng thượng vạn phúc.” Một vị sứ giả dùng lễ tiết quốc gia hướng Long Ngự Thiên hành lễ, nói ngôn ngữ của Thánh Long quốc, “Không ngờ Thánh Long quốc lại có một nhân tài như vậy, tinh thông ngôn ngữ hơn mười quốc gia, đối với các tiểu quốc chúng ta đều hiểu biết thâm hậu, thật khiến chúng ta cảm thấy vinh hạnh.”

“Nguyên lai các ngươi biết ngôn ngữ của bốn quốc a!” Long Ngự Thiên nói thầm trong bụng, nếu đã biết ngôn ngữ của chúng ta, hôm qua còn làm bộ một kiểu để làm chi? Náo loạn chê cười như vậy.

“Chúng ta chỉ muốn thăm dò một chút, quý quốc của cải dồi dào, không nên chỉ dường một đám người ngu ngốc mới phải.” Một sứ giả khác lại nói, đưa mắt lướt qua từng thần tử liên quan.

Long Ngự Thiên khoe mấp bắt đầu co giật, xấu hổ cười hai tiếng, thật đúng là Lan phi đã nói đúng rồi, chế nhạo trên triều hôm qua không chừng ngày nào đó lại trở thành có để người nước khác nhạo báng! Đám người này!

Các sứ giả lại như cũ, xếp hàng rời khỏi đại điện, khi bước qua bên người Lí Tĩnh Lam thì vỗ vỗ vai y, xem như bằng hữu mà mỉm cười, Lí Tĩnh Lam cũng cười đáp lại, cảm giác đầu càng choáng váng hơn.

“Chú ý thân thể, mấy ngày nữa ta an bài cho nàng đến gặp đệ.” Ngân Diệp khi bước qua y nói thầm.

Lí Tĩnh Lam quay đầu nhìn theo hần đi ra, khi xoay lại thấy một người thẳng đến trước mặt mình, lạnh lẽo liếc nhìn y, tuy rất nhanh, nhưng Lí Tĩnh Lam vẫn nắm bắt được sát khí chột lóc trong mắt hần bắn tới, người nọ chưa từng nói gì, cao ngạo ngẩng đầu từ bên người Lí Tĩnh Lam bước qua. Đây là người có tìm hết mười tám năm cũng phải tìm sao? Nhếch môi, nhìn không rõ trong dáng cười là lãnh đạm hay là chua xót.

Người này Lí Tĩnh Lam có ấn tượng, là sứ giả Vân Lan quốc, khi các sứ giả khác vây quanh y trò chuyện, hần chỉ đứng một bên trầm tĩnh nhìn y, bọn họ đã từng gặp qua ư? Vì có gì hần đối với y lại chứa một loại hận ý khó hiểu như vậy?

“Lí Tĩnh Lam tiếp chi!”

Xóa bỏ nghi vấn trong lòng, Lí Tĩnh Lam gặp người quý xuống, việc này để sau sẽ tra lại đi! “Thảo dân xin nghe.”

“Trẫm hiện tại phong người làm Lễ bộ Thượng thư, quan bá theo lục phẩm, phụ trách hết thảy lễ nghi tế tự trong triều, ngoại giao, giáo dục, khoa cử các thứ, ngươi có bằng lòng không?”

“Thần tạ chủ long an.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ý Ngoại Đích Lai Khách

Từ trên triều bước xuống, Lí Tĩnh Lam nâng một thân quan phục mới theo sau phụ thân bước ra cổng trước, đợi cho đến khi bên cạnh không còn ai, Lí Vệ Đình mới đưa tay vỗ nhẹ lên trán y, “Ta chỉ biết, nói với con tuy hơi dư thừa một chút, tắm rửa xong phải lau khô tóc mới được đi ngủ, nhưng con vẫn không vâng lời!”

Lí Tĩnh Lam trong lòng chấn động, tràn ngập cảm xúc, mỉm cười nhìn phụ thân, giọng nói vì phát sốt mà khàn khàn có chứa chút áy náy: “Cha không giận con sao?”

“Giận! Sao lại không giận? Nhưng giận thì có thể làm gì được đây?” Lí Vệ Đình phui thay khê than, “Nhanh nhanh trở về đi! Để thái y kê chút thuốc, hảo hảo nghỉ ngơi, dọc đường chú ý đừng để bị người khác phát hiện.”

Trong khi nói chuyện thì kiệu đã đến bên cạnh hai người, Lí Vệ Đình xoay người lên kiệu, khoát tay với y, ra hiệu y mau trở về.

Cho đến khi kiệu đã đi mất không nhìn thấy nữa, Lí Tĩnh Lam mới quay người trở về, cẩn thận né tránh cấm vệ quân đi tuần. Sau khi trở lại Nghi Lan viện, Lí Tĩnh Lam thay y phục, vẫn chưa truyền thái y, chỉ phân phó Ngọc Hoàn đến ngự dược phòng bốc chút thuốc, sau khi uống xong liền đặt đầu ngủ ngay.

“Hoàng thượng,” Phúc Công công từ ngoài cửa ngự thư phòng tiến vào, “Vừa rồi quản lý sự vụ ngự dược phòng báo lại, nói Lan phi nương nương mới từ ngự dược phòng bốc ít thuốc.”

“Tĩnh?” Long Ngự Thiên chợt ngừng bút son, rồi lại tiếp tục phê duyệt tấu chương, đầu cũng không ngước lên “Ừm” một tiếng, chẳng qua là bốc ít thuốc mà thôi, hà cớ gì phải lưu tâm, ngự dược phòng này cũng thật là, chuyện con con vậy cũng bẩm báo với hần sao?

Thấy Hoàng thượng không lên tiếng, Phúc Thọ cũng thối lui ra một bên không hé miệng, Hoàng thượng này tại sao lại giận Lan phi nương nương chứ?

.

Chẳng biết ngủ đã bao lâu, Lí Tĩnh Lam bị một trận ngứa ngứa trên mặt đánh thức, mệt mỏi mờ mắt, nhìn thấy một lọn tóc đen đung đưa trên mặt y, quay

đầu tránh đi lộn tóc kia, Lí Tĩnh Lan tức khắc mở to hai mắt, chậm rãi xoay đầu lại, không tin nổi mà trừng mắt nhìn khuôn mặt quen thuộc trong gương đang hiện ra trước mặt, khuôn mặt giống hệt y!

“Lan!” Chớp mắt từ trên giường ngồi dậy, Lí Tĩnh Lan nâng khuôn mặt kia xem thật kỹ, “Thật là tỷ?”

Lí Tĩnh Lan cười, tay giật nhẹ hai gò má mình, “Không giả được đâu!”

“Lan, ha ha...” Lí Tĩnh Lan trong lòng vui sướng đến không biết nên nói gì, chỉ nhếch miệng cười ngây dại.

“Ngốc tử! Nhớ tỷ lắm sao!” Lí Tĩnh Lan xoa xoa đầu y, nhẹ nhàng ôm y một cái.

“Nhớ, nhớ lắm rất nhớ, nhớ tới tâm can đệ cũng đau luôn.”

“Ba hoa.”

Lí Tĩnh Lan thoát ra khỏi con vui sướng, lại khôi phục thần thái điềm tĩnh ngày xưa, “Tỷ vào bằng cách nào?”

Lí Tĩnh Lan từ trong ngực lấy ra một khối kim bài, “Cha cho ta, ta lấy thân phận đệ đệ của Lan phi nương nương mới vào được.”

Lí Tĩnh Lan đứng dậy bước xuống giường, kéo lê thân thể còn chút suy yếu đưa nàng ngồi vào cạnh bàn, “Mấy tháng này tỷ sống được không? Ngân Diệp có hay không ức hiếp tỷ?”

“Y đâu dám a!” Nhắc tới Ngân Diệp thì Lí Tĩnh Lan lại không hề giống như nữ tử về nhà chồng bình thường, không chút ngượng ngùng, sờ sờ bụng mình hơi đắc ý nói: “Nếu y dám ức hiếp ta, ta sẽ mang con chạy trốn, để hẳn cả đời cũng tìm không ra!”

Lí Tĩnh Lan giờ phút này rất vui mừng, may mắn Lí Tĩnh Lan là tỷ tỷ của mình chứ không phải là người yêu, bằng không sẽ khổ chấy. Nhưng nghĩ đến người yêu, thân ảnh của người kia lại không khỏi hiện lên trong đầu, nếu có thể lựa chọn, y thà rằng người mình yêu giống như Lan bây giờ là một nữ tử khiến người ta nhức đầu thế này, chứ không phải là kẻ khiến cho tâm người ta đau đớn.

Nói chuyện phiếm rồi, Lí Tĩnh Lan mặt lại lộ vẻ xót xa, “Tĩnh, trước kia tại sao lại gạt ta bỏ nhà ra đi? Còn mình thì thay ta nhập cung?”

Lí Tĩnh Lan cười khẽ, vuốt ve đầu nàng, ánh mắt ôn nhu như nước, “Bởi vì đệ không muốn nhìn Lan cả đời cũng không vui vẻ.”

“Đáng ghét!” Lí Tĩnh Lan dụi mắt, “Mọi người đều nói phụ nữ có thai thì dễ bị cảm xúc khuấy động nhất, Tĩnh còn nói mấy chuyện như vậy làm chi? Báo hại người ta muốn khóc!”

Lí Tĩnh Lan vẫn cười khẽ, tâm tình nặng nề suốt một thời gian dài giờ thoải mái không ít, tốt quá, Lan một điểm cũng không thay đổi, vẫn là Lan khoái hoạt thẳng thắn như trước kia, hơn nữa còn tìm được người thương, tức khắc sẽ làm một mẫu thân tốt. Hạnh phúc, chỉ cần Lan có thể hạnh phúc, cho dù có đem mình bức đến khốn cảnh nào cũng đáng.

“Tĩnh, chỗ này của đệ có nhiều y phục xinh đẹp quá a!” Xúc động qua rồi, Lí Tĩnh Lan lại giống như kinh ngạc trước vật quý mà ở trong tầm cung của y tìm bảo vật, “Không ngờ Tĩnh đóng vai nữ nhân lại một chút cũng không thua phong độ của ta.”

Lí Tĩnh Lan lắc đầu, bất đắc dĩ mỉm cười, Lan thật là vĩnh viễn cũng không hơn một hài tử, “Hình dáng hai người chúng ta giống nhau như đúc mà?”

“Nhưng Diệp Tử nói ta bộ dáng đẹp hơn đệ, là độc nhất vô nhị thiên hạ!”

Lí Tĩnh Lan có thể tưởng tượng ra Ngân Diệp khi nghe cái tên đó, trên khuôn mặt gần như đóng băng kia sẽ biểu lộ thành cái dạng gì, câu độc nhất vô nhị chỉ e rằng chính là Lan uy hiếp nói ra đi?

“Tĩnh, ta muốn mặc y phục của đệ! Đệ không biết, Diệp Tử thật keo kiệt a, không cho ta mặc y phục xinh đẹp như vậy.”

.

Long Ngự Thiên đối mặt với một bàn đầy cao lương mỹ vị, có phần ăn mà không biết vị, nhớ tới lời Phúc Thọ lúc sáng rằng y đã đến ngự được phòng bốc thuốc.

“Hoàng thượng?” Quỳnh Ngọc Công chúa dò xét gọi một tiếng, Hoàng thượng tựa hồ hơi không tập trung.

Đúng là có chút lưu tâm, Long Ngự Thiên đặt chén đĩa trong tay xuống, “Trẫm ăn no rồi, nàng một mình từ từ ăn đi!” Sau đó chớp mắt rời khỏi Quỳnh Ngọc trai, phân phó cho Phúc Thọ đứng đối diện cửa: “Truyền ngự y đến Nghi Lan viện.”

Sau khi Hoàng thượng rời khỏi Quỳnh Ngọc trai, Quỳnh Ngọc Công chúa cũng đặt chén đĩa xuống, hay tay nâng má, như có điều suy nghĩ.

“Vậy cũng được sao? Để cho một nam nhân chiếm được muội vốn nổi tiếng là mỹ nhân bậc nhất Vân Lan quốc.”

Quỳnh Ngọc Công chúa ngẩng đầu nhìn lại, châm biếm: “Đường đường là Vương tử Vân Lan quốc từ khi nào lại biến thành quân đầu trộm đuôi cướp rồi?”

Người nọ phóng xuống, đúng là sử giả Văn Lan quốc đã thấy trên triều, “Muội còn biết ta là Vương tử Văn Lan quốc sao? Vậy mà lại dùng khẩu khí này nói với ta!”

“Hừ! Đừng có lấy cái ngữ khí đó mà nói với ta, hiện giờ đang ở Thánh Long quốc, ta là phi tử, mà huynh, chẳng qua chỉ là một sử giả thôi!”

“Muội!” Vương tử tức giận, đưa tay chụp lên cổ nàng.

Quỳnh Ngọc Công chúa mũi chân điểm nhẹ, thân người chưa rời khỏi cái ghế liên phiêu về phía sau, thuận tay tháo hoa tai trên lỗ tai xuống bắn về phía Vương tử đang đuổi theo.

Lách người tránh thoát hoa tai kia, Vương tử có hơi chật vật lùi về sau hai bước, khi nhìn lại Quỳnh Ngọc Công chúa, nàng đã ngồi vào cạnh bàn, tựa như vừa rời chưa hề đi chuyển qua.

“Tĩnh, cái phao câu này không tồi, cho đệ ăn.”

“Này! Lan, đó là tôm hùm đệ thích ăn nhất, không được lấy!”

“Cái gì a! Người ta là thai phụ, đệ phải nhường cho người ta một chút chứ!” Lí Tĩnh Lan tuyệt đối không khách khí cùng y giành một con tôm hùm.

“Thai phụ phải ăn đồ nhạt một chút, rau xanh này toàn bộ cho tỷ!” Đẩy đĩa của Lí Tĩnh Lan ra, chen vào giữa kẹp được con tôm hùm định bụng tống vào trong miệng.

“Thai phụ phải hấp thu nhiều chất dinh dưỡng, Tĩnh đang bị sốt, mới càng phải ăn đồ nhạt hơn!” Kèm được chiếc đĩa của Lí Tĩnh Lam, Lí Tĩnh Lan tuyệt không tỏ ra yếu thế mà kẹp về phía mình.

Thủy Hoàn và Ngọc Hoàn đứng ở một bên đành lắc đầu, hai người này thật đúng là mười năm cũng như một ngày, bình thường thì là người tốt, chỉ cần lên bàn ăn liền giống như có thâm cừu đại hận, luôn vì thức ăn yêu thích của mình mà biến thành gà bay chó sủa, cho nên trên bàn cơm Lí phủ, thông thường món ăn nào cũng đều chia thành hai phần, những vẫn không ngừng lâm vào tình cảnh một người ăn hết trước lại đi cướp của người khác.

Tôm hùm giữa cuộc chiến gay go của hai người bị kéo qua kéo lại, mai mất đối nhau, trong không khí hình như bắn ra tia lửa, không chịu thua kém khí thế của đối phương.

Bất thành linh, Lí Tĩnh Lam cười gian xảo, văng đĩa Lí Tĩnh Lan ra ném tôm hùm lên không trung, phi thân kẹp lấy tôm hùm.

Lí Tĩnh Lan không võ công giậm chân, “Tĩnh, đệ chơi xấu!”

“Hắc hắc, cái này gọi là chiến tranh không ngại dối lừa!” Lí Tĩnh Lam đáp xuống cửa, giờ chiếc đĩa đặc ý hướng về phía Lí Tĩnh Lan thị uy, chỉ thấy Lí Tĩnh Lan lẳng lặng dõi theo tôm hùm trong tay y, nhưng tựa hồ lại xuyên qua tôm hùm nhìn cái gì đó khác...

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hỉ Dữ Bi

Lí Tĩnh Lam biết không ổn, đột ngột xoay người, tôm hùm cứ như vậy mà giờ tới bên mép Long Ngự Thiên, “Hoàng... Hoàng thượng!”

“Nhìn thấy trẫm mà kích động vậy sao?” Long Ngự Thiên xoa nhẹ lên gương mặt y vì kinh hoàng mà dần ra, há miệng cắn lấy tôm hùm bên mép, “Hương vị rất tốt.”

Long Ngự Thiên rất lâu không thấy y biểu hiện loại tình cảm này nhin không được bật cười khê, gần đây Tĩnh thay đổi ngày càng xa lạ, khi hấn không chú ý tới thì lộ ra vẻ đau buồn, rồi khi đối mặt với hấn thì lại giương ra nét giả dối, nguyên lai loại thần tình còn che giấu này thực là... hoài niệm a!

Lướt qua người Lí Tĩnh Lam nhìn đến kẻ bên cạnh bàn còn đang ngăn người, Long Ngự Thiên cảm thấy khó hiểu một hồi, “Các ngươi đang chơi trò nhìn đoán ư? Tại sao hai người lại mặc y phục giống nhau?”

“Đạ... Cái này...” Lí Tĩnh Lam nghẹn giọng, đồng thời cũng vì Hoàng thượng có hay không đã nhìn thấy võ công của y mà lo lắng không yên.

“Nhưng trẫm biết ngay ai mới là Tĩnh a! Bởi vì trên người Tĩnh có một loại hương thơm nhạt mà trẫm rất thích.”

“Thật... thật không?” Lí Tĩnh Lam cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên mặt, tim đập có chút nhanh, vì hấn có thể liếc mắt liền nhận ra y mà kinh ngạc vui

mình, phải biết rằng, cho dù là phụ mẫu sinh ra bọn họ cũng thường xuyên không phân biệt rõ bọn họ ai là ai. “Lan(*), đệ không phải có chuyện phải về sao?” Lí Tĩnh Lam xoay đầu hướng Lí Tĩnh Lan nhảy mất một cái, sợ nàng lưu lại nơi này nữa sẽ để lộ sơ hở gì.

“Phải... Ừ khụ,” Lí Tĩnh Lan háng háng cổ họng, hạ giọng, lấy lễ nghĩa quân thần hướng Long Ngự Thiên và Lí Tĩnh Lam chấp tay nói: “Hoàng thượng vạn phúc, thần xin được cáo lui trước.”

“Thúy Hoàn, tiền thiếu gia xuất cung,” Lí Tĩnh Lam cướp lời ngay trước khi Long Ngự Thiên kịp mở miệng.

Dù đã xuất cung rồi Lí Tĩnh Lan vẫn còn phát sợ, phui ngực không ngừng kinh hãi, Lí Tĩnh Lan may mắn dù chưa từng tham gia vào triều đình, nhưng đi bên cạnh Ngân Diệp cũng học được không ít lễ tiết cung đình, chỉ là Hoàng thượng lại nói hần liếc mắt liền nhận ra ai là phi tử của hần, chẳng lẽ Tĩnh so với nàng lại có ý vị nữ nhân hơn sao? Không ổn, về rồi nhất định phải hảo hảo hỏi Từ Diệp mới được! Nghĩ đến Ngân Diệp, Lí Tĩnh Lan hạnh phúc mỉm cười trở về nhà, nàng chỉ đơn giản không biết, Lí Tĩnh Lam giờ phút này đã vì nàng mà gánh chịu biết bao nguy hiểm, nên hiện tại nàng mới có thể cười hạnh phúc đến như vậy.

Sau khi ngồi vào chỗ, Lí Tĩnh Lam dâng lên cho Long Ngự Thiên một chén trà, lẳng lặng ngồi đối diện hần, không biết nên nói gì, nhớ tới đêm qua bản thân còn điên cuồng, Lí Tĩnh Lam liền nghĩ đến cảnh hần nằm trong lòng nữ nhân khác, tâm, cảm thấy một trận ác ý, cũng cảm thấy một ít đau.

“Nàng rốt cuộc là còn bao nhiêu bí mật không cho trẫm biết?” Long Ngự Thiên nghịch nghịch chén trà trong tay, tựa như vô ý hỏi han.

“Gì ạ?”

“Ừm? Không có gì, trẫm chỉ thuận miệng hỏi một chút, không nói cũng không sao.”

Nhưng nhìn bàn tay bồng chốc nắm chặt chén trà, Lí Tĩnh Lam thầm nghĩ, hần chẳng lẽ rất muốn biết? Có bao nhiêu bí mật không nói cho hần hay? Là toàn bộ chứ sao! Thậm chí ngay cả cái tên hần biết cũng không phải là của mình.

“Thần...” Thoáng ngập ngừng, Lí Tĩnh Lam rốt cuộc vẫn đành phải chọn cách không chú ý đến ánh mắt chờ mong của hần, “Thần thiếp làm gì có bí mật nào?”

“Phải không?” Long Ngự Thiên thất vọng, rồi lại không cam tâm, “Vậy chuyện nàng biết võ công thì nói thế nào?”

Hần đúng là đã thấy rồi? Đúng vậy, hần làm sao mà không nhìn thấy? Tự mình rơi ngay trước mặt hần như thế, “Hoàng thượng không phải đã thấy rồi ư? Thần thiếp chỉ biết một chút khinh công mà thôi.”

Không khí giữa hai người có hơi ngưng trọng, một người tiến công, một người lại từ thủ phòng tuyến, Ngọc Hoàn không dám thở mạnh nhìn hai người, rất lo lắng bọn họ lại bất thành linh đánh nhau.

Cuối cùng, vẫn chính là Long Ngự Thiên chấp nhận chịu thua trước, than nhẹ một tiếng, “Quên đi, nàng không muốn nói trẫm cũng không ép nàng, trẫm nghe nói sáng nay nàng đến ngự được phòng bốc thuốc, nhưng lại không gặp thái y, cho nên trẫm đã bảo Phúc Thọ đi thỉnh thái y đến xem.”

“Phiền Hoàng thượng hao tâm tổn trí, thần thiếp chỉ ngẫu nhiên nhiễm phong hàn, không có gì đáng ngại, Hoàng thượng có thời gian rảnh rồi thì nên để ý đến quốc sự một chút!” Ngoài miệng tuy nói lời lạnh lùng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy một trận âm áp, hần chính là quan tâm mình sao? Nhưng lại vì quan tâm này, khiến cho Lí Tĩnh Lam càng ngày càng không biết dùng thái độ nào để đối mặt hần.

“Nàng...” Bọn họ lúc này rốt cuộc là làm sao vậy? Long Ngự Thiên không sao giải thích được, rõ ràng có thể cảm nhận được hai trái tim đã tựa vào nhau gần như thế, nhưng hết lần này đến lần khác lại có một bức tường trong suốt chắn ngang hai trái tim những lúc đó, một trái tim muốn phá vỡ chướng ngại, dù cho đã đầy vết thương cũng không ngừng, một trái lại cực lực tránh né, lén lút lấp lại những viên sỏi đã bị hần đánh vỡ ra.

“Hoàng thượng, thái y đã đến. Cung...” Phúc Thọ vừa vào phòng liền cảm giác được bầu không khí căng thẳng này, lời đã ra tới miệng liền gắng gượng nuốt vào, trực giác cho hần biết lời này hiện tại không nên nói.

“Chuyện gì? Nói!”

“Này...” Phúc Thọ xem xét Lí Tĩnh Lam mặt không chút thay đổi, lại nhìn Hoàng thượng gần như muốn giết người, “Hay là trở về hãy nói.”

“Có chuyện gì bây giờ không nói được sao? Nói!”

“Tuân mệnh...” Phúc Thọ toát mồ hôi lạnh, hy vọng tin này không đã kích Lan phi thì đỡ, “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, Thục phi nương nương đã có tin vui rồi.”

Rõ ràng thấy được thân người Lí Tĩnh Lam chấn động, trên gương mặt vốn không chút tình cảm đã có hơi âm ảm, Long Ngự Thiên hỏi hần, từng mắt liếc Phúc Thọ một cái, rõ là để sau hãy nói không được ư? Cổ tình nói ngay lúc này!

Phúc Thọ lau mồ hôi không dám nhiều lời, trong lòng cảm thấy rất ủy khuất, rõ ràng không phải là Hoàng thượng ngài bắt lão nô nói sao a!

Hoàn toàn không cảm giác được vui mừng, Long Ngự Thiên chỉ thấy trong lòng lại nặng thêm vài phần, trái tim kia tựa hồ lại lén lút trốn đi, trốn đến nơi hần không mong muốn rồi.

Lí Tĩnh Lam thần thờ đưa tay cho thái y bắt mạch, Thực phi có tin vui, đây cũng là chuyện mà mình vĩnh viễn không có khả năng làm được, sinh hạ hoàng tử, người mẹ dựa vào địa vị của đứa con, độc chiếm sủng ái và quan tâm của Hoàng thượng, mà y phi tử giả này, chỉ sợ sẽ bị hấn trong lúc đó đã quên lên chín tầng mây rồi!

“Nương nương chỉ là bị phong hàn, lão thần kê chút thuốc, uống hai ngày là được.” Lão thái y dọn dẹp hòm thuốc xong, cầm giấy bút Ngọc Hoàn dâng lên kê đơn thuốc.

“Tạ quá thái y, vất vả ngài rồi.”

“Không sao không sao, đây là thần phải làm” Lão ngự y đưa đơn thuốc viết tay cho Ngọc Hoàn, hướng Lí Tĩnh Lam hành lễ, “Nương nương, lão thần có câu này không biết có nên nói hay không.”

“Thái y cứ nói không việc gì phải ngại.”

“Xin thứ cho lão thần nói thẳng, nương nương nếu là phi tử của Hoàng thượng, vạn sự nên thông suốt, nếu chấp nhất tư tình nhi nữ, chỉ sợ chỉ có chính nương nương khổ.”

Lí Tĩnh Lam không nói gì, chẳng lẽ tình cảm mà mình che giấu đã không ngừng biểu lộ ra ngoài sao? Ngay cả lão thái y chỉ gặp qua một lần này cũng thấy được tình cảm mình dành cho Hoàng thượng, vậy... hấn cũng đã nhận ra sao?

Thái y cất bước, Ngọc Hoàn về phòng, nhìn bóng dáng quen thuộc kia trước bàn, há miệng thờ dốc, muốn hỏi những chuyện đang quay cuồng rất lâu trong lòng.

“Ngọc Hoàn, ta mệt muốn chết rồi, muốn nghỉ ngơi, hiện tại chuyện gì cũng đừng hỏi được không?” Lí Tĩnh Lam đứng dậy, bước chân nặng nề hướng về phía phòng ngủ.

Thật sự, là thật! Ngọc Hoàn cắn ngón tay không cho mình phát ra âm thanh ghen ngào, lại ngăn không được lệ trên mặt không ngừng tuôn rơi.

Ông trời trêu người! Vì sao lại khiến cho thiếu gia yêu một người không nên yêu?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ái

“Lí đại nhân.”

Lí Tĩnh Lam hạ triều vừa mới rời khỏi đại điện, ống tay áo liền bị một người kéo lại, quay đầu nhìn ra chính là Phúc Thọ, “Phúc công công, có chuyện gì?”

“Hoàng thượng ở ngự thư phòng chờ ngài, mời theo lão nô đến đó.”

Phúc Thọ dẫn y đến cửa ngự thư phòng, mở cửa ra hiệu cho y vào trong, tiếp đó lại ở sau lưng y đóng cửa, canh giữ bên ngoài.

Lí Tĩnh Lam nghi hoặc nhìn cánh cửa đóng, đi tới vài bước, vạt áo quỳ xuống: “Thần tham kiến Hoàng thượng.”

Long Ngự Thiên khoát tay, “Bình thân, người ngồi đi!” Sau đó khôi phục lại thần thái khi Lí Tĩnh Lam vừa bước vào.

Lí Tĩnh Lam đứng dậy tìm một cái ghế cách xa hấn nhất ngồi xuống, hấn không nói, Lí Tĩnh Lam cũng không lên tiếng, cứ như vậy nhìn Hoàng thượng kia chống khuỷu tay trên bàn, trán đặt giữa hai tay.

Cởi bỏ vẻ uy nghiêm trên triều, Long Ngự Thiên lúc này giống như một nam nhân bình thường tràn đầy tâm sự, mặc dù hấn đã nhiều ngày không đến Nghi Lan viện, bất quá Lí Tĩnh Lam vẫn có thể gặp hấn trong triều. Hoàng thượng tuy bề ngoài không thay đổi gì, nhưng Lí Tĩnh Lam có thể cảm giác được một môi trong lòng hấn, ánh mắt nhìn y trên triều đã có chút thay đổi, tựa như lúc nào cũng nhìn xuyên qua y thấy một hình bóng khác, tuy rằng người kia cũng chính là mình, nhưng Long Ngự Thiên lại không biết mà thôi.

“Tĩnh Lam.”

Long Ngự Thiên bỗng mở miệng, Lí Tĩnh Lam hoảng hốt, vội chính đón lại thần sắc, đứng dậy thưa: “Thần có mặt.”

“Đã nhiều ngày qua người chưa gặp Lan Phi?”

Không ngờ hấn lại đột nhiên hỏi về vấn đề này, Lí Tĩnh Lam không kèm được ngắt đầu định quan sát thần sắc hấn, nhưng hấn vẫn dùng hai tay che lại,

không thấy được trên mặt giờ phút này là biểu tình gì, “Hồi Hoàng thượng, chưa gặp.”

“Thật không? Máy ngày này tâm tình nàng không tốt, có thời gian thì tiếp nàng nhiều một chút đi! Trẫm thấy, nàng và người ở chung với nhau rất vui vẻ.”

“Phải...” Thanh âm của Lí Tĩnh Lam hơi vỡ ra, nhưng Long Ngự Thiên còn đang đắm chìm giữa những suy nghĩ của mình không nghe được.

“Ai,” Long Ngự Thiên khẽ than, như đang lẩm bẩm, hay như đang thổ lộ với người khác, “Trẫm rốt cuộc nên giữ nàng thế nào mới được đây? Rõ ràng muốn gặp nàng, rồi lại sợ nhìn thấy nàng. Rõ ràng tâm sự nặng nề, rồi lại không nói với trẫm, có khi lạnh lùng làm như không muốn đòi hỏi, rồi lại thỉnh thoảng giống một kẻ tham lam thỉnh cầu trẫm ban thưởng, lúc lại nhiệt tình với trẫm, trong chốc lát lại cự tuyệt trẫm xa đến ngàn dặm, khiến cho trẫm không biết nên làm thế nào mới được đây.”

Lí Tĩnh Lam cúi đầu, tay giấu trong áo không khỏi siết chặt, sợ buông ra sẽ đánh mất sức chịu đựng của mình, “Hoàng thượng bỏ mặc là được rồi, y bình thường chính là cái bộ dạng đó.”

“À!” Long Ngự Thiên gượng cười, “Nếu thật có thể bỏ mặc thì tốt quá!” Hắn cũng không biết vì sao, tâm cứ như thế bị một kẻ tầm thường như vậy lấy đi.

.

Bên trong Vệ phủ, Vệ Tử Cần đang ở hậu viện nhà mình luyện kiếm, Vệ Thượng thư ngồi ngay ngắn trước bàn đá đùa hoàng yến trong ***g, thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn đứa con mùa càng ngày càng mạnh mẽ.

Trên trời truyền đến một tiếng hồi tiếng bò câu hót, Vệ Tử Cần ngẩng đầu, phi thân đáp cảnh bắt lấy nó, đáp xuống trước mặt Vệ Thượng thư, “Cha, đây là bò câu của Khiêm Vương.”

Vệ Thượng thư tiếp nhận, tháo ống trúc trên chân bò câu, thả bò câu bay đi.

“Ha ha, Vương gia rốt cuộc đã muốn hành động rồi!” Vệ Thượng thư đưa mảnh giấy trong tay mình cho con trai.

“Đúng rồi! Tâm nguyện nhiều năm của cha cuối cùng đã sắp đạt thành!”

“Giờ vui mừng hãy còn sớm.” Vệ Thượng thư từ trong tay con trai bắt lại mảnh giấy, đem nó biến thành mảnh vụn, “Khiêm Vương cũng không phải cái gì đèn dầu, đừng quên y chính là cao thủ dụng độc nổi danh trên giang hồ, chúng ta không được lơ là.”

“Sao lại thế? Cho dù y có độc đi nữa thì còn có thể độc hơn được cha là Cung chủ Âm Cung kia sao?”

“Nói cũng đúng, ha ha...”

.

Lí Tĩnh Lam trở lại Nghi Lan viện, Thúy Hoàn đang dọn cơm cho y, Ngọc Hoàn đưa y phục cho y thay, “Thiếu gia hôm nay hình như về muộn hơn thường ngày.”

“Ừ, hôm nay cùng Hoàng thượng trong ngự thư phòng trao đổi chuyện thọ yến của Thái hậu.” Lí Tĩnh Lam có điều che giấu, không muốn làm cho Ngọc Hoàn không rõ sự tình lại lo lắng.

“Chắc là đói bụng lắm phải không? Rửa mặt ăn cơm đi!” Thúy Hoàn dâng lên khăn mặt.

“Cảm tạ.”

Lí Tĩnh Lam ngồi vào chỗ, vừa mới nâng đĩa thì cửa đã vang lên một thanh âm: “Muội không nghĩ tỷ lại ăn mấy thứ này.”

“Quỳnh Ngọc Công chúa?”

Lí Tĩnh Lam khó hiểu, nàng đến chỗ y làm chi?

Ngọc Hoàn bên cạnh thân người khẽ động, bỗng nhắm hướng Quỳnh Ngọc Công chúa ở cửa, đẩy cửa bỏ chạy.

Quỳnh Ngọc Công chúa hướng nha hoàn bên cạnh mình gật đầu, nha hoàn kia liền phi thân đuổi theo, tiếp sau một nha hoàn ôm Ngọc Hoàn bước tới.

“Đây... đây là chuyện gì?” Lí Tĩnh Lam đón Ngọc Hoàn, nghe nghe hơi thở của nàng, chỉ là đang mê thôi, an tâm đưa nàng giao cho Thúy Hoàn bên cạnh.

“Có người muốn hại tỷ.” Quỳnh Ngọc Công chúa rút một ngân châm trên đầu, đâm hai cái vào thức ăn, ngân châm nháy mắt hóa đen.

“Tại sao?” Lí Tĩnh Lam nhận châm, đặt trước mũi nghe thử, vô sắc vô vị.

“Việc này nói ra rất dài dòng, nhưng đã khẳng định rõ, tóm lại muội còn cần điều tra một chút, tỷ nhất định phải nhanh chóng xuất cung, bằng không tánh

mạng sẽ gặp nguy hiểm.”

Lí Tĩnh Lam nghe lời nàng nói, hiểu rằng nàng chắc chắn biết chuyện gì đó mà mình không biết, nhưng... “Kẻ nào muốn hại ta? Muội sao lại cứu ta?”

“Muội hiện tại không cách nào nói cho tỷ biết được, nhưng tỷ phải tin muội, muội tuyệt đối sẽ không hại tỷ.”

“Thực xin lỗi, ta không thể tin tưởng một người có điều che giấu mình.” Huống hồ, y vẫn không thể lý khai, nếu lý khai, Lan nói không chừng sẽ mất mạng, mà phụ mẫu chỉ sợ cũng sẽ mắc phải tai ương ngục tù.

Nha hoàn đuổi theo Ngọc Hoàn lúc trước đã trở về, đến bên tai Quỳnh Ngọc Công chúa nói gì đó, chỉ thấy Quỳnh Ngọc Công chúa gật đầu, nàng lại rời đi.

Quỳnh Ngọc Công chúa hướng Lí Tĩnh Lam hành lễ, “Tỷ đã không muốn xuất cung, muội cũng không miễn cưỡng, nhưng vạn sự phải cẩn thận, đề phòng người bên cạnh mình một chút, tránh bọn họ lại bị người lợi dụng.” Quỳnh Ngọc Công chúa cố ý nhìn thoáng qua Thúy Hoàn và Ngọc Hoàn, muốn Lí Tĩnh Lam chú ý việc vừa rồi có thể lại phát sinh lần thứ hai, “Tỷ đừng lo thân phận bị bại lộ, kẻ giả mạo Ngọc Hoàn vừa rồi đã cắn lưỡi tự vẫn.”

“Nàng... là ai?”

Quỳnh Ngọc Công chúa không nói, chớp mắt dẫn người của mình rời đi.

Rời khỏi Nghi Lan Viện, nha hoàn bên cạnh Công chúa mới thốt lên hỏi: “Công chúa, như vậy có được không?”

“Ngoài cung so với trong cung cũng không an toàn hơn, ở trong cung ít nhất còn có chúng ta trông chừng, Vương tử cũng không dám làm chuyện lớn, truyền tin về Vân Lan quốc, báo đã tìm được người, nội trong vài ngày nữa sẽ đưa về Vân Lan quốc.”

“Tuân mệnh!” Nha hoàn thân người chỉ vừa động, nháy mắt liền biến mất không còn thấy nữa.

Hừ! Quỳnh Ngọc Công chúa cười gằn, Vương thúc, ta xem người thế này còn làm sao mà đắc ý nữa!

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Trầm Trọng

Không khí vào hạ dần dần bắt đầu hanh hơn, tiết trời cũng trở nên tối sáng bất định, đêm qua còn mưa dông tầm tã, sáng ra thức dậy đã thấy mặt trời sớm mọc lên thật cao, chiều rơi giọt mưa trên lá, khúc xạ ra từng đạo sắc cầu vồng nhỏ nhỏ, rất đẹp! Bầu trời xanh thăm trong veo như được gột rửa, nổi lơ lửng vài đám mây trắng, trong không khí lan tỏa hương vị nhàn nhạt của hoa tròng, làm cho người ta kèm khôngặng hít sâu một hơi, cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Mọi người trong ngự hoa viên vội như lửa cháy rợp trời, bầu không khí tuyệt không kém gì mặt trời cực nóng treo cao trên không trung.

Lí Tĩnh Lam vận một thân quan bào chạy giữa khóm hoa, thỉnh thoảng lại chỉ huy những cung nữ thái giám mang điếm gì đó đi, bắt đầu treo cái gì, tiếp đó cúi đầu nhìn quyền sở nhỏ trong tay, phác vài nét bút.

“A -” Một tiếng thét chói tai khiến cho Lí Tĩnh Lam từ trong quyền sở ngẩng đầu lên, nhìn thấy cách đó không xa một cung nữ đang bị treo trên thân cây, nhánh cây nhỏ sắp chịu không nổi sức nặng của nàng, dưới tầng cây bu đến không ít người bị tiếng kêu sợ hãi thu hút.

Lí Tĩnh Lam phi lên không ôm ngang eo lưng nàng đưa nàng xuống dưới tàng cây, cung nữ kia vẫn chưa hoàn hồn khỏi cơn hoảng sợ, siết chặt vạt áo y, môi trắng bệch, run rẩy không ngừng.

Nhẹ nhàng vỗ lưng nàng trấn an, Lí Tĩnh Lam giao nàng cho cung nữ bên cạnh, “Điу nàng ta trở về phòng nghỉ ngơi, mọi người cẩn thận một chút, đừng để bị thương.”

“Tuân mệnh” Hai cung nữ tiến lên, gỡ nàng ra khỏi vạt áo của Lí Tĩnh Lam, định điу nàng đi.

Cung nữ kia đột nhiên gãy khỏi cái đỡ của hai người, chỉ ngón tay run rẩy lên một chỗ trên cây, “... Rắn... Nhiều lắm...” Tiếp đó hai mắt đảo tròn, té xỉu trên đất.

Lí Tĩnh Lam cau mày, phát tay sai người nâng nàng đi, đưa mắt nhìn trên ngọn cây, phi thân nhảy lên nhánh cây nọ vừa treo nàng, đây là...!

Không khỏi mở trừng hai mắt, trong lòng kinh hoảng, đập vào con người là một con rắn toàn thân màu lục sặc sỡ, bò sát theo thân cây, cơ thể đông đưa quần một cuộn, phun nọc xà thị uy, thậm chí còn bắt đầu nhe nanh cắn. Thoáng nhìn qua, trái phải có khảng ba bốn mươi con rắn, đều dài hơn một thước, hơi to hơn ngón chân cái, màu đỏ màu lục, màu hồng màu trắng, đủ loại màu, ngang dọc không cùng chủng loại, Lí Tĩnh Lam ngay cả gọi cũng ra

không ra tên của loại rắn nào.

Từ trên cây phóng xuống, Lí Tĩnh Lam không nén nổi vắt óc suy nghĩ, rắn kia vô duyên vô cớ giờ đây xuất hiện chỗ này, rất rõ ràng là có người đem chúng đặt ở đó, nhưng, rốt cuộc là ai? Làm vậy với mục đích gì?

Kiểm tra những cây cối hoa cảnh khác trong ngự hoa viên, rất may ngoại trừ cái cây này cũng không có chỗ nào có gì khả nghi cả. Lí Tĩnh Lam nghĩ tới Quỳnh Ngọc Công chúa, nói không chừng nàng sẽ biết gì đó!

Dặn dò bọn hạ nhân không được tiếp cận cái cây kia, Lí Tĩnh Lam đến Quỳnh Ngọc trai, Quỳnh Ngọc Công chúa nếu đã biết thân phận y, tất nhiên cũng không cần giấu diếm nữa. Không biết tại sao, mặc dù không hiểu Quỳnh Ngọc Công chúa, nhưng trong lòng Lí Tĩnh Lam vẫn cảm giác được có thể tin tưởng người này.

.

Long Ngự Thiên từ Phượng Minh điện đi ra, rốt cuộc thô phào, Thái hậu cứ không ngừng nói muốn hấn đến Lăng Thục viên nhiều một chút, quan tâm Thục phi nhiều một chút, nghe đến lỗ tai hấn cũng thấy cuống lên không hiểu luôn. Vô thức đi tới ngự hoa viên, thấy cung nữ thái giám bận rộn trong vườn, nhưng lại không thấy Lí Tĩnh Lam sau khi hạ triều đã liền tới đây sắp xếp.

“Hoàng thượng cát tường.” Tên thái giám đầu tiên nhìn thấy hấn, bỏ thứ trong tay xuống quỳ gối hành lễ, những kẻ cùng bậc cũng lần lượt quỳ.

Long Ngự Thiên phát tay, nói một câu cũng lười nói, không nhìn thấy bóng người muốn thấy, Long Ngự Thiên lưỡng lự có nên đi xem qua Nghi Lan viện hay không, dù sao hấn cũng đã mười ngày rồi không gặp Lan phi của hấn!

Đang cùng dạo với cung nữ bên người Quỳnh Ngọc Công chúa trên con đường nhỏ của ngự hoa viên, Lí Tĩnh Lam thuật lại cảnh tượng vừa chứng kiến lúc này cho nàng, cung nữ kia đột nhiên dừng thân, chỉ chỉ đằng trước, sau đó đi qua một con đường nhỏ khác.

Long Ngự Thiên dừng bước, nhìn thấy Lí Tĩnh Lam đi về phía hấn, cúi người hành lễ, “Hoàng thượng vạn phúc.”

Thấy con đường phía sau y, Long Ngự Thiên nói: “Ngươi... mới từ chỗ Nghi Lan viện trở về?”

“A?” Lí Tĩnh Lam chợt hiểu, con đường này đúng là đường chắc chắn sẽ thông đến phía sau cung, “Vâng.”

“Nàng... có khỏe không?” Long Ngự Thiên xoay người, lại quay về con đường hấn vừa mới đi.

Lí Tĩnh Lam cũng thô phào nhẹ nhõm, nếu lúc này hấn đến Nghi Lan viện, Lí Tĩnh Lam thật đúng là không biết dùng cách nào mới có thể che giấu qua được.

“Tạ Hoàng thượng nhớ đến, tỷ tỷ nàng khá tốt, nhưng trong người không khỏe, chỉ sợ không đủ sức tham gia thọ yến của Thái hậu!” Rốt cuộc cũng nghĩ ra được một lý do không dự tiệc, dù sao y cũng không thể chém mình thành hai nửa, cùng lúc xuất hiện trên bàn tiệc.

“Trong người không khỏe? Tại sao lại sinh bệnh? Gặp thái y chưa?” Long Ngự Thiên đột nhiên khấn trương xoay người lại, khiến cho Lí Tĩnh Lam đi theo phía sau thiếu chút nữa đập vào hấn.

“Dạ, chỉ là đêm qua trời mưa quên đóng cửa sổ, nhiễm lạnh mà thôi, cũng không đáng ngại lắm, thuốc lần trước thái y kê cho vẫn còn, đã uống thuốc nghỉ ngơi rồi.”

“Thật không? Vậy là tốt rồi.” Long Ngự Thiên quay người tiếp tục đi về phía ngự hoa viên.

Lí Tĩnh Lam theo sau hấn, hai mắt mờ mịt không tiêu cự dõi theo bóng lưng hấn, đáy lòng không biết đang suy nghĩ điều gì, dường như, cái nên nghĩ cái không nên nghĩ cũng đều đã nghĩ hết rồi, hiện tại tâm trí còn lại trống rỗng mà thôi.

Trải rộng bản vẽ, Lí Tĩnh Lam giải thích bố trí của thọ yến hôm nay cho Long Ngự Thiên, khoe mắt nhắm đến cung nữ bên người của Quỳnh Ngọc Công chúa đã đem rắn bỏ vào trong một cái giỏ trúc nhỏ, lén lút rời đi.

“Hoàng thượng có hài lòng với bố trí thế này không?” Lí Tĩnh Lam thu hồi bản vẽ quay đầu lại hỏi.

“Ừm? Khụ khụ.” Long Ngự Thiên xoay người đi tránh ánh mắt y, trên mặt có một bộ vẻ xấu hổ, “Cứ bố trí như vậy đi.”

“Tuân mệnh”

Lí Tĩnh Lam thấy vẻ mặt ảo não của hấn, trong lòng nghi hoặc, sờ sờ cằm cổ, nơi ấy tựa hồ còn có một hơi thở nóng, Hoàng thượng vừa rồi muốn... hôn y sao? Không phải Lan phi kia trong hậu cung, mà là y Lí Tĩnh Lam thân phận nam tử?

“Trẫm...” Rốt cuộc chịu không nổi ánh mắt thăm dò của y, Long Ngự Thiên khẽ than một tiếng giải thích: “Trẫm thật xin lỗi, vừa rồi tâm thần nhất thời mê muội đã xem ngươi như Lan phi.”

Xem ra hơi thở ấm áp kia không phải ảo giác của mình, Lí Tĩnh Lam cười khẽ, cúi đầu che đi mảnh bất an trong ánh mắt, “Thần và tỷ tỷ lớn lên giống nhau như đúc, cũng khó trách Hoàng thượng nhận lầm.”

“Không, không phải diện mạo giống nhau như đúc, mà ngay cả biểu cảm khí chất, nhất cử nhất động khi đang nói cũng giống nhau đến khác thường, thậm chí ngay cả hương thơm nhát trên người cũng giống, khiến cho trăm cứ luôn nghĩ các người có phải hay không chỉ là một người?” Không chú ý đến biến đổi trên gương mặt Lí Tĩnh Lam, Long Ngự Thiên tự cười mình, “A! Làm sao có thể là cùng một người được! Nếu là thật thì quá tốt rồi!”

“Tại sao?” Lí Tĩnh Lam không sao hiểu được ý tứ trong lời hắn.

“Đúng vậy! Tại sao? Trăm cũng không biết, có thể trăm muốn nàng cũng giống như người vậy có thể trò chuyện thoải mái với trăm, mà không phải tránh né trăm, giấu giếm trăm chuyện gì.” Long Ngự Thiên ngửa đầu đưa tay che đi con mắt, xuyên qua khe hở nhìn thấy mặt trời chói chang, “Trăm nghĩ... trăm đã yêu nàng rồi! Nàng tựa như thái dương treo trên bầu trời kia, có thể rọi sáng hắc ám trong lòng trăm, sưởi ấm tim trăm, khiến cho trăm lưu luyến, dù sẽ bị tổn thương trăm cũng không kềm được mà muốn đến gần. Mặc cho nàng lạnh nhạt bao nhiêu cũng được, tham lam cũng được, hay lợi dụng trăm cũng được, trăm nghĩ... trăm đời này cũng sẽ không dễ dàng nói buông ra nữa!” Nhớ tới một tháng trước mình đã từng tùy tiện nói sẽ tiến y xuất cung, Long Ngự Thiên vẫn cảm thấy một trận hoảng sợ, nếu hắn không quay lại tìm y, phải chăng ngày hôm sau qua sinh thần của Thái hậu rồi, sau này cũng sẽ không nhìn thấy y nữa?

Tĩnh a Tĩnh! Bất chấp nàng là người như thế nào cũng muốn giữ lại bên cạnh trăm, trăm, đời này sẽ không muốn lại buông nàng ra nữa! Khóe môi vẽ lên một đường cong đẹp đẽ, nguyên lai đây là tâm ý của trăm đối với nàng a! Ánh mặt trời xuyên qua đầu ngón tay chiếu rọi ra một hình bóng, ngoài lại mỉm cười thần nhiên, phiên muộn nhiều ngày qua của Long Ngự Thiên bị xua đi, thổi vào một luồng sáng khoái.

Lí Tĩnh Lam thân người run rẩy, trong lòng tựa như sóng gió động trời, mặc dù đã sớm hiểu tâm ý của hắn, nhưng nghe hắn nói rõ ra như vậy, đáy lòng vẫn chịu không nổi xúc động, bàn chân tựa hồ có một cơn xoáy màu đen, muốn hút y vào bóng đêm vô tận, tâm vốn kháng cự trước đây đã vì những lời này ngừng mọi vùng vẫy, cam nguyện đắm chìm như thế, cho dù linh hồn vĩnh viễn bị ràng buộc trong bóng đêm, cho dù trọn đời không cách nào đầu thai kiếp khác, cho dù... sau này có thống khổ bao nhiêu, y cũng cam tâm tình nguyện chấp nhận!

Tĩnh a! Nguyên lai sẽ làm cho người ta mất đi lý trí như vậy!

“Khụ khụ! Khụ!” Kích động và đau đớn trong đáy lòng không ngừng kềm nén, Lí Tĩnh Lam không chịu nổi muốn hít thở thật sâu, nhưng kết cuộc lại không ngừng ho thật mạnh, một ngụm máu tanh dâng lên trong họng, há miệng, máu đỏ thắm cứ như vậy phun lên trên cằm bảo tuyết trắng của Long Ngự Thiên, người, cũng mất đi ý thức.

Nguyên lai, yêu – đẹp đẽ khiến cho người ta hướng tới, rồi lại trầm trọng khiến cho người ta vô lực ngoi lên...

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Loạn

“Tĩnh Lam!” Thét một tiếng kinh hãi, Long Ngự Thiên lập tức đưa tay đỡ được thân thể ngã xuống kia, một phen ôm lấy, cùng lúc quát bọn hạ nhân sợ đến ngã người bên cạnh: “Thất thần cái gì! Còn không mau đi gọi thái y!”

Rảo bước đi hướng Ngọ Long điện, Long Ngự Thiên cau mày, một khắc trước rõ ràng còn khỏe mạnh, như thế nào nói ngất thì liền ngất đi? Lại nôn ra nhiều máu như vậy! Sợ đến mức tim hắn suýt nữa cũng ngừng đập rồi!

Một cước đá bung cửa Ngọ Long điện, bọn cung nữ thái giám đang dọn dẹp bên trong hoảng hốt, ngơ ngác nhìn Hoàng đế ôm một người trong lòng đi đến bên giường.

Phúc Thọ cũng tức khắc kinh hãi, cho đến khi thấy máu tươi trên người Long Ngự Thiên thì hoảng sợ thét lên một tiếng, gần như ngất xỉu: “Hoàng thượng! Người bị làm sao vậy Hoàng thượng! Bị thương chỗ nào?”

Đỡ người trong ngực đặt lên long sàng, Long Ngự Thiên quay lại dùng ánh mắt giết người trừng Phúc Thọ: “Mắt chó nguoi mù rồi ư! Mau gọi thái y đến cho ta!”

“Tuân mệnh” Bị Hoàng thượng rống như vậy, Phúc Thọ sợ tới mức run cầm cập, nhưng nhìn Lí Tĩnh Lam gần như không còn sức sống nằm trên giường nhẹ nhàng yên lòng, xem ra bị thương là Lí đại nhân, không phải Hoàng thượng.

Hất tay, Phúc Thọ lẳng lặng đuổi bọn người liên can ra ngoài cửa chờ, tự mình nhanh chóng chạy đi thỉnh thái y!

Long Ngự Thiên ngồi xuống bên giường, đưa tay lau đi vết máu loang trên môi y, rốt cuộc là đã nghĩ tới chuyện gì vậy? Khiến cho y dù đang hôn mê cũng vẫn nhíu mày, rồi trên mặt lại lộ ra nụ cười hạnh phúc ẩn chứa mơ hồ đau xót, rốt cuộc là ai đã khiến y... hạnh phúc như thế? Rồi lại thống khổ như thế... Đột nhiên lại rất muốn ôm y vào lòng, để y được bao bọc dưới vòng tay mình sẽ không còn thương tổn nữa, cũng rất muốn giết người, giết kẻ kia đã khiến cho y hạnh phúc rồi lại khổ đau!

Đột ngột bật dậy, Long Ngự Thiên bối rối lùi về sau vài bước, vì trong lòng có ý nghĩ ấy mà cảm thấy sợ hãi, hắn vừa nghĩ cái gì thế a? Chẳng lẽ... Hắn

cho tới tận bây giờ không phải chỉ là nhìn xuyên qua y thấy một người khác sao? Vứt bỏ suy nghĩ và con bối rối đó trong lòng, Long Ngự Thiên đến bên giường, hảo hảo nhìn xem người nằm trên giường! Y là một nam nhân! Không phải Lan phi của ngươi!

Mặc dù đã nhắc nhở mình, nhưng nhìn thấy người trên giường kia sắc mặt tái nhợt, không một chút sinh khí, đau đớn cổ xua đi trong lòng Long Ngự Thiên lại từ từ dâng lên, biết rõ y là một nam nhân, biết rõ y không phải Lan phi của mình, nhưng lại không kiềm được mà không ngừng đau lòng vì y, thậm chí muốn gắt gao giữ lấy y trong lòng, muốn lay tỉnh y, sợ y sẽ như vậy mà ngủ mê đi mãi mãi!

Trên thực tế, Long Ngự Thiên chính xác đã làm như vậy!

Đứng

Lí Tĩnh Lam yếu ớt hồi tỉnh, nương đôi mắt ưu sầu, “Hoàng...”

“Thật tốt quá! Ngươi cuối cùng cũng tỉnh dậy rồi!” Một tay ôm y vào lòng, Long Ngự Thiên thở ra một hơi thật sâu.

Lí Tĩnh Lam trừng to mắt tựa vào bờ vai hắn, nhìn thấy Phúc Thọ với thái y đứng như tượng đằng sau hắn, Hoàng thượng... ôm y? Lại xem y như Lan phi sao?

Muốn đẩy Long Ngự Thiên trên người mình, nhưng cơ thể suy yếu chỉ có thể khiến y giật nhẹ, “Hoàng thượng, buông... buông thân ra, thân không phải Lan phi.”

Cả người Long Ngự Thiên chấn động, phụt chốc đẩy y ra, lúng túng thở gấp, nhìn chăm chăm vào hai tay mình, tiếp đó xoay người, bước chân rồi tung lao ra khỏi Ngọa Long điện!

Loạn rồi loạn rồi! Tất cả loạn lên hết rồi! Biết rất rõ ràng y là một nam nhân, biết rất rõ ràng y không phải Lan phi, nhưng vẫn ôm y vào lòng, này... Rốt cuộc là làm sao đây?

Cự tuyệt lão thái y bắt mạch cho y, Lí Tĩnh Lam chống cơ thể suy yếu xuống giường, nhìn thần sắc vừa rồi của Hoàng thượng, lúc này e rằng là muốn đến Nghi Lan viện sao!

Quả nhiên không sai, vừa trở lại Nghi Lan viện, liền nghe được thanh âm hoang mang của Ngọc Hoàn: “Hoàng thượng! Người không thể vào, nương nương còn đang nghỉ ngơi!”

Từ sau cửa sổ lên vào phòng ngủ, Lí Tĩnh Lam vừa chui vào chăn, liền nghe “Rầm” một tiếng, cửa phòng bị người ta dùng sức đẩy ra.

Làm ra vẻ mặt vừa bị giật mình tỉnh giấc, Lí Tĩnh Lam dùng ánh mắt lơ đãng nhìn Long Ngự Thiên ở cửa, “Hoàng thượng? Người sao lại đến đây? Xin thứ cho thân thiếp thân thể bị bệnh không thể đứng dậy đón chào.”

Ngọc Hoàn nhìn thấy y rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm, lẳng lặng lui người ra ngoài phòng, đóng cửa.

“Không sao.” Long Ngự Thiên đến cạnh giường y, nhìn y bộ dạng yếu ớt, cũng thấy đau lòng, xoa nhẹ lên trán y, Long Ngự Thiên ôn nhu hỏi: “Sao cứ luôn không tự chăm sóc mình vậy! Đã đỡ chút nào chưa?”

“Khụ khụ, không có việc gì, chẳng qua bị nhiễm lạnh, chỉ sợ không thể tham gia thọ yến của Thái hậu.”

“Không sao đâu, Thái hậu sẽ không trách tội, nàng an tâm nghỉ ngơi đi!” Họ đã lâu không nói chuyện bình thường như thế này rồi, nhưng Long Ngự Thiên giờ đây lại chột dạ không dám nhìn thẳng vào mắt y, “Kia... Lí Tĩnh Lam hôm nay nôn ra rất nhiều máu, nàng có biết nguyên nhân là gì không?”

Long Ngự Thiên cố gắng khiến cho thanh âm của mình không run rẩy, không lộ ra nhiều tình cảm lắm, kỳ thực hắn càng muốn hỏi chính là, nàng có biết kẻ khiến cho Tĩnh Lam thống khổ rồi lại hạnh phúc là ai không?

“Nôn ra máu?” Giả vờ kiểu như rất khiếp sợ, Lí Tĩnh Lam không tin hỏi han: “Y sao rồi? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Không có việc gì, đang được thái y chăm sóc ở Ngọa Long điện, nàng nghỉ ngơi trước đi, trẫm đi xem y.”

Rời khỏi Nghi Lan viện, Long Ngự Thiên ngửa đầu nhìn trời, đáy lòng vẫn không ngừng hoảng loạn, rốt cuộc... rốt cuộc là làm sao vậy! Đối với tỷ đệ lúc này đã khiến cho tim hắn kinh hoàng không thể kiểm soát, khiến cho hắn... khiến cho hắn... khiến cho hắn ra sao? Thống khổ ôm đầu, Long Ngự Thiên không dám nghĩ tiếp nữa, cũng không thể nghĩ tiếp, đáp án... khiến cho người ta hoảng sợ...

Long Ngự Thiên đi đã lâu rồi, Lí Tĩnh Lam mới xốc chăn lên xuống giường, coi quan bảo trên người, thay trang phục hoa lệ, nhìn vàng thỏi dương ngoài cửa sổ, lặng lẽ hiểu ra lời Long Ngự Thiên đã nói, mà đáng thương thay Long Ngự Thiên cũng không biết, tỷ đệ kia khiến cho tâm hắn hỗn loạn, thực ra ngay từ đầu vốn chỉ là một người!

Lộ ra nụ cười e thẹn, Lí Tĩnh Lam đưa tay che đi con mắt, làm theo bộ dáng Long Ngự Thiên nhìn mặt trời xuyên qua kẽ ngón tay, mình mà giống như mặt trời sao?

Nụ cười bất tri bất giác càng mở rộng, ánh nắng chiếu vào trên người y, soi rõ hào quang hạnh phúc, nhưng rất sâu trong con mắt đau đớn của Ngọc Hoàn, tâm, vì thế cảm thấy đau buốt không thôi, tựa như nhìn thấy bên cạnh Lí Tĩnh Lam có một lỗ đen rất lớn, dần dần nuốt lấy hào quang trên người y,

nuốt chừng cả người y, khiến cho y mãi mãi bị giam trong bóng đêm vô tận, không cách nào thoát ra...

Thiếu gia... đã bị vây hãm rồi, không cách nào thoát ra được sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thọ Yến

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

(Tiệc mừng thọ)

Tác giả: 奶嘴魔鬼鱼

Dịch: QT

Biên tập: Gfeden/Xuân Miên)

Màn đêm bắt đầu buông xuống, nơi nơi trong hoàng cung đều được thắp đèn, khác với vẻ lạnh lẽo trước kia, hoàng cung hôm nay đặc biệt náo nhiệt, cửa trước thỉnh thoảng lại có một cỗ kiệu tiến vào, các đại thần cùng gia quyến dưới sự hướng dẫn của cung nữ tiến về phía ngự hoa viên, hôm nay là thọ thần(1) của Thái hậu, trong ngự hoa viên đang mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan, người người vui mừng.

Long Ngự Thiên ngồi trong ngự thư phòng, tay nâng một quyển sách, nhưng rất rõ ràng, tâm tư hẳn chẳng hề đặt trên đó, bởi hai mắt nhìn chăm chăm xuyên qua quyển sách, không biết đang nghĩ gì.

“Hoàng thượng, đã đến lúc rồi, người nên thay y phục đi.”

“Ừm?” Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã tuyền một màu đen, “Thay y phục đi!” Long Ngự Thiên đứng dậy đi đến Ngọa Long điện, bất chợt lại dừng cước bộ, quay đầu hướng Phúc Thọ phân phó nói: “Người đem long bào của trẫm đến đây, trẫm muốn thay y phục trong này.”

“Tuân mệnh” Thay phục y trong ngự thư phòng? Hoàng thượng chẳng lẽ trở nên lười biếng rồi, ngay cả vài bước đường cũng không muốn đi? Mặc dù trong lòng có nghi vấn, Phúc Thọ vẫn vâng lời quay về lấy y phục.

Sau khi thay y phục, Long Ngự Thiên đến Phương Minh điện đón Thái hậu, ra ngự hoa viên hiện giờ. Ngự hoa viên vốn huyên náo thoát cái đã lặng đi, mọi người quỳ xuống hô to: “Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế, Thái hậu thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Các khanh bình thân, hôm nay là thọ thần của bốn cung, không cần câu nệ những lễ tiết này, mọi người vào chỗ đi!” Thái hậu phát tay, tiên phong ngồi xuống ghế chủ tọa, Hoàng đế và Khiêm Vương phân ra ngồi hai bên trái phải, bên phải Hoàng đế lần lượt là Quỳnh Ngọc Công chúa, Thục phi, Tổ phi và mấy vị công chúa, còn bên cạnh Khiêm Vương thì một chỗ cũng chưa có nữ nhân nào tính ngồi qua.

Sau khi Thái hậu vào chỗ rồi, mọi người cũng nhao nhao đứng lên, bàn đặt gần Thái hậu là của sứ giả các quốc gia, sau đó trái phải chính là võ quan do Tàn Thừa tướng dẫn đầu.

Thái hậu nâng chén rượu lên, mọi người cùng nâng uống chén rượu thứ nhất, mở màn yến hội được bắt đầu như vậy, âm nhạc vang lên, nhóm vũ nữ lắc lắc đáng người mềm mại đáng yêu xuất hiện trước mắt mọi người, trong ngự hoa viên cảnh tượng ca múa thanh bình, nhưng mà, có mấy người chân mày không dân, tâm sự nặng nề hoàn toàn không cảm nhận được hết khung cảnh náo nhiệt này.

Long Ngự Thiên quan sát văn võ bá quan bên dưới, không thấy thân ảnh hẳn muốn nhìn thấy kia, mặc dù đã tự mình hạ chỉ muốn y ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi không cần đến dự thọ yến, nhưng không thấy được bóng dáng đó, trong lòng vẫn không nén nổi có chút cô đơn.

Khiêm Vương hoàn toàn không đếm xỉa đến những nữ tử liên tục xum xoe quanh người hắn, khóe mắt ném đến thân ảnh màu đen nọ ở dưới đài nói muốn một mình uống giải sầu, đáng ghét! Khi đến Kì Thành không phải đã đáp ứng bốn vương đòi lại màu trắng rồi sao?

“Cổ đại nhân, chúng ta muốn mời rượu Thái hậu, Cổ đại nhân có cùng đi không?”

Cổ Nguyệt một mình uống rượu giải sầu từ giữa chén rượu ngẩng đầu lên, nguyên lai là Nhâm Tướng quân ngồi cùng bàn và mấy vị phó soái, nhìn chiếc bàn đặt phía trước, nếu có thể, Cổ Nguyệt thật sự rất muốn không phải đến gần chỗ đó, Cổ Nguyệt đành nâng chén rượu, cùng mấy vị đại nhân tiến lên mời rượu.

“Cổ Nguyệt.” Thái hậu đặt chén rượu xuống, gọi Cổ Nguyệt chuẩn bị rồi đi.

“Có thần.”

“Nếu bốn cung nhớ không lầm, người hình như cùng tuổi với Hoàng thượng?”

Cổ Nguyệt hơi sững người, không biết Thái hậu hỏi có ý gì, nhưng vẫn rất cung kính đáp: “Thưa phải.”

Mà Khiêm Vương ở bên cạnh Thái hậu, sắc mặt lại đột nhiên trầm xuống, tay cầm chén rượu chặt thêm vài phần, suy nghĩ trong lòng rất không hay.

“Người lớn lên trong cung từ nhỏ, mặc dù không phải là hoàng tử, nhưng bốn cung sớm đã không đối đãi với người như người ngoài, người cũng đã đến tuổi kết hôn rồi, có ý trung nhân chưa?” Thái hậu một bộ dáng điệu mẹ hiền, khiến cho Cổ Nguyệt càng không hiểu tại sao Thái hậu từ trước đến nay chưa hề chú ý đến hân lại bất thành linh hỏi như vậy.

Cổ Nguyệt cúi đầu, cả người bị hai con mắt của Khiêm Vương ngắm chặt mà không ngừng run rẩy, Hoàng thượng cũng ở một bên chờ câu trả lời của hân, “Hỏi Thái hậu, có...” Vốn định đáp là chưa, nhưng không hiểu sao, ra tới miệng lại thành có.

“A? Ha ha, là thiên kim nhà ai?” Thái hậu cười tươi như hoa, đưa mắt đảo qua mấy vị công chúa đang thất vọng.

Khiêm Vương cũng cười, nhưng cười cực kỳ lạnh lẽo, hay lắm, hân dám đáp có! Vậy để bốn vương nghe xem nữ tử trong lòng người là ai đi!

“Trẫm như thế nào lại chưa từng nghe người nhắc qua?” Long Ngự Thiên tạm gác suy nghĩ về tỷ đệ kia, rất hứng thú hỏi hân.

Đầu Cổ nguyệt cúi xuống thấp hơn, đối diện với ánh mắt nhiệt tình đó khiến hân muốn chạy trốn, mà tâm những nữ tử bên cạnh hân lại bị hân làm cho ân ân đau, “Cổ Nguyệt hiện tại chưa nghĩ tới chuyện thành gia thất, cho nên vẫn chưa muốn nói.”

“Như vậy sao được? Cô nương ta chờ không được đâu! Hay là Cổ Nguyệt yêu thích nhân gia, rồi lại ngại mở miệng?” Thái hậu trêu đùa, nhìn nhìn lại mấy vị công chúa hỏi: “Hay là mấy vị công chúa đang ngại kia?”

“Thái hậu nói oan Cổ Nguyệt rồi, Cổ Nguyệt sao có thể xứng với mấy vị công chúa.”

“Thật không? Nhưng bốn cung thấy mấy vị công chúa trong lòng đều rất ngưỡng mộ người.” Nói đến dung mạo của Cổ Nguyệt thì quả thực rất dễ khiến cho nữ tử ái mộ hân, hơn nữa tính tình điềm tĩnh, cũng khó trách mấy vị công chúa lại vừa ý hân.

“Mẫu hậu...” Mấy vị công chúa then thùng gọi một tiếng, ánh mắt lại không kềm nổi liếc về phía Cổ Nguyệt, hy vọng có thể từ trong miệng hân nghe được tên mình.

Cổ Nguyệt bối rối, xem ra hân hôm nay thế nào cũng không thể không khai ra một nữ tử, mà tên nữ tử này... Ngọc Hoàn sao? Rồi lại không thể, nàng chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, e rằng sau này mấy vị công chúa sẽ cho nàng ném đủ tận cùng đau khổ, mình với Lan phi cũng không đủ sức che chở nàng mãi, “Hỏi Thái hậu,” ánh mắt trần trụi lướt qua mấy vị công chúa, cuối cùng dừng lại trên người an phận nhất, “Là trưởng công chúa.”

Trưởng công chúa cùng tuổi với hân, với Khiêm Vương đều là do Thái hậu sinh ra, trước kia từng đính hôn với Trang Nguyên đầu khóa, nhưng chưa kịp thành thân, Trang Nguyên kia lại gặp phải cường đạo mà chết trên đường hồi hương, trưởng công chúa coi trọng lễ tiết liền lập lời thề không hạ giá, vì vị hôn phu mà thủ tiết, nếu chọn nàng, có lẽ sẽ bị cự tuyệt! Mấy vị công chúa cũng không dám gây sự với nàng, mà Khiêm Vương có âm hiểm hơn nữa, cũng sẽ không xuống tay với muội muội ruột của mình.

“Dục Nhi, con nói sao?” Thái hậu cũng hết sức mừng rỡ, chung quy có người làm người mẹ nào lại không thương con gái mình? Thấy nàng vì một kẻ đã chết chưa kịp thành thân mà ở góa, lẽ nào không cảm thấy xót thương?

Trưởng công chúa đứng dậy hành lễ với Thái hậu, “Toàn bộ mọi thứ tùy mẫu hậu định đoạt.”

Thật là ngoài ý muốn của mọi người, Khiêm Vương vốn thờ phào nhẹ nhõm nháy mắt đã đưa cái nhìn chăm chú lên người trưởng công chúa, mà trưởng công chúa cũng tặng lại hân một ánh mắt mờ mịt khó đoán.

“Ý tứ của Hoàng nhi ra sao?” Thái hậu hỏi Long Ngự Thiên đang sững sờ ở bên cạnh.

Long Ngự Thiên nhìn thoáng qua Cổ Nguyệt, trong lòng kinh ngạc, hân không cho rằng Cổ Nguyệt và trưởng công chúa từng có lúc gặp nhau, “Nguyệt, người thật sự yêu trưởng công chúa sao? Trẫm cũng không muốn giao muội muội của mình cho người để chịu lạnh nhạt.”

Cổ nguyệt hiện tại đã lâm vào thế cười trên lưng cọp, vốn tưởng rằng sẽ bị cự tuyệt, không ngờ trưởng công chúa lại đồng ý, Cổ Nguyệt trong lòng cười khổ, “Phải.”

“Ha ha, hôm nay thực đúng là chuyện hi liên tục a!” Thái hậu thoải mái cười to, phát tay khiến các chứng thần yên tĩnh lại, “Hôm nay là thọ thần của bốn cung, khiến cho bốn cung thâm cảm vui vẻ, nhân cơ hội có tất cả mọi người, bốn cung muốn tuyên bố vài chuyện hi, để mọi người chung vui cùng bốn cung.”

Thái hậu dặt tay Thực phi và nữ tử nọ bên cạnh Khiêm Vương, để các nàng đứng bên cạnh mình, “Vị này hân là mọi người đều biết? Thực phi nương nương, hiện đã có thai hai tháng, không lâu sẽ sinh hạ hoàng tử cho Thánh Long quốc chúng ta. Mà vị này chính là công chúa Hách Cẩm Hoàng triều, không lâu nữa sẽ gả cho Khiêm Vương, trở thành con dâu của bốn cung, chúng tôi Thánh Long quốc và Hách Cẩm Hoàng triều chung sống hòa bình, cùng xây dựng hòa bình.”

Mọi người đều quý gởi, hô to: “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Thái hậu, chúc mừng Khiêm Vương.”

“Ngoài ra,” Thái hậu lại cầm tay trưởng công chúa và Cổ Nguyệt kéo đến bên cạnh, “Bổn cung vừa ban hôn cho trưởng công chúa và Cổ đại nhân, ngày thành hôn định là nửa tháng sau, cùng ngày thành hôn của Khiêm Vương.”

Cùng ngày thành hôn? Cổ Nguyệt phất chốc ngừng đầu, vừa vận bắp bắp ánh mắt lạnh như băng của Khiêm Vương, và vị nữ tử e thẹn sắp trở thành Vương phi của hắn, Cổ Nguyệt không chịu nổi cố gắng đứng thẳng lưng, trên mặt cũng nở một nụ cười, “Thần tạ quá hậu ái của Hoàng thượng và Thái hậu, ngày sau nhất định hảo hảo đối đãi trưởng công chúa.”

“Xoàng!” Chén rượu trong tay Khiêm Vương theo tiếng vỡ nát, “Mẫu hậu, nhi thần chợt cảm thấy không khỏe, xin rời tiệc trước, mong mẫu hậu thứ tội.” Bỏ lại câu nói này, Khiêm Vương cũng không để mắt đến biểu tình đầy sùng sốt của mọi người, quay lưng rời đi, mà trưởng công chúa nhìn bóng lưng hắn, trong mắt hiện lên một tia tinh quang.

Khiêm Vương rời đi chỉ là sự kiện nhỏ nhỏ, rất nhanh, mọi người liền ngầy ngất trong mỹ tửu giai hào, oanh thanh điểm vũ(2), chỉ là có người cùng bàn với Thái hậu này, trầm mặc nhìn cảnh tượng hòa thuận vui vẻ đó, cá nhân trong lòng vô văn tâm tư.

Thọ yến cho đến tận khuya mới tàn tiệc, mà mọi người còn chưa lấy lại tinh thần từ trong cơn vui mừng cũng không chú ý đến, người bên cạnh đó, cứ như vậy đã len lút biến mất trong hoàng cung to lớn này...

Huyền não tan rã rồi, hoàng cung lại khôi phục sự yên tĩnh khi xưa, Long Ngự Thiên sau khi tắm rửa sơ qua đã một mình đến Nghi Lan viện, không kinh động bất cứ ai, đến bên giường người đang ngon giấc đã hoàn toàn chiếm lấy tâm hắn, cởi áo, đắp chăn.

Lí Tĩnh Lam sớm đã ngủ say cảm thấy bên người có động, chậm rãi mở đôi mắt nặng nề, chưa kịp thấy rõ gì, eo lưng liền bị một cánh tay ôm chặt, cùng lúc, bên tai truyền đến hơi thở ấm áp, cùng thanh âm quen thuộc kia: “Tĩnh, vì trẫm sinh một hoàng tử đi!”

==

(1) Thọ thần: sinh nhật, nhưng với Thái hậu thì không thể dùng từ ‘sinh nhật’ được

(2) Mỹ tửu giai hào, oanh thanh điểm vũ: rượu ngon, cao lương mỹ vị, tiếng hát thánh thót, điệu múa diễm lệ

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Phá Toái

Hoàng thượng!” Phất chốc từ trong cơn mơ bừng tỉnh, Lí Tĩnh Lam ra sức giẫy giụa, “Buông ra!”

Nếu có thể sử dụng võ công, y nhất định có thể trong nháy mắt đẩy hắn xuống giường, nhưng hết lần này đến lần khác, y không thể!

“Tĩnh, trẫm muốn nâng.” Long Ngự Thiên ôm chặt cơ thể vận vẹo của y, hôn nhẹ lên vành tai y, “Nàng xô lỗi tai rồi, là vì trẫm sao?”

“Không được! Người thả thần ra đi!” Lí Tĩnh Lam cố gắng đẩy Long Ngự Thiên bên người, tránh né nụ hôn của hắn, trong lòng cảm thấy kinh hoàng và tuyệt vọng, “Người... buông ra...”

Nghe được thanh âm của y có điều kì lạ, Long Ngự Thiên ngừng động tác, từ cổ y ngừng đầu lên, “Sao lại khóc? Chẳng lẽ đụng chạm của trẫm khiến nàng cảm thấy khó chịu như thế sao?”

“Đúng!” Lí Tĩnh Lam nhìn thẳng vào cặp mắt thống khổ kia, nhẫn tâm đáp: “Thần không muốn người dùng thân thể đã chạm qua người khác chạm vào thân! Xin người... buông ra đi!”

“Nàng ghét bỏ ta?” Con ngươi của Long Ngự Thiên co rút lại, đau đớn tức khắc bị phần nộ thay thế, “Nàng mà cũng ghét bỏ ta!”

Đúng là tâm đã bị tổn thương rồi, Long Ngự Thiên thế nhưng không còn xưng là trẫm nữa, điểm tay lên huyệt đạo trên người Lí Tĩnh Lam, trở mình đè lên người y, cắn vào môi y, trong miệng còn lẫn lộn từng lời nói mơ hồ: “Người khắp thiên hạ... đều... có thể ghét bỏ ta, duy chỉ mình... nàng là không được!”

Không ngờ Hoàng thượng lại biết võ công, Lí Tĩnh Lam chỉ có thể bất động nằm đó, cảm nhận đau đớn truyền đến từ trên môi, nếm mùi máu tươi mặn mặn kia trong miệng, nhưng trong lòng lại không hề cảm thấy khổ sở, trái lại có thứ dũng khí buông xuôi rốt cuộc cũng đã được giải thoát, tuyệt vọng nhắm mắt, để mặc lệ không ngừng tuôn rơi.

Vốn đang muốn hảo hảo cùng hắn chung sống vài ngày, dựng nên một ít hồi ức tốt đẹp cho hai người, giờ đây xem ra đã không thể nào rồi, trong đầu hiện lên hình ảnh trong cung mấy tháng nay, dường như ngoại trừ mấy ngày mới gặp nhau này, bọn họ cũng chưa từng chung sống hòa bình qua như thế,

lúc nào cũng cẩn trọng tránh né, rồi lại tổn thương nhau, mà trong đó, phần lớn nguyên nhân đều là mình, bởi vì mình là thân nam nhi, không có khả năng đáp trả tình cảm của hân, rồi lại cố tình...

Đau đớn dần dần từ môi chuyển qua cổ, Long Ngự Thiên tựa hồ đã mất đi lý trí, môi răng lướt đến nơi nào, cũng đều thắm ra một tia tơ máu, gần như muốn đem người trong ngực cắn nuốt vào bụng mới vừa lòng. Lí Tĩnh Lam cau mày chịu đựng, nhưng theo đôi môi hân càng ngày càng đi xuống, lệ cũng càng chảy càng nhiều, tâm, cũng càng ngày càng nặng, rốt cuộc đã rơi xuống bóng tối khôn cùng.

Long Ngự Thiên cũng không ngẩng đầu mà xé rách y phục trên người y, cắn nát lên ***g ngực một mảng tuyết trắng nhưng bằng phẳng kia, bằng phẳng? Không tin nổi ngẩng đầu, mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực người dưới thân, lắc lắc đầu, chẳng lẽ vì hân có ý nghĩ không đúng đắn với Tĩnh Lam mà nảy sinh ảo giác sao? Không, bộ ngực này vẫn phẳng, không giống như bình thường khi mình chạm đến.

“Xoẹt” một tiếng xé nát quần người dưới thân, Long Ngự Thiên sắc mặt tái nhợt từ trên giường ngã ngồi xuống trên mặt đất. Nam nhân! Cơ thể nam nhân giống của mình cứ như vậy rõ ràng nằm ngang trước mắt mình.

“Tĩnh... Tĩnh Lam...” Long Ngự Thiên gương gao nhếch khóe môi, khó khăn đưa ánh nhìn từ giữa hai chân Lí Tĩnh Lam dời đến trên gương mặt y đang nhắm chặt hai mắt, “Người... người đang đùa trẫm phải không? Thực ra người không phải Lan phi, người... người chắc chắn là đang cùng tỷ tỷ người đùa giỡn trẫm!” Lời cuối, thanh âm đứt quãng run run bất thành linh biến thành tiếng quát lớn, “Người mau gọi Lan phi ra đây! Trẫm không trách tội các người! Người mau bảo nàng ra đây đi!”

Lí Tĩnh Lam mở mắt, không dám nhìn vào khuôn mặt méo mó của hân, nhớ tới bản thân, cơ thể đã có thể cử động lại được rồi, “Hoàng thượng... Thực xin lỗi, kỳ thực... Từ đầu đến cuối đều là thần...”

“Không được nói! Không được nói!” Long Ngự Thiên đột nhiên lao đến bên giường, chộp lấy hai vai y lắc mạnh, “Trẫm cầu xin người, không được lại đùa giỡn trẫm nữa được không? Trả Lan phi của trẫm lại cho trẫm, trẫm cầu xin người...”

Lí Tĩnh Lam lần nữa nhắm mắt lại, về mặt và lời cầu xin của Long Ngự Thiên tựa hồ đã xé rách tim y, đau đến gần như không thể thở.

Bất chợt, hai tay Long Ngự Thiên phủ lên cổ y, đột nhiên siết chặt, nghiêng rằng nói từng từ từng chữ: “Mau, nói, Lan, phi, của, trẫm, ở, đâu?”

“Khụ khụ,” Lí Tĩnh Lam không mở mắt, trầm nghĩ, nếu như vậy chết trong tay hân cũng không hẳn là không hay, “Hoàng thượng... kỳ thực đã... biết, lại... hà tất phải tự dối...” dối mình.

Sức mạnh trên tay lại mạnh hơn vài phần, khiến cho hai chữ cuối cùng của y nghẹn lại trong họng, Long Ngự Thiên đỏ mắt, gần như điên cuồng quát, “Trẫm không biết! Trẫm không biết gì hết! Cũng không muốn biết!” Hân biết... hân nên biết cái gì?

Có thứ gì đó rơi từ tách lên cơ thể trần trụi của Lí Tĩnh Lam, nóng, rất nóng rất nóng, nóng đến giống như muốn đem cả người y đi thiêu đốt, nóng đến tim của y chết lặng quay quắt, không còn bất cứ cảm giác nào, hân... khóc sao? Vì có gì lại khóc? Hân không nên khóc, hân phải tức giận, giận đến thẳng tay bóp chết y mới đúng, nhưng, tại sao tay trên cổ lại dần dần buông lỏng ra?

Vì buồng phổi thiếu không khí khiến cho Lí Tĩnh Lam chịu không nổi há miệng thở dốc, một ngụm máu theo đó phun ra, trợn mắt, nhìn mảng màu đỏ bầm vương mắt đó, không khỏi cười khẩy, hôm nay nhất định không phải là một ngày bình yên, trong một ngày khiến cho y hai lần thổ huyết.

Long Ngự Thiên rời khỏi bên giường, như một cái xác không hồn từng bước một chậm chậm lùi về sau, trên gương mặt dờ dẫn không biểu lộ bất cứ điều gì, chỉ có lệ không ngừng trào ra khóe mắt, tầm nhìn mờ mịt, khiến cho hân không thấy rõ gì cả.

Lí Tĩnh Lam cứ như vậy lẳng lặng nhìn hân, trong lòng đã không còn cảm giác nào, nhưng lệ cũng không ngừng rơi, mơ hồ nhìn bóng người kia từ từ rời khỏi cửa, biến mất trong mắt...

Trong Nghi Lan viện truyền ra một tiếng thét tê tâm liệt phế, kinh động đến toàn bộ người trong hậu cung đang say ngủ và không ngủ, tiếng thét kia như đã thủ bị thương, khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi, khiến cho người ta cảm thấy... đau lòng!

Khi Ngọc Hoàn khoác y phục chạy đến thính phòng, liền chứng kiến Long Ngự Thiên dường như đã phát điên đang hỗn loạn, chương phong đến đâu, bàn ghế đồ sứ đều rớt lên vỡ nát, không đến nửa khắc, Nghi Lan viện lộng lẫy đã trở thành đồng hoang tàn, tiếp đó, Long Ngự Thiên lại giống như kiệt sức, bèn ngất ngẫn xuống đất.

Ngọc Hoàn thét lên một tiếng kinh hãi chạy qua, nhìn thấy Long Ngự Thiên khóe môi dính máu đang mấp máy, ghé vào nghe thử, chính là – Nam nhân...

Nhưn người ngồi bệt trên đất, Ngọc Hoàn biết, chuyện đã bại lộ, thiếu gia! Thiếu gia sao rồi?

Đứng dậy định chạy đến phòng ngủ, nhưng cơ thể đột nhiên bị người ta giữ lại, quay đầu, chính là Thái hậu đã dẫn theo cấm vệ quân xuất hiện ở cổng, kết thúc rồi, toàn bộ đều đã kết thúc cả rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tội

Gió mát mùa hạ nhẹ thổi, nhưng khiến cho người cảm thấy một cơn giá lạnh, người trong Nghi Lan viện với Lí Tĩnh Lam đi đầu, quỳ rạp khắp chốn, những cung nữ thái giám đó kinh hãi khiếp đảm dập đầu, cố gắng đè nén cơ thể của mình đang run rẩy, sợ rằng sẽ gây ra tiếng động, không hiểu tại sao Lan phi nương nương thường ngày mình hầu hạ lại đột nhiên biến thành một nam nhân cơ chứ?

Lí Tĩnh Lam đỡ đầu quỳ ở đó, cả người giống như bị khoét rỗng, không biểu lộ gì, nếu không phải nhờ đôi mắt chớp nhanh kia, sẽ khiến cho người ta lầm tưởng rằng y đã chết rồi.

Thái hậu cả người phẫn nộ ngồi ở trước mặt, vây quanh bên cạnh là Thục phi về xem trò vui, Tổ phi về mặt lo âu, Quỳnh Ngọc Công chúa như đang có điều suy nghĩ, Khiêm Vương mặt không chút thay đổi, và bọn cung nữ thái giám không dám thở mạnh, nhưng, mỗi người bọn họ đều không phải người mình muốn nhìn thấy, Hoàng thượng đâu? Hoàng thượng đi đâu rồi?

“Thái hậu.” Phúc Thọ từ đằng xa chậm chậm chạy lại, theo sau là thái y, “Thái y nói Hoàng thượng bị tức giận đã kích tâm lý, lại loạn dùng nội lực, dẫn đến huyết khí nhất thời không thuận, đã bất tỉnh mà thôi.”

“Đã bất tỉnh mà thôi?” Thái Hậu lạc giọng la lên, giọng tay thường cho Phúc Thọ một cái tát, “Cái gì mà bảo là đã bất tỉnh mà thôi? Người đồ cầu nô tài! Là chăm sóc Hoàng thượng thế nào? Nếu Hoàng thượng có chuyện gì, người có mấy cái đầu cũng không đủ cho bốn cung chém!”

“Thái hậu thứ tội, lão nô... lão nô cũng không biết Lan phi này...” Nhìn thấy sát ý trong mắt Thái hậu ngày càng ngày càng đậm, Phúc Thọ tự động ngừng âm thanh, hoảng hốt quỳ xuống, ra chuyện lớn như vậy, cái đầu này thật đúng là không biết có thể bảo trụ được hay không, trong lòng không kềm được nảy sinh hận ý với Lí Tĩnh Lam.

Tức giận đã kích tâm lý ngất xỉu sao? Lí Tĩnh Lam vẫn ngây ra, nhưng trong lòng cười nhạo, vì y kẻ tội nhân này, y phải đau đớn khổ sở dần vật chính mình như thế nào đây?

Thái hậu ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Lí Tĩnh Lam, hận không thể đem y hủy sạch xương cốt, triều đình có một kẻ nam phi, mà lại lâu đến mấy tháng cũng không một ai phát hiện, đây là sỉ nhục bực nào!

“Người đâu! Đem Hộ bộ thị lang Lí Vệ Đình một nhà Lí thị, kể cả nha hoàn nô bộc Lí gia từ trên xuống dưới, cùng nhốt vào thiên lao! Ba ngày sau vẫn trảm ở ngo môn!”

“Tuân mệnh!” Phó lĩnh cấm vệ quân bên cạnh lĩnh mệnh, vung tay dẫn theo một đội nhân mã rời khỏi Nghi Lan viện.

Lí Tĩnh Lam đang chờ người rút cuộc có phản ứng, chuyện đột nhiên phát sinh quá mức, y ngay cả đường lui cũng chưa kịp an bài cho phụ mẫu, nên làm gì bây giờ? Trốn sao? Chớ nói lúc này có nhiều cấm vệ quân như vậy, cho dù có khả năng trốn được ra ngoài thì y liệu có thể cứu được bao nhiêu người đây? Những cung nữ thái giám vô tội đó lại nên làm sao bây giờ? Lần đầu tiên trong đời, Lí Tĩnh Lam cảm thấy tuyệt vọng và bất lực sâu sắc, quyết định nhất thời bốc đồng của y, kết cuộc đã liên lụy đến bao nhiêu người?

Ngay khi mọi việc không một chút manh mối nào, lại nghe được Thái hậu lên tiếng: “Người đâu! Chuẩn bị trượng hình, đem tên tội nhân phạm tội khi quân phạm thượng này, loạn côn đánh đến chết cho bốn cung!”

Lời nói âm hiểm độc ác của Thái hậu khiến cho mọi người cảm thấy kinh hãi, nhưng cũng không dám không nghe, cấp tốc đưa hình cụ đến, thi hành đưa Lí Tĩnh Lam người không chút phản kháng nào đến ghế dài, bảy tám con gậy lần lượt quất lên người y, mỗi một con đều thấm ra một đạo vết đỏ, xuyên qua bạch y trên người, chầm vào mắt Ngọc Hoàn.

“Thiếu gia!” Không hề báo trước, Ngọc Hoàn kêu lên thảm thiết lao về phía cơ thể y, chống đỡ cho người đã đau đớn đến mê man kia mỗi một cơn.

“Cút ngay.” Lí Tĩnh Lam gần như đã mất đi ý thức vung tay đẩy nàng ra, đẩy thế nào cũng không động, chỉ có thể dùng giọng nói khàn khàn quát nàng: “Ta bảo ngươi cút đi ngươi không nghe sao!”

“Không được...” Cơ thể Ngọc Hoàn cơ bản không chịu được mấy cơn liên tiếp, nhưng vẫn ôm cứng y không chịu buông.

Người chấp hành thấy đôi chủ tớ này toàn thân đã đầy máu, cũng không nhẫn tâm đánh tiếp, nhưng tiếng nói lạnh lùng của Thái hậu lại vang lên ở bên tai: “Đánh! Đánh thật mạnh cho ta! Ai dám nương tay, giết không tha!”

“Chạm đã!”

“Dừng tay.”

Hai thanh âm một nhanh một chậm đồng thời vang lên, người chấp hành vội thu hồi gậy đánh, mọi người nhìn thấy hai người vừa lên tiếng, nhanh chính là Quỳnh Ngọc Công chúa, tuy rằng nàng chưa kịp nghĩ ra được lý do nào, nhưng không thể mặc cho người ta đánh tiếp như vậy; mà chậm còn lại chính là Khiêm Vương.

Thái hậu liếc Quỳnh Ngọc Công chúa một cái, nghĩ rằng nàng là người từ bi, không đành lòng nhìn cảnh đầm máu như vậy, tiếp đó lạnh lùng chuyển

hướng về phía Khiêm Vương, hỏi: “Ngự Nhi, chẳng lẽ con muốn bốn cung tha cho tội nhân này sao?”

Khiêm Vương tiến lên, không hề sợ hãi con giận của Thái hậu, “Hồi Thái hậu, nhi thần không phải muốn cầu xin cho tội nhân này, nếu đem tội nhân này loạn côn đánh chết thực là khó giải được mối hận trong lòng Hoàng thượng và mẫu hậu, cho nên nhi thần nghĩ, cần phải để cho tội nhân này trước là nhìn thấy phụ mẫu của mình vì mình mà bị chém đầu, sau đó lại dùng lăng trì xử tử, mới có thể rửa sạch nỗi nhục của triều đình!”

Lời của Khiêm Vương khiến cho mọi người không nhìn được lại phát run, giống như rơi vào giữa hầm băng vạn năm, không hổ là mẫu tử, độc ác như nhau làm cho người ta sợ hãi.

Thái hậu trên mặt lộ ra một nụ cười, lại khiến cho người ta càng thêm kinh hoàng, “Liên theo lời Khiêm Vương, trước đem tội nhân này nhốt vào thiên lao, bốn ngày sau lăng trì xử tử, đem toàn bộ người liên qua đến Nghi Lan viện móc hai mắt, cắt lưỡi, ném ra ngoài thành, vĩnh viễn không được hồi kinh!”

“Mẫu hậu, nhi thần còn một ý kiến.”

“Nói!”

“Nghi thần nghĩ, không bằng đem tội nhân phạm tội khi quân này diễu hành bốn ngày, thể hiện uy nghiêm của triều đình ta.”

Thái hậu xoa tay, đứng dậy, “Việc này liền toàn bộ giao cho con xử lý, bốn cung một rồi.”

“Nhi thần cung tiễn Thái hậu.”

Theo Thái hậu rời đi, người trong Nghi Lan viện cũng tản dần, chỉ còn lại Khiêm Vương và một ít cấm vệ quân, nhìn một đám hạ nhân đang khóc lóc hoặc bị dọa đến ngất xỉu, Khiêm Vương phát tay nói: “Đem những người này đánh gãy tay chân ném ra ngoài thành, còn mắt và lưỡi, giữ đi! Nhưng, đừng để bốn vương lại nhìn thấy các người trong thành nữa, hiểu chưa?”

Một đám nô tài dập đầu tạ ơn, cuống quýt bảo tuân mệnh, Khiêm Vương bực bội phát tay để bọn họ lui xuống, thật là, ở cùng chỗ với kẻ kia trong một thời gian dài, ngay cả lòng dạ cũng đã thay đổi mềm đi.

Đã một cước vào Lí Tĩnh Lam đã bất tỉnh, Khiêm Vương lại phân phó nói: “Đưa hấn và cung nữ này giải vào thiên lao, sáng sớm ngày mai kéo đi diễu hành!” Sau đó liền không quay đầu mà rời Nghi Lan viện, không chút ngờ rằng ở ngoài Nghi Lan viện lại gặp Quỳnh Ngọc Công chúa, không đợi nàng mở miệng, Khiêm Vương nói thẳng: “Thế sự vô thường, thời điểm diễu hành ngày mai có chuyện gì bốn vương cũng vô phương dự đoán.”

Quỳnh Ngọc Công chúa dõi theo bóng dáng hấn, hiểu rõ hàm ý trong lời nói hấn, lặng lẽ nói câu tạ ơn, Quỳnh Ngọc Công chúa xoay người rời đi, chuẩn bị chuyện cần làm cho ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Du Nhai

Bầu trời tờ mờ sáng, Bạch Liên một đêm nghiên cứu thuốc thang đuổi thẳng cái lưng mồi, ngáp một cái rất không tao nhã, bắt đầu dọn đồ thành quả trên bàn, định bụng rửa mặt đi ngủ, chợt nghe ngoài cửa sổ truyền đến một tràng tiếng ồn, Bạch Liên tò mò mở cửa, thò đầu ra, chuyện gì a? Làm cho người ta mới sáng sớm đã huyền não như vậy.

Chỉ thấy hướng tây có một đội nhân mã đang chậm rãi tiến đến, thấp thoáng còn thấy một cũi tù.

“Nguyên lai là đem tội nhân đi diễu hành a! Aha-” Lại ngáp một cái, Bạch Liên lầm bầm oán trách: “Thật là, Hoàng thượng thật đúng là vô vị, mới sáng tinh mơ đã dẫn người ta đi diễu hành, đây còn không phải là quấy nhiễu giấc mộng đẹp của người khác sao?”

“Bộ ít người ngủ lúc sáng sớm lắm hả?”

Trên đầu bỗng truyền đến một thanh âm lạnh lùng, Bạch Liên nheo mắt vui vẻ ngửa đầu nhìn lên, Hàn Phong một khuôn mặt cau có ngồi ở trên gò mái hiên, “Tiểu Hàn Hàn, huynh nhớ ta không? Hiếm khi thấy huynh chủ động tới tìm ta a! Có muốn xuống đây theo ta đi ngủ chung không?”

“Bạch Liên! Ta cảnh cáo ngươi, ta là Nhị sư huynh của ngươi, ngươi tỏ ra có chút phép tắc cho ta! Bằng không ta bảo sư phụ trực xuất ngươi ra khỏi sư môn!” Hàn Phong sắc mặt đỏ rực, lại nghĩ tới y một đêm say rượu kia, đứng dậy định rời đi, tự mình không có việc gì lại chạy tới nhìn y làm chi cơ chứ? Không phải là nghe nói trong phòng y có một nữ tử sao? Cần gì phải lưu tâm?

Tay đột nhiên bị người ta kéo lại, quay đầu nhìn thấy Bạch Liên kia đang cười tươi như hoa, phút chốc rút cuộc cảm thấy mắt long lanh, nụ cười thể này, nếu chỉ cho một mình mình nhìn thấy thì thật là tốt a! Thực muốn móc hết mắt của người khác luôn!

“Buổi sáng đẹp như vậy nếu đi ngủ thì thật là đáng tiếc, không bằng chúng ta đi tản bộ đi?”

“Ai muốn đi tản bộ với người? Ta còn rất nhiều chuyện gấp mà!” Hàn Phong không được tự nhiên, cố gắng giãy thoát khỏi tay y, bọn họ từ lúc nào lại trở thành thế này đây? Đều là tại mình đêm đó nói những lời không nên nói!

Bạch Liên không thèm quan tâm đến kháng nghị của hắn, thẳng tay ôm lấy eo lưng hắn bay xuống nóc nhà, “Chúng ta ăn điểm tâm trước đi! Ta cũng đói bụng lắm rồi!”

“Các người là ai! Muốn làm gì?” Cẩm vệ quân dẫn đầu rút bội kiếm ra, vây xung quanh bọn họ.

Thầm kêu một tiếng không xong, bởi vì không nhìn tình hình, lại rơi ngay trước đội ngũ đang diễu hành, chặn bàn tay đang hoạt động của Hàn Phong. Bạch Liên lôi hắn đi tới ven đường, “Không có gì không có gì, chúng ta chỉ là người đi đường mà thôi, các người đi tiếp đi.”

Phó lĩnh cẩm vệ quân nhìn khuôn mặt tươi cười của Bạch Liên thì thoáng sững sốt, thậm chí có chút đỏ mặt, thu hồi bội kiếm vung tay lên, “Tiếp tục đi!”

Nhìn thấy người bên cạnh vẫn như cũ vẻ mặt cười quá mức sáng lạn, Hàn Phong nghiêng răng, “Đám súc sinh đó!” Dám chảy nước miếng với Bạch Liên.

Ăn qua điểm tâm, Hàn Phong vẫn bày ra một khuôn mặt lạnh để mặc Bạch Liên lôi kéo hắn tới lui trong thành, thỉnh thoảng lại ném trả những mắt khác thường bắn tới người bên cạnh, bọn họ sợ tới mức xung quanh trong vòng một thước không ai dám tới gần!

“Đây không phải là đội diễu hành chúng ta mới gặp sao? Sao lại đánh nhau rồi? Hình như có người muốn cướp tù!”

Lúc này thái dương đã lên cao, Hàn Phong theo ánh mắt của Bạch Liên nhìn lại, bất thành linh vùng ra khỏi tay y lao vào giữa vòng chiến trường. Thật sự là quá tốt, hắn nhất định phải độc mù hết mắt chó của cả đám người kia!

“Hàn Phong!” Bạch Liên kinh hãi, vội vàng đuổi theo, đây là người của triều đình, hắn sao lại có thể làm càn? “Không được đa thương người!”

Chớp mắt Bạch Liên đã đến bên cạnh Hàn Phong, nắm lấy tay sắp phóng độc của hắn, trên mặt có chút tức giận, còn chưa kịp nói gì, một cây đao đã bổ tới đôi tay nắm chặt của bọn họ, Bạch Liên vội vàng lách người tránh thoát, vung tay áo, một quả ngân châm trong tay, đâm về phía cổ tay hắc y nhân.

“Này! Người đang làm gì đó? Chủ tử chỉ bảo có thể giết tội nhân này, người đừng tới người không liên quan làm chi?”

Bạch Liên theo thanh âm nhìn lại, vây chặt quanh cũi tù là một đội lớn quan binh và hắc y nhân đang chiến đấu, rõ ràng quan binh đang từ từ rơi vào thế hạ phong, mà người trong cũi tù đó toàn thân đầm máu đầu tóc rối bù cũng không giật mình cảm thấy gì, vẫn y nguyên như cũ không nhúc nhích lui ở trong góc.

Bạch Liên bỗng chốc tay chân lạnh toát, tuy không thấy rõ diện mạo của người đó, nhưng y vẫn có thể nhận ra, đây chính là tiểu sư đệ của y – Lí Tĩnh Lam!

Chợt thấy hắc y nhân đột phá được một đường, gươm đao đâm về phía người trong cũi tù, Bạch Liên vội vàng ném ngân châm trong tay, đánh rơi đao của người nọ, quay đầu hướng tới Hàn Phong vẫn đang vương mắc với phó lĩnh cẩm vệ quân quát: “Hàn Phong! Mau cứu người trong cũi tù! Đó là Tĩnh Lam!”

Hàn Phong thân người chợt nhoáng lên, né qua một đao của phó lĩnh cẩm vệ quân, phi thân lên cũi tù, quả nhiên, sao lại thành ra thế này? Không có thời gian suy nghĩ, Hàn Phong tránh đao kiếm, từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ rỗng rỗng xung quanh, nháy mắt, người vây quanh cũi tù toàn thân co giật, miệng sùi bọt mép đồng loạt ngã xuống.

Bạch Liên phóng tới cản một đợt nhân mã khác lại tràn lên, dặn dò Hàn Phong: “Mau đưa Tĩnh Lam về khách sạn, ta sẽ theo sau!”

Hàn Phong hiểu y không muốn mình hại người nữa, tuy có bất mãn, nhưng chứng kiến khuôn mặt ẩn chứa phần nộ kia của y cũng không dám kháng nghị, một chường bỏ nát cũi tù, ôm lấy Lí Tĩnh Lam phi thân rời đi, “Người cẩn thận một chút, nếu dám mạng chút thương tích nào trở về, ta tất yếu bắt những kẻ này đền mạng!”

Mặc dù không phải lời y thích nghe, nhưng Bạch Liên vẫn không nhịn được cảm thấy có chút ngọt ngào vì những lời này của hắn, hắn quan tâm y à!

Ngăn cản quan binh tiến đến truy đuổi, Bạch Liên cố gắng né tránh, ngân châm đâm vào huyết đạo của một người lại một người, cho đến khi bọn họ đã biến mất không vết tích, Bạch Liên mới kết thúc trận chiến dây dưa này, từ giữa đám hỗn loạn thoát thân, nói luận về khinh công, phương diện này ai có thể so sánh với y chứ? Chuyện này phải cảm tạ cái người kia khiến cho y phải đuổi theo nhiều năm, nếu không phải hắn cứ thích trốn, bản thân sao lại có thể luyện được một bộ khinh công như vậy?

Xác định đã cho rơi hết truy binh phía sau, Bạch Liên dự định vòng lại con đường quay về khách sạn, bả vai lại đột nhiên bị người bắt lấy, một thanh chủy thủ cứ như vậy kẻ vào cổ mình.

“Các người đem tội nhân vừa rồi mang đi đâu?”

Là một nữ nhân? Bạch Liên muốn quay đầu lại nhìn diện mạo của người này, chủy thủ trên cổ lại sát hơn vài phần, loáng thoáng cảm thấy chút ít đau buốt, xem ra không cách nào hoàn hảo không tổn hao gì mà trở về rồi, người kia không phát diện thì đỡ quá a!

“Vi có gì không tiếp tục theo ta? Nói không chừng ngươi có thể tức khắc gặp được tội nhân đó!”

“Đừng cho là ta không biết, ngươi vốn không có dự định phải trở về!” Thanh âm phía sau trong trẻo tựa dòng suối, rồi lại lạnh buốt như gió lạnh mùa đông, lời đang nói không mấy may cảm xúc, “Ngươi vốn đang đùa giỡn ta.”

“Việc này tuy ngươi nói rất chắc chắn, nhưng ngươi một chút cũng không biết.”

“Cái gì?” Thấy hấn tự tại như vậy, nữ nhân phía sau lại có chút hỗn loạn.

Bạch Liên trong lòng khẽ đếm, ba, hai, một, tiếp đó thấy chùy thủ trên cổ rời khỏi cổ, “Phịch!” một tiếng, nữ tử phía sau đột nhiên ngã lăn ra đất.

Bạch Liên xoay người lại, nhìn thấy nữ tử không thể nhúc nhích không thể nói chuyện đang trừng đôi mắt to không thể tin được, đưa tay tháo lụa trắng che mặt nàng, “Người kia cứ ở trên người của ta hạ một loại độc không sao nói rõ được, khiến cho người khác trừ hấn ra dù có muốn cũng không thể loạn chạm vào ta.” Trong lúc tháo khăn che mặt của nữ tử ánh mắt tuyệt vọng, Bạch Liên từ trong ngực lấy ra một viên thuốc đút cho nàng, “Ngươi yên tâm đi, đây là giải độc, không lấy mạng của ngươi, tuy ta không rõ các ngươi vì có gì lại muốn truy sát tội nhân đó, nhưng tội nhân là tiểu sư đệ của ta, ta sẽ không cho các ngươi đạt được, nhưng ta lại không muốn giết ngươi, cho nên ta sẽ không giết ngươi vì ngươi là địch nhân của ta, một khắc sau ngươi có thể cử động, nhưng nội trong ba tháng ngươi sẽ mất võ công, vậy ta cũng là đã báo thù cho tiểu sư đệ của ta rồi!”

Bạch Liên đứng dậy rồi đi, không chú kiến gì đến nữ tử nằm trên mặt đất đó khuôn mặt đỏ ửng, và... hai tròng mắt ảm tình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đào Phạm

Phó lĩnh cảm vệ quân căng thẳng quỳ trên mặt đất, dè dặt liếc nhìn Hoàng thượng khuôn mặt vô cảm, hấn đã quỳ thế này một khắc rồi, Hoàng thượng vì có gì còn chưa mở miệng? Thậm chí ngay cả Khiêm Vương bên cạnh cũng vậy, chỉ nhàn nhã uống nước trà, trên mặt lộ ra một nụ cười có thể gọi là kỳ quái, hai kẻ nguy hiểm thế này tại sao lại còn muốn hấn đến đối mặt chứ? Rõ ràng nên là Cỗ đại nhân tới, nhưng suốt từ hôm qua đến giờ cũng tìm không ra Cỗ đại nhân!

Một giọt mồ hôi từ trên mặt rơi, Khiêm Vương rót cuộc đặt chén trà trong tay xuống, dù chỉ là một âm thanh rất nhỏ, nhưng cũng sợ tới mức cả người phó lĩnh run lên, đầu cúi thấp hơn, gần như sắp dán xuống đất rồi.

“Ngươi nói... khi diễu hành thì bỗng nhiên tràn ra một nhóm hắc y nhân, muốn đưa tội nhân vào chỗ chết? Tiếp đó lại có hai kẻ giang hồ cứu hấn đi mất?”

“Thưa... thưa đúng. Trong đó có một kẻ vũ khí là ngân châm, mà kẻ còn lại sở trường dùng độc, huynh đệ chúng thần bây giờ vẫn còn đang hôn mê, thái y cũng không chuẩn đoán ra được là trúng độc gì.”

“A.” Khiêm Vương nâng chén trà lên uống tiếp, trong lòng hiểu rõ, biết người cứu y là ai, nhưng sát nhân thì là ai đây? Quỳnh Ngọc Công chúa sao? Chắc hấn không phải.

“Hoàng thượng, kếp... kếp tiếp nên làm gì đây ạ?”

“Hấn...” Trong con ngươi vô thần của Long Ngự Thiên thoáng dâng lo âu, có người muốn giết y sao? “Hấn... giao cho Khiêm Vương xử lý đi!” Rốt cuộc vẫn không thể nào đem lời nói trong lòng cất ra khỏi miệng, Long Ngự Thiên phát tay tỏ vẻ mình đã mệt rồi, dưới sự diu đỡ của Phúc Thọ mà yếu ớt rời khỏi ngự thư phòng.

Phó lĩnh lại chuyển hướng Khiêm Vương xin chỉ thị, “Vương gia?”

“Đương nhiên là dốc toàn lực truy xét tằm tích của tội nhân, loại chuyện con con này mà còn muốn bốn vương dạy ngươi sao?”

“Tuân mệnh!” Lĩnh mệnh rời khỏi ngự thư phòng, phó lĩnh cảm thấy giống như vừa chạy ra khỏi điện Diêm Vương, lau mồ hôi trên trán, một mặt điều động nhân mã toàn thành lực soát bóng dáng của tội nhân, một mặt lại muốn tìm cho ra Cỗ đại nhân, hấn thực là sợ khổ quá đi a!

Trong khách sạn lớn nhất Long thành hiện nay lại không có đến một nửa bóng khách, trên cửa treo một tấm bảng – Bao hết nửa tháng! Khiến cho người đi đường qua nơi này đều nhìn không nổi dò xem, rốt cuộc là kẻ đại gia nào, có thể bao hết cả cái khách sạn lộng lẫy, hơn nữa còn lâu đến nửa tháng.

Mà lúc này, trong phòng thiên tử bậc nhất vọng ra tiếng chung trà vỡ vụn, cùng tiếng thét kềm nén của một người: “Cái gì? Người được cứu đi rồi?”

“Đúng vậy... thưa chủ tử, đều do thuộc hạ vô năng, không thể hoàn thành nhiệm vụ chủ tử đã giao, mong chủ tử thứ tội!” Hắc y nhân quỳ trên đất không ngừng dập đầu lạy, hy vọng chủ tử toàn thân thịnh nộ trước mặt này có thể tha cho hấn một mạng.

“Hừ!” Người nọ hừ lạnh một tiếng xoay người đi, chính là Vương tử Vân Lan quốc – Vân Quân Triết, “Người đã vô năng, ta còn lưu người dùng làm gì?”

Hắc y nhân quỳ trên đất bỗng trỗi lên con người, trong ánh mắt đầy áp nỗi sợ, tay chỉ tới trước, một tiếng cũng chưa kịp ra khỏi miệng đã ngã xuống bỏ mạng, từ dưới thân hắn bò ra một con rắn màu đỏ, uốn éo thân mình trườn tới bên chân Vân Quân Triết.

Phất tay sai người khiêng hắn ta đưa ra ngoài, Vân Quân Triết để con rắn đùa trong tay, trong con người tràn ngập hận ý và sát ý, “Cho các người thời gian một ngày, tìm cho ra hắn, nếu tìm không ra các người tự hiểu kết cục thế nào!”

“Tuân mệnh! Thuộc hạ nhất định không bại sứ mệnh!”

Trong không trung không thấy một bóng người truyền đến lời đáp, chỉ thấy một con gió quét ngang cuốn chiếc lá từ cửa sổ rơi vào trong phòng, Vân Quân Triết vuốt ve con rắn đỏ trong tay, thanh âm cực kỳ ôn nhu: “Tiểu bảo bối nhi, người sao lại không thêm quan tâm ta? Giận ta rồi sao? Được rồi được rồi, lần sau sẽ không để người đi cắn những tên bản thủ đó là được, người đừng có phớt lờ ta nữa mà!”

Kẻ đứng chờ trong góc tối không khỏi toàn thân rùng lên một cái, chủ tử thật đúng là người âm tình bất định, đối đãi với những độc vật đó còn tốt hơn đối với người.

Một nữ tử thoát nhìn mặc trang phục phụ nữ đã có chồng, cắp một cái giỏ đựng đồ ăn, ánh mắt không nhìn những thứ đồ ăn đem bán kia, mà ở trên phố tìm kiếm cái gì đó, đột nhiên trông thấy một nữ tử tựa vào tường từ trong một con đường nhỏ đi ra, nàng vội vàng bỏ giỏ chạy đến đón.

“Vân Cơ! Người thế nào rồi?”

Vân Cơ chống đôi chân không chút sức lực đi về phía nàng, miễn cưỡng hé ra nụ cười làm yên lòng của nàng: “Không có gì, chỉ là bị gặp phải kẻ xấu mà thôi, hiện tại toàn thân vô lực.”

“Sao lại có thể như vậy? Đến đây, ta đỡ người.” Đem tay nàng khoát lên vai mình, Vân Linh nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, bất thành kinh cả kinh kêu lên: “Trời ạ! Khăn che mặt của người...”

Nhớ tới Bạch Liên kia khuôn mặt còn đẹp hơn so với mình, Vân Cơ không khỏi lại lần nữa đỏ mặt: “Chúng ta đi nhanh đi! Như thế này khiến cho người ta chú ý lắm.”

“Được, được.” Vân Linh không hỏi nhiều, dìu nàng đi về phía một chiếc xe ngựa ở giữa phố.

“Công chúa.” Vân Cơ hành lễ với dáng người thoát tục xuất trần trong xe ngựa kia, tề liệt ngồi bên cạnh nàng, “Vân Cơ vô năng, Lí Tĩnh Lam bị người ta cướp đi mất, nhưng công chúa yên tâm, kẻ cướp người là sư huynh của y, thần nghĩ Lí Tĩnh Lam sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Ừ.” Quỳnh Ngọc Công chúa gật đầu, “Ta thấy người hình như bị trúng độc, nghỉ ngơi trước đi, đợi sau khi hồi cung rồi ta lại bắt mạch cho người.”

“Dạ.” Vân Cơ ngồi xếp bằng, lần nữa thử vận nội công, nhưng trong cơ thể lại không chút phản ứng, xem ra người đó đã nói thật, nàng thật là đã mất hết võ công rồi.

Mã phu lái xe thét lớn một tiếng, con ngựa tung bốn vó phi như bay về phía Hoàng cung, chỉ chừa lại một luồng khói bụi mờ.

Hàn Phong nhẹ nhàng đưa Lí Tĩnh Lam đặt lên giường, xuất thủ đánh vỡ nát vòng dây xích trói trên chân y, cẩn thận xúc y phục của y lên kiểm tra vết thương y.

“Nhị... sư huynh...” Lí Tĩnh Lam mặt mày xoa tay Hàn Phong, cổ họng khàn khàn cơ hồ phát không ra tiếng, “Cứu... cha đệ... mẹ...”

“Ta biết, đệ trước tiên đừng nói nữa, nhắm mắt lại ngủ một giấc đi, ta cam đoan chờ đệ tỉnh lại là có thể nhìn thấy bọn họ.” Hàn Phong đau lòng nhìn vết thương trên người y, đứng dậy bưng tới một chậu nước sạch lau rửa vết thương cho y, chờ cho đến khi chuyện này qua rồi, hắn nhất định phải để cho bọn người đó nếm mùi đau đớn cắt thân!

Lí Tĩnh Lam sau khi nghe được lời cam đoan thì không nói gì nữa, nhưng cũng không nhắm mắt lại, giống như khi ở trong ngực Hàn Phong, mờ mịt trừng mắt nhìn đầu giường, không có tiêu cự, trừ bỏ những cái chớp mắt thỉnh thoảng ra, hết thảy đều giống như đã bất động.

Hàn Phong thờ dãi trong im lặng, dứt cho y một viên thuốc, nhìn y sau khi không chống nổi hiệu lực của thuốc mà từ từ đi vào giấc ngủ mới dám bắt tay bôi thuốc cho y, nhưng đau đớn khiến cho y dù trong bóng đêm cũng chịu không nổi mà run lên, Hàn Phong không khỏi nắm chặt được bình trong tay, sát khí trong mắt càng đậm hơn.

“Hàn Phong!” Bạch Liên thỉnh thoảng xuất hiện trước cửa sổ, đi đến bên giường nhìn người nằm trên giường da thịt không một tác nào còn toàn vẹn, y lòng dạ mềm yếu suốt chút nữa đã rơi lệ, “Tại sao lại có thể như vậy? Hắn sao lại nhẫn tâm đối xử với Tĩnh Lam thế này?”

Hắn? Hàn Phong bắt được từ mấu chốt trong lời của y, “Hắn là ai? Nói cho ta biết!”

“Hắn là...” Bạch Liên im lặng mím môi, sao có thể đem chuyện này nói cho Hàn Phong được? Nhìn về mặt hắn lúc này, e rằng hắn sẽ giết người kia sao? Cho dù người kia có là đương kim thánh thượng, “Không nói việc này trước, ta vừa rồi nhìn thấy quan binh đang tiến hành lục soát toàn thành, chúng

ta trước tiên phải rời khỏi nơi này mới được.”

Như đáp lại lời của Bạch Liên, cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, thanh âm của phó lĩnh từ ngoài cửa truyền vào: “Triều đình đang truy bắt tội nhân, xin quan khách bên trong hợp tác, để chúng ta lục soát một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tái Độ Nhập Ngục

(Vào tù lần nữa)

“Bọn chúng tới đúng lúc lắm! Để ta ra ngoài giết cái đám súc sinh này!” Hàn Phong nghiêng răng đem được bình cầm trong tay ấn vào tay Bạch Liên, toàn thân ngập tràn sát khí.

“Đừng làm càn!” Bạch Liên bắt lấy tay hắn, căng thẳng nhìn ra cửa, hạ giọng nói: “Bây giờ còn chưa rõ là tình huống nào, chúng ta phải bảo vệ Tĩnh Lam, nếu huynh lỗ mắng lao ra như vậy, chẳng phải là tự đâm đầu vào chỗ chết sao?”

“Người ở bên trong mau mở cửa! Nếu không mở chúng ta sẽ phải phá cửa vào!”

Bạch Liên gắt gao nắm chặt tay Hàn Phong, lòng bàn tay và trán toàn bộ đều là mồ hôi lạnh, Hàn Phong ở một bên nóng ruột, rồi lại không dám vùng khỏi y để lao ra. Chợt nghe Bạch Liên ghé sát vào tai hắn hạ giọng nói khẽ: “Hàn, thực xin lỗi...” Tiếp đó liền rơi vào trong một màn đen.

Phó lĩnh chờ lâu ở bên ngoài có chút sốt ruột, nháy mắt ra lệnh cho thủ hạ phá cửa, sau khi cửa mở rồi, chỉ thấy bình bình lọ lọ đầy trên bàn, bên cửa sổ rải chút bột phấn, phó lĩnh bước tới lấy một ít đưa lên trước mũi người thử, là thứ thuốc bột đã hạ độc quan binh!

“Phó lĩnh! Chúng thần tìm thấy tội nhân ở trên giường!” Hai gã cầm vệ quân diu Lí Tĩnh Lam đang hôn mê từ buồng trong đi ra.

“Đồng bọn của tội nhân đâu?”

“Chúng thần đã lục soát toàn bộ mọi nơi trong phòng, nhưng không phát hiện thấy những người khác!”

Phó lĩnh lộ đầu ra khỏi cửa sổ, “Bọn chúng có lẽ là đào tẩu từ đây rồi.” Nhưng nếu đã cứu người, tại sao lại đem người bỏ mặc không thêm quan tâm? “Người đâu!”

“Có thuốc hạ!”

“Cử một đội canh giữ ở đây, theo lão bản điều tra rõ là ai đã vào ngục phòng này, nhìn thấy bất cứ kẻ khả nghi nào tiếp cận gian phòng, hét thảy đều bắt ngay! Những người còn lại theo ta áp giải tội nhân về thiên lao, bọn chúng có thể sẽ lại hành động, mọi người phải cẩn thận!”

“Tuân mệnh!”

Ngài Liên từ cửa sổ thấy nhóm quan binh dần dần đi xa, lúc này mới đóng cửa sổ, mở cửa phòng gọi tiểu nhị đến, đưa cho hắn một lượng bạc phân phó nói: “Dem nước ấm đến cho ta, thời tiết nóng quá, bản cô nương muốn tắm rửa.”

Tiểu nhị nhận ngân lượng thì cười hi hi gạt đầu lia lịa, chỉ chốc lát sau nước ấm liền được đưa vào phòng, Ngài Liên lại đưa thêm cho hắn mấy lượng bạc, “Không được để bất cứ ai đến gần phòng của bản cô nương, nếu bản cô nương không cẩn thận để cho người ta nhìn thấy thân thể, bản cô nương liền hủy *** của các người! Hiểu không?”

“Dạ dạ, tiểu nhân nhất định thay cô nương bảo vệ tốt cánh cửa, ngay cả một con kiến cũng không cho nó tới gần.”

“Ngươi cũng cách xa ra chút!”

“Dạ phải?” tiểu nhị sau khi Ngài Liên đóng cửa thì bĩu môi, chẳng phải là được đại gia nhà giàu bao thân rồi hay sao? Trước đây ngươi còn không phải là hồng bài của thanh lâu? Giả bộ cái gì thanh cao?

Sau khi khẳng định không có người đến quấy rầy, Ngài Liên đẩy tủ quần áo, đưa hai người đã bất tỉnh diu ra, theo lời dặn của Bạch Liên đặt một cái bình nhỏ trước mũi Hàn Phong.

“Bạch Liên!” Hàn Phong chuyển tình, giờ tay chợt lấy tay của Ngài Liên bật dậy, sau khi thấy rõ người bên cạnh thì cau mày thả ra, “Tại sao lại là ngươi? Bạch Liên đâu?”

Ngài Liên đối với tên nam nhân đã từng hạ độc khuôn mặt hoa của mình cũng không chút thiện cảm, lạnh lùng trả lời: “Bạch Liên nói có việc muốn làm,

trước là đem các người giấu ở chỗ của ta, nói rằng chờ người sau khi tỉnh lại thì để người rời đi.”

Hàn Phong nhìn Lí Tĩnh Lam vẫn đang mê man bên cạnh mình, rửa thềm một tiếng chết tiệt! Tên Bạch Liên đó...

Cửa thiên lao lại bị mở ra, Ngọc Hoàn trở người bò đến cạnh cửa, nhìn thấy ngực tốt ném một người đang hôn mê vào phòng giam trống bên cạnh, “Thiếu gia!”

“Kêu là cái gì! Ngoan ngoan chút cho ta!” Ngực tốt đập cột phòng giam đe dọa nói, tiếp đó bật mũi rời khỏi cái thiên lao hôi thối ngút trời này, rồi lại khóa cửa chính.

Trong thiên lao âm u rất bẩn, không có đến một cái cửa sổ thông gió, chỉ đốt một ngọn đèn dầu nhỏ trước cửa mỗi phòng giam, những khuôn mặt người mở mắt nhìn không rõ, thỉnh thoảng có con chuột bò qua bên chân, Ngọc Hoàn kinh sợ thét lên một tiếng.

Phòng giam đối diện đột nhiên hiện ra hai bóng người, thanh âm của Lí Vệ Đình từ bên trong truyền tới: “Ngọc Hoàn, làm sao vậy? Thiếu gia sao rồi?”

“Không có gì đâu thưa lão gia, chỉ là có con chuột, thiếu gia hình như còn đang hôn mê.”

Mà lúc này, người trong phòng giam có động tĩnh, Bạch Liên chống thân người đứng lên khỏi mặt đất, đi đến bên Ngọc Hoàn, Ngọc Hoàn vui mừng trở người lại bò tới, “Thiếu gia! Thật tốt quá, người không có việc gì.”

“Ngọc Hoàn? Nàng chính là Ngọc Hoàn năm đó theo Tĩnh Lam đến Lăng Sơn học võ?”

“Người là ai?” Ngọc Hoàn nhìn người trước mắt có khuôn mặt giống hệt thiếu gia thì có phần đề phòng, “Thiếu gia đâu?”

“Ta là Bạch Liên, nàng còn nhớ không? Là Tam sư huynh của Tĩnh Lam, là người xinh đẹp nhất, nàng còn từng lôi kéo ta gọi ta là tỷ tỷ mà!”

“Bạch... Bạch thiếu gia! Khụ khụ!” Ngọc Hoàn đột nhiên kích động hẳn lên, quay về phía đối diện hô: “Lão gia người không cần lo lắng đâu, thiếu gia đã được cứu rồi!”

“Thật không? Vậy là tốt rồi.” Lí Vệ Đình thở dài nhẹ nhõm, từ từ cảm thấy có chút mệt mỏi, tối hôm qua thật sự là quá đột ngột, mới từ hoàng cung trở về, liền có hàng loạt quan binh bao vây từ phía Lí phủ, không một lời bắt hết bọn họ, nếu không phải đúng lúc Lan và Ngân Diệp đã rời đi, chỉ sợ nhất định cũng sẽ gặp nạn, nhưng mà... “Bạch... Bạch Liên phải không? Người có thể nghĩ cách cứu bọn hạ nhân không? Bọn họ là người vô tội.”

“Bá phụ không cần lo lắng, ta lần này vào đây chính là để nghe ngóng tình hình, một khi có cơ hội ta sẽ cứu toàn bộ mọi người, nơi này có ít thuốc người trước tiên đem phân cho mọi người ăn đi, trong thiên lao rất lạnh, trước mắt giữ gìn thân thể quan trọng hơn.”

“Cảm tạ, cảm tạ người.” Lí Vệ Đình đưa tay lấy thuốc được đặt tại cửa lao rồi trao cho thê tử, sau đó liền ngủ mê đi.

“Ngọc Hoàn, chỗ ta có ít thuốc trị thương, nàng thoa một chút đi, mặc dù không nhiều, nhưng hiệu quả của thuốc cũng không tệ lắm.”

“Cảm tạ Bạch thiếu gia!” Ngọc Hoàn tiếp nhận thuốc đưa đến một bên, tránh ra chỗ tối thoa lên vết thương trên người, thiếu gia không có việc gì, thật sự là quá tốt!

Bạch Liên lặng lẽ nghe Lí phu nhân kể nguyên do sự tình, trong lòng suy tư, chỉ còn ba ngày nữa sẽ vấn trảm, rốt cuộc phải làm sao mới có thể cứu được mấy chục người này ra đây? Còn có Hàn Phong, nếu hắn phát hiện mình đã vào trong lao, cũng không nên kích động mà làm chuyện điên rồ thì tốt quá a!

Màn đêm buông xuống, bởi vì đội quan binh cứ không ngừng lục soát ở trong thành, khiến cho rất nhiều cửa hàng phải đóng cửa sớm, mọi người cũng trốn trong nhà không dám ra khỏi cửa, trên đường ngoại trừ quan binh thì thoáng đi qua cũng chỉ có vài hắc y nhân thấp thoáng không thấy rõ trong đêm đen.

“Tìm được rồi! Trong một khách sạn, hiện tại bên cạnh chỉ có một nữ tử ở cùng.”

Một chiếc ống trúc xuyên qua cửa sổ phun ra một luồng khói mê, Ngải Liên vốn đang chống cái trán liền buồn ngủ kinh khủng, cuối cùng ngã xuống bên giường, cửa sổ bị người ta mở rộng, một bóng người từ ngoài cửa sổ nhảy vào, gươm đao chém xuống người đang nằm trên giường không hề hay biết gì!

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Thích Phóng

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ rơi vào phòng, soi sáng bóng đêm âm u bên trong, và cả lưỡi dao sắc bén lóe lên hào quang lạnh giá nọ, hắc y nhân thật cẩn thận di chuyển về phía bên giường, gươm đao khỏi đầu, đâm mạnh tới đáng người đang ngủ say trên giường.

Tay thả, đao rơi, máu, đôi mắt ánh đỏ, hắc y nhân trợn trừng hai mắt không một tia sáng ngả ngửa về phía sau, yết hầu cầm thanh chủy thủ, máu không ngừng theo lưỡi đao nhỏ xuống, đọng lại trên sàn nhà.

Người trên giường vén chăn bước xuống giường, đứng bên cạnh hắc y nhân, ánh trắng rơi vào sau lưng y, phát ra ngân quang nhọt nhọt, ngoại trừ đôi con mắt tỏa sáng trong đêm tối, ngoài ra không để ai thấy rõ diện mạo y.

Đột nhiên, từ cửa sổ nhảy vào một người, quỳ sau lưng y, “Gia, những người bên ngoài đã uống thuốc độc tự vẫn, không bắt được một nhân chứng nào.”

“Đã biết, đưa người đến biệt viện ở ngoại ô phía đông đi.”

“Tuân mệnh!”

Ngã tư đường vắng vẻ, một chiếc xe ngựa chạy về phía đông, quan binh trên đường gặp phải đều nhao nhao né tránh, nhưng không một ai tiến lên ngăn cản.

Dường như đã quanh quẩn trong bóng tối lâu lắm, cũng đã nằm mộng một giấc mơ dài thật dài, trong mơ y cùng với Lan chơi đùa trên cỏ, mẹ tựa vào ***g ngực cha mỉm cười nhìn bọn họ, nhưng mà, dần dần, bóng dáng của Lan nhạt đi, y muốn đưa tay bắt lại, nhưng không sao bắt được, thân ảnh của cha và mẹ cũng cách y càng ngày càng xa, y ra sức đuổi theo, nhưng có đuổi như thế nào cũng không kịp, sau đó, một đôi tay to lớn giam hãm y vào lòng, một người thật dịu dàng thật nhẹ nhàng hôn y, khiến cho y cảm thấy thật hạnh phúc, nhưng đột nhiên, đôi tay kia lại mạnh bạo đẩy y ra, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn y, buông lời hận ý với y, rốt cuộc, khi y vô tình né tránh, khiến lưỡi đao sắc bén cắm vào tâm y, người nọ lại bỗng chuyển hướng ánh sang một bên, máu tươi ngập trời, và... đầu lâu của cha và mẹ...

“Không.” Bất thình lình bật dậy trên giường, Lí Tĩnh Lam há miệng thở hổn hển, cha và mẹ... cha và mẹ đâu rồi? Y muốn tìm hân! Hân không thể giết hại họ! Hân... hân không thể ư? Không, hân có thể! Nhưng...

Cố gắng ép thân thể suy yếu, Lí Tĩnh Lam lao đảo xuống giường bước về phía cạnh cửa, dùng sức đẩy mở cửa, ánh nắng sáng rỡ khiến y không kịp thích ứng, không khỏi đầu vầng mắt hoa, cơ thể lung lay vài chập, tiếp đó nghe được thanh âm đứt quãng, y ngã vào trong cái ôm của một người.

“Ngài có khỏe không? Sao vừa tỉnh lại đã vội xuống giường rồi? Đến đây, ta đỡ ngài vào nhà.”

Lí Tĩnh Lam trừng mắt ngược lên đỉnh đầu của người đó, làm sao... làm sao có thể? Cái kẻ mà mình đã cố gắng quên đi nhưng dù có ở trong mộng cũng không sao quên được, giờ phút này như thế nào lại xuất hiện ở đây?

“Lý công tử, Nhượng Tịch giống ai lắm sao?”

Lí Tĩnh Lam hoàn hồn, từ trong cái ôm của y đứng lên, có chút tự cười mình, hân sao lại có thể xuất hiện ở đây a? Cho dù có xuất hiện thì cũng là vì để bắt y chứ? “Phải, người rất giống một người.”

Nhượng Tịch cúi đầu, có chút thương tâm, nhẹ nhàng đỡ y lên giường, “Lý công tử nghỉ ngơi một lát trước đi, Nhượng Tịch sắc thuốc xong sẽ mang tới.”

“Đây là chỗ nào?”

“Hồi công tử, nơi này là biệt viện của chủ nhân, Hàn công tử đã kính nhờ chủ nhân chăm sóc ngài, cho nên xin đừng lo lắng, an tâm tĩnh dưỡng ở đây là được rồi.”

“Vậy, sư huynh của ta đâu?” Thấy vẻ mờ mịt của Nhượng Tịch, Lí Tĩnh Lam nói thêm: “Chính là Hàn công tử mà người gọi.”

“Nguyên lai Hàn công tử là sư huynh của ngài a! Y sáng nay đã theo chủ nhân...” Nhượng Tịch đột nhiên dừng lại, hành lễ với Lí Tĩnh Lam, “Thực xin lỗi, Nhượng Tịch không thể nói.”

“Vậy sao? Ta ngủ đã bao lâu rồi?”

“Công tử từ sau đêm đó được đưa đến đây đã mê man hai ngày hai đêm.”

“Hai ngày hai đêm?” Lí Tĩnh Lam chợt đau lòng, đỡ ngực ho nhẹ, hai ngày hai đêm, ngày hành quyết đó không phải là đúng giữa trưa hôm nay sao?

Nhượng Tịch không hiểu chuyện lại nghĩ y bị con khó chịu trời dậy, vội vàng đỡ y nằm xuống, “Nhượng Tịch đi sắc thuốc cho ngài!”

Một đội cấm vệ quân áp giải hơn mười cỗ xe tù chậm rãi chạy tới trước con đường hướng đến cổng thành, cuối đội ngũ có một chiếc kiệu lớn trang trí tráng lệ do tám người nâng, bàn tay trắng ngần xóc lên song kiệu, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú điểm nụ cười.

“Ai, bốn vương thật không hiểu sao lại ưng thuận người, mà phải tự mình đi cướp pháp trường của chính mình.”

Hàn Phong trong trang phục quan binh ở bên cạnh đưa ánh mắt từ một cũi tù thu hồi lại, lãnh đạm nhìn kẻ đang cười xảo quyết trong kiệu, “Ta cảnh cáo người đừng có giờ mấy trò gian trá, độc trên người tiểu tình nhân của người, ngoại trừ Bạch Liên ra không ai có thể giải được.”

“Thật không?” Khiêm Vương bật ra tiếng cười khê, hạ màn kiệu xuống không nói nữa, chẳng lẽ hẳn thực sự cho rằng với bản lĩnh của Khiêm Vương này sẽ không giải được độc trên người Cô Nguyệt sao?

“Lí công tử, thuốc đã sắc xong rồi, mau nhân lúc còn nóng uống đi!” Nhược Tịch bưng khay trà đặt lên bàn, xốc màn trên giường, không khỏi kinh hoàng hét một tiếng, “Người a! Lí công tử biến mất rồi!”

Lí Tĩnh Lam cúi đầu xen lẫn trong đoàn người đi theo đội xe tù chậm rãi tiến tới, sắc mặt của cha mẹ đều tốt cả, hình như không bị tổn thương gì, mặc dù là khác xe tù, tay của hai người vẫn nắm chặt nhau, trong mắt chỉ có người kia, nếu y thân là nữ nhi, y và Long Ngự Thiên phải chăng cũng sẽ có một tình yêu như vậy?

Không muốn nghĩ đến, ôm ngực đau đớn, Lí Tĩnh Lam há miệng thở dốc, lệ khê tràn ra khóe mắt.

Khiêm Vương ngồi ngay ngắn trên đài, nhân nhả uống nước trà, bên cạnh còn có cung nữ quạt và đầm lưng cho hắn, tựa như nơi đây không phải là pháp trường gì, mà là sân hát.

Một gã quan binh bên cạnh ghé tai hắn thì thầm: “Gia, đều đã chuẩn bị ổn thỏa cả rồi, chúng ta khi nào thì động thủ?”

Nhìn Hàn Phong bên cạnh hận không thể ngay bây giờ lao lên pháp trường, Khiêm Vương cầm một món hoa quả cho vào trong miệng, môi mỏng khê hé, thần nhiên phun ra một chữ: “Chờ.”

Vàng thái dương nóng bức dùng tốc độ thật chậm chạp từng bước một dời lên đỉnh đầu, cả đám đông đều lau mồ hôi túa đầy trên mặt, không khỏi oán giận thời gian trôi qua chậm quá, vài người ăn vận mặc trong đám đông, ánh mắt lóe lên sắc bén nhìn chăm chăm vào Vương gia đang thông dong trên đài kia, tay nắm chặt kiếm giấu bên hông.

Hình bộ đại nhân ở một bên đứng dậy đến trước mặt Khiêm Vương, chấp tay nói: “Vương gia, canh giờ đã đến, có thể hành hình rồi.”

“A.” Khiêm Vương thu hồi quạt trong tay, trên mặt có chút sốt ruột, thuận tay rút trong ống trúc trước mắt một thẻ bài ném lên mặt đất, “Vây trăm đi!”

“Tuân mệnh” Hình bộ đại nhân xoay người, hướng trên pháp trường phất tay, “Hành quyết!”

Đại đao nhắm thẳng vào không trung, phản xạ một luồng quang mang chói mắt, vài người trong đám đông rút lãnh kiếm trong thắt lưng, phi thân lên, đập trên đỉnh đầu của mọi người đáp xuống pháp trường.

“Các ngươi là ai! Mau, mau bảo vệ Vương gia!” Hình bộ đại nhân tức khắc thần sắc hoảng loạn, luống cuống tay chân chỉ thị.

Bên cạnh Khiêm Vương có một đạo thân ảnh xẹt qua, lưu lại một trận gió nhẹ, Khiêm Vương thờ dài, cảm trái táo đặt trên bàn cắn vào, thật là một người nóng vội a!

Một hồi tiếng vó ngựa từ đằng xa từ từ đến gần, biến mất giữa tiếng kinh hô của pháp trường hỗn loạn và bách tính chạy loạn khắp nơi, một người trở mình xuống ngựa, không chú ý đến trận hỗn độn này, vội vàng chạy tới trước mặt Khiêm Vương, đem lệnh bài trong tay giơ lên khỏi đầu quỳ xuống: “Hoàng thượng có chỉ, đưa những tội nhân liên quan áp giải về đại lao, ngày mai lâm triều chờ xét xử!”

Khiêm Vương tiếp nhận lệnh bài trong tay ngấm ngĩa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị, vung tay gọi một vị quan binh bên cạnh, ghé vào tai hắn thì thầm vài câu, người nọ liền cầm lệnh bài đi vào trong giữa đám người đang đánh nhau.

Khiêm Vương đứng dậy phui phui bụi đất dính trên người, tùy tay kéo một con ngựa phóng lên, nếu trò vui đã tàn cuộc, hẳn kẻ xem trò vui này cũng không còn lý do gì lưu lại nữa, ra sức thúc vào bụng ngựa, con ngựa tung vó chạy như bay về phía thành đông, chỉ lưu lại tiếng cười sang sảng khiến cho người ta không sao đoán được ý nghĩ của Khiêm Vương.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Hồi Cung

Long Ngự Thiên miên man đi trong ngự hoa viên, trong lòng không biết đang nghĩ gì, Phúc Thọ chặt chẽ theo sát sau lưng hắn, một bước cũng không dám rời, từ ngày đó sau khi nhặt lại được một cái mạng, hắn không dám để Hoàng thượng rời khỏi tầm mắt hắn, cho dù là đi ngủ, hắn cũng ráng chịu ỳ khuất mà nằm trên ghế trong Ngọa Long điện, nếu thấy Hoàng thượng đến chỗ nâng phi từ nào, hắn liền cả đêm không chớp mắt canh ở ngoài cửa.

Long Ngự Thiên đảo qua một biển những chùm hoa cầm tú cầu, đột nhiên dừng cước bộ, hắn trước kia chính là ở chỗ này nhìn thấy người nọ, người nọ lẳng lặng đứng ngăn ra nơi đó, giống như một bức tranh phong cảnh nhân vật tĩnh động kết hợp, thoát cái đã đập vào mắt hắn, thậm chí khiến cho hắn nhìn đến say sưa, ngày lúc đó y đã nghĩ gì?

“Hoàng thượng, người mệt rồi sao? Chúng ta sang đình nghỉ bên kia một chút đi!” Phúc Thọ thấy hắn đột nhiên mê mẩn nhìn luống hoa trước mắt, tưởng

rằng hần đang mệt không muốn đi lại nữa.

Con mắt liếc về phía đình nghỉ mát cách đó không xa, Long Ngự Thiên cất bước thật nhanh hướng tới nơi ấy, khiến cho Phúc Thọ đã thấm mệt phải chạy một mạch mới theo kịp nhịp bước của hần.

Ngồi xuống ghế đá, Long Ngự Thiên ánh mắt mơ màng nhìn chỗ trống bên cạnh, đưa tay muốn vuốt ve cái gì đó, rồi lại đột nhiên tỉnh táo mà thu tay về, ở chỗ này, hần lần đầu tiên hôn y, nhớ tới biểu cảm ngốc nghếch của y khi đó, Long Ngự Thiên không khỏi bật cười khẽ thành tiếng, thật là một kẻ đáng yêu, lại vì một cái hôn mà si ngốc, vô luận có gọi như thế nào cũng không hồi đáp.

Phúc Thọ quệt tay chùi mồ hôi trên mặt, không biết là nóng hay lạnh, Hoàng thượng trước mắt người khác vẫn là một Hoàng đế uy nghiêm, đến khi chỉ còn lại hai người chủ tớ bọn họ, Hoàng thượng lại giống như bây giờ, lúc thì trầm tư, lúc thì ngây ngô cười, hoàn toàn không giống người bình thường. Lan phi a Lan phi, người nhìn xem người đã đem cái kẻ cừu ngu chí tôn này hành hạ thành cái dạng gì?

Ngồi yên được một lúc, Long Ngự Thiên bỗng đứng dậy, không biết vì sao, hần giờ phút này lại muốn đến Nghi Lan viện, khu viện đã hóa thành đồng hồ nát từ sau đêm hôm ấy, muốn đến đó, vì có gì lại muốn đi? Hần không biết, chỉ biết trong lòng có một thanh âm muốn hần đến nơi đó.

Chỉ mới ba ngày thôi, Nghi Lan viện đã đầy bụi bặm, trong viện có một vũng máu đã hóa đen, đẩy cửa phòng ra, cả phòng hỗn độn, cái bàn bẻ nát, mảnh sứ vụn, màn cửa bị xé rách bị gió thổi khi lạnh khi động, dường như đang bày tỏ nó đã từng đẹp để biết bao.

Cứ như vậy ngờ ngác đứng ở cửa, tựa như thấy được bản thân đã điên cuồng đêm đó, tâm đột nhiên đau đớn khôn xiết, tựa như có cái gì vô hình từ bên trong chảy ra, muốn khép lại, nhưng không tìm thấy thuốc lành có khả năng trị khỏi.

“Hoàng thượng...” Trong mông lung tựa hồ nghe thấy thanh âm của người nọ, vẫn là tiếng nói ôn nhu khàn khàn như trước, lại mang theo xúc động run rẩy.

“Hoàng thượng.”

Không! Đó không phải là ảo giác! Long Ngự Thiên chợt xoay người, gương mặt tái nhợt kia không phải là gương mặt mình có ở trong mộng cũng không quên được sao? Một cơn gió thổi qua, hần dường như nghe được mùi hương thơm ngát nhàn nhạt trên người y.

Lao đến muốn ôm y vào lòng, nhưng chứng kiến thân thể y đột nhiên thấp xuống, lời nói lạnh nhạt đem giấc mộng của hần đập tan, “Tội nhân tham kiến Hoàng thượng.”

Đúng! Y giờ đây đã là tội nhân, tội khi quân phạm thượng, tình của hần, lúc đó bị bốn cột trong tay, thân phận y khi là nam khi là nữ, khiến cho hần ngỡ rằng mình rất dị thường, đã yêu một đôi tỷ đệ.

Phúc Thọ kinh hãi nhìn kẻ lẽ ra phải ở pháp trường nhưng lúc này lại xuất hiện trước mắt đây, quên mất phải phản ứng, quên mất phải gọi người đến, cho tới khi muốn làm gì thì, Long Ngự Thiên lại lên tiếng cản hần: “Phúc Thọ, người ra công canh chừng, đừng cho người đến gần nơi này.”

Phúc Thọ không thể tin nổi nhìn Hoàng thượng, chẳng lẽ Hoàng thượng còn muốn giữ lại một cái mạng của y sao?

Đợi cho Phúc Thọ rời khỏi Nghi Lan viện rồi, Long Ngự Thiên đến bên cạnh Lí Tĩnh Lam ngồi xuống, đưa tay xoa lên gương mặt tái nhợt kia, “Tại sao? Tại sao lại quay về? Người không phải đã trốn thoát rồi ư? Vì có gì còn quay về đây? Chẳng lẽ không sợ trảm giết người sao?”

“Thần quay về để chuộc tội.” Lí Tĩnh Lam thản nhiên mỉm cười, ngẩng đầu đón lấy đôi mắt thống khổ kia, “Người còn yêu thần không?”

“Không, trẫm không yêu người, trẫm hận người.”

“Thật không?” Lệ đã phủ mờ đôi mắt, Lí Tĩnh Lam nghiêng tới trước hôn lên môi hần, “Người yêu ta, cũng giống như ta yêu người.”

“Không!” Long Ngự Thiên dùng sức đẩy y ra, đầy sợ hãi ngã ngồi trên mặt đất, tột cùng phần nộ lắc đầu, “Trẫm không yêu người, cũng chưa từng yêu người! Trẫm như thế nào... như thế nào lại có thể yêu một nam nhân?”

Lí Tĩnh Lam vẫn cười, cười đến mức Long Ngự Thiên cảm thấy có chút rối loạn, vô lực tránh né ánh mắt y.

Từ mặt đất đứng lên, Lí Tĩnh Lam lại trang nghiêm quỳ trên đất, “Hoàng thượng, tội thần nguyện ý gánh chịu hết thảy tội danh, chỉ cầu, chỉ cầu Hoàng thượng có thể xem xét công lao của phụ thân vì triều đình dốc sức nhiều năm, tha chết cho người.”

“Trẫm...” Hần quay về là để cầu xin cho người thân sao?

“Người đâu nhanh lên! Tội nhân đang ở đây! Mau bắt hần lại! Đừng để cho hần làm tổn thương Hoàng thượng!”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Phúc Thọ, và tiếng bước chân của nhiều người, Long Ngự Thiên vội vã từ trên đất đứng lên, trong mắt có chút hận ý, Phúc Thọ chết tiệt! Dám không nghe theo chỉ thị của trẫm!

Trong nháy mắt, những đao kiếm đó đã đặt trên cổ Lí Tĩnh Lam, nhưng y lại không mấy may phản ứng, vẫn khẩn thiết cầu xin nhìn Long Ngự Thiên, “Hoàng thượng! Xin người!”

“Áp đi!” Phúc Thọ the thé cuống họng la lớn, hai người tiến tới kéo y lên khỏi mặt đất.

“Hoàng thượng! Xin người tha cho họ! Họ vô tội!” Lí Tĩnh Lam vẫn chưa từ bỏ ý định kêu lên, y không tin Long Ngự Thiên lại không một chút tình cảm đối với y, không tin hắn sẽ nhẫn tâm như thế.

“Trẫm...” Trẫm nên đáp ứng sao? “Trẫm... ưng thuận người.”

“Tạ chủ long ân.” Lí Tĩnh Lam rút cuộc ngừng vùng vẫy, ngoan ngoãn theo cấm vệ quân rời đi.

Long Ngự Thiên lặng lẽ nhìn mảnh bóng dáng kia rời khỏi tầm mắt, định lên tiếng gọi y lại, nhưng như thế nào cũng không phát ra âm thanh, gọi lại... Còn có thể như thế sao? Cho dù hắn có khả năng miễn y tội chết, cả triều vẫn vô đồng ý với hắn sao? Thái hậu đồng ý với hắn sao? Tội danh của y đã sớm tỏ cùng thiên hạ, để vương nhất ngôn cửu đỉnh, nào có thể phủ nhận chính mình? Hay có lẽ, chỉ khi người chết đi rồi, trẫm mới có thể được giải thoát, bất luận là thật yêu người cũng tốt, hận cũng được, trẫm sẽ không lại đau lòng như thế nữa! Có lẽ...

Trăng treo ngọn cây, Long Ngự Thiên lặng lẽ ngồi trên ghế đá ở Nghi Lan viện, trên bàn đặt vài đĩa thức ăn và hai chén rượu, cầm trong tay một bức họa phác, Phúc Thọ một bên lòng tràn đầy ngỡ vực, không rõ Hoàng thượng vì có gì cứ ngăn người ra trước trang giấy điệp ấy, vì có gì lại phân phó hắn chặn bị rượu nước.

Người trong bức họa là mình ư? Nhưng sao chỉ có nét phác? Long Ngự Thiên không hiểu, cũng như hắn không hiểu tại sao mình lại ưng thuận Lí Tĩnh Lam thả vợ chồng Lí Vệ Đình và bọn hạ nhân kia, chỉ vì không kháng cự lại được đôi mắt khẩn cầu của y sao?

Đem trang giấy cầm trong tay đưa cho Phúc Thọ ở phía sau, Long Ngự Thiên thần nhiên phân phó nói: “Đốt nó.” Tiếp đó nâng chén rượu trên bàn, chậm rãi đem rượu đổ lên đất – Tĩnh, trẫm lần cuối cùng uống với người, giờ này ngày mai, người hẳn đã là một chén hoàng thổ(*) rồi!

=====

(*) Chén hoàng thổ: chén đựng đất vàng, nghĩa là Tĩnh chỉ còn là một nắm đất...

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cầu Trợ

“Hoàng thượng có chỉ, đem những kẻ liên quan áp giải về lao, ngày mai lâm triều chờ thẩm vấn.” Một người cầm lệnh bài của Hoàng thượng đứng giữa đám người đang đánh nhau hô to.

Mọi người dừng hoạt động, sững sờ nhìn lệnh bài trong tay y, mấy kẻ bị mặt áo đơn nhìn nhau ngỡ ngác, ngó về phía chủ tọa trên đài, nơi đó đã sớm người đi trà lạnh, không thấy bóng dáng của Khiêm Vương nữa, một tên dùng tay ra hiệu, vài kẻ nhân dịp Hình bộ đại nhân chưa kịp hạ lệnh đã phi thân bỏ chạy trước.

Hàn Phong một chương đánh quan binh đã hôn mê trong tay ra, quay đầu nhìn về phía đài cao trống trơn ấy, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Cái tên Vương gia quý tha ma bắt đó dám chạy mất như vậy! Mặc dù lòng tràn đầy nghi ngờ, Hàn Phong cũng không có tâm suy nghĩ, phi thân tới phía Bạch Liên vẫn bị xem như Lí Tĩnh Lam mà giam trong cũi tù kia.

Hình bộ đại nhân run rẩy từ dưới bàn bò ra, làm ra vẻ ho giả tiếng, chỉnh trang lại quan mạo đã bị lệch khỏi đỉnh đầu, đi tới pháp trường, “Dem những tội nhân này áp giải về lao! Làm việc nhanh lên một chút!” Sau đó liền hấp tấp kéo kéo cái kiệu trên đất, thúc giục kiệu phu đưa về trong cung, sợ rằng đi chậm một bước sẽ phải bỏ mạng không hơn.

Hàn Phong vọt tới trước cũi tù của Bạch Liên, bởi vì hắn đang mặc y phục của quan binh, cho nên không có ai cản trở, hạ thấp thanh âm hỏi người đang ẩn nấp mỉm cười trong cũi tù đó: “Bạch Liên, nên làm gì bây giờ? Cứu người ra không?”

“Không.” Bạch Liên hé miệng thì thầm, “Huynh mặc thân y phục này thật là vô cùng thích hợp, rất đáng yêu.”

“Người!” Hàn Phong tức đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tên này chẳng lẽ không biết nhìn tình hình sao? Dưới tình huống này rồi mà còn chọc ghẹo hắn được!

“Đừng giận, huynh hãy nghe ta nói đã.” Bạch Liên kéo tay hắn trấn an nói, ý cười trên mặt biến mất, thay vào đó là gương mặt nghiêm túc.

Hàn Phong rút tay về đứng thẳng ngay ngắn cạnh cũi tù, làm cho người ta thoát nhìn thấy giống như là đang canh chừng phạm nhân trong cũi, để họ không có tâm nghi ngờ, yên lặng nghe Bạch Liên dẫn dắt: “Ta nghĩ Tĩnh Lam nhất định đã đến cầu xin Hoàng thượng, Hoàng thượng mới có thể xá miễn tội chết cho những người này, nhưng Hoàng thượng khẳng định sẽ không bỏ qua cho Tĩnh Lam. Huynh lát nữa hãy thừa dịp khi không ai chú ý thì thoát đi, vào

Lí phủ tìm một số thánh chỉ, ta nghe Lí phủ nhân nói đó là thánh chỉ khi mời Tĩnh Lam vào cung, huyênh cảm đến Tiểu Đàm thôn ở ngoại tìm một lão nhân gọi là Ngụy Tử Hiền, ông ta có lẽ có cách cứu Tĩnh Lam. Về phần ta, huyênh không cần lo lắng, tự ta sẽ nghĩ cách.”

Lời Bạch Liên vừa nói xong, liền có một gã quan binh tiến đến buộc ngựa cho xe tù, xe tù bắt đầu chậm rãi di chuyển, Bạch Liên không nói nữa, rũ đầu xuống để tóc dài che kín cả khuôn mặt.

Hàn Phong tiến theo vài bước, không hẳn hiểu rõ lời y, vừa định lên tiếng hỏi cho rõ ràng, liền có hai gã quan binh phóng thân người tới trước, đi sát bên cạnh hắn, khiến cho hắn không cách nào mở miệng. Nhìn chăm chăm vào Bạch Liên trong cũi tù, hy vọng y có thể ngẩng lên nhìn mình một cái, mà Bạch Liên lại thùy chung vẫn rũ đầu, không nhúc nhích ngồi ở chỗ đó, nhưng ngón tay khẽ động hai lần, thúc giục hắn mau đi.

Lén chậm lại cước bộ, trong cảnh không khiến người chú ý tới, Hàn Phong từ từ tách khỏi đội ngũ quan binh, tìm một chỗ bí mật thay đổi quan phục trên người, thẳng hướng Lí phủ đã bị niêm phong. Bạch Liên, người đứng nên có chuyện gì mới được nha.

Tiểu Đàm thôn nằm ở ngoại ô phía tây Long Thành, là một thôn do khoảng mấy chục hộ dân hợp lại mà thành, tuy rằng nơi này cách thành đô rất gần, nhưng người trong thôn rất ít khi vào thành, nơi đây giống như một chốn đảo nguyên, người trong thôn cũng trôi qua cuộc sống tự cung tự cấp, bởi do quan hệ của một người ở trong thôn, nơi đây không bị quan phủ trông coi, cũng không phải giao lương nộp thuế, nhưng người kia là ai, người trong thôn lại hoàn toàn không biết.

Lí phủ đã sớm bị tịch biên sạch sẽ, tất cả mọi thứ đều đã bị sung công, Hàn Phong ở trong phủ trống hươ trống hoác vất vả tìm được số thánh chỉ mà Bạch Liên đã nói, theo hướng thôn dân đã chỉ đi đến giữa một mảnh ruộng.

Ruộng lúa mạch mênh mông bát ngát, một mảng xanh mướt, theo con gió thổi cuộn cuộn từng đợt từng đợt sóng vỗ, giữa ruộng lúa mạch có một ngôi nhà cỏ tranh, trước nhà có một vị lão nhân mặc y phục chắp và đang nằm trên ghế dựa, trên mặt phủ cái mũ bằng rom, mái tóc hoa râm tùy tiện xoa xuống sau lưng ghế, phất phơ theo gió, một con chó vàng già xồm nằm thè lưỡi ngủ gật ở bên chân, nghe tiếng người đến liền dựng dưng lỗ tai, trở dậy nhìn thấy là người quen, lại gục xuống ngủ tiếp.

Thiếu niên ăn mặc như thư đồng cả người một bộ trường bào màu xanh thẫm đến gần ghế dựa, nhẹ nhàng lay người lão nhân, “Gia, có khách.”

“Ừm? Không gặp...” Lão nhân bực bội phát tay, lời nói nhura nhura buồn ngủ từ dưới mũ rom cất lên.

“Con cũng từ chối như vậy rồi, nhưng người này nói nhất định phải gặp người, bảo là có đại sự mạng người do trời định(*).”

“Mạng người do trời định?” Lão nhân rớt cuộc tỉnh táo lại, cảm mũ rom trên mặt ngồi dậy, trong mắt lóe lên một tia quang mang hưng phấn, “Ai muốn chết?”

“Cái này... Người tới không nói, chỉ bảo rằng nhất định phải gặp người.” Thư đồng có chút bất đắc dĩ, người này muốn chết nhanh, gia lại háng hái tính thần cái gì đây a?

Hàn Phong đang ngồi trong căn phòng đơn sơ, nhìn trà kém chất lượng rõ ràng ở trên bàn, có hơi đoán không ra chủ nhân của căn phòng này là người như thế nào? Vậy mà Bạch Liên nói hắn có cách cứu Tĩnh Lam sao?

“Ai nha nha! Để khách nhân đợi lâu.”

Một thanh âm sáng sủa từ trong buồng truyền ra, Hàn Phong vội đứng dậy, nhìn thấy một đôi tay nhăn nheo vén rèm cửa sổ xanh lên, lộ ra một khuôn mặt đầy nếp nhăn nhưng đôi mắt sắc hồng xuất hiện trước mắt Hàn Phong, mái tóc rối bù của lão nhân đã được cột sơ lại thành cái búi qua quýt, dùng một cây trâm bằng gỗ cố định, nhưng trên người vẫn là y phục đắp đầy mụn và kia.

Hàn Phong nhú mày, lại lần nữa nghi ngờ Bạch Liên phải chăng đã nghĩ sai rồi? Hắn như thế nào cũng nhìn không ra lão nhân toàn thân y phục cũ nát này có bản lĩnh cứu người gì.

Ngụy Tử Hiền tựa hồ nhìn thấu nghi hoặc trong mắt hắn, sang sang cười hai tiếng, ngồi xuống ghế: “Người trẻ tuổi, đừng xem thường lão nhân.”

Thư đồng bên cạnh lập tức bưng lên một chén thuốc đặt trước mặt lão.

“Lại uống sao?” Ngụy Tử Hiền nhú mày, nếp nhăn trên mặt càng khắc sâu, rồi lại làm bộ như trẻ nhỏ mà làm nũng với thư đồng đứng đối diện: “Thanh Nhi, hảo Thanh Nhi của ta, người coi như quên lần này đi được không?”

“Không được! Lần này con muốn xem gia uống thuốc cho xong, tránh để người lại thừa dịp con không chú ý đem thuốc đồ đi!” Thư đồng được gọi là Thanh Nhi thẳng thắn đáp lại trước mặt lão, gương mặt lộ vẻ không thể thương lượng.

“Thật không biết người là gia hay ta mới là gia.” Ngụy Tử Hiền miệng lẩm bầm, mặt lộ vẻ muốn chết, không cam lòng chẳng tình nguyện nốc cạn thuốc, đưa cái bát không cho y.

Thanh Nhi tiếp nhận cái bát xoay người rời đi, Ngụy Tử Hiền lúc này mới nhìn Hàn Phong vẫn còn đang đứng, đưa tay chỉ cái ghế bên cạnh: “Ngồi đi người trẻ tuổi, nói thử xem là ai đã bảo người đến xin trợ giúp của ta?”

Hàn Phong vẫn cảm thấy hoài nghi bản lĩnh của lão, nhưng vẫn có lễ chấp tay về phía lão, vạt áo ngồi trên ghế, từ trong ngực lấy ra thanh chỉ đưa cho lão, “Thực ra là Lí Vệ Đình một nhà Lí bá phụ, vì phạm tội khi quân mà sắp bị chém đầu, có điều Hoàng thượng đã miễn xá tội chết cho họ, nhưng Lí

Tĩnh Lam người Lí gia đó vẫn khó tránh khỏi cái chết, cho nên có người nói cho ta biết bảo ta mang sớ thánh chỉ này tìm đến ngài, có thể ngài sẽ có cách cứu Tĩnh Lam.”

Ngụy Tử Hiền đem thánh chỉ mở rộng ra hai mắt nhìn, nhưng vẫn cảm thấy lơ mơ, “Ta không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Hàn Phong suy nghĩ trong chốc lát, bắt đầu kể từ lá thư xin giúp đỡ mà Lí Tĩnh Lam viết cho hắn, đến bọn họ ở trên đường nhìn thấy Tĩnh Lam bị người ta áp giải điểu hành, tiếp đó như thế nào cứu Tĩnh Lam ra, Bạch Liên lại thế chỗ vào tù, rồi lại đột ngột nghe được ý chỉ muốn phóng thích tội nhân của Hoàng thượng. Mặc dù không kể tỉ mỉ, nhưng liên hệ của toàn bộ câu chuyện vẫn giữ, cũng không khó đoán ra ý chính.

“Lí Vệ Đình này!” Ngụy Tử Hiền bất thành linh vỗ bàn đứng dậy, bước vòng vòng trong phòng, trên mặt một bộ tức giận, Hàn Phong còn tưởng lão đang thấy khó xử, khi định đứng lên từ biệt, thì lại nghe lão nói: “Lão già đó thật đúng là quá xảo quyết! Có chuyện xem vui như vậy mà không chịu báo cho ta một tiếng, đợi sau khi hắn ra được rồi ta nhất định phải hung hăng mắng hắn một trận!”

Hàn Phong tuy nhiên không dám đồng ý với lời lão, mấy người đó muốn chết tới nơi rồi, lão nhân này vậy mà còn ở đây nói là chuyện xem vui? Bất quá lão đầu này có thể nói như vậy, phải chăng có thể thay hắn có cách cứu Tĩnh Lam ra?

==

(*) Nhân mệnh quan thiên: số mệnh con người là do nơi trời

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Bồi Bại

Cửa, một cánh cửa u ám, một cánh cửa nặng nề ảm đạm, một cánh cửa nặng trĩu tâm tối bốc ra hơi thở âm trầm. Mặc cho ánh mặt trời vàng rộm buổi sáng có rọi vào trên người nó, nhưng vẫn tiết ra khí tức âm u, từ trên cửa lộ ra một tấm biển không khó để nhìn thấy, Chiết Phiến môn – là đại môn của thiên lao.

Nghe nói, từ khi Thánh Long quốc khai lập tới nay, phạm là tội nhân khi đã bước qua cánh cửa này, đều sẽ không còn sống mà ra; hãm oan, đứng người đứng tội, bất luận là loại nào, không phải bị chém đầu thì bị xử cực hình, cho nên bị giam giữ sau cánh cửa này, không chỉ có tội nhân mà thôi, mà còn có cả những oan hồn vong phách không muốn rời đi.

Vì thế, chỉ cần đi tới cửa, sẽ tựa hồ chợt nghe thấy bên trong phát ra tiếng khóc than.

Sáng sớm đầu hạ, sương từ trên lá cây rơi xuống, tích giọt đọng lại trên mũi lá, ánh mặt trời xuyên qua nó chiếu ra một luồng hào quang hoa mỹ, dường như đặc biệt hài lòng với vẻ đẹp trong nháy mắt được mình tạo ra, hạt nước nhỏ rời khỏi phiến lá, chạy về trong cái ôm của mặt đất, nhưng chưa kịp đạt được mục đích, liền bị một thân ảnh chặn ngang.

Thúy Hoàn cúi đầu, nắm tay siết chặt trong tay áo, một giọt nước rơi xuống trên cổ, khiến nàng giật mình vội ngẩng đầu, trời mưa sao? Không, ánh nắng đang dần dần đổi nét sáng rực, khí trời thế này chắc sẽ không mưa đâu.

Nhưng vì có gì thoát nhìn thái dương dường như đang khóc? Trên gương mặt bị thương của Thúy Hoàn tràn ra một dòng nước bạc, lại từng bước bước về phía trước, bản thân sắp vĩnh viễn không thể cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp như thế này rồi, nhưng mà... Bất giác xoa nhẹ lên bụng mình, chân đưa lên không biết nên tiến hay nên lùi.

“Được lắm a, nếu người hiện tại lui về hẳn là còn có thể kịp bị hành hình cùng với chủ nhân, dù sao đứa bé trong bụng người cũng mới hơn một tháng, cho dù có xuống đất cũng sẽ không mở miệng trách móc người.”

Lời nói thản nhiên hàm chứa châm biếm từ phía trước truyền đến, khiến cho Thúy Hoàn bỗng dừng chân lùi về, trở thành nặng nề từng bước một tiến lên.

Bóng người màu tím trước mặt nhếch khóe môi đẹp đẽ, hừ lạnh một tiếng, “Đem cái thứ trên mặt người lau sạch đi! Ta không muốn nhìn thấy bên cạnh mình có một gương mặt khóc sưng mắt.”

“Dạ” Thúy Hoàn đáp, lau khô nước mắt trên mặt, tiếp tục cúi đầu đi theo người phía trước.

Ngày đó gặp chuyện, nàng chưa từng xuất hiện trước mắt mọi người, có lẽ là sợ, có lẽ là bởi phát hiện được mình đã có thai, nàng không làm được điều Ngọc Hoàn đã làm vì chủ nhân mà liều mình; nàng trốn trong góc phòng, lên nhìn thiếu gia và Ngọc Hoàn bị đánh cả người đầm máu, lòng tốt cùng đau đớn, nhưng không có dũng khí lao ra, chỉ có thể che miệng không ngừng nức nở.

Trong nháy mắt nghe được Lí thị một nhà và thiếu gia bị đưa đi xử trảm, nàng sợ đến mức suýt ngất đi, nàng chỉ là một nữ tử bình bình thường, nàng không có bất cứ năng lực nào để cứu bọn họ, thậm chí, nàng ngay cả mình cũng không biết nên cứu như thế nào, còn có đứa con chưa thành hình trong bụng, ý niệm duy nhất trong đầu chính là không ta không muốn chết, ta muốn chạy trốn! Bất luận là vì mình hay vì đứa bé này, nàng không thể chết,

không muốn chết.

Mà lúc này, một đạo thân ảnh màu tím xuất hiện trước mắt nàng, “Ừm? Nơi này thế mà lại còn sót một người? Thu Nguyệt, đi báo cho cấm vệ quân...”

“Đừng!” Thúy Hoàn liều lĩnh bỏ nhào đến bên chân nàng ta, ôm hai chân nàng không ngừng dập đầu, “Nương nương, cầu xin người đừng mà, cầu xin người thả cho Thúy Hoàn một con đường sống đi...”

Cho đến khi cái trán đập đến nát da, vung vãi trên mặt đất đầy nước mắt nhuộm một vùng máu, người áo tím trước mắt mới lãnh đạm nở miệng: “Được thôi, nhưng ngươi về sau phải ngoan ngoãn nghe lời ta a!”

Trở mình đứng dậy, Thúy Hoàn không thể tin nổi nhìn người trước mắt, đã thấy khóe miệng nàng nhếch lên một nụ cười u ám, không khỏi cảm thấy có chút sợ hãi.

“Thúy Hoàn, ngươi có thai sao?” Thục phi ngồi trước bàn trang điểm để cho người ta tô mi vẽ mắt, khóe mắt thoáng ném đến Thúy Hoàn khẽ nôn khi đang lau bàn, lạnh lùng hỏi một câu.

Thúy Hoàn cả người run lên một cái, cúi đầu tiếp tục việc trên tay, “Dạ...”

“Đứa bé của ai?”

Thúy Hoàn không dám trả lời, nếu để Thục phi biết nàng đang mang long thai, nàng và đứa bé e rằng không thể đảm bảo.

“Thúy Hoàn, ngươi biết chăng? Cung nữ chưa kết hôn mà đã có thai nếu bị người ta biết thì chính là tội gì?”

Hai chân Thúy Hoàn mềm nhũn, lập tức quỳ rạp trên đất, “Xin nương nương cứu Thúy Hoàn, xin nương nương cứu Thúy Hoàn...”

“Ngươi ngay cả cha ruột của đứa bé là ai cũng không nguyện nói cho ta biết, ngươi bảo ta cứu ngươi thế nào?”

“Dạ... là thiếu gia...”

“A? Là cái nam phi ấy?” Thục phi thoáng yên lòng, vung tay bảo Thúy Hoàn đứng dậy, “Lát nữa ngươi theo ta ra ngoài một chuyến.”

Thúy Hoàn không dám thờ ơ mạnh lùi ra một bên, không dám hỏi muốn đi đâu.

Nhưng mà, bị đưa đến nơi này, dù Thúy Hoàn có ngu dốt hơn nữa, cũng hiểu được nàng ta kế tiếp là muốn làm cái gì.

“Ngươi rề rà ở đây làm cái gì! Còn không đi nhanh lên một chút!”

“Dạ...” Thu hồi suy nghĩ, Thúy Hoàn chậm chạp chạy hai bước đuổi theo bước chân của Thục phi, lệ đảo trong khóe mắt, nhưng như thế nào cũng không dám để nó tuôn rơi, thiếu gia... Thục xin lỗi, Thúy Hoàn xin lỗi người.

Tùy tiện xuất một túi ngân lượng kín đáo cấp cho quan binh trước cửa thiên lao, Thục phi dẫn Thúy Hoàn bước vào trong thiên lao âm u này, mùi trong thiên lao khiến cho Thục phi nhịn không được nhíu mày, lấy khăn tay ra che mũi miệng, tự mình không việc gì còn tới chỗ này tìm tội làm chi a? Thật là! Nhưng nghĩ đến Hoàng thượng lại vì một nam nhân mà lãnh đạm với nàng bấy tháng không khỏi khiến cho nàng hận đến nghiến răng ken két, nếu không thừa dịp hân trước khi chết hào hào dầy vò hân một phen, sao lại không có lỗi với mình được đây?

Nghĩ như vậy, Thục phi cũng không ghét bầu không khí bốc mùi tanh hôi và u ám nữa, cất bước về phía Lí Tĩnh Lam đang treo trên cọc gỗ kia không biết là hôn mê hay đang ngủ.

Bầu không khí trên đại điện có phần căng thẳng, chúng đại thần từng người một hồi báo triều chính cho Hoàng thượng, thỉnh thoảng lại trộm liếc lão nhân điện hạ đang ngồi ở ghế thái sư, không hiểu vì sao Ngụy vương gia nhiều năm không xuất hiện trong kinh thành hôm nay lại đột ngột xuất hiện trên triều đình.

Ngụy Vương gia – em trai song sinh của tiên đế, trái ngược với tiên đế tính khí lạnh lùng, Ngụy Vương gia là một người hiền hòa có hơi bất cần đời, từ nhỏ đã không thích cuộc sống ràng buộc trong cung, sau khi tiên đế kế vị đã phong lão là Ngụy Vương, nhưng lão cũng không thích tước vị này, chỉ ở trong cung ngầy ngẩn một năm, liền đòi tiên đế thả lão xuất cung, tiên đế yêu thương đệ nóng lòng, liền đáp ứng lão, lại theo chữ “Tứ Hiên” của lão lệnh phong ban tước làm Nhân Vương.

Ngụy Vương gia đi lần này đã vài chục năm, cho đến tận khi tiên đế băng hà lão mới xuất hiện ở Long Thành, nhưng sau khi tân đế kế vị lão lại rời xa cung đình, rất ít người biết tung tích của lão, mà hiện nay không ngờ lão bỗng xuất hiện trên triều đình, khiến cho người ta nhịn không được phỏng đoán, Thánh Long Quốc phải chăng sắp xuất hiện biến cố to lớn gì?

Bạn đang đọc truyện *Đại Gia Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Sinh Dữ Tử

“Các vị ái khanh còn gì muốn tấu không? Nếu không có thì bãi triều đi!” Long Ngự Thiên xoa bóp đầu lông mày, trên mặt hiện ra vẻ mệt mỏi các đại thần chưa từng thấy bao giờ, hôm qua một đêm không ngủ, nghĩ rằng sau giờ ngọ hôm nay người đó sẽ vĩnh viễn không còn xuất hiện trước mắt mình nữa, không nên nổi cảm thấy một trận đau lòng, chẳng phải đã nói là không nhớ y nữa sao? Tại sao lại nhớ tới rồi?

Tay phải bất giác xoa lên ngực, nơi này mỗi lần đập đều mang theo một cơn đau nhói, tựa hồ đang có người dùng con dao vẽ lên một đường, không nghĩ ngờ gì, người đó chính là người hắn đã thề phải quên đi.

Hình bộ thượng thư thấy sắc mặt của Hoàng thượng, do dự không biết có nên nói đến chuyện chờ xét xử của Lí thị hay không, lúc này bỗng thấy Ngự Vương gia vẫn đang chớp mắt giả ngủ đột nhiên mở mắt đứng dậy, “Hoàng thượng, thần có thứ này muốn Hoàng thượng xác nhận một chút.”

“Hoàng thúc có thứ gì muốn bẩm xác nhận?”

Thanh Nhi từ một bên của Vương gia tiếp nhận thánh chỉ trong tay trình lên, Phúc Thọ nhận lấy giao cho Long Ngự Thiên, như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Ngự Vương gia, người khác có thể không biết Vương gia, nhưng Phúc Thọ từng hầu hạ qua tiên đế biết, Ngự Vương gia tuy là người biếng nhác, nhưng trong việc xử sự thì lại đặc biệt khôn khéo, có khi ngay cả tiên đế cũng không thể không nhượng bộ lão, hôm nay lão xuất hiện trên triều đình lại dâng lên một số thánh chỉ, rốt cuộc là muốn làm gì đây?

Long Ngự Thiên mở thánh chỉ, sắc mặt tuy không thay đổi, nhưng thân thể không nên nổi chấn động, không rõ trong lòng là kinh hoàng hay vui mừng, đưa mắt nhìn thoáng qua Ngự Vương gia, kẻ lão thần đứng thứ hai đang tự tại ngồi ở ghế thái sư nhàn nhã uống trà.

Long Ngự Thiên đưa thánh chỉ cho Phúc Thọ, “Phúc Thọ, đem số thánh chỉ này đọc to lên.”

“Tuân mệnh” Phúc Thọ tiếp nhận thánh chỉ bước tới trước hai bước, mở ra đọc: “Phụng thiên thừa nhận, Hoàng đế chiếu rằng: Trẫm nghe nói thiên kim tiểu thư Lí Tĩnh Lam của Hộ bộ thị lang Lí Vệ Đình...” Phúc Thọ đột nhiên ngưng bật, nhìn “Lí Tĩnh Lam” trên thánh chỉ, Lí Tĩnh Lam? Đột nhiên hiểu rõ ý tứ của Ngự Vương gia.

“Không cần đọc.” Long Ngự Thiên xua tay, “Trẫm hiểu ý tứ của Hoàng thúc, Hoàng thúc muốn xin tha cho Lí thị một nhà sao?”

Chúng thần rỉ tai nhau, không rõ thánh chỉ này có vấn đề gì, tại sao lại có thể bằng một số thánh chỉ mà tha cho Lí thị một nhà phạm tội khi quân?

“Cha, cha nghe có gì nhầm lẫn không?” Vệ Tử Cần ghé sát vào bên tai Vệ Thượng thư thấp giọng hỏi, “Số thánh chỉ này hình như là cha nghĩ ra phải không?”

“Ừ.” Vệ Thượng thư gật đầu, nhưng hắn cũng không rõ thánh chỉ có vấn đề gì.

Ngự Vương gia đem tách trà cầm trên tay đặt xuống khay trà Thanh Nhi nâng ở phía sau, vuốt vuốt chòm râu hoa râm, “Thần không định cầu tình cho Lí Vệ Đình, chỉ là nghĩ Thánh Long quốc ta xảy ra chuyện tai tiếng lớn như vậy, có phần hổ thẹn mà thôi.”

Long Ngự Thiên ngẹn giọng, không rõ ý tứ của Ngự Vương gia, vốn hắn cũng không có lý do hay ho gì để làm có thể tha đám người Lí Vệ Đình, cho nên sáng nay mới cố ý không đề cập tới chuyện chờ xét xử, nguyên định coi chuyện này như cái có, nhưng Hoàng thúc hình như không muốn cho hắn treo xuống thang.

Vệ Thượng thư rốt cuộc không giữ được bình tĩnh tiến lên, vạt áo quỳ xuống, “Hoàng thượng, thần không rõ, xin hỏi thánh chỉ có vấn đề sao?”

Long Ngự Thiên ra hiệu cho Phúc Thọ đem thánh chỉ đưa cho chúng thần chuyển tay nhau đọc, sau đó hỏi: “Các khanh gia nghĩ thế nào?”

“Hoàng thượng,” Tàn Thừa tướng tiến lên một bước chấp tay nói: “Cụ thể thần cho rằng, Lí Vệ Đình này mặc dù chiếu theo thánh chỉ viết đưa Lí Tĩnh Lam tiến vào cung, theo lý không tính là làm nhục hoàng triều, lẽ ra nên nhẹ nhàng xử trí, nhưng Lí Vệ Đình lại biết chuyện không báo vẫn xem như bị phạm tội khi quân, nên xử trảm.”

“Tàn Thừa tướng,” Ngự Vương gia từ trên ghế đứng lên đi tới bên cạnh Tàn Thừa tướng, “Nếu bốn vương nhớ không lầm, số thánh chỉ này hẳn là do đệ tử của ngài Vệ Thượng thư viết phải không?”

Tàn Thừa tướng trong lòng cả kinh, không nói, nhìn Vệ Thượng thư vẫn đang quỳ trên đất.

“Là thần viết.”

Ngự Vương gia hài lòng gật đầu, lại nhìn về phía Tàn Thừa tướng hỏi: “Tàn Thừa tướng, vì lỗi của đệ tử ngài mà khiến cho hoàng thất đầy vết nhơ như vậy, ngài lão sư này nên làm thế nào đây? Bốn vương thấy ngài hình như nên gỡ cái chức Thừa tướng xuống, tìm một nơi non xanh nước biếc mà dưỡng lão đi.”

Tàn Thừa tướng chịu không nổi chân mềm nhũn, quỳ rạp trên đất dập đầu lạy, “Cụ thể thần thật kính sợ, Hoàng thượng, cụ thể thần thực sự không biết số thánh chỉ này là Vệ Thượng thư viết, chuyện này với cụ thể thần không nửa điểm liên can a!”

Vệ Thượng thư đưa mắt liếc Tàn Thừa tướng quỳ gối bên cạnh, lão nhân này, còn trông mong hắn ta có thể cầu xin thay mình sao! Ai ngờ nhanh như vậy

liền vứt bỏ quan hệ rõ ràng với hắn, giờ thì phải làm sao? Mặc dù không bị chém đầu, nhưng cách chức thì chắc chắn rồi, mắt thấy đã tâm nhiều năm sắp thành hiện thực, như thế nào lúc này lại bại lộ sai lầm? Lén quay đầu nhìn Khiêm Vương trong đám người, hy vọng hắn ta có thể tiến lên thay mình nói vài câu, nhưng không ngờ Khiêm Vương lại mặt không chút thay đổi nhìn Hoàng thượng, không đếm xỉa đến ánh mắt cầu cứu của hắn.

“Hoàng thượng, có thể nghe cựu thần nói một câu không?” Trong đám người lại đi ra một lão giả, nghe ngữ khí lão nói tựa hồ cũng là một đại thần có địa vị không thấp.

“Thần nghĩ Lí Vệ Đình tuy rằng biết chuyện không báo, phạm tội khi quân, nhưng tội không đáng chết, càng không lớn đến phải diệt môn? Thế nhưng đứa con Lí Tĩnh Lam này dù sao cũng là thân phận nam nhi, nếu cũng xem như vô tội thả ra, thì không cách nào trả lại thanh danh cho hoàng thất, về phần Vệ Thượng thư, chắc hẳn cũng là nhất thời sơ sẩy, mong Hoàng thượng nhẹ nhàng xử trí. Không biết Hoàng thượng và Ngụy Vương gia nghĩ đề nghị của cựu thần thế nào?”

Tâm của Long Ngự Thiên lập tức lại quay về đáy cốc, rốt cuộc vẫn không cách nào miễn tội chết cho y sao? Giận dữ cắn chặt môi, trong miệng nếm thấy chút vị máu, nhưng như thế cũng không gát đi được đau xót trong ngực kia. Trẫm là thiên tử, vốn là không gì không làm được, nhưng cũng vì là thiên tử, trẫm ngay cả vì người mình yêu cũng không đủ sức cứu!

Người mình yêu... ư? Đúng vậy, người mình yêu, dù đã biết hắn là nam nhân, dù đã sắp đến cảnh âm dương xa cách, nhưng trong lòng hắn... vẫn yêu người nọ...

“Hoàng thượng! Người không được định Lí Tĩnh Lam tội chết!” Thanh âm trong trẻo từ ngoài cửa đại điện truyền đến, một vị nữ tử thanh trần thoát tục như tiên nhân vụt thoát khỏi ngăn cản của thị vệ, xông thẳng lên đại điện.

Từ ngày đó sau khi bị bắt ở Nghi Lan viện, Lí Tĩnh Lam liền bị đưa trở lại trong thiên lao âm u ẩm ướt không thấy ánh mặt trời này, nhưng khác biệt chính là, lần này y không bị nhốt vào phòng giam, mà cứ như vậy bị trói trên cọc gỗ dành để tra vấn tội phạm trong thiên lao.

Nghe tiếng cửa mở, đôi mắt nhắm chặt thoáng run rẩy, nhưng không hé, nguyên lai y không phải giống như mình đã nghĩ, có thể坦然 đối diện với cái chết.

Người tới đứng trước mặt y, đưa tay nâng cằm y lên, “Cái khuôn mặt tằm thường này dựa vào cái gì mà hấp dẫn được Hoàng thượng?”

Tiếng nói âm lãnh đan xen giữa oán hận và ghen ghét, là một nữ nhân? Trùng mắt đối lại gương mặt bày ra vẻ méo mó mà tràn ngập sát ý đó của Thực phi, Lí Tĩnh Lam xoay đầu thoát khỏi bàn tay nàng ta.

“Ngươi còn ngần ra đó làm gì? Còn không đến đây chào hỏi chủ nhân trước của ngươi?”

Lí Tĩnh Lam theo ánh mắt nàng ta nhìn về phía cửa, chỉ thấy khuất bóng có một người đứng ở cửa, mặc dù không nhìn rõ khuôn mặt nàng, nhưng đại khái có thể nhận ra đó là một nữ tử.

Thúy Hoàn đóng cửa thiên lao, chậm chạp dời về phía bọn họ, cúi đầu đứng lặng bên cạnh Thực phi, âm mũi run rẩy, “Thiếu... Thiếu gia...”

“Thúy Hoàn sao?” Thanh âm của Lí Tĩnh Lam hơi khàn khàn, cổ họng đã lâu chưa thấm nước có chút phát đau, thoáng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, “Ngươi không sao chứ?”

Thúy Hoàn rút cuộc chịu không nổi quỳ rạp xuống bên chân y, cất tiếng khóc, “Thiếu gia... Thúy Hoàn thực xin lỗi người.”

Lí Tĩnh Lam cười khẽ, “Nào có chuyện gì? Phải là ta xin lỗi ngươi mới đúng, ngươi không sao thì tốt quá, có tin tức của mọi người không?”

“Hôm qua Hoàng thượng đã miễn xá tội chết cho lão gia và phu nhân, hôm nay lâm triều chờ xét xử, hiện tại không biết thế nào.”

“Thật không?” Lí Tĩnh Lam yên lòng thở ra nhẹ nhõm, thỉnh cầu của y nhất định đã khiến hắn khó xử lắm chứ? Nhưng y tin tưởng, chỉ cần Hoàng thượng đáp ứng y rồi, thì chắc chắn có thể làm được, cũng không phải là ý nghĩ tư tâm gì, mà là... Y chỉ như thế mà tin tưởng hắn, bởi vì, hắn đã có tình với y.

“Chủ tớ các ngươi ôn chuyện cũ xong chưa?”

Lí Tĩnh Lam và Thúy Hoàn nhìn về phía phát ra tiếng nói lạnh lùng đó, chỉ thấy Thực phi đang mân mê trong tay một thanh chùy thủ sáng loáng, đã cười đến mức vẻ mặt tàn khóc...

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thân Thế

“Quỳnh Ngọc Công chúa, người không thể vào được!” Hai gã thị vệ chặn cửa đại điện, cổ hắt sức ngăn cản Quỳnh Ngọc Công chúa đang muốn xông

vào trên đại điện.

“Tránh ra! Nếu không tránh thì đừng trách ta không khách khí!”

Hai gã thị vệ vẫn đứng bất động chắn ở cửa, không chút nhượng bộ.

Trong đôi mắt trong suốt của Quỳnh Ngọc Công chúa hiện lên một con thịnh nộ, đưa tay phất về phía hai gã thị vệ trước mặt.

Không ngờ nàng lại biết võ công, hai gã thị vệ không kịp đề phòng liền bị đá thương văng xuống đất, lập tức có vài tên cấm vệ quân tiến lên vây lấy nàng.

“Đề nàng vào đi.” Trên đại điện truyền đến thanh âm của một lão giả.

Quỳnh Ngọc Công chúa vội vàng chạy vào trên đại điện, cúi người quỳ xuống, “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

“Quỳnh Ngọc Công chúa, nàng có biết phi tần không được can thiệp vào triều chính không?” Long Ngự Thiên có chút giận dữ trừng nàng.

“Hoàng thượng, Quỳnh Ngọc thật sự là vì bất đắc dĩ, bất đắc dĩ mới xông vào đại điện.”

“Quỳnh Ngọc Công chúa,” Ngụy Vương gia tiến đến trước mặt nàng dừng lại, lên tiếng hỏi: “Người mới nói Hoàng thượng không thể định Lí Tĩnh Lam tội chết ư? Tại sao?”

Tâm Long Ngự Thiên lập tức lại nảy lên, tựa hồ nhìn thấy được ánh sáng bình minh bùng rạng, rồi lại sợ hãi chỉ là một khắc hân hoan trống rỗng, tay gác trên long ý không kèm được siết chặt đầu rồng.

“Thần thiếp nghĩ, chuyện này phải để cho Lí Vệ Đình nói mới đúng.”

“Truyền Lí Vệ Đình thượng triều!” Long Ngự Thiên vội vã quay về phía Phúc Thọ nói, thanh âm có chút kích động không kèm chế được.

Chúng thần nhao nhao đứng một bên, nhìn Lí Vệ Đình mặc y phục tù nhân được cấm vệ quân áp giải vào đại điện.

“Tội thần Lí Vệ Đình khấu kiến Hoàng thượng.” Bước lên quỳ gối trên đại điện như thói quen thường ngày, Lí Vệ Đình nhìn những khuôn mặt quen thuộc xung quanh, không còn thấy niềm nở của ngày trước, tất cả đều là những gương mặt lạnh như băng. Đây gọi là lòng người dễ đổi sao? Người ta một khi đã mất đi quyền thế, kẻ giúp người gặp nạn không nhiều, thừa cơ hãm hại cũng không ít.

“Quỳnh Ngọc Công chúa, có gì thì giờ hãy nói đi!” Ngụy Vương gia ngồi trở lại trên ghế, nhìn Lí Vệ Đình đã lâu không gặp, y so với lần gặp trước già hơn nhiều, cũng gầy hơn, nếp nhăn trên trán tựa như lại sâu thêm không ít, chòm râu trên mặt rồi bù bện vào một chỗ, tóc dài rồi tung hết một nửa đã bạc màu, đã có thể so với mái tóc hoa râm trên đầu lão.

Quỳnh Ngọc Công chúa nhìn Lí Vệ Đình quỳ gối bên cạnh hỏi: “Lí Vệ Đình, ta muốn hỏi chuyện gì chắc ngài đã biết chứ?”

“Hồi nương nương, tội thần không biết.”

Quỳnh Ngọc Công chúa thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lí Vệ Đình, nhìn không được có hơi tức giận, “Đến bây giờ mà ngài còn giấu diếm sao? Tĩnh Lam chắc chắn sẽ bị xử lăng trì ngay tức khắc!”

“Tội thần không biết nương nương đang nói gì, tội thần cũng không có chuyện gì phải giấu diếm.”

“Ta đây hỏi ngài! Tĩnh Lam rốt cuộc là con ai?”

Lí Vệ Đình khiếp sợ nhìn về phía Quỳnh Ngọc Công chúa, liền lập tức chột dạ dời ánh mắt đi, “Tự nhiên là con của thần.”

“Thật không? Nhưng theo điều tra của ta, Lí phu nhân không thể sinh con được, xin hỏi con trai con gái của ngài đây là từ đâu mà đến?”

Trên đại điện một hồi yên lặng, tiếp đó chúng thần bắt đầu nghị luận xôn xao, Lí Tĩnh Lam này lại không phải là con ruột của Lí Vệ Đình? Vậy y là ai? Quỳnh Ngọc Công chúa vì sao lại khẩn trương cứ y như vậy? Bất chấp sẽ chọc giận Hoàng thượng mà xộc vào đại điện cầu xin cho y?

Long Ngự Thiên cũng sững sờ nhìn hai người dưới điện, nhìn không được đứng lên hỏi: “Tĩnh nếu không phải là con của Lí Vệ Đình, vậy y là ai?”

“Hồi Hoàng thượng, kỳ thực... Lí Tĩnh Lam là huynh trưởng của thần thiếp, vương tử của Vân Lan quốc, nếu không phải vì lưu lạc dân gian nhiều năm, y hiện tại hẳn đã là hoàng đế của Vân Lan quốc mới đúng.”

Vương tử Vân Lan quốc? Long Ngự Thiên suy sụp ngồi xuống long ý, như thế nào cũng không ngờ y chính là thân phận này! Vương tử Vân Lan quốc? Chẳng biết nên khóc hay nên cười đây, phải là cười chứ? Dù sao, nếu nói y là thân phận này, hẳn sẽ không thể tùy tiện giết chết y, nhưng... nhưng nếu y là thân phận này, với việc y đã chết có gì khác nhau? Hẳn sẽ không bao giờ có thể gặp lại y nữa, không bao giờ có thể ôm y, không bao giờ có thể... Không! Hẳn sớm đã không thể rồi! Từ một khắc kia khi biết rõ y là nam nhân đã không thể, nhưng... Thật sự rất muốn, rất muốn a!

“Y không phải là vương tử gì! Y là con của ta! Là y, Lan cũng vậy! Bọn chúng không phải là công chúa với hoàng tử gì! Bọn chúng là con trai con gái của ta, của ta!” Lí Vệ Đình đột nhiên kích động mà từ trên đất đứng bật dậy, nhắm vào Quỳnh Ngọc Công chúa bên cạnh, nóng lòng muốn bóp chết

nàng.

Cầm vệ quên một bên vôi vàng kèm y lại, nhưng Lí Vệ Đình vẫn giãy giụa muốn nhào về phía Quỳnh Ngọc Công chúa, “Giờ còn nói cái gì cầu thí Vương tử? Có tác dụng cái rắm gì a! Thời điểm muối muối của ta bệnh tình nguy kịch cái tên cầu hoàng đế đó ở đâu hả? Khi Tĩnh và Lan ra đòi hấn ở đâu hả? Khi chúng ta bị quan binh truy sát hấn ở đâu đây? Cho đến khi chết, muối muối của ta còn nhớ nhưng hấn không thôi, hy vọng hấn cũng có thể nhớ tới muối, hy vọng hấn có thể đón muối hồi cung, thậm chí khi chết cũng không nhắm mắt, hấn lúc đó đang làm gì? Vôi vàng cưới mẫu hậu của người phải không? Hấn đồ cầu hoàng đế như vậy nên bị thiên đạo vạn quả, vì có gì hiện tại lại tới đây tìm bọn chúng...” Nói xong lời cuối cùng, Lí Vệ Đình thất thố ngồi xồm xuống trên đất, bày ra trên gương mặt già nua lệ đang tuôn ròng rã.

Tất cả mọi người im lặng nhìn Lí Vệ Đình quen thuộc ngày trước, khi nào từng thấy qua Lí Vệ Đình luôn luôn nhã nhặn lại thất thố như thế này? Kia khuôn mặt liều lĩnh khát máu, hấn không thể đem Quỳnh Ngọc Công chúa trước mắt xé nát ra.

“Thực xin lỗi...” Quỳnh Ngọc Công chúa cúi đầu, lòng tràn đầy hổ thẹn, “Kỳ thực phụ hoàng đã sớm qua đời.”

Lí Vệ Đình dùng nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nhìn Quỳnh Ngọc Công chúa, chợt nhếch khóe miệng lên lộ ra một nụ cười quỷ dị, tiếp đó cất tiếng cười to, “Ha ha... Thật không? Ha ha, ông trời rốt cuộc đã mở mắt rồi sao? Hấn đáng bị trừng phạt, ha ha...”

Đại diện im ắng chỉ có tiếng cười thê lương của Lí Vệ Đình, mọi người dường như đã hóa đá, không biết nên phản ứng như thế nào. Vẫn là Phúc Thọ có chút lạnh trí, vôi vàng tuyên bố bãi triều, phát tay ra hiệu cho cấm vệ quân đưa Lí Vệ Đình đang không ngừng cười điên dại kéo ra ngoài.

“Thực phi... nương nương...” Thuy Hoàn trừng lớn mắt, hoảng sợ nhìn chằm chằm thanh chủy thủ sáng loáng trong tay Thực phi, ít nhiều có phản hiểu được nàng ta muốn làm gì.

Thực phi cầm chủy thủ chậm rãi đến bên cạnh Thuy Hoàn, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nàng, “Thuy Hoàn, ta cần một tên nô tài tận tâm tận lực, người được không?”

“Đạ... nô tì được...”

“Thật không? Vậy chứng minh cho ta thấy đi!” Thực Phi đem chủy thủ cầm trong tay đưa cho nàng, thanh âm ôn nhu vô cùng, “Triệt để phân rõ ranh với với chủ nhân trước của người đi, cắt gân tay gân chân hấn, chứng minh cho ta thấy sự trung thành của người.”

Thuy Hoàn vô phương kèm chế cơ thể mình không ngừng run rẩy, nhìn chằm chằm vào thanh chủy thủ sáng loáng đó lần nữa không động.

“Không muốn sao?” Thực Phi cầm chủy thủ dán lên gò má nàng nhẹ nhàng lướt qua, “Một khi đã như vậy, ta đây cũng có hảo tâm đưa tiền một nhà ba người các người xuống âm phủ đi. Đứng rồi,” Thực phi tựa đầu xoay về phía Lí Tĩnh Lam, ánh mắt lạnh giá âm ngoan chất chứa hận ý dừng lại trên gương mặt tâm thường đó của Lí Tĩnh Lam, “Người còn không biết sao? Thuy Hoàn đã có thai đứa con của người rồi a.”

Phải không? Thì ra là thế a! Lí Tĩnh Lam hé ra một nụ cười, nhẹ lời trấn an Thuy Hoàn đang khóc thốn thức, “Thuy Hoàn, thực xin lỗi. Phải bảo vệ tốt con của chúng ta a! Cho nên, đến đây đi, làm theo lời nàng ta đi!”

“Thiếu gia...” Thuy Hoàn nghe vậy liền ngẩng đầu, thiếu gia không hận nàng sao? Nàng đã phản bội y a! Lệ càng không ngừng tuôn qua đôi má, lướt lên miệng vết thương mờ nhạt trên mặt kia, không ngờ máu đọng nhỏ xuống trên đất, một trận đau xót như kim châm muối xát. Thuy Hoàn run rẩy đưa tay nhận lấy chủy thủ trong tay Thực phi, lê người đến bên chân Lí Tĩnh Lam, “Thiếu gia, thực xin lỗi, thực xin lỗi... Thuy Hoàn thực có lỗi với người... thực xin lỗi...”

“A!” Một tiếng kêu rên, Lí Tĩnh Lam cắn chặt môi dưới, xoay đầu nhìn cổ tay phải bị lưỡi đao lướt qua, một tia máu thấm, tiếp theo không ngừng nhỏ tí tách xuống đất, hòa vào nước mắt của Thuy Hoàn, đau như thiêu như đốt. “Không sao, tiếp tục đi! Một chút cũng không đau, thật sự...”

Ánh mắt mờ hồ nhìn chằm chằm vào tay chảy máu của Lí Tĩnh Lam, Thuy Hoàn nức nở khóc, miệng lắp bắp “Thực xin lỗi”, chuyển hướng qua cổ tay nhỏ gầy bên kia, thiếu gia nhất định đã nếm không ít đau khổ rồi? Y thật gầy quá, mà bản thân lại chưa bao giờ phát hiện ra, mình thật là một tên nô tài thất bại a! “Thực xin lỗi, thiếu gia...”

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Nguyệt Hòa Tĩnh (Thượng)

Hòa vào tiếng khóc nức nở của Thuy Hoàn, Thực phi đắc ý cất tiếng cười sảng sặc, “Ha ha, ngoạn mục, thật sự là rất tuyệt vời!”

Đại môn thiên lao lần nữa bị người ta mở ra, tia sáng lờ mờ trên cửa cho thấy một nhân ảnh màu trắng bước xuống bậc thềm, cấp bách hướng về phía bọn họ.

“Các người đang làm gì!” Cô Nguyệt một phen đẩy Thuy Hoàn ra, chắn trước người Lí Tĩnh Lam, ánh mắt sắc bén nhìn Thực phi, “Thực phi nương

nuong, thiên lao là nơi quan trọng giam giữ tội phạm, người không nên tới.”

“Hừ!” Thục phi hừ lạnh, hơi nghiêng răng tức giận, nhưng đối với ánh mắt của Cổ Nguyệt, lại có phần khiếp sợ lùi một bước, “Thúy Hoàn, chúng ta đi.”

Thúy Hoàn rút cuộc như trút được gánh nặng mà thở ra nhẹ nhõm, cả người mềm nhũn đi, chúi thủ cũng rơi khỏi tay, trong thiên lao tĩnh lặng phát ra một tiếng vọng đanh gọn.

“Còn ở đó làm gì! Muốn cả đời sống trong chỗ này sao?” Thấy nàng không đi theo, Thục phi lại quay đầu quát.

“Dạ...” Thúy Hoàn rướn người lên, lần nữa liếc nhìn Lí Tĩnh Lam về mặt thảm hại, không phát ra tiếng nói lời xin lỗi, thân người lão đảo lắc lư đi về phía Thục phi.

Cho đến khi đại môn thiên lao lần thứ hai bị khép lại, Cổ Nguyệt lúc này mới xoay qua kiểm tra thương thế của Lí Tĩnh Lam, đưa tay điểm lên mấy huyệt đạo trên bả vai y, cầm lại máu đang không ngừng nhỏ giọt, tiếp đó xé mảnh vải trên y phục băng miệng vết thương. Cổ Nguyệt cời dây trói trên người y, dịu y ngồi xuống một góc tường.

“Cảm tạ ngài, Cổ đại nhân.”

“Ngươi cứ gọi ta là Cổ Nguyệt đi!” Cổ Nguyệt đã ngồi xuống bên cạnh y, “Thật không ngờ lần đầu tiên chúng ta nói chuyện phiếm lại là dưới tình huống này.”

Lí Tĩnh Lam mở hé khuôn miệng khô khốc cười khẽ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại, “Đúng vậy! Ta thật không ngờ, ta nghĩ nếu chúng ta quen biết nhau theo cách khác, nói không chừng sẽ trở thành bạn hữu rất tốt.”

“Ta cũng nhớ, từ khoảnh khắc đầu tiên ta gặp ngươi, đã cảm thấy ngươi không giống các phi tử khác, ngay lúc đó ta đã nghĩ, nếu Hoàng thượng hiểu rõ ngươi, thì nhất định sẽ yêu mến ngươi.”

“Yêu mến sao?” Lí Tĩnh Lam vẫn mỉm cười, không rõ là đắng cay hay hạnh phúc, nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên họ gặp nhau, Lí Tĩnh Lam mở mắt liếc về phía bả vai của Cổ Nguyệt, “Đêm đó đã thương ngươi, thật là rất có lỗi.”

“Quả nhiên là ngươi ư?” Cổ Nguyệt cũng mỉm cười, “Rốt cuộc đã thấy nhẹ lòng rồi, sự kiện đó khiến cho ta cứ canh cánh mãi trong lòng! Ngươi chính là thích khách đầu tiên thoát khỏi tay ta!”

“Ta nên cảm thấy vinh hạnh chứ? Ha ha.”

Cổ Nguyệt nhìn hai cánh tay rũ xuống của y, không khỏi cảm thấy một con đau xót, “Định lại giao thủ với ngươi một lần, nhưng ngươi về sau có thể sẽ không bao giờ sử dụng võ công được nữa.”

Lí Tĩnh Lam khó khăn nâng hai tay lên, nhìn vết máu đã gần đông lại trên tay, hiện giờ ngay cả chuyện nắm tay đơn giản y cũng không làm được, “Cũng vô phương, cho dù hai tay này không bị phế, ta sợ rằng cũng sẽ không có cơ hội dụng võ được nữa rồi!”

“Ngươi hận nàng không?”

“Ai?”

“Nha hoàn gọi là Thúy Hoàn đó, suy cho cùng nàng đã phản bội ngươi không phải sao?”

Lí Tĩnh Lam nhẹ lắc đầu, “Là ta có lỗi với nàng, nàng có nỗi khổ tâm.”

“Ha ha, ngươi rất thiện lương! Phản bội là phản bội, còn nói cái gì mà khổ tâm hay không khổ tâm?”

“Cổ Nguyệt, ta có thể cầu ngươi một chuyện không?”

Cổ Nguyệt lặng im nhìn y, chờ đợi câu sau của y.

“Thúy Hoàn có thai, là con của Hoàng thượng.”

Cổ Nguyệt cảm thấy một nỗi khiếp sợ khe khẽ, hiểu rõ ý tứ của y, “Yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ nàng, thời điểm thích hợp ta sẽ đề cập với Hoàng thượng để Hoàng thượng nạp nàng làm phi.”

“Cảm tạ.”

“Khi nàng thay ngươi thị tẩm, ngươi có cảm thấy đau lòng không?” Cổ Nguyệt hỏi, chứng kiến ánh mắt khó hiểu của y, lại bổ sung nói: “Hoàng thượng là một người rất dễ khiến cho người ta yêu thương, ngươi có yêu người không?”

Tựa hồ hiểu được thứ gì đó, Lí Tĩnh Lam nghiêng đầu hỏi lại Cổ Nguyệt: “Vậy còn ngươi? Đã yêu Hoàng thượng ư? Hay chính là Khiêm Vương?”

Người này thật sự là rất nhạy cảm a! Cổ Nguyệt trong lòng không kiềm được thầm nghĩ, hẳn chưa từng cùng Khiêm Vương như thế xuất hiện trước mắt

y, y vậy mà lại có thể nhìn thấy rõ ra sao?

“Là lần dùng com.” Lí Tĩnh Lam nói ra nghi vấn trong lòng hần, “Có lẽ ngươi không phát hiện, khi Khiêm Vương nhìn ngươi, ánh mắt luôn luôn mang theo một cỗ khí phách, giống như ngươi là vật sở hữu của hần.”

“Thật không?” Cổ Nguyệt rũ đầu, hồi tưởng lại từng lúc từng lúc hần cùng với Khiêm Vương, dường như thuở nhỏ khi gặp gỡ hần đã là bắt đầu, hần cứ liên tục bị người đó làm tổn thương, “Thật khó.” Cổ Nguyệt ngẩng đầu đối lại ánh mắt của Lí Tĩnh Lam, “Ta từ khi mười tuổi đã phát hiện ra tình cảm của mình đối với Hoàng thượng không bình thường, ta cảm thấy rất sợ, nhưng cũng không muốn rời đi bên cạnh người, hoàng cung to lớn thế này, từ sau khi Tiêu phi qua đời, Hoàng thượng cái gì cũng không có, tuy người thân là Ngũ hoàng tử, lẽ ra muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nhưng ta hiểu người chẳng hề vui vẻ, ngoại trừ ta ra, người cự tuyệt tin tưởng bất cứ kẻ nào khác, cho nên, ta không thể rời khỏi người.”

Lí Tĩnh Lam không nói, lặng lẽ nghe Cổ Nguyệt kể, mặc dù lần đó Hoàng thượng sau khi say đã kể cho y những điều này, nhưng lần thứ hai nghe được, đáy lòng vẫn không nén nổi cảm thấy đau xót thay cho hần.

“Người vẫn luôn rất thông khổ, Tiêu phi đã mất trong lòng người, lúc đó chúng ta mới tám tuổi, đối với chuyện trong cung đều không hiểu rõ, cho đến năm ấy chúng ta mười hai tuổi, có kẻ lại lần nữa muốn hại Hoàng thượng, chúng ta mới biết được, Tiêu phi thật ra là bị Âm Ảnh của tiên đế phái đến giết chết, nói cách khác, là tiên đế muốn giết chết Tiêu phi, bởi do phi tử hậu cung vì để tranh đoạt ngôi vị Hoàng hậu, vu cáo Tiêu phi lúc đó được sủng ái hơn gian dữu với Lâm học sĩ, mà tiên đế vì sợ hoàng thất truyền ra chuyện tai tiếng, nên sai người giả làm thích khách xâm nhập vào cung giết hại Tiêu phi, còn một nhà Lâm học sĩ cũng bị kẻ cớ cùng tội danh làm cho thảm cảnh diệt môn.”

“Cổ đại nhân.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của thị vệ, Cổ Nguyệt đứng dậy bước tới mở cửa, Lí Tĩnh Lam khó hiểu nhìn hần, trong chớp lát lại thấy hần mang theo một cái làn quay về.

Đem làn đặt trên đất, Cổ Nguyệt lần nữa ngồi xuống, mở làn ra, một luồng hương rượu thịt xông vào mũi, “Tuy địa điểm không hoàn toàn như ý người, nhưng ta muốn cùng ngươi uống một chén.”

“Ừ.” Lí Tĩnh Lam gật đầu, hé miệng uống rượu được Cổ Nguyệt đưa tới bên môi, “Ta chính là ngàn chén không say a, tiếp ta uống thì ngươi phải có điều giác ngộ đi.”

“Ha ha.” Cổ Nguyệt cười khê, liền uống một hơi bầu rượu y vừa uống qua, “Vừa vặn, ta cũng chưa từng say qua!”

“Vậy, sau đó chuyện gì đã xảy ra? Năm các người mười hai tuổi ấy.”

“Năm ấy a!” Cổ Nguyệt ngửa đầu, tựa như đang hồi tưởng, “Kỳ thực cũng không phát sinh chuyện gì, chẳng qua Ngũ hoàng tử từ sau khi Tiêu phi qua đời đã bắt đầu nỗ lực học tập, dần dần giữa nhóm hoàng tử bắt đầu bộc lộ tài năng, uy hiếp địa vị của các hoàng tử khác, cho nên bị người vu cáo dòng máu người không tinh khiết, thực ra không phải là con trai của tiên đế, mà là con trai của Tiêu phi và Lâm học sĩ, nhưng lần đó người không bị hại thành công, ta thì trái lại thiếu chút nữa mắc phải, về sau tiên đế mới bắt đầu cho người điều tra chân tướng của chuyện này, sau khi biết Tiêu phi chết oan, đã giết một nhà phi tử kia, nhưng khi ấy Hoàng thượng đã hận thấu xương tiên đế, thề rằng nhất định phải đánh đổ tiên đế bước lên ngôi vua, báo thù cho Tiêu phi, chỉ tiếc, tiên đế sau đó chính là bị bệnh chết, nghe nói bởi do vẫn luôn sống trong nỗi ân hận đối với Tiêu phi, cuối cùng buồn rầu không vui mà chết.”

“Vậy còn ngươi? Vì có gì lại yêu Hoàng thượng?”

“Ta sao?” Cổ Nguyệt lại uống một ngụm rượu, đưa bầu rượu đến bên khóe miệng y, “Ta vừa nói qua, Hoàng thượng là một người rất dễ khiến cho người ta yêu thương, chỉ cần ngươi hiểu rõ người.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Nguyệt Hòa Tĩnh (Hạ)

Lí Tĩnh Lam uống một ngụm rượu trong tay hần, dù sao mình cũng không cách nào cảm thuận lợi được, một ít rượu trào qua khóe miệng y, theo cổ lướt xuống xương quai xanh, biến mất trong y phục, “Chỉ cần hiểu rõ sẽ yêu y? Ngươi hình như đang định lấy việc này nói qua ta?”

“Ha ha, thật không? Vậy thì đúng rồi, khó trách các người lại thu hút nhau, nguyên lai các người đều là cùng một loại người a!”

“Ha ha...” Lí Tĩnh Lam cũng cười nhẹ.

Sau khi nhìn nhau cười to, hai người đột nhiên trầm mặc hần đi, đối mặt nhau, đều có thể từ đáy mắt đối phương nhìn thấy những gợn sóng bi ai.

“Ta định... Sau khi ngươi chết rồi, ta sẽ rời khỏi nơi này, rời khỏi Long Thành, hoặc sẽ rời khỏi Thánh Long quốc.”

“Thật không? Người muốn buông tay sao? Bất kể là với Hoàng thượng hay với Khiêm Vương.”

Một giọt lệ từ trong mắt Cổ Nguyệt chảy xuống, lắc lắc đầu, Cổ Nguyệt buông ra thanh âm khàn khàn tràn ngập thống khổ, “Quá nặng nề, tình yêu của chúng ta là điều thể thường cho rằng vô sỉ, vĩnh viễn cũng không có kết quả, chúng ta căn bản vô lực gánh chịu nó, người không phải là mình chứng tốt nhất sao?”

Lí Tĩnh Lam im lặng. Yêu! Rốt cuộc như thế nào mới bình thường? Như thế nào là sai? Nếu yêu một người khác giới mới xem là đúng ư? Vậy y một mực đã yêu Long Ngự Thiên thân là nam nhân giống như y, cho nên, đó là y có tội, cho nên, y đáng chết không phải sao?

Cổ Nguyệt lắc đầu, “Không mục đích, ta muốn đi qua mọi nơi, không dừng lại lâu một chỗ nào.”

“Thật không? Vậy cũng tốt, nói không chừng còn có thể gặp gỡ một nữ tử xinh đẹp nhân thực, sinh rất nhiều con cái, đáng tiếc ta lại không có cơ hội này rồi.”

Cổ Nguyệt hơi phản đối mỉm cười, đem bầu rượu và thức ăn chưa động bỏ vào trong làn rồi đứng dậy, “Thời gian không còn sớm, ta phải đi, nếu thật sự có kiếp sau, hy vọng người có thể yêu đúng người, không lặp lại sai lầm cả đời này nữa.”

“Ừ.” Lí Tĩnh Lam gật đầu, cảm thấy sau khi nói chuyện thật nhiều cùng Cổ Nguyệt, bản thân đối với chuyện tử vong cũng không sợ hãi như vậy nữa, “Trong y phục của ta có một phong thư, người có thể giúp ta chuyển cho Hoàng thượng được không? Vốn định tự mình đưa cho y, nhưng vẫn không có cơ hội.”

Cổ Nguyệt đưa tay tìm trong ngực y, lấy được bức thư y đã nói, chữ viết thanh nhã trên phong thư có một chỗ không hiểu sao lại hơi nhạt nhòa, Cổ Nguyệt thở dài, xoay người chân bị rời đi.

“Thánh chỉ đến – Lí Tĩnh Lam tiếp chỉ.”

Cổ Nguyệt chợt dừng bước, cũng giống như Lí Tĩnh Lam, mờ mịt nhìn ánh sáng chói mắt từ đại môn thiên lao rơi vào.

Phúc Thọ dẫn một đội cấm vệ quân tiến đến, Cổ Nguyệt bỏ làn trong tay xuống nâng Lí Tĩnh Lam dậy, cùng quỳ gối trên mặt đất, “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Cổ đại nhân? Sao ngài lại ở đây?” Phúc Thọ kinh ngạc nhìn Cổ Nguyệt đã biến mất mấy ngày, tâm này sinh nghi hoặc.

Cổ Nguyệt cũng chẳng màng đến câu hỏi của hắn, hỏi: “Phúc Công công, Hoàng thượng lại hạ ý chỉ gì?”

“A.” Phúc Thọ lúc này mới chấn động sức nhớ đến mục đích mình tới nơi này, háng giọng một cái, mở rộng thánh chỉ nói: “Phụng thiên thừa nhận, Hoàng đế chiếu viết, trẫm niệm tình Lí Tĩnh Lam thân phận đặc biệt, đối với chuyện thay mặt gả đi lần này cho rằng không đáng truy cứu, Lí Tĩnh Lam vô tội ngay tại chỗ phóng thích, thu hồi hết thảy cấp bậc của Lí Vệ Đình, biếm làm thứ dân, lập tức điều Lí thị một nhà tức tức rời khỏi Long Thành, vĩnh viễn không được hồi kinh. Khâm thủ -”

Lí Tĩnh Lam ngẩng người nhìn xuống mặt đất, hé ra một nụ cười nhạt, thân phận đặc biệt sao? Xem ra những kẻ kia vẫn tìm đến, bắt quá tìm rất đúng lúc, giúp cho y nhất lại một cái mệnh.

“Lí Tĩnh Lam, còn chưa tạ ân?” Phúc Thọ ngao ngễ nhìn kẻ kia thiếu chút nữa đã làm cho hắn mất mạng, rõ là ông trời không có mắt, như thế nào lại để kẻ thế này còn sống?

“Tạ chủ long ân.”

Lí Tĩnh Lam khấu đầu lạy tạ, tiếp đó được Cổ Nguyệt đỡ đứng lên, cấm vệ quân bên cạnh vội đem ra một bộ y phục mộc bằng vải thô, Cổ Nguyệt tiếp nhận lặng lẽ mặc vào cho y. Không biết thân phận đặc biệt đó là thân phận gì?

Lí Tĩnh Lam khẽ tặng cho Cổ Nguyệt một nụ cười cảm kích, “Thật may, không ngờ ta còn có thể sống tiếp, sau này có cơ hội chúng ta lại cùng nhau uống một chén đi! Mặc dù không thể luận võ cùng người, nhưng về tửu lượng vẫn có thể được.”

“Ừ.” Cổ Nguyệt nhẹ gật đầu, nhìn theo y được cấm vệ quân kéo rời khỏi thiên lao, không khỏi xiết chặt lá thư trong tay, sống là may mắn sao? Hay là kéo dài của thống khổ?

Rốt cuộc không lòng dạ nghĩ đến chuyện khác nữa, bởi vì ngay trong nháy mắt hắn si ngốc, một người đã đến bên cạnh hắn, gất gao ôm giữ hắn vào lòng, thoáng mê loạn hôn lên môi hắn. Hắn là kéo dài của thống khổ chứ! Cổ Nguyệt nhẹ nhàng nhắm mắt lại nghĩ, phần thống khổ này sẽ kéo dài đến bao giờ đây? Hay ngay sau đó sẽ tan biến, hoặc là... Sẽ theo hắn trọn cả một đời.

Người trong lòng ngực không kháng cự cũng không vùng vẫy, nhưng lại khiến cho Khiêm Vương cảm thấy bất an sâu sắc, dường như người trong lòng bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất không tìm thấy bóng dáng nữa.

Khiêm Vương buông Cổ Nguyệt ra, bắt lấy cằm hắn, ép hắn mở to mắt, lời nói bá đạo mang theo mệnh lệnh vang vọng mãi trong thiên lao khoáng đảng: “Nguyệt, đừng tìm cách thoát khỏi ta, người sẽ trốn không thoát đâu, bởi vì ta không cho phép, cho dù là ông trời, ta cũng không cho phép hắn cướp lấy người từ bên cạnh ta!”

Cổ Nguyệt nhìn vào đôi mắt nghiêm khắc mà kiên định trước mặt, nhẹ nhàng đẩy hấn ra đi về phía ngoài thiên lao. Không được thoát đi sao? Hấn làm không được, không rời khỏi hấn ta chẳng lẽ trở mặt nhìn ngày thành thân của hấn và mình sao? Mặc dù Long Ngự Tường không phải Hoàng thượng, nhưng dù sao cũng là người của hoàng gia, nhất cử nhất động của hấn cũng ảnh hưởng đến vận mệnh của Thánh Long quốc, nói khác đi, cho dù hấn chỉ là một bách tính bình thường, bọn họ lẽ nào có thể ở cùng một chỗ? Dư luận của mọi người, chê cười, phỉ nhổ, chung quy bọn hấn sẽ không đủ sức tiếp nhận. . .

Lí Tĩnh Lam theo cấm vệ quân ra khỏi hoàng cung, đứng thẳng trước cửa cung là cha mẹ đã già, quần gia Lâm Lộc, cùng một nhóm các gương mặt quen thuộc, mọi người lúc khóc lúc cười, kích động đón mừng được sống lại một kiếp sau.

Ngọc Hoàn chạy tới vài bước, rung rung cười, “Thiếu gia, chào mừng người đã trở về.”

Lí Tĩnh Lam đưa tay muốn lau đi nước mắt khóc cho y, nhưng chỉ được một nửa đã vô lực rũ xuống, “Đừng khóc, mọi người chẳng phải đều bình an sao?”

“Thiếu gia, tay người...”

“Phịch!” một tiếng, cắt đứt tiếng kinh hô của Ngọc Hoàn, Lí Vệ Đình đối mặt mọi người quỳ xuống, “Mọi người, ta Lí Vệ Đình thực xin lỗi mọi người, làm hại mọi người trắng tay, còn gặp phải kiếp nạn, suýt nữa đã bỏ mạng, Lí Vệ Đình không cách nào bù đắp, ở nơi này, ta dập đầu tạ tội cùng mọi người!”

“Lão gia...”

“Đại nhân...”

Mọi người không biết nên phản ứng gì, mặc dù hiện tại trắng tay, nhưng không thể phủ nhận, Lí phủ một nhà đã có được một chủ nhân rất tốt, biết phân biệt đúng sai, mọi người không nén nổi nhìn nhau rơi lệ.

“Lão gia.” Lâm Lộc bước tới trước nâng y lên, “Lâm Lộc vốn chỉ là một kẻ không nhà, từ nhỏ đã theo ngài và tiểu thư, mặc dù đã gặp nhiều gian khổ, nhưng Lâm Lộc vẫn chỉ lựa chọn như trước kia, lão gia sống, Lâm Lộc sống, lão gia chết, Lâm Lộc cũng lên đường xuống hoàng tuyền hầu hạ ngài.”

“Lâm Lộc...” Lí Vệ Đình cảm kích nhìn lão quần gia trước mắt, hiểu rõ bọn họ từ lâu đã không phải chủ tớ gì, từ rất sớm đã là tình cảm huynh đệ rồi.

“Ngọc Hoàn vốn chính là thiếp thất của thiếu gia mà đứng bên cạnh thiếu gia, Ngọc Hoàn cũng không đi, cứ như vậy hầu hạ thiếu gia cả đời.”

“Ngọc Hoàn...” Lí Tĩnh Lam cố nén đưa cổ tay đau đớn lên, đem nàng ôm vào lòng, có lẽ... bọn họ sẽ có thể... hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gia Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Vương Tử Hồi Quốc

“Ha ha!” Tiếng cười sang sảng truyền đến từ sau lưng, Ngụy Vương gia nét mặt đỏ hồng bước nhanh đi về phía đám người, theo sau là thư đồng Thanh Nhi, “Mọi người đừng có mặt khóc đám tang nữa! Vất vả lắm mới tìm được đường sống trong chỗ chết, chẳng phải nên cười to ba tiếng sao?”

Thanh Nhi ở phía sau bĩu môi, nói thầm trong bụng: Người làm như ai cũng gân sức như người thế a?

“Ngụy Vương gia.” Lí Vệ Đình chấp tay bái lễ.

“Ha ha, ta thích người gọi ta là Ngụy lão đầu, nghe thoải mái hơn.” Tiếp đó ghé sát tai Lí Vệ Đình bí hiểm nói thầm: “Lát nữa ta sẽ tính sổ với ngươi!”

Lí Vệ Đình cười khò, loáng thoáng hiểu lão tính cái sổ sách gì, lão già này, e rằng cả thế gian chỉ có mình lão có thể đem chuyện này ra xem như chuyện đùa thú vị thôi!

“Tĩnh Lam diệt nhị, ngươi hình như cũng khổ không ít a!”

Trong nụ cười thân thiện của Lí Tĩnh Lam có chứa chút bất đắc dĩ, đối đầu với lão ngoan đồng này, ngay cả y cũng cảm thấy nhức đầu a! “Không hấn gian khổ gì, đây là đúng tội của Tĩnh Lam” Đưa mắt liếc về phía mẫu thân đang rung rung bên cạnh, Lí Tĩnh Lam im lặng an ủi nàng, nữ nhân này đã từng mỹ lệ và kiên cường biết bao a! Giờ đây, chỉ bất quá là một lão phụ nhân lo lắng cho con trai mà thôi.

“Các người sau này có dự định gì?” Ngụy Vương gia lại quay người hỏi Lí Vệ Đình, “Nếu không còn nơi nào để đi, đến Tiểu Đàm thôn cùng ta làm ruộng đi! Chỉ có một lão nhân ta cũng rất buồn chán, Thanh Nhi giống như khúc gỗ ấy, một ngày nói không tới mười câu. Về phần những hạ nhân này, ngươi cũng không cần phải lo, Ngụy Vương phủ rất lớn, tùy tiện bao nhiêu đôi lứa cũng không việc gì.”

Thanh Nhi ho hai tiếng, thoáng ném cho Ngự Vương gia một cái liếc mắt, Ngự Vương gia xấu hổ vò vò đầu, mặt cười một đồng lấy lòng không nói gì mà làm bộ, trong lòng không khỏi than thở, lão rõ là càng ngày càng không giống một chủ nhân.

“Con nghĩ, con có lẽ còn một chỗ muốn đi.” Lí Tĩnh Lam nhìn chiếc xe ngựa từ đằng xa đang từ từ chạy đến gần, thản nhiên nói.

Lí Vệ Đình nhìn người bước xuống xe ngựa, không khỏi dâng lên một con thịnh nộ, lách người che trước mặt Lí Tĩnh Lam.

“Vương huynh.” Quỳnh Ngọc Công chúa lướt qua Lí Vệ Đình nhìn người sau lưng y, “Muội tới đón huynh về nước.”

“Vương huynh gì? Tĩnh không có một tên muội muội như người, nó cũng không phải Vương huynh gì, đừng nói chỉ là về nước gì đó! Tĩnh vốn là người Thánh Long quốc, không cần phải về nước!”

Lí Tĩnh Lam tiến lên một bước, lẳng lặng đứng chắn trước phụ thân đang gào thét, nhìn người trước mắt bày ra khuôn mặt đã từng thiếu chút nữa gặp phải cảnh động tâm, muốn từ trong con mắt nàng nhìn ra nàng đối với “Vương huynh” này rốt cuộc có bao nhiêu tôn kính, nhưng đáng tiếc, đôi mắt của Quỳnh Ngọc Công chúa vẫn trong veo như thủy, không thấy được chút tình tự nào.

“Ta sẽ đi Vân Lan quốc, nhưng ta không phải Vương huynh của nàng, ta cũng không phải Vương tử của Vân Lan quốc, ta chỉ là Lí Tĩnh Lam, con trai của Lí Vệ Đình, nàng về sau hãy cứ gọi ta một tiếng Lí công tử đi!”

“Tĩnh, con...” Lí phu nhân nghi hoặc, y biết đến khi nào?

“Lúc còn rất nhỏ đã biết con và Lan không phải con trai con gái ruột của hai người rồi.” Lí Tĩnh Lam quay đầu mỉm cười nhìn mẫu thân, “Nhưng năm ngoái mới biết thân phận thật sự. Mẹ, dù cho như thế nào, con và Lan vĩnh viễn đều là con của cha mẹ, chờ con trở về, con có việc muốn xác định một lần, cho nên con phải đi!”

“Ừ.” Lí phu nhân tựa vào vai Lí Vệ Đình khóc không ra tiếng, Lí Vệ Đình vỗ nhẹ lưng nàng trấn an, lẳng lặng thở dài, đưa mắt nhìn theo Lí Tĩnh Lam bước lên xe ngựa.

“Đúng rồi,” Lí Tĩnh Lam sắp lên xe đột nhiên quay đầu lại, nhìn Ngọc Hoàn nói: “Trước khi ta trở về giúp ta chăm sóc tốt cha và mẹ.”

“Dạ, thiếp sẽ làm mà thiếu gia, dọc đường đi phải cẩn thận.”

“Còn có...” Lí Tĩnh Lam cúi đầu suy nghĩ chốc lát, rồi như cuối cùng cũng đã quyết định xong, ngược ánh mắt kiên định, “Sau khi ta trở về gả cho ta được không? Ta sẽ cố gắng quên y, ta sẽ cho nàng hạnh phúc!”

Ngọc Hoàn một hồi ngốc lăng ra, không khỏi nhớ đến đêm trăng sáng ngời ấy, nàng nhẹ nhàng rúc vào lòng nam tử khôi ngô kia, lẳng lặng tiếp hân ngấm trăng, Cổ Nguyệt – người cũng như tên, tựa như ánh trăng trên bầu trời, xa không thể với tới, so với hân, thiếu gia giờ phút này càng cần nàng hơn.

Lén đem đoạn hồi ức đẹp đẽ ấy nén xuống đáy lòng, Ngọc Hoàng nhẹ nhàng gạt đầu, “Thiếp sẽ chờ người thiếu gia, không, Tĩnh!”

Lí Tĩnh Lam cười khẽ, chớp mắt đã vào xe ngựa, trong lòng thầm thì: Ngọc Hoàn, ta sẽ quên y, nhất định, nhất định...

Mọi người nhìn theo xe ngựa dần dần rời đi, cuối cùng biến mất khỏi con người.

Lí Tĩnh Lam ngồi trong xe ngựa, lẳng lặng nhìn Quỳnh Ngọc Công chúa bôi thuốc cho y, xe ngựa hơi dần xóc vọt nhanh qua con đường quen thuộc, lao đến cổng thành của Long Thành, chờ Lí Tĩnh Lam lòng trần đầy nghi hoặc hướng về nơi mang đáp án, y sẽ trở về, nhưng sẽ không bao giờ trở lại đó thành quen thuộc này nữa, bởi vì y đã không còn tư cách rồi, y phải quên hân, sẽ không còn nhớ tới nữa, vì, y phải làm như vậy...

“Tốt lắm!” Ngự Vương gia vỗ vỗ tay, lớn giọng gọi thần trí mọi người quay về, “Tất cả mọi người có tinh thần chút đi, đừng lo lắng nữa, đó chính là Tĩnh Lam diệt nhĩ, y nói sẽ trở về thì nhất định sẽ trở về! Thanh Nhi, người đưa mọi người đến Ngự Vương phủ đi, tùy ý sắp xếp cho bọn họ vài chức vị, về phần người!” Ngự Vương gia một phen chộp lên vai Lí Vệ Đình, một bộ vẻ ca ca không hơn, “Liên theo ta quay về Tiểu Đàm thôn đi! Lão Hoàng đã một thời gian dài không thấy người, thật sự rất nhớ người, thời gian người vắng mặt, ta cứ liên tục nghiên cứu kì nghệ, chúng ta lại đấu vài bàn, ta nhất định sẽ có thể thắng người! Đừng bày ra cái vẻ mặt đó! Nói không chừng chờ khi lúa mạch chín rồi, Tĩnh Lam sẽ trở về giúp chúng ta gặt lúa mà! Nếu tên nhóc đó dám không trở lại, ta nhất định sẽ đến Vân Lan quốc...”

Thanh âm của Vương gia dần rời xa, Ngọc Hoàn ngoảnh đầu lẳng lặng ngậy người nhìn hoàng cung cô độc, nó vẫn đường hoàng hoa lệ như thế, gạch đỏ ngói xanh xây thành thường cao, che đầy bao điều tiếng không người muốn tỏ, cách trở bao si tình nam nữ, giam giữ bao kẻ quạnh quẽ cô đơn?

“Ngọc Hoàn, phải đi rồi a!” Thanh âm của Lí phu nhân từ xa vang lên.

“Dạ!” Gật gật đầu, Ngọc Hoàn lần cuối nhìn thoáng qua nhà tù được xây nên trắng lè này, chỉ cần rời đi, sẽ thấy không thể về đây được nữa, nhưng thế này cũng tốt, không có gì đáng để lưu luyến, hoàng cung – cho bọn họ nhiều hồi ức đau lòng lắm, không trở lại, cũng hay...

“Hoàng thượng, nên dùng cơm trưa rồi.”

“Ừ.” Long Ngự Thiên khẽ lên tiếng, nhưng thân người không động.

Phúc Thọ bắt đắc dĩ thở dài, buộc phải đi tới sau lưng hắn.

Từ sau khi hạ triều rồi hắn liền đứng ở nơi này, từng nghĩ rằng sẽ không bao giờ đến nữa, không ngờ, bản thân vẫn là không chịu nổi mà tới đây.

Nghi Lan viện dơ bản hỗn loạn đã thành đồng phé tích, tựa như thăng thường tuyên bố tin chủ nhân nó đã đi không trở về nữa. E rằng ngoài hắn ra, sau này sẽ không ai có thể nhớ rằng trong không khí này đã từng thoang thoảng hương thơm thanh nhã nữa sao?

Gió ẩm cuốn hai mảnh lá rơi đáp trên vai Long Ngự Thiên, vắng y, ngay cả gió cũng đi u hiu thế ư? Không khỏi đưa ánh mắt liếc về phía cửa cung, y đã đi rồi sao? Ra khỏi cánh cửa kia, bọn họ sau này sẽ không lại có được bất cứ liên hệ nào nữa chẳng? Muốn lắm... muốn lại lần nữa ôm y vào lòng, lại lần nữa hôn lên bờ môi y, lại một lần nữa nghe thấy hương thơm thoang thoảng kia trên người y khiến cho người ta an tâm, thật sự muốn lắm, muốn đến thân thể hắn không kềm được mà phát run, muốn đến tâm hắn một con co thất, đau đến hắn như muốn phát điên phát dại!

Nhưng hắn không thể, tựa như những tường cao ngói lục ngăn trở hắn nhìn về phía cửa cung, lúc này chia cách họ, lý do khiến họ không cách nào ôm lấy nhau rất nhiều, bất cứ điều nào cũng đều có thể đẩy họ vào vực sâu tuyệt vọng...

Biết đâu, cứ như vậy chia xa cũng không hẳn không phải là chuyện tốt, biết đâu, không gặp nhau, dần dần sẽ lãng quên tình cảm của nhau, hắn vẫn làm Hoàng thượng phần hắn, mà y, có lẽ sẽ quay về Vân Lan quốc làm Vương tử phần y, cũng có lẽ sẽ trở về Thánh Long quốc, nhưng trong tâm tư hắn, lại mong ngóng y có thể ở một nơi có mình...

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Sinh Phụ

Xe ngựa đi được hơn nửa tháng, đoàn người Lí Tĩnh Lam và Quỳnh Ngọc Công chúa rốt cuộc đã đến Vân Lan quốc, quốc gia xa lạ mà quen thuộc đó.

Nói xa lạ, bởi vì trong ký ức từ trước đến nay của y là mảnh đất lần đầu tiên bước chân lên, nói quen thuộc, là bởi từ sau khi biết được thân phận mình, y bắt đầu trong sách vở tìm hiểu về quốc gia này.

Lí Tĩnh Lam xóc mạnh xe, nhìn người đi đường tới lui trên phố, nghe tiếng những kẻ bán rong rao hàng, một khung cảnh phồn thịnh, không khác biệt lắm so với Thánh Long quốc, nếu nói điểm khác nhau duy nhất, thì đó chính là ngôn ngữ, nhưng điều này cũng không cản trở sinh hoạt của Lí Tĩnh Lam ở đây.

“Có vừa lòng quốc gia này không? Sau này huynh sẽ trở thành vương nơi đây.” Quỳnh Ngọc Công chúa dùng ngôn ngữ Vân Lan quốc hỏi.

Lí Tĩnh Lam hạ mạnh xe xuống ngồi lại vào trong xe, dùng ngôn ngữ Thánh Long quốc đáp: “Chẳng có gì gọi là vừa lòng hay không, hơn nữa ta cũng sẽ không trở thành vương nơi đây, ta là người Thánh Long quốc, nơi đó có cha mẹ và thê tử của ta.”

Quỳnh Ngọc Công chúa không nói, đôi mắt trong suốt có một tia bi ai, bất luận hiện giờ huynh có nghĩ thế nào, thì sớm hay muộn huynh vẫn sẽ trở thành vương nơi đây, nếu đã tiếp nhận quốc gia này, huynh cho rằng huynh còn có thể trở về sao? Thời gian sẽ làm cho mọi người lãng quên hết thảy, một ngày nào đó huynh sẽ phải chấp nhận huynh là thân phận vương tử của Vân Lan quốc, sẽ quên tất cả về Thánh Long quốc, cũng giống như những người nơi đây, lãng quên mất phụ vương đã từng tồn tại qua.

Xe ngựa chạy vài vòng, rốt cuộc đến dưới cung điện của Vân Lan quốc, Lí Tĩnh Lam phớt lờ cung nhân tiến lên dìu y xuống xe, tự mình nhảy khỏi xe ngựa, lãnh đạm nhìn một nhóm đại thần và cung nhân quỳ rạp trước mắt hô to: “Cung nghênh đại vương từ hồi quốc.”

Ở cuối đoàn người, có một vị lão giả oai phong đứng chấp tay sau lưng, mặc long bào màu hoàng kim, đầu đội mũ miện tử ngọc châu. Theo con run rẩy của cơ thể, tử ngọc châu cũng nhẹ nhàng va chạm, phát ra tiếng lanh canh rất khẽ.

Lí Tĩnh Lam lướt qua mọi người đến trước mặt Vân Đế, ngẩng đầu đánh giá hắn, mặc dù khuôn mặt trước mắt này đã nhuộm màu phong sương, không còn vẻ trẻ trung, nhưng không khó nhìn ra, bản thân và hắn có vài phần tương tự.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng lão giả vươn tay run run xoa lên gò má Lí Tĩnh Lam, “Lam Nhi, chào mừng con đã về nhà.”

Đáy lòng không xúc động nhiều, cũng không oán hận như Lí Vệ Đình, Lí Tĩnh Lam chỉ lặng lẽ lùi về sau một bước, tránh né tay hắn, tiếp đó hỏi: “Là người phải không? Sinh phụ của ta.”

“Ừm, là ta.”

“Quả nhiên!” Lí Tĩnh Lam thì thầm, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Có thể kể cho ta chuyện phát sinh năm đó không? Ta muốn biết.”

Quỳnh Ngọc Công chúa đưa mắt qua lại giữa hai người họ, không rõ bọn họ đang đã động đến bí mật gì, song có một điều nàng trái lại nghe được rất rõ ràng, “Khoan đã! Vương thúc là có ý gì? Tĩnh Lam không phải con trai của phụ vương sao?”

“Không, không phải.” Vân Đế thờ dài một hơi, ngửa đầu nhìn trời, tựa hồ đang nhớ lại điều gì, “Đó là chuyện của mười tám năm trước, có một số việc phải đến đúng thời điểm mới để cho bọn trẻ biết được, huynh nói có đúng không? Vương huynh.”

“Đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Quỳnh Ngọc Công chúa không tin được nhìn Lí Tĩnh Lam mà mình đã tìm kiếm nhiều năm, nhưng nực cười y lại không phải huynh trưởng của mình sao? Vậy cậy nhờ của phụ vương trước khi lâm chung rốt cuộc là cái gì?

“Ngọc Nhi, con phải thay mặt phụ vương tìm một người, sau khi tìm được rồi phải đón y về nước làm vương, bởi vì đây là phụ vương nợ y, là đền bù duy nhất phụ vương có thể dành cho y, phụ vương thực có lỗi với y.”

Nhớ lại những lời của phụ vương, quả thực không hề nhắc đến Lí Tĩnh Lam là huynh trưởng của nàng, nhưng nếu y không phải con trai của phụ vương, phụ vương vì sao phải tìm y về? Vì cố gì lại muốn cho y làm vương? Chẳng lẽ vì lý do này, phụ vương mới không đem vương vị truyền cho đệ đệ, mà là truyền cho Vương thúc sao? Chuyện mười tám năm trước a! Đến tận cùng là có nỗi khổ tâm gì? Khiến cho phụ vương phải mang theo hối hận và tiếc nuối mà rời đi?

Vân Quân Triết nghiêng răng nghiêng lợi đứng trước cửa cung, rõ là đáng hận! Vốn nghĩ Lí Tĩnh Lam chết chắc rồi, không ngờ Quỳnh Ngọc Công chúa vậy mà lại cứu y một mạng. Vương tử Vân Lan quốc sao? Nguyên lai là con trai của tiên đế, đây là nguyên nhân mà phụ vương cứ khẳng khái phải tìm y suốt mười tám năm? Không đến lượt phụ vương truyền ngôi cho hần ư? Đáng hận! Hần không cho phép! Phụ vương sao lại có thể làm như vậy? Rõ ràng phải là hần cơ mà, dựa vào cái gì kẻ mười tám năm không thấy mặt đó lại cướp đi? Bất luận là tình cha, hay là vương vị! Dựa vào cái gì đối với người này tốt như vậy? Lo lắng như thế, lưu tâm như thế? Mười tám năm bầu bạn bên cạnh phụ vương không phải là hần sao? Vì cố gì phụ vương lúc nào cũng coi khinh sự tồn tại của hần? Mà đối với một kẻ xa lạ lại quan tâm như thế?

Hàn Phong cùng Bạch Liên tiến đến cổng thôn, nhìn thấy Ngọc Hoàn đang ngồi trên một tảng đá lớn ở cửa thôn nhìn về phía xa xăm, không kèm được buông lời trêu chọc: “Tiểu muội, lại ở chỗ này chờ tình lang à?”

Ngọc Hoàn nghe tiếng quay đầu lại, không khỏi đỏ bừng đôi má, “Nhị sư huynh, Tam sư huynh.”

Bạch Liên vạt áo ngồi xuống cạnh nàng, an ủi: “Đừng lo lắng, lần này đi Vân Lan quốc đường xá xa xôi, không mười ngày cũng phải nửa tháng mới đến nơi, Tĩnh Lam tiếp đó không lâu sau nhất định sẽ trở về mà.”

“Đừng đừng! Tĩnh Lam trước giờ là người nói được làm được, y nói sẽ trở về, thì nhất định sẽ trở về, muội cứ yên lòng mà chờ làm tân nương tử của người ta đi!”

Ngọc Hoàn cảm kích mỉm cười đáp lại bọn họ, đỡ gò má tiếp tục nhìn về tà dương phía tây, mặc dù nàng cũng tin thiếu gia nhất định sẽ trở về, nhưng đáy lòng vẫn không nén nổi lo âu, nơi đó dù sao cũng là nhà của thiếu gia, nơi đó có cha mẹ và huynh muội y, mà y cũng rất có thể sẽ trở thành vương nơi đó, trải qua cuộc sống hồ phong hoán vũ, thiếu gia... thật sự sẽ buông quyền lợi xuống dễ như trở bàn tay, quay về cùng sống nghèo khổ với bọn họ sao?

Bạch Liên nhìn chăm chú khuôn mặt nghiêng của Ngọc Hoàn, không khỏi lâm vào trầm tư. Tân nương tử ư? Tĩnh Lam thật muốn lấy Ngọc Hoàn làm vợ sao? Tình cảm đối với Hoàng thượng, thật nói bỏ là có thể bỏ đi? Nhưng trừ điều này ra, dường như thật sự không còn cách nào khác, đây mới là nhân sinh đúng đắn, nói không chừng sau khi thành thân rồi thật sự có thể sẽ bỏ xuống được đoạn tình cảm sai lầm kia. Vậy y và Hàn Phong thì sao? Nếu đúng có một ngày như vậy, y thật có thể trở mặt nhìn Hàn Phong dắt tay một nữ tử khác ư? Y không biết, chỉ biết là nghĩ đến hình ảnh ấy, tâm liền đau đớn đến y không cách nào hô hấp. Hàn Phong thế nào? Nếu là y thành thân, Hàn Phong cũng sẽ vì điều đó mà cảm thấy đau lòng chứ?

Bạch Liên nhìn khuôn mặt kia hơi nheo một nụ cười kiên cường không tìm được đáp án, vô phương xác định sâu đậm tình yêu của hần đối với mình, nếu có thể, y thật sự rất muốn như vậy dứt áo ra đi, ít nhất y một người thống khổ so với hai người thống khổ tốt hơn nhiều, nhưng mà, y rất ích kỷ, thật sự rất ích kỷ, thả rằng nhìn Hàn Phong sau này thống khổ cùng y, cũng không muốn như vậy buông tay hần... Yêu, chẳng phải đều là ích kỷ sao?

Màn đêm đã sâu, trong lòng Long Thành nhà nhà đều đã tắt đèn, một ngày mệt mỏi đã sớm nghỉ ngơi trên giường, vài nhà vui vẻ vài nhà lo, những người đang ngủ này, phải chăng đều có thể có một đêm mộng đẹp đây?

Trong hoàng cung vẫn hoa lệ như trước, một đội cấm vệ quân vô thanh vô tức đi tuần, Phúc Thọ canh giữ ngoài ngự thư phòng đang gà gât, hơn nửa tháng trước đến nay hần chưa từng ngủ một đêm ngon giấc, Hoàng thượng giống như đã phát điên, không việc gì cũng tìm việc mà làm, thậm chí ngay cả án tử vài chục năm trước cũng đem ra hết thảy duyệt một lần, các đại thần không rõ nguyên do, khiến cho lòng người hoang mang. Mỗi khi đến canh tư sáng mới quay về Ngọa Long điện nghỉ ngơi, cho dù là ngủ rồi cũng làm cho hần lão nô gia này không an lòng, thường từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, trên người tủa đầy mồ hôi lạnh, không cần nghĩ nhiều, Phúc Thọ cũng biết hần mơ thấy cái gì. Nô tài này từ mười tuổi đã nhập cung, đã ở trong cung ngày người hơn nửa đời, có thể từ một công công nhỏ nhỏ hồ đồ trở thành đại nội tổng quản hầu hạ đến hai đời hoàng đế, không phải không có khả năng hiểu thấu tâm tư, nhưng nguyên nhân chính là đã làm ra cái dạng này, hần mới không cách nào lưu lại tai họa của Lí Tĩnh Lam như thế, cho nên ngày đó hần mới không tuân theo phân phó của Hoàng thượng ngoan ngoãn canh giữ ngoài cửa Nghi Lan viện, mà gọi cấm vệ quân đến.

Thiền thiếp gục đầu, thân hình Phúc Thọ nghiêng tới trước, nhắm mắt giật mình tỉnh lại, ổn định cơ thể, nhìn ánh trăng đã sắp canh ba sáng rồi, nhìn lại ngự thư phòng vẫn sáng đèn như cũ, im lặng thờ dài, ngoắc tay gọi một tiểu thái giám tới, phân phó hần đến ngự thiện phòng chuẩn bị thức ăn khuya cho Hoàng thượng.

Long Ngự Thiên đem tấu chương cầm trong tay ném lên bàn, xoa bóp mi tâm, tất cả đều chỉ là những chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh không đáng kể, nếu là bình thường hần tuyệt sẽ không xem những tấu chương này, nhưng từ sau khi Lí Tĩnh Lam đi rồi, hần liền chuyện gì cũng đích thân làm, như trâu nhà ai bị lừa đánh chết, kiện cáo lên công đường linh tinh những chuyện vặt vãnh, hần đều tự thân phê duyệt, bởi vì trừ cách đó ra hần không còn cách nào khác.

Chỉ cần làm cho đầu óc tĩnh lặng, hình bóng của người kia sẽ hiện lên trong đầu, như thế nào cũng không xua đi được, tựa như hiện tại, hẳn chẳng qua chỉ vừa buông sợi tẩu xuống, liền nhìn thấy người kia ngoảnh đầu cười, thần nhiên gọi hắn Hoàng thượng.

Rốt cuộc chịu không nổi loại giày vò vô hình này nữa, Long Ngự Thiên vung tay, muốn gạt y ra khỏi đầu, nhưng rơi xuống chỉ là một sợi tẩu, một mồi gục trên bàn, đem cái trán một lần lại một lần đập khẽ, bút son trong tay Long Ngự Thiên theo tiếng mà gãy, máu tươi rỉ rả từ khe hở trong nắm tay siết chặt chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Đậu Hoa (Thượng)

Phúc Thọ đẩy cửa bước vào, đã không còn thấy kinh ngạc với một đồng tẩu chường rơi vãi trước mắt nữa, hơn nửa tháng tới nay, đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh này, khẽ than một tiếng, đem khay cầm trong tay đặt trên bàn, gỡ bút son gãy trong tay Long Ngự Thiên xuống, từ trong ngực lấy ra thuốc dành cho thương đao kiếm, nhẹ nhàng bôi cho hắn. Thanh bút này, đủ cho một bách tính bình thường tiêu xài một năm, mà hiện nay, đã chỉ còn là một thanh gỗ gãy thứ tám mà thôi.

Sau khi bôi thuốc xong rồi, Phúc Thọ lẳng lặng rời khỏi ngự thư phòng, nhìn thoáng qua Long Ngự Thiên vẫn còn gục trên bàn, lại lần nữa thờ dài, tốt thôi, thời gian sẽ làm nhạt phai đi hết thảy, Hoàng thượng trước sau gì cũng sẽ quên mất nữ tử đã từng là “Lan phi” đó.

Long Ngự Thiên từ trên bàn ngẩng đầu, thần sắc mờ mịt nhìn bát thức ăn khuya vừa được Phúc Thọ dâng lên, đấy vốn là thức ăn trước kia trong cung chưa từng có.

Long Ngự Thiên đặt một con cờ trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Lí Tĩnh Lam đang bưng mặt ở trước mắt không biết đang suy nghĩ gì, thần sắc có chút không vui mà nắm lấy cảm y bất y phải xoay đầu qua đối diện, “Đang nghĩ gì? Đánh cờ với trẫm mà nàng cũng dám phân tâm sao?”

Lí Tĩnh Lam cười khẽ một tiếng, nhìn bàn cờ cảm lên một con đặt xuống, “Thật đúng là không nên phân tâm, nói không chừng thần không lưu ý một chút thôi là sẽ ít đi vài con cờ mà!”

“Nàng đang ám chỉ trẫm sẽ chơi xấu ư?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Hừ!” Long Ngự Thiên hừ lạnh một tiếng, giận dữ nói: “Trẫm dù có không chơi xấu cũng có thể thắng được nàng, hôm nay không thể không thắng nàng một lần!”

Lí Tĩnh Lam nhìn hắn bộ mặt như trẻ nít, cười đến con mắt cũng cong lên, “Muốn thắng thần cũng được, nhưng thần thiếp đói bụng rồi, Hoàng thượng có thể chờ thần thiếp lấp đầy bao tử không?”

Long Ngự Thiên hơi sùng sốt một chút, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy ngồi vào bên cạnh y, tựa như sùng ái say đắm mà ôm y vào lòng, “Muốn ăn cái gì? Trẫm lập tức sai ngự thiện phòng làm!”

Nghĩ thoáng qua, Lí Tĩnh Lam ngẩng đầu, đôi môi đỏ thắm khẽ hé, buông ra một từ Long Ngự Thiên chưa từng nghe qua: “Đậu hoa.”

“Đậu hoa? Đó là cái gì?”

Lí Tĩnh Lam khẽ khàng đẩy hắn ra, lấy giấy bút trên bàn viết vài chữ, “Thần nghĩ đầu bếp ngự thiện phòng hẳn là sẽ biết làm.”

Long Ngự Thiên nhận lấy trang giấy, nhìn dáng chữ thanh tú bên trên, nhìn không được thờ ra: “Chữ đẹp!” Có điều xem không hiểu nội dung trên đó, nhưng không nghĩ nhiều lắm đã đem nó giao cho Phúc Thọ.

“Ăn ngon không?” Lí Tĩnh Lam cúi mặt hỏi Long Ngự Thiên đang nhắm nháp đậu hoa trước mắt.

“Ừ.” Long Ngự Thiên gật đầu, ánh mắt lại động trên mặt y, trong mắt ẩn chứa ý cười.

Lí Tĩnh Lam nghi hoặc sờ sờ gò má, “Trên mặt thần có gì không?”

Long Ngự Thiên lắc đầu, trong mồm còn ngậm một miếng đậu hoa.

“Vậy người nhìn thần làm chi a?”

Đem đậu hoa trong miệng nuốt xuống họng, Long Ngự Thiên không có hảo ý mà ghé sát vào y, ý cười trên mặt từ từ lan rộng, “Bởi vì trẫm cảm thấy đậu

hoa này rất giống môi nàng, khi ăn vào đã nghĩ đến lúc hôn nàng, mìn mìn màng màng, còn mang theo chút vị ngọt.”

“Người!” Lí Tĩnh Lam chợt đỏ mặt, đẩy cái khuôn mặt tuần tú kè sát tới, vỗ bàn quát: “Khi ăn com ít nói chuyện đi!”

“Vâng, nương tử thân ái.” Long Ngự Thiên đắc ý cười, nhìn người trước mắt vui đầu ăn mãnh liệt, ngay cả tay cầm thìa cũng hơi run lên, Long Ngự Thiên không khỏi cười đến mức càng thêm vui vẻ.

Lông mi Lí Tĩnh Lam run rẩy, yếu ớt chuyển tình, nhìn tấm màn màu đỏ thẫm trên đầu, thần sắc có chút mê man.

“Đại vương tử, người tỉnh rồi.”

Lí Tĩnh Lam xoay đầu, nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp đang đứng cạnh giường mình, hiểu ra mình đang ở đâu, chống cơ thể ngồi dậy trên giường, Lí Tĩnh Lam hỏi: “Ta ngủ đã bao lâu?”

“Người ngủ khoảng bốn canh giờ, hiện tại đã là canh ba sáng rồi.”

“Thật không? Đã trẻ thế này à!” Lí Tĩnh Lam đẩy cung nữ định tiến tới diu tay y, tự mình xuống giường, “Phiền nàng giúp ta chuẩn bị một thùng nước ấm được không? Ta muốn tắm rửa.”

“Dạ, Mẫn Nhi sẽ gọi người mang nước ấm đến.” Cung nữ phủ phục thân người, lại hỏi: “Đại vương tử muốn ăn gì? Mẫn Nhi sẽ sai ngự thiện phòng chuẩn bị.”

Lí Tĩnh Lam nghĩ một chốc đáp: “Đầu bếp ngự thiện phòng của các người biết làm đậu hoa không?”

Mẫn Nhi thoáng sững sốt, không ngờ Vương tử lại muốn ăn thứ mà dân thường hay ăn, “Đại vương tử xin chờ một lát, Mẫn Nhi đến ngự thiện phòng hỏi chút.”

“Ừ.” Lí Tĩnh Lam gật đầu, sau đó lại gọi Mẫn Nhi định xoay người rời đi, “Sau này đừng gọi ta là Đại vương tử nữa, ta không phải vương tử của các người, nàng cứ gọi ta là Lí công tử đi!”

Mẫn Nhi hoảng hốt quỳ xuống, “Đại vương tử, này trăm triệu không thể.”

Lí Tĩnh Lam cũng hiểu được, đây nhất định là phân phó của Vân Đế kia, cho nên cũng không muốn nói thêm nữa, phát tay cho Mẫn Nhi lui, tự mình đến cạnh bàn rót một chén trà.

Thật không ngờ cơ thể mình lại kém như thế, ngay khi sắp biết rõ sự tình rồi, vậy mà lại làm trò té xỉu trước mặt mọi người.

“Loảng xoảng!” Một tiếng, Lí Tĩnh Lam ngơ ngác nhìn ấm trà lật đổ trên bàn, nước trong ấm thấm ướt khăn trải bàn, chảy xuống theo mép bàn.

Giơ cổ tay lên, nhìn hai vết sẹo lõm mờ trên đó, nhẹ nhàng nắm tay lại, hai tay này... thật sự liền như vậy mà phế đi sao? Đôi tay đã từng biết văn biết võ này, đôi tay đã từng nhủ phải bảo vệ người quan trọng nhất này, đôi tay... y yêu nhất này, giờ đây thật sự cứ như vậy mà phế đi sao? Ngay cả một ấm trà nho nhỏ cũng không nhắc lên được...

“Lam Nhi!” Thanh âm lo lắng của Vân Đế từ ngoài cửa truyền đến.

Lí Tĩnh Lam hoàn hồn, đem tay giấu sau lưng, tựa như muốn che giấu cái gì.

“Có chuyện gì sao? Cung nữ hầu hạ Đại vương tử đâu?” Vân Đế chỉ vào ấm nước nghiêng ngả, lạnh lùng hỏi người theo sau, “Người đâu! Đem hết kẻ hầu hạ Đại vương tử kéo ra ngoài đánh năm mươi trượng!”

“Chậm đã!” Lí Tĩnh Lam bật ra gọi lão công công định xoay người rời đi, “Chuyện không liên quan đến bọn họ, là ta tự mình không cẩn thận làm đổ.”

Vân Đế thờ dài, phát tay sai cung nữ ở phía sau dọn sạch thứ hỗn độn trên bàn, kéo tay y ngồi xuống cạnh bàn, “Lam Nhi, mấy năm nay con chịu khổ rồi, con yên tâm, phụ vương cho dù có tìm hết toàn bộ danh y trên thế gian, cũng phải chữa khỏi hai tay này của con.”

Lí Tĩnh Lam nghe được liền ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Quỳnh Ngọc Công chúa đứng cạnh cửa, hiểu được nhất định là nàng đã kể với Vân Đế cái gì, mà ánh mắt Vân Quân Triết lại hung ác nhìn chằm chằm vào hai nắm tay đó, một con rắn nhỏ màu xanh thẫm há miệng rũ xuống trong nắm tay siết chặt của hắn, e rằng đã chết rồi, mà hắn lại không biết.

Lí Tĩnh Lam rút hai nắm tay về, thần nhiên trả lời: “Tạ ơn hậu ái của Vân Đế, hai tay của Tĩnh Lam này, là đáng tội, không nhọc Vân Đế phải bận tâm.”

Thanh âm bình lặng mà thần nhiên, không dao động, không oán trách, cũng không có hận ý, nhưng nghe vào trong tai của Vân Đế lại là một tư vị khác, “Con còn hận phụ vương sao?”

Nhìn khuôn mặt già nua đang áy náy tự trách mình trước mắt, trong lòng Lí Tĩnh Lam không khỏi cảm thấy một con phiền muộn, khề thờ dài một hơi, đưa tay lau đi lệ lăn trên nếp nhăn, “Ta không hận người, nhưng ta cũng không thuộc về nơi đây, ta đến, chỉ là để tìm kiếm một đáp án, chờ sau khi nghĩ hoặc trong lòng được cởi bỏ rồi ta sẽ rời đi, bởi vì phụ thân của ta, mẫu thân của ta còn có vị hôn thê đang chờ ta, nơi đó có hồi ức của ta, khát vọng của ta, người ta muốn bảo vệ, còn có của ta...” Tĩnh yêu...

Một câu “Ta không hận người” kia của Lí Tĩnh Lam đã ngầm đồng ý rằng thừa nhận hẳn một kẻ phụ vương này, khiến cho Vân Đế cảm thấy một hồi vui mừng, nhưng câu “Rời đi” vẫn như cũ của y lại đập tan phần vui mừng đó, “Nơi này cũng có phụ thân của con, huynh đệ tỷ muội của con, sau này cũng sẽ có hồi ức, sẽ có khát vọng, toàn bộ con dân nơi đây đều cần con bảo vệ, con về sau cũng sẽ có hậu cung mỹ nữ, thê thiếp thành đàn, vì sao con vẫn cứ khẳng khái muốn rời đi? Trẫm không cho phép! Trẫm tuyệt đối không cho phép con quay về!”

Vân Đế gắt lên như sấm, phất tay áo rời đi, Lí Tĩnh Lam nghe được hẳn phân phó ngoài cửa, “Cơ thể Đại vương từ không khỏe, phải thêm người qua đây chăm sóc, không có mệnh lệnh của trẫm, không được cho Đại vương từ rời khỏi Vân Lam Uyên một bước!”

Vân Đế muốn giam lỏng y sao? Lí Tĩnh Lam hé miệng cười khế, kỳ thực hà tất phải về chuyện? Y hiện tại bất quá chỉ là một kẻ tàn tật mà thôi, không có mệnh lệnh của hắn, y làm sao có thể rời khỏi hoàng cung này? Vân Lan quốc lại to lớn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Đậu Hoa (Hạ)

Phúc Thọ nghe được một tràng âm thanh trong ngự thư phòng, không rõ Hoàng thượng lại phát sinh ra chuyện gì, ngay khi đang chuẩn bị đẩy cửa bước vào, một bàn tay đã ngăn cản hắn.

“Cổ đại nhân?”

Cổ Nguyệt gạt đầu ra hiệu cho hắn lui sang một bên, tiếp đó đẩy cánh cửa kia.

“Cút! Cút hết cho trẫm! Trẫm hiện tại không muốn gặp bất cứ kẻ nào cả!”

Cổ Nguyệt lách người tránh một số tấu chương bay tới, từ tốn bước vào trong phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại, nhìn kẻ nửa nằm trên long ý, một tay che mặt, một tay siết chặt lấy long bào trên người, ra sức vịn xoắn.

“Ta từ năm tám tuổi đến nay chưa từng thấy người khóc.” Cổ Nguyệt tiến lên, gỡ ngón tay hắn ra, không ngoài dự đoán nhìn thấy hai hàng lệ đang tuôn rơi trên gương mặt tuấn lãng.

Cổ Nguyệt không hành lễ của quân thần, cũng không dùng kính ngữ, toàn bộ Thánh Long quốc dám hành xử với Hoàng đế như thế ư rằng chỉ có một mình Cổ Nguyệt hẳn thôi sao? Không, không đúng, hẳn là còn một người nữa, nhưng người này giờ đây đã đi xa rồi, chẳng biết thân đang ở nơi nào, Cổ Nguyệt thoáng cười khổ, ngồi xuống bên long ý, nhẹ nhàng kéo tay Long Ngự Thiên, vuốt ve vết sẹo trên đó.

“Nguyệt, ta thống khổ lắm.” Rũ bỏ nhân xưng tôn quý của Hoàng đế, Long Ngự Thiên giờ phút này bất quá chỉ là một người bình thường đang kể khổ cùng bằng hữu, “Thật sự, thật sự rất... thống khổ...”

“Ừ, ta hiểu.”

“Không, ngươi không hiểu.” Long Ngự Thiên lắc đầu, thế nào lại có kẻ hiểu được đau khổ trong lòng hắn? Hiểu được chẳng phải chỉ có kẻ đau khổ giống như hắn thôi sao? “Y vì sao lại là một nam nhân?”

Cổ Nguyệt không nói, kéo tay hắn hôn lên vết thương mới tăng thêm, vuron lưỡi nhẹ nhàng liếm vết máu trong lòng bàn tay.

Lòng bàn tay bị một con ngựa ngáy âm ẩm, khiến cho Long Ngự Thiên mở mắt ra, quay đầu chứng kiến Cổ Nguyệt dùng vẻ mặt gần như sùng kính mà dịu dàng hôn lên tay hắn, đáy lòng thoáng run lên, muốn thu tay, lại bị Cổ Nguyệt giữ chặt lấy, “Nguyệt...?” Long Ngự Thiên bất an kêu lên.

“Ngự Thiên.” Cổ Nguyệt ngẩng đầu khỏi bàn tay hắn, trên khuôn mặt tuấn mỹ chan hòa nước mắt, trong đôi mắt phượng xinh đẹp cũng tràn ngập thống khổ của hắn như vậy, Cổ Nguyệt thế này khiến cho Long Ngự Thiên cảm thấy rất kinh ngạc, mơ hồ nhận ra không muốn nghe tiếp những lời hắn sắp nói nữa, nhưng Cổ Nguyệt vẫn nói: “Ngự Thiên, hai mươi năm rồi sao? Đây là lần đầu tiên ta gọi tên người, trước kia người là Ngũ hoàng tử, hiện tại người là Hoàng thượng, nhưng bất luận người là thân phận nào, mỗi lần sau khi nghe người gọi ta là Nguyệt, đều cảm thấy rất ấm áp, ta thường nghĩ, ta khi nào mới có thể gọi tên người như thế đây? Vì ngày này, người không biết ta ở sau lưng đã phải ôn luyện bao nhiêu lần, nên gọi như thế nào, nên dùng thanh âm gì để gọi, nên dùng vẻ mặt gì mà gọi, mỗi lần ôn luyện đều không khiến cho ta hài lòng, nhưng giờ đây, lại cứ gọi ra khỏi miệng như vậy, nguyên lai, gọi tên người vốn không khó khăn như trong ý nghĩ, khó khăn chẳng qua là muốn biểu đạt tình cảm bản thân như thế nào mà thôi.”

“Nguyệt...” Long Ngự Thiên hoảng thần, Cổ Nguyệt như thế này làm cho hắn cảm thấy kinh hãi, làm cho hắn thấy sợ, đưa tay che lại đôi môi đỏ mọng đang định hé ra, Long Ngự Thiên không kiềm được đỏ mặt, “Đừng nói! Không được nói! Trẫm không muốn nghe! Nếu ngươi dám nói, trẫm sẽ giết ngươi!”

Nhưng Cổ Nguyệt dường như không nghe được uy hiếp của hắn, vẫn cứ kéo tay hắn ra, mang theo nụ cười gọn sóng bi ai, nhìn vào mắt Long Ngự Thiên, “Ngự Thiên, ta yêu ngươi, rất lâu rất lâu trước kia đã yêu ngươi rồi!”

“Ta... ta...” Long Ngự Thiên bất thành linh lao tới, đem Cỗ Nguyệt đặt dưới thân, hai tay siết chặt cổ của Cỗ Nguyệt, “Trẫm giết ngươi!”

Cỗ Nguyệt nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhoeo một nụ cười thản nhiên, nói ra rồi, rốt cuộc đã nói ra, tình cảm chôn giấu trong lòng mấy năm... rốt cuộc đã nói ra rồi!

“Tại sao... tại sao?” Long Ngự Thiên bất lực tựa vào trên ngực Cỗ Nguyệt, vòng tay đặt trên cổ hần chậm rãi buông lơi, một mối đâm lên sàn cẩm thạch trong ngự thư phòng, “Tại sao ngay cả ngươi cũng rời bỏ ta? Mẫu hậu cũng vậy, nãi nương(*) cũng vậy, y cũng vậy, giờ đây... ngay cả ngươi cũng rời đi... Các ngươi đều là đồ dối trá, tất cả đều là đồ dối trá! Rõ ràng nói yêu ta, đến tận cùng lại rời ta mà đi... Các ngươi là kẻ lừa gạt, bịp bợm, dối trá...”

“Xin lỗi...” Cỗ Nguyệt ôm chặt Long Ngự Thiên đang khóc như một đứa trẻ trên người, dường như lại thấy được buổi tối mười hai năm trước khi Tiêu Phi qua đời, hần ta cũng tựa vào ngực mình khóc lóc như vậy, mà chính lúc ấy, trong lòng hần đã thầm thề rằng, bất luận dù có xảy ra chuyện gì, hần cũng phải bảo vệ người trong lòng suốt cả một đời, có lẽ chính là lúc đó, hần đã yêu người nam nhân này rồi, nhưng hần còn trẻ không hiểu được. Hiện nay, cảnh tượng này giống hệt như ngày trước, chỉ là bọn hần không còn trẻ nữa, cũng hiểu rõ hàm nghĩa diện mạo của thứ tình cảm đó, hần không bao giờ có thể bảo hộ bên cạnh hần ta, hần nhất định phải rời đi, bởi vì... hần không còn lựa chọn nào khác...

Lí Tĩnh Lam nhìn một bát đậu hoa trắng nõn tươi mơn phía trước, không nén nổi ướt mắt, run rẩy đưa tay cầm thìa bên cạnh, nhưng mấy lần cũng cảm không lên được. Là bởi vì đôi tay đã bị phế rồi sao?

“Đại vương tử, Mẫn Nhi đến hết cho người ăn đây!” Một đôi tay nhỏ nhắn nâng bát trên bàn, mức một thìa đậu hoa đưa đến bên môi Lí Tĩnh Lam

Lí Tĩnh Lam nhẹ nhàng lắc đầu, một giọt lệ từ hốc mắt chảy xuống, khiến cho Mẫn Nhi cuống hết tay chân, “Đại vương tử, người sao vậy?”

Phất tay bảo Mẫn Nhi đem bát đậu hoa đó xuống, Lí Tĩnh Lam thất thần xoay người, một mối đưa mình đến trên chiếc giường mềm mại kia, y biết, không phải là do đôi tay bị phế đi này không cảm nổi thìa, mà là y căn bản không dám đưa thứ mềm mịn đó vào trong miệng.

“Ăn ngon không?”

“Ừ.”

“Người nhìn thần làm chi a?”

“Bởi vì trẫm cảm thấy đậu hoa này rất giống môi nàng, khi ăn vào đã nghĩ đến lúc hôn nàng, mơn mẩn màng màng, còn mang theo chút vị ngọt.”

Cắn chặt góc chăn, Lí Tĩnh Lam nén tiếng khóc nức nở muốn thoát ra, tâm, cảm thấy một cơn đau thắt, không phải đã nói phải quên hần rồi sao? Tại sao tâm còn lưu luyến hần? Nhưng, nụ cười của hần, ngực của hần, nụ hôn của hần, đều là bảo vật mình từng chút từng chút một lưu giữ, hiện tại rất muốn từ trong đáy lòng lấy những thứ ấy ra, liền giống như đem tâm y móc đi một khối, trống tuếch trống không, đau đớn không thôi. Như thế này, bảo y làm sao có thể quên được hần đây?

Quỳnh Ngọc Công chúa thần thờ đứng bên cửa sổ, nghe trong phòng truyền ra tiếng khóc nghẹn, một người như vậy sao có thể thống lĩnh một quốc gia? Một người như vậy sao... có thể làm cho nàng đau đớn hạ sát thủ?

Khiêm Vương ngồi trên nóc nhà, thân thể dờ ra nghe lời nói truyền lên từ bên dưới, “Ngự Thiên, ta yêu ngươi, rất lâu rất lâu trước kia đã yêu ngươi rồi.”

Hần rốt cuộc vẫn cứ nói ra sao? Mạo hiểm với nguy cơ bị Long Ngự Thiên giết chết mà nói ra sao? Khiêm Vương cười gằn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ngửa mặt lên trời hít sâu một hơi, lại mở mắt ra, trong mắt có hân ý lạnh như băng. Cỗ Nguyệt, ngươi đến tận cùng đem bốn vương đặt ở vị trí nào? Chẳng lẽ trong lòng ngươi, thật sự một chút cũng không có chỗ cho bốn vương sao? Vậy thì ngươi vì sao phải cứu bốn vương? Vì sao lại cười với bốn vương? Vì sao lại lộ ra loại biểu tình mê hoặc như vậy ở trên giường? Vì sao lại khiến cho bốn vương từ hận ngươi đến... yêu ngươi!

Cỗ Nguyệt a Cỗ Nguyệt! Khiêm Vương nghiêng rặng, một tia máu tươi từ khóe miệng trào ra, ánh trắng sáng bạc treo nụ cười băng lãnh, giống như kẻ báo thù từ nơi sâu thẳm nhất địa ngục thoát ra, nếu phải hủy đi toàn bộ thế gian này mới có thể đạt được ngươi, vậy thì để cho bốn vương hủy nó đi!

Nghe được tiếng đóng cửa rất khẽ, Long Ngự Thiên từ từ mở mắt, nhìn cửa, kỳ thực hần không hề ngủ, hần chẳng qua chỉ là không biết phải đối mặt thế nào với kẻ hai mươi năm qua vẫn luôn bầu bạn bên cạnh hần này, cho nên hần biết rõ là Cỗ Nguyệt đã ôm hần từ ngự thư phòng trở về Ngọa Long điện, cời áo cho hần, đắp chăn cho hần, để lại cho hần một nụ hôn.

Miết nhẹ làn môi, Long Ngự Thiên không kiềm được nghĩ đến bát đậu hoa bị mình đập nát kia, nếu nói nụ hôn của Lí Tĩnh Lam giống như đậu hoa, là được vị ngọt ngào, thì nụ hôn đó của Cỗ Nguyệt lại giống như bã đậu bị ném đi, chua xót kèm theo chút cay đắng mơ hồ.

Cỗ Nguyệt đi rồi, đi không tiếng động, có lẽ từ nay về sau sẽ không trở về nữa, tâm Long Ngự Thiên lại đau đớn, nhưng không phải là nỗi đau như đối với Lí Tĩnh Lam. Lí Tĩnh Lam là người hần yêu, y đi rồi, tựa như mang tâm mình đi mất một nửa, mà Cỗ Nguyệt, đối với hần mà nói là người thân, hần ta đi rồi, hần sẽ đau lòng, sẽ nhớ nhung, nhưng sẽ không cho hần ta một nửa tâm.

Cỗ Nguyệt hiểu rõ, bởi thế hần mới có thể rời đi, vì hần nghĩ, Long Ngự Thiên không thể cho, Khiêm Vương có thể, nhưng hần lại không, cho nên, hần không còn lựa chọn nào khác, hần – nhất định phải rời đi.

(*) Nãi nương: nhũ mẫu

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tuyết, Quy Lai

Khi Thánh Long quốc rơi xuống đợt tuyết đầu tiên, Lí Tĩnh Lam đã trở về.

Hôm nay, cũng như mọi ngày, sau khi ăn qua điểm tâm sáng, Lí Vệ Đình bị Ngụy vương gia dây dưa một phen phải lấy ra bàn cờ đánh với lão, Lí phu nhân ở một bên mỉm cười theo dõi, đây là lá bùa bình an thứ sáu nàng theo từ nửa năm trước đến nay, mỗi khi theo một kim, liền thầm gọi tên con trong lòng một tiếng, Bạch Liên và Hàn Phong thì ở tiểu học đường tại đầu thôn dạy bọn trẻ luyện quyền, xem như giết chút thời gian trong lúc chờ đợi.

Ngọc Hoàn đem thức ăn thừa ra cho con chó vàng già xồm của Ngụy vương gia ăn, nhìn chó vàng sau khi ăn xong phì ra một hơi lạnh quay về giấc ngủ của mình, Ngọc Hoàn vỗ vỗ đầu nó đứng lên, mặc dù nửa năm qua không ai nhắc đến Lí Tĩnh Lam, nhưng Ngọc Hoàn hiểu, trong lòng mọi người thật ra đều rất nhớ y, nếu không thì Bạch Liên và Hàn Phong sẽ không nán lại trong cái thôn nhỏ này đến nửa năm.

Sau khi rửa chén bát, Ngọc Hoàn lấy ra một kiện áo choàng, chào Lí phu nhân một tiếng rồi ra khỏi nhà, mỗi ngày đều phải đến đầu thôn ngồi hai canh giờ đã là thói quen của Ngọc Hoàn nửa năm nay.

Bước trên mặt đất đọng tuyết, Ngọc Hoàn kéo áo choàng sát vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đông lại hồng lên khiến cho nàng lúc này cảm giác được có vài phần thảm thương, nhưng nàng quyết không vì thế mà quay lại, vẫn cứ đối đầu với gió tuyết đi về phía đầu thôn.

“Ngọc Hoàn tiểu thư.”

Ngọc Hoàn nghe tiếng bèn ngừng bước, xoay người nhìn lại, trong gió tuyết có một người cầm chiếc ô chạy về phía nàng, vì tuyết rơi khá ít, nên mặc dù khoảng cách hơi xa, Ngọc Hoàn vẫn thấy mắt liền nhìn ra đó là tiên sinh mới tới học đường nửa năm trước – Lí Nho Sinh, một ngốc tử thư sinh đúng như tên gọi, nhưng Bạch Liên và Hàn Phong lại nói với nàng rằng người này thoát nhìn không đơn giản như bề ngoài, muốn nàng cách xa hẳn ra.

Cho nên Ngọc Hoàn chỉ dừng một chút, chớp mắt liền rời đi, vì vậy không thấy được Lí Nho Sinh vốn đang nghiêng ngả lão đảo liền trở nên nhanh nhẹn, bất thành linh dùng tuyết kỹ đập tuyết vô ngăn khinh công nhảy tới bên cạnh nàng, tiếp đó “phù” một tiếng, trượt tới trước chân nàng.

Đứng lên, Lí Nho Sinh thoáng xấu hổ mà phui phui tuyết trên người, một bộ dáng hiền lành mộc mạc, “Ngọc Hoàn tiểu thư, nàng sao lại không chờ ta một chút?”

“Lí tiên sinh giờ này không phải nên ở học đường sao?” Ngọc Hoàn khom người nhặt ô rơi một bên, đưa lại cho hắn.

“Cảm tạ.” Lí Nho Sinh đỏ mặt, nhìn ô trong tay ra vẻ không biết phải làm sao, “Thật ra... ta là... ta là tới đưa cho Ngọc Hoàn tiểu thư...” Lí Nho Sinh cúi đầu không nói, nhưng cầm ô nhất quyết đưa tới trước mắt Ngọc Hoàn.

Ngọc Hoàn thấy bộ dạng của hắn, không khỏi nhớ đến đêm trắng sáng kia, nàng cũng đã thẹn thùng như vậy đem áo khoác cầm trong tay nâng lên trước con người tuấn mỹ đang ngồi trên cây đỗ, thờ dãi một hơi, Ngọc Hoàn không đón lấy chiếc ô này, “Lí tiên sinh, ngài biết, ta đã có người đính hôn rồi.”

“Ngọc Hoàn tiểu thư, nàng... nàng đừng hiểu lầm, ta... ta không có ý nghĩ không an phận đối với thiếu thư, ta chỉ là muốn... chỉ là...”

Ngọc Hoàn không nghe hắn lấp bắp giải thích nữa, lướt qua hắn đi về phía tầng đá ở đầu thôn nọ, phui đi tuyết đọng bên trên, lót lên một chiếc khăn theo vuông, ôm mặt lặng lẽ nhìn phương xa. Mà lần này, Lí Nho Sinh cũng không đuổi theo nữa, nhưng nhìn bóng lưng của Ngọc Hoàn, hắn thu hồi vẻ mặt mộc mạc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười trầm tư.

Ngọc Hoàn nhìn thế giới một mảng trắng xóa đó, không biết nàng còn phải chờ trong bao lâu, mặc dù nàng không oán trách hối hận, nhưng cái loại đợi chờ vô tận này vẫn là một loại dày vò, khiến cho nàng luôn cảm thấy hoang sợ, nếu thiếu gia một đi không trở lại, mọi người chẳng phải là ôm nỗi lòng ngóng trông này sống qua cả đời sao? Mặc dù nàng hiểu thiếu gia không phải người thất hẹn, nhưng đối mặt với thân tình và quyền thế, thiếu gia thật sự còn có thể là thiếu gia mà nàng biết ư? Hay có lẽ, dù cho thiếu gia muốn trở về, Vân Đế kia vất vả lắm mới tìm lại được con mình sẽ thả cho y trở về chăng?

Đình linh linh -, tiếng chuông trong trẻo gọi suy nghĩ của Ngọc Hoàn quay về, đưa mắt nhìn lên, trong một thế giới trắng xóa, nổi bật một chiếc xe ngựa màu lam.

Ngọc Hoàn không kiềm được run rẩy đứng lên, lệ vòn trong khóe mắt. Cũng khó trách Ngọc Hoàn lại kích động như thế, ở trong Tiểu Đàm thôn, một năm bốn mùa xe cộ ra vào rất ít, cơ hồ có thể nói là bằng không. Tối thiểu, nửa năm qua, chiếc xe ngựa duy nhất Ngọc Hoàn nhìn thấy là chiếc xe ngựa của Lí Nho Sinh thường xuất nhập thành.

Xe ngựa dần dần đến gần, tiếng chuông lanh lảnh tràn ngập bên tai, một tiếng thanh thanh đập vào tâm Ngọc Hoàn.

Cuối cùng, xe ngựa dừng lại sát bên nàng, mã phu đánh xe dùng ánh mắt kỳ quái nhìn thoáng qua nữ nhân đang kích động bên cạnh, sau đó quay đầu hướng vào trong xe, hô: “Gia, phía trước đường hẹp, xe không tiến vào được, phiền gia trong xe có thể xuống được không?”

Người trong xe không đáp lời, Ngọc Hoàn nhìn thấy một bàn tay trắng nõn xốc màn xe lên, lộ, rốt cuộc không kèm được tuôn rơi, đôi môi đỏ mọng khẽ hé, chỉ kịp hô lên một tiếng, “Thiếu gia”, người liền toàn thân vô lực ngã ra sau.

“Ngọc Hoàn”, Lí Tĩnh Lam một tiếng thét kinh hãi, khi đang chuẩn bị nhảy xuống xe, một đạo thân ảnh chợt xuất hiện, ngay trong khoảnh khắc cơ thể Ngọc Hoàn sắp chạm đất liền ôm lấy nàng, xoay người nửa vòng, đứng lại trên tuyết, đón lấy ánh mắt của Lí Tĩnh Lam.

Lí Tĩnh Lam trả tiền xe, xua xa phu đi, xoay người nói lời cảm tạ với Lí Nho Sinh, đưa tay muốn nhận lấy Ngọc Hoàn rồi lại nhìn thấy vết sẹo trên cổ tay, nghĩ đến hai tay mình lúc này, xấu hổ rút về, “Có thể phiền huynh đài đưa Ngọc Hoàn về nhà không?”

Lí Nho Sinh gật đầu, ôm Ngọc Hoàn đi theo y, không nói gì, nhưng Lí Tĩnh Lam có thể cảm nhận được hân hoan với y có một loại thù địch khó hiểu.

Đây là Lí Tĩnh Lam mà người kia và Ngọc Hoàn chờ đợi suốt nửa năm sao? Đường như không có chỗ nào đặc biệt, bất quá là một kẻ tướng mạo bình thường, thoạt nhìn giống như một nam nhân không chút hữu dụng a!

Khi Lí phu nhân nhìn thấy Lí Tĩnh Lam thì hai tay run lên, kim khâu trên tay đâm xuống, nhưng nàng lại tựa như không cảm thấy đau đớn, cứng người ngồi trên ghế, môi đương hé ra gọi tên con, nhưng cổ họng nhanh chóng khô khốc, như thế nào cũng không phát ra âm, chỉ có thể lặng lẽ rơi lệ.

Chén trà nâng trong tay Lí Vệ Đình rơi xuống, bắn tung tóe những mảnh vỡ và con cò, nhưng y lại tựa như không chút giật mình mà si ngốc nhìn thân ảnh màu lam hơi cúi xuống cạnh cửa, hai mắt mông lung.

Lấy lại tinh thần trước hết vẫn chính là lão Vương gia, chỉ nghe lão cười ha ha hai tiếng, đứng dậy bước tới cạnh Lí Tĩnh Lam, vỗ vỗ bờ vai y, “Lão phu biết ngươi sẽ trở về, sẽ trở về mà!”

Lí Tĩnh Lam nhovn một nụ cười, nhìn Ngụy vương gia sau khi nói xong câu đó thì xoay người, lên đưa ống tay áo quệt khóe mắt, gật đầu, “Cha, mẹ, con bất hiếu đã trở về rồi.”

Mọi người xúc động ai cũng không chú ý rằng, Lí Nho Sinh theo bên cạnh Lí Tĩnh Lam đã ôm Ngọc Hoàn đi về phía nhà kè, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, “Đây là người sẽ trở thành phu quân của nàng sao? Ngay cả sức lực ôm nàng còn không có, như thế nào có thể cho nàng hạnh phúc đây?” Trong lời nói, tràn đầy khinh thường và nghi hoặc, còn có nỗi ghen tuông mơ hồ.

“Thật không? Đã trở về a!”

Lí Nho Sinh quý một gói, nhìn bóng dáng toàn thân màu vàng, nghe không ra trong lời cảm thán của hắn là vui mừng hay tiếc nuối, thấy hắn khoát tay với mình, Lí Nho Sinh hé miệng toan hỏi gì đó, nhưng vẫn là không hỏi lui ra.

Nghe tiếng đóng cửa phía sau, Long Ngự Thiên ngoảnh đầu than nhẹ, đi đến cạnh giá sách, đứng thẳng chốc lát, từ trên giá rút ra một quyển, chỉ nghe sau tràng tiếng lạch cạch lạch cạch, từ giữa giá sách phân thành hai nửa, lộ ra một gian mật thất.

Long Ngự Thiên sau khi bước vào thì gõ khẽ lên tường, giá sách liền hợp lại, một điểm cũng không nhìn ra chúng là hai cá thể.

Trong phòng có mười khối dạ minh châu, chiếu sáng mật thất như ban ngày, đứng lại một bên tường, Long Ngự Thiên ngẩng đầu nhìn hai bức họa.

Một bức – Người trong tranh toàn thân cảm y trắng tinh, tuấn mỹ như trăng.

Một bức – Người trong tranh toàn thân trường bào lam nhạt, bình thường không đáng kể.

Hai người đó, là hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh hắn, lúc này lại đều cách hắn mà đi, lâu đến nửa năm.

Không biết đứng trước bức họa đã bao lâu, cho đến khi cảm thấy hai chân tê rần, Long Ngự Thiên mới thở dài một hơi, thu hồi vẻ thống khổ trên gương mặt, thay đổi thành một vẻ lạnh lùng rồi khỏi mật thất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Thành Thân?

Tính đến cuối năm, Lí Tĩnh Lam trở về đã hơn một tháng rồi, từ xúc động ban đầu dần dần chuyển sang yên ổn, cuộc sống trôi qua ở Lí phủ cũng không khác nhiều lắm, ngoài trừ không ai hầu hạ, ngoại trừ không son hào hải vị, ngoại trừ chuyện gì cũng phải tự thân mà làm, những thứ khác cũng không có

gì sai biệt. Nhưng có một điểm, Lí Tĩnh Lam cảm thấy Lí Nho Sinh đối với mình có một loại thù địch khó hiểu, hơn nữa thỉnh thoảng cứ luôn cảm giác được có người bám theo y.

Mặc dù đã mất đi võ công, Lí Tĩnh Lam vẫn nhạy cảm như trước nhận thấy phía sau có người, nhưng sau khi quay lại, thì ngoài vài đứa trẻ đang chơi đùa ra, không người nào khả nghi cả. Đưa mắt nhìn mấy thân đại thụ xung quanh, Lí Tĩnh Lam quay đầu tiếp tục đi về phía mục tiêu.

Đẩy cánh cửa gỗ khép hờ, Lí Tĩnh Lam gật đầu với Lí Nho Sinh đang ngồi đọc sách trong viện, nhưng đáp lại là cái liếc đầy khinh thường của Lí Nho Sinh, Lí Tĩnh Lam không lưu tâm lắm chỉ khẽ cười, xoay người ra hậu viện. Hàn Phong đang nghiêm khắc dạy bọn trẻ đánh quyền, Bạch Liên thì ngồi một bên mỉm cười nhìn bọn họ.

Nhìn thấy Lí Tĩnh Lam, Bạch Liên vẫy tay với y gọi y đến ngồi bên cạnh mình, kéo tay y qua bắt mạch cho y, “Thân thể cũng không tệ lắm. Đệ cảm thấy thế nào?”

“Dạ, đệ cũng thấy tinh thần tốt hơn nhiều, Tam sư huynh quả nhiên không hổ là Dược Tiên.”

Lí Tĩnh Lam trở về là thời điểm gặp đợt tuyết đầu tiên, vốn là người có thể lực tốt, sau khi kinh qua một lần biến cố, cơ thể đã trở nên yếu ớt dị thường, có thể xem như bị gió thổi cỏ lay một chút là có thể nhiễm bệnh toàn thân, hơn một tháng này, Lí Tĩnh Lam cơ bản là làm bạn với thuốc, điều này cũng chính là nguyên nhân vì sao Lí Tĩnh Lam đã trở về rồi, Bạch Liên và Hàn Phong lại chưa rời đi.

Bạch Liên thoáng cười khẽ, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh điểm một cái lên trán y, “Ba hoa! Đệ trước đây sẽ không nói như vậy.”

“Thật không? Đệ cũng hiểu đệ trước kia quá mức bình thản, thật ra đệ bất quá chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi thôi mà!”

Bạch Liên vỗ vỗ Lí Tĩnh Lam đang làm nũng trong lòng mình, Lí Tĩnh Lam từ sau khi trở về, tính cách liền hoàn toàn thay đổi, tính tình trầm ổn chín chắn trước kia hoàn toàn không thấy đâu, đã trở thành một con quỷ nghịch ngợm cá tính ranh mãnh, loại chuyển biến này, rốt cuộc là tốt hay xấu đây?

“Tam sư huynh.”

“Ừm?” Bạch Liên vỗ nhẹ lên mái tóc của Lí Tĩnh Lam, miễn cưỡng đáp, ánh mặt trời ấm áp hiếm thấy của mùa đông đáp lên hai người, khiến cho người ta trở nên biếng nhác.

Lí Tĩnh Lam tựa lên bờ vai y, hưởng thụ lực đạo không nặng không nhẹ trên đầu, dường như không để tâm mà hỏi: “Đệ sau này thật sự sẽ không thể luyện võ được nữa sao?”

Bạch Liên cơ thể chấn động, nhẹ nhàng thở dài, “Ta hiện tại chỉ chữa được cho tay đệ có thể chịu đựng một ít trọng lượng, nhưng việc luyện võ, chỉ e rằng không thể, có lẽ sư phụ lão nhân gia ta có biện pháp, đệ vì sao lại không muốn lên núi?”

“Sư phụ lão nhân gia ta lớn tuổi rồi, đệ không muốn khiến cho người phải nhọc lòng vì đệ.”

Trong mắt Bạch Liên hiện lên một tia yêu thương, muốn nói điểm duy nhất không thay đổi ở Lí Tĩnh Lam, thì đó chính là tính cách luôn lo nghĩ cho người khác. Mặc dù y dùng những lời rất bình tĩnh để bàn về chuyện này, nhưng Bạch Liên vẫn có thể cảm thấy được y đã thất vọng sâu sắc.

“Đệ à!” Bạch Liên phát phát cái mũi của y, nhìn bóng dáng xinh đẹp từ xa đi tới, đẩy đẩy y, “Đệ thật sự muốn lấy Ngọc Hoàn làm vợ sao?”

Ngoảnh đầu thấy Ngọc Hoàn đang cầm áo choàng đến gần, Lí Tĩnh Lam hiểu được ý tứ của Bạch Liên, nhưng lại tự xua đi bóng dáng thoáng hiện lên trong tâm trí, bày ra một khuôn mặt tươi cười hạnh phúc, cố sức gật đầu: “Dạ! Ngọc Hoàn đã luôn theo đệ mười năm, nàng là một cô nương tốt, có thể lấy được nàng là may mắn cả đời đệ.”

“Thiếu gia, người sao lại không báo một tiếng mà đã chạy đi rồi? Cũng không biết mặc nhiều kiện y phục hơn.” Trong khi nói Ngọc Hoàn đã tới bên cạnh bọn họ, nhẹ giọng trách cứ, nhưng động tác lại đặc biệt ôn nhu, nhẹ nhàng đem áo choàng khoác lên đôi vai có vẻ gầy yếu kia, không khỏi nhũn mảy, như thế nào mà thiếu gia lại gầy đi rồi?

Lí Tĩnh Lam đưa tay nhẹ khai nếp nhăn trên đầu chân mày nàng, nhìn ra ý nghĩ trong đáy mắt nàng, “Nàng đã sớm đem ta thành heo mà nuôi rồi, là ta thân thể không tốt, đừng tự trách.”

“Biết rõ thiếp sẽ tự trách thì sẽ không thể không tự chăm sóc mình như vậy được! Người xem tay người, như thế nào lại lạnh như vậy? Đến đây, ôm cái ấm lò này vào ngực cho ấm.”

Bụng cái ấm lò bị nhét vào trong tay, Lí Tĩnh Lam mỉm cười hạnh phúc với Bạch Liên, ánh mắt nói: Nhìn xem, lấy Ngọc Hoàn thì đệ nhất định có thể hạnh phúc rồi!

Bạch Liên không thể phủ nhận mà thoáng mỉm cười, đưa mắt liếc về phía Hàn Phong đang dạy bọn trẻ đánh quyền. Vậy thì hạnh phúc của họ đang ở nơi đâu đây?

Lí Tĩnh Lam kéo Ngọc Hoàn ngồi xuống cạnh mình, trên mặt mỉm một nụ cười tinh quái, nhìn Ngọc Hoàn không hiểu đầu đuôi gì, “Thiếu gia, người cười cái gì?”

“Như thế nào còn gọi ta là thiếu gia nữa? Không phải đã nói phải gọi ta là Tĩnh sao? Hay là gọi tướng công cũng được à!”

Nhìn khuôn mặt y không chút đứng đắn, Ngọc Hoàn thoáng đỏ mặt, “Nhất thời không sửa miệng được thôi!”

Nụ cười của Lí Tĩnh Lam càng sâu thêm, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ nhưng lạnh cóng của nàng, khoe mắt liếc đến một đạo thân ảnh biến mất sau cánh cửa, Lí Nho Sinh này, rốt cuộc là hạng người gì?

“Ngọc Hoàn, ta muốn chúng ta chọn một ngày bàn chuyện thành hôn được không?”

“Dạ, để lão gia và phu nhân làm chủ đi!” Ngọc Hoàn không chút do dự gật đầu đáp ứng, nhưng trong đầu lại hiện lên hình bóng một người, không phải khuôn mặt tuấn mỹ ngày xưa, mà là bộ mặt mộc mạc một khuôn khi gặp nàng sẽ hồng lên. Vì có gì lại nghĩ đến hắn chứ?

Hôm nay về nhà, Lí Tĩnh Lam chính thức thưa với Lí Vệ Đình muốn lấy Ngọc Hoàn làm vợ, Lí Vệ Đình cảm thấy cực kỳ sung sướng, gật đầu liên tục, cười không khép miệng, Lí phu nhân lại vì mình sang năm là có thể bông cháu trai mà mừng đến phát khóc.

“Ừm, vậy lão phu liền phái người đến Ngạc Uyển quốc một chuyến! Biến cố Lí gia không báo với tiểu nha đầu Lan kia, nếu chuyện thành hôn đại sự của đệ đệ cũng không báo với nó, nó sau này biết rồi còn không đem trời đập xuống a!” Ngự vương gia đang ở một bên xem xét hoàng lịch chọn ngày nói.

“Lan a!” Lí Tĩnh Lam cảm thán một tiếng, thiếu Lan thật đúng là có phần trống vắng, “Con của Lan cũng sắp sinh rồi phải không? Hay là sau này hãy báo với tỷ đi! Để tránh tỷ bị kích động quá, chạy ngược chạy xuôi.”

“Cũng đúng, nếu sau này nó muốn ồn ào thì nháo theo nó đi! Dù sao cũng không thể bắt nó ngồi yên một chỗ được.” Lí phu nhân đáp, nghĩ đến hai đứa con kết quả đều hạnh phúc, khiến cho nàng kẻ làm mẹ này không khỏi cảm thấy một trận yên vui, nhưng cũng nhận được một nỗi cô đơn, bọn trẻ đều đã trưởng thành rồi a! Không còn là những tiểu hài tử chạy vòng quanh đầu gối nàng quân quyết lấy nàng muốn nghe kể chuyện xưa nữa a!

“Mẹ!” Nhìn Lí phu nhân thương tâm, Lí Tĩnh Lam bước tới nhẹ nhàng tựa vào trong ngực nàng, “Mẹ sao lại làm ra vẻ mặt như vậy a? Chẳng lẽ mẹ định chờ con sau khi thành thân rồi sẽ đuổi con ra khỏi nhà sao? Tĩnh Nhi không muốn, Tĩnh Nhi không muốn rời xa mẹ đâu!” Lí phu nhân vỗ nhẹ lưng y, vì thân mật của y mà cảm thấy một hồi ấm áp, “Mọi người đều nói có vợ quên mẹ, con sau này đừng quên mẹ là được rồi.”

“Sao lại như vậy được!” Lí Tĩnh Lam ngẩng đầu bác lại: “Tĩnh Nhi cho dù có vợ cũng sẽ không quên mẹ, mẹ vĩnh viễn là đệ nhất trong lòng con.”

“Vậy cha đâu?” Lí Vệ Đình vuốt ria mép lên tiếng hỏi.

Lí Tĩnh Lam đứng thẳng dậy ngó Lí Vệ Đình, lại liếc sang Lí phu nhân, cùng mẫu thân nhìn nhau cười, khuôn mặt già nua của Lí Vệ Đình phớt lên màu hồng khả nghi, ho nhẹ một tiếng gấu vè không được tự nhiên của mình, thật là, thế nào lại tranh yêu với phu nhân ở trong lòng con chứ? Nghĩ, không nhịn nổi cũng vì hành động ấu trĩ của mình mà mỉm cười. Ngự vương gia và Ngọc Hoàn thấy cả nhà này cũng khê nờ nụ cười.

Cuộc sống trôi qua rất đơn giản, thật bình thường, trong không khí lại bông bông một loại khí tức gọi là hạnh phúc, đối với Lí gia một nhà mà nói, mặc dù mất đã đi tiền tài và quyền quý, nhưng người một nhà lại có thể vui vẻ sống cùng nhau như trước, đã là ban ơn lớn nhất của ông trời rồi.

Nhìn cảnh tượng một phòng hòa thuận vui vẻ, Lí Tĩnh Lam không nén nổi xúc động trong lòng – cảm giác về nhà, tốt quá.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Ý Ngoại Đích Lai Khách

Nhưng một phòng hòa thuận vui vẻ này rất nhanh đã bị người xuất hiện ở cửa đập tan.

Nụ cười cứng lại trên mặt mọi người, máu cốt không còn một giọt, bối rối nhìn kẻ đơn giản chỉ là đang đứng ở cửa liền có thể khiến cho người ta cảm nhận được toàn thân uy nghiêm.

Ngự vương gia là người đầu tiên lấy lại tinh thần, chỉ thấy lão cười ha ha đi về phía kẻ đứng bên cửa đó, không chấp tay cũng không thi lễ, mặc dù là cười, nhưng ánh mắt cũng không khách khí bắn thẳng đến trên mặt kẻ mới tới, mơ hồ có ý vị cảnh cáo.

“Không biết có chuyện gì đáng giá đến nỗi Hoàng thượng phải ủy thân đến cái thôn nhỏ nghèo hèn này a?”

Long Ngự Thiên thu hồi ánh mắt vừa vào cửa đã lưu lại trên người Lí Tĩnh Lam, nhìn Ngự vương gia một bộ tư thế bảo hộ này cười nói: “Hoàng thúc nói đùa, nơi có Hoàng thúc ở như thế nào lại nghèo hèn được?”

“Ha ha, lão phu rồi cũng nhiều năm, đã sớm không cư xử như mình là người của hoàng thất rồi, thân phận tự nhiên không bằng Hoàng thượng cao quý, cho nên nơi này đối với lão phu mà nói cũng không nghèo hèn, Hoàng thượng nếu không có chuyện gì thì tốt nhất nên hồi cung đi! Lão phu nghe nói biên cương cấp báo, Khiêm Vương muốn cử binh tạo phản, phía đông Hách Cẩm Hoàng triều cũng rục rịch, Hoàng thượng chẳng lẽ còn thời gian rồi tới du sơn ngoạn thủy sao?”

“Hoàng thúc tuy người vắng mặt trong triều, nhưng đối với sự tình trong triều thật đúng là vẫn biết ti mỉ! Trẫm chỉ là bị chuyện đó làm cho phiền lòng, muốn ra cung tán bộ, chẳng lẽ trẫm muốn xin một bát cơm ở nơi của Hoàng thúc cũng không được sao?”

Nguy vương gia nhìn hoàng chất gấp mặt không tới mấy lần này, giờ đây lộ ra một sắc khổ não tổn thương, nhất thời lại không đành lòng đuổi hắn đi, mặc dù trước kia hắn đã suýt đưa Lí thị một nhà vào chỗ chết, nhưng Nguy Vương gia thân là hoàng thất hiểu được, đó là quốc pháp dồn ép, cho dù thân là Hoàng thượng cũng vô phương lay chuyển.

Khê dịch người mời Long Ngự Thiên vào trong, tặng cho Lí Vệ Đình một ánh mắt cáo lỗi, Nguy Vương gia dặn dò Thanh Nhi làm cơm.

Ngọc Hoàn chẳng biết từ khi nào đã đến bên cạnh Lí Tĩnh Lam, siết chặt lấy ống tay áo y, cơ thể bất an run lên.

Lí Tĩnh Lam vươn tay tới kéo nàng vào lòng, gắt gao, đầu đến Ngọc Hoàn suýt chút nữa đã thét lên, ngẩng đầu lại chứng kiến trên khuôn mặt tái nhợt của y lướt qua một giọt mồ hôi, cơ thể kè sát chấn động mãnh liệt, Ngọc Hoàn không biết phải làm sao, chỉ có thể chặt chẽ nắm tay y, lặng lẽ giao toàn bộ sức lực cho y.

Long Ngự Thiên luôn chú ý đến Lí Tĩnh Lam vì một cử động đó của họ, trong mắt không nén nổi hiện lên một tia sát ý, nhưng lập tức liền nở nụ cười, bình tĩnh đứng trước mặt Lí Tĩnh Lam, nhìn khuôn mặt gầy gò của y, trong ngực cảm thấy một hồi đau xót, nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì. Như thế nào mới nửa năm không gặp, y liền gầy đến chỉ còn da bọc xương? Từ xa nhìn tới không phát hiện, giờ đứng bên cạnh y, mới phát hiện y vậy mà đã cao lớn, trước kia người chỉ tới cảm hân, hiện tại chỉ thấp hơn hắn hai phân, trưởng thành như vậy, rốt cuộc phải nói là y đã chịu hay không chịu khổ đây?

“Tĩnh, đã lâu không gặp rồi.”

Hai chân Lí Tĩnh Lam mềm nhũn, thiếu chút nữa thân người đứng không vững, may mắn Ngọc Hoàn trong ngực còn có thể miễn cưỡng chống đỡ y, “Hoàng... Hoàng thượng.”

Thanh âm chẳng rõ vì sao mà run rẩy khiến cho ý cười của Long Ngự Thiên càng đậm, lướt qua y đến ghé bên cạnh ngồi xuống, bất luận là kích động hay là gì khác, ít nhất đã chứng minh Lí Tĩnh Lam nửa năm qua cũng giống như hắn, chưa một khắc nào từng quên hắn. Chung quy, hắn còn nhớ rõ, buổi trưa sáng rực đó, trong Nghi Lan viện như đồng hoang tàn, Lí Tĩnh Lam hôn môi hắn, nói: Người yêu ta, cũng giống như ta yêu người.

Lời nói ôn nhu mà tàn nhẫn, dày vò hắn suốt nửa năm, khiến cho hắn không lòng dạ nào triều chính, khiến cho hắn khóc lóc trào lệ, khiến cho hắn mỗi khi bừng tỉnh giữa đêm khuya, tâm đầu đến không cách nào hô hấp. Biết rõ không thể gặp lại y, nhưng một khắc kia nghe thấy y trở về, không kềm được đã đến đây thăm hỏi, thậm chí còn làm cả hành động không phù hợp với thân phận mình – theo dõi.

Trong lòng thoáng cười khổ, không ai phát hiện ra Long Ngự Thiên thoát nhìn bình tĩnh, thật ra cơ thể đang run rẩy, hai tay giấu trong tay áo kia đang siết chặt, nếu không phải tự chủ rất cao, nói không chừng hắn sớm đã đẩy Ngọc Hoàn đi, ở trước mặt mọi người mà ôm Lí Tĩnh Lam vào lòng.

Nhưng Lí Tĩnh Lam lại phát hiện, ánh mắt của Long Ngự Thiên dường như vô tình mà lướt tới trên người y, giống như mặt trời gay gắt mùa hạ làm tổn thương y... rồi lại khiến cho y cả người đỏ mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc không cách nào tự thuyết phục mình là thứ tình cảm đan xen yêu hận ẩn dấu trong đáy đôi mắt kia, ngay khi Long Ngự Thiên nghe được y sắp thành thân mà bắn tới tia nhìn tức giận và sát khí, Lí Tĩnh Lam tìm một cớ, bước những bước nhẹ hẫng ra cửa, y lúc này, ngoại trừ trốn chạy ra, không biết còn có thể phản ứng như thế nào.

Long Ngự Thiên thu hồi ánh mắt, không để ai trong mấy người trước mặt nhận thấy được sự khác thường, chỉ nhìn thoáng qua tùy tùng vẫn đứng bên cạnh, lẳng lặng ngậm hạ lệnh, người nọ liền theo sau Lí Tĩnh Lam cũng rời ghế ra khỏi căn phòng nhỏ đơn sơ này.

Ngọc Hoàn cảm giác được khác thường, bất an nhìn thoáng qua Long Ngự Thiên vẫn như cũ chuyện trò vui vẻ với Nguy Vương gia, xoay người đuổi theo, nhưng mới chạy hai bước, sau gáy đã nhận được một con đau, người cũng mất đi tri giác.

“Xin lỗi Ngọc Hoàn, mặc dù biết nàng một lòng nghĩ cho hắn, nhưng ta không thể trơ mắt nhìn nàng chọc giận Hoàng thượng được, mấy ngày nay ủy khuất nàng rồi.” Nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của Ngọc Hoàn, Lí Nho Sinh thở dài một hơi, nhìn thoáng qua quý nhân cảm bào ngồi trong phòng, không rõ Hoàng thượng vì sao phải lưu tâm đến Lí Tĩnh Lam đó như vậy.

Nhưng tâm tư của Hoàng thượng hẳn một tên Âm Ảnh nhỏ nhoi há có thể đoán được sao? Ôm Ngọc Hoàn trong lòng, Lí Nho Sinh biến mất trên con đường nhỏ thưa thớt, hẳn nhất định phải đuổi kịp trước khi Bạch Liên và Hàn Phong đưa y đi, bằng không một khi bọn họ gặp mặt rồi, hẳn nhất định không phải là đối thủ của hai người đó.

Lí Tĩnh Lam mờ mịt đi dọc con đường, hai tai không nghe thấy chuyện vật hai bên, toàn tâm toàn ý đều là hình bóng của Long Ngự Thiên.

Ban đầu, thời gian ở Vân Lan quốc nọ, y nhớ nhiều nhất chính là Long Ngự Thiên, mặc dù đã dùng đủ mọi phương pháp để dời đi sự chú ý của mình, nhưng vẫn không ngừng nửa đêm từ trong mộng khóc tỉnh, chỉ vì Long Ngự Thiên trong mộng quá mức ôn nhu, ôn nhu đến khiến cho y cảm thấy tuyệt vọng. Nhưng có một ngày, lời của một lão nữ mẫu đã thức tỉnh y – người, luôn luôn không thể quên đi thứ mà bản thân muốn quên, càng muốn quên thì càng nhớ rõ.

Cho nên, y không thử cách quên hắn nữa, y bắt đầu nhớ hắn, nhớ đến dung mạo tuấn lãng của hắn, nhớ nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn, nhớ ôn nhu của hắn, nhớ bá đạo của hắn, nhớ vẻ mặt trẻ con của hắn, nhớ hắn... nhớ mỗi khuôn dạng của hắn đều khắc họa trong đầu mình, nhớ mỗi lời của hắn đều khắc sâu trong lòng mình, nhớ hắn... Nhớ đến lệ rơi không dứt, nhớ đến không cách nào chịu nổi ngất đi, nhưng vẫn như vậy mà nhớ hắn.

Song, cũng chỉ bất quá thời gian hai tháng, lệ của y khô, tâm y không đau nữa, trong mộng buổi tối cũng không còn thân ảnh của hân, khi đó mình mới phát hiện, nguyên lai, khi nhớ tới hân, bản thân đã có thể cười mà vượt qua rồi; nguyên lai, muốn quên một người cũng không khó như mình nghĩ thế kia, khó khăn chẳng qua chỉ là loại thống khổ trước khi quên này người có thể chịu đựng được không? Y có thể, nên y quên.

Quên a! Thật sự quên rồi sao? Cười khổ một tiếng, Lí Tĩnh Lam hoàn hồn, chẳng biết từ khi nào y đã đứng trước cửa học đường trong thôn, trong thôn này, ngoại trừ người nhà ra thì bên ngoài, đây là nơi hai người thân cận với mình nhất ngủ lại, là tiềm thức muốn tìm người để kể ra buồn khổ trong lòng sao!

Xem ra mình thật sự đã thay đổi rồi, nếu là trước kia, y nhất định sẽ tìm một nơi yên tĩnh đầu hẻm, lặng lẽ chịu đựng hết thảy buồn khổ trong lòng, ánh mắt chậm rãi chuyển hướng ánh trời chiều đang lặn, lẳng lặng trong lòng nói một câu cảm ơn, Vân Quân Triết.

Đây hai phiên cửa gỗ cũ nát không tả, tựa như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị gió thổi bay ở phía trước, Lí Tĩnh Lam nhòa một nụ cười, chỉ mới tới đây, tâm kinh hoảng liền dần dần bình ổn lại, xem ra Vân Quân Triết nói rất đúng, bất cứ chuyện gì cũng đừng tự mình gánh chịu, nhiều người chia sẻ, trong lòng sẽ thoải mái hơn nhiều phần, mà những người chia sẻ này, cũng sẽ đem nặng nề của người xem như là trách nhiệm.

Theo thường lệ gật đầu một cái với người đang ngồi đọc sách trong viện, Lí Tĩnh Lam cất bước ra hậu viện, thầm nghĩ người này chắc hẳn vẫn sẽ không chú ý đến y chứ?

Nhưng Lí Nho Sinh lại ngẩng đầu, ánh mắt xem thường đột nhiên dâng lên một tia kinh ngạc, “Người khóc?”

Lí Tĩnh Lam ngẩng ra, đưa tay xoa nhẹ gò má, ươn ướt, làm sao mà bản thân khóc khi nào cũng chẳng biết? Còn chưa kịp phản ứng gì, nhân ảnh phía trước chợt lóe, kẻ bộ dáng thư sinh trước mắt đó liền xuất thủ điểm trúng huyệt ngũ của y, đôi mắt mang theo nghi hoặc liền từ từ khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nghi Lan Viện (Thượng)

Dần dần từ trong bóng đêm tỉnh lại, Lí Tĩnh Lam run rẩy lông mi, mở mắt đón lấy một tia sáng dịu dịu, trên đầu là màn màu đỏ thẫm chôn sâu trong kí ức, dùng chỉ thêu màu vàng thêu một con phượng đang vờn bay; nếu y nhớ không lầm, cách giường không xa sẽ có một cái bàn tròn gỗ lim, trái trên bàn là tấm khăn màu trắng, đặt một ấm trà chứa thứ nước trà thơm ngát không biết tên, sẽ có một bình hoa mộc mạc, trong bình cắm đóa hoa đại màu trắng, xung quanh bình đặt bốn mâm thủy quả quý báu của quốc gia y tiến cống; bên cửa sổ sẽ có một chiếc bàn trang điểm ám sắc hồng, gương đồng chạm trổ mỹ lệ chế tác tinh tế, một chiếc lược gỗ đào, vài hộp trang sức cẩn đá quý, trong hộp có đủ loại son bột nước, châu báu trang sức trên đầu, nhưng duy nhất chỉ khuyên tai là không có.

Gượng người ngồi dậy, Lí Tĩnh Lam ngơ ngác nhìn chiếc ghế kéo ra bên giường, vuốt ve tơ lụa mảnh mượt đó dưới tay, tựa hồ còn có chút độ ấm, hân vẫn luôn ngồi ở chỗ này trông nom y, vừa mới rời đi sao?

Đang nghĩ ngợi, liền nghe được một hồi tiếng bước chân rất khẽ, dường như người tới có ý thả nhẹ bước chân.

“Cạch” một tiếng, cửa bị người bên ngoài đẩy ra, Lí Tĩnh Lam trước hết nhìn thấy một chiếc cảm hải màu đen chậm rãi xoải bước vào trong, sau đó thấy một góc cảm bảo màu đen, tiếp theo, Long Ngự Thiên cả người đã vào phòng. Khi thấy y ngồi trên giường, Long Ngự Thiên hơi sùng sốt, tiếp đó cười nói: “Nguyên lai người đã tỉnh rồi a! Bảo hại trầm thật cẩn thận, sợ làm người tỉnh giấc.” Nói xong Long Ngự Thiên bước nhanh tới, tiện tay đem vật cảm trong tay đặt trên bàn, đến bên cạnh Lí Tĩnh Lam đưa y kéo vào lòng, hôn một cái lên trán y.

“Đó là gì?” Lí Tĩnh Lam nhìn thứ được Long Ngự Thiên đặt trên bàn nghi hoặc hỏi, không ngờ Hoàng thượng này lại tự mình bê đồ qua đây.

Long Ngự Thiên mỉm cười bí mật, đứng dậy ôm ngang eo Lí Tĩnh Lam, dường như không hài lòng với trọng lượng người trong ngực, Long Ngự Thiên không nén nổi nhũ mào, “Xem ra ta phải bảo ngự thiện phòng làm nhiều thức ăn bổ dưỡng, dưỡng người mập một chút ôm mới thoải mái.”

Lí Tĩnh Lam sùng sốt, vùng vẫy từ trong ngực Long Ngự Thiên nhảy xuống, hai chân trần tiếp xúc với lạnh lẽo của mặt đất, nháy mắt truyền từ bàn chân lên đỉnh đầu, khiến cho y không kiềm được rung mình một cái.

Vừa tỉnh lại liền chứng kiến khung cảnh quen thuộc, làm cho y thiếu chút nữa đã rơi vào khoảng không, còn tưởng rằng là lúc đang trong Nghi Lan viện, đoạn thời gian mà y và Long Ngự Thiên hạnh phúc vui vẻ nhất.

Mặt đất lạnh như băng kích thích đại não khiến cho y nháy mắt tỉnh táo lại, có chuyện muốn hỏi, nhưng ít nhất để y mang giày vào trước đã, nếu không vừa khỏi bệnh lại bị nhiễm phong hàn, Bạch Liên và Ngọc Hoàn không biết sẽ quở y thế nào đây.

Nhưng nhìn đến cặp giày thêu kia ở bên giường, Lí Tĩnh Lam chân vừa nhấc liền dừng giữa chừng, lúc này y mới phát hiện, mặc dù y phục trên người và y phục trước khi mê man là cùng màu lam nhạt giống nhau, nhưng khác biệt chính là, trước khi mê man y mặc nam trang, mà hiện tại lại mặc nữ trang.

Một bàn tay to lớn nhất giầy thêu trên đất lên, Long Ngự Thiên ngồi xổm xuống nâng đôi cổ chân so với nam nhân mà nói có hơi mảnh khảnh đó, nhẹ nhàng mang giầy vào cho bàn chân ngọc như tuyết trắng kia.

Lí Tĩnh Lam lại lần nữa ngẩng người, ngơ ngác nhìn kẻ cao cao tại thượng này làm một chuyện hết sức tầm thường, ngoan ngoãn nhấc một chân khác lên, để hẳn mang giầy cho mình.

Long Ngự Thiên đứng thẳng người dậy, phì cười nhìn khuôn mặt ngốc lăng ra đó, chính là vẻ đáng yêu như vậy, mới thu hút ánh mắt hắn, khiến cho đôi con mắt mọc ở đỉnh đầu này mới dừng lại trên khuôn mặt bình thường kia.

Bàn tay to lớn áp bao trọn lấy ngón tay vì gầy yếu mà càng thêm nét khẳng khiu, khê hôn qua, Long Ngự Thiên dặt y đến bên bàn, mở một cái bát, lộ ra trong bát là đậu hoa nóng hôi trắng mịn, “Lí Nho Sinh nói ngươi sẽ tỉnh lại sau ba canh giờ, trăm liền sai ngự thiện phòng làm cho ngươi ăn khuya, thời gian vừa vặn lắm, mau ăn đi.”

Lí Tĩnh Lam cảm thía, múc một muỗng đậu hoa, tay run rẩy chậm rãi đưa tới miệng mình, nhưng khi chạm đến môi lại vô lực há ra, bản thân chẳng phải đã miễn dịch với những hồi ức này rồi sao? Khi ở Vân Lan quốc chẳng phải đã ăn đậu hoa đến muốn nôn rồi sao? Vì cớ gì giờ đây lại thấy chùn tay, đau lòng, có loại xúc động muốn bật khóc?

“Sao vậy? Không thể ăn ư?”

Lí Tĩnh Lam ném thìa trong tay lên bàn, xoay đầu nhìn thấy Long Ngự Thiên vẻ mặt mỉm cười lấy lòng, chợt đứng bật dậy, lùi về sau hai bước hô lên với hắn: “Người đến tột cùng là muốn làm gì?”

Nụ cười của Long Ngự Thiên nháy mắt dờ ra, sao đó cười càng đậm hơn, đứng lên ôm Lí Tĩnh Lam vào lòng, tiếng nói trầm thấp ghé vào tai y vang lên: “Trăm không muốn làm gì cả a! Trăm chỉ muốn sủng ái ngươi, thương ngươi, yêu ngươi mà thôi.”

Hơi thở ấm áp bên tai khiến cho thân thể Lí Tĩnh Lam run rẩy, nhưng lập tức lại nhớ tới đêm đó thọ thần của Thái hậu, cũng là bởi hơi thở như thế này, đã mở ra chuyển biến như hũy trời diệt đất, đêm đó... tuyệt vọng như thế, làm cho người ta không dám hồi tưởng nữa.

Nhắm đôi con ngươi rũ xuống, gạt bỏ lệ trong mắt, ánh mắt tức thời rõ ràng thay đổi hẳn, cũng kéo theo tâm trở nên tỉnh táo lên.

Nhẹ nhàng đẩy Long Ngự Thiên ra, Lí Tĩnh Lam quỳ xuống bên chân hắn, “Hoàng thượng, Tĩnh Lam thùy chung là một thân nam nhân, không có khả năng cùng Hoàng thượng cả đời bên nhau, Hoàng thượng vì sao không buông tha Tĩnh Lam, cũng là buông tha cho bản thân? Nửa năm qua này, chúng ta không có nhau chẳng phải vẫn sống rất tốt sao?”

Nụ cười của Long Ngự Thiên rốt cuộc cứng lại trên mặt, ôn nhu trong mắt dần dần chuyển thành tàn bạo, một tay kéo Lí Tĩnh Lam trên đất lên, dùng sức lắc lư, “Cái gì gọi là không thể bên nhau cả đời? Cái gì gọi là buông tha cho ngươi? Cái gì gọi là không có nhau cũng có thể sống tốt lắm? Làm sao ngươi biết ta chưa từng nghĩ qua phải buông tha chính mình? Làm sao ngươi biết ta đây nửa năm qua là sống như thế nào? Ngươi có biết chẳng ta đã phải làm tất cả mọi cách để khiến cho mình bận rộn, không dám để mình có lúc nào được thanh thoi? Ngươi có biết chẳng ta mỗi ngày đến canh tư mới có thể đi vào giấc ngủ, nhưng trong mộng vẫn vô pháp thoát khỏi ngươi? Ngươi có biết chẳng hình bóng ngươi lúc nào cũng giầy vò ta, khiến cho ta nghĩ tới liền không thể kềm chế tâm đau đớn? Ngươi không biết! Ngươi không biết! Ngươi cái gì cũng không biết! Ngươi dựa vào cái gì mà nói rằng ta sống tốt lắm? Hà? Ngươi nói a!”

“Hoàng thượng... Buông... tay” Lí Tĩnh Lam bị Long Ngự Thiên lắc đến thất điên bát đảo cảm thấy một cơn choáng váng, vô lực nắm hai tay hắn mở miệng định bảo hắn buông ra, lại chợt nghe thấy tiếng đồ sứ vỡ vụn, sau một trận trời đất đảo lộn, mới phát hiện mình đã bị đẩy ngã trên bàn, mà Long Ngự Thiên ở trên người lại đang dùng một loại ánh mắt khát máu để nhìn y.

Lí Tĩnh Lam vừa định đưa tay đẩy hắn ra, cổ tay liền bị Long Ngự Thiên bắt lấy, lực đạo lớn đến mức gần như muốn bóp nát tay y, chịu không nổi mà một tiếng kêu rên từ trong miệng Lí Tĩnh Lam phát ra.

Giống như một cái chốt mở, Long Ngự Thiên điên cuồng đồ lên đôi môi đỏ mọng khê nhếch đó, trần trổ găm cắn, dùng sức thỏa thuê cuốn lấy chiếc lưỡi dính hương trong miệng, tựa một kẻ lạc bước thật lâu trong sa mạc, bỗng nhiên gặp được nguồn nước, chưa đủ, vĩnh viễn cũng không đủ.

Lí Tĩnh Lam đau đến chau mày, nhưng chỉ có thể từ trong xoang mũi phát ra một tiếng kêu rên, trong lúc gần gũi nếm được một chút vị mặn tanh tươi, là lệ, cũng là máu, không phân rõ của ai.

Rốt cuộc, ngay khi Lí Tĩnh Lam cho rằng mình sắp ngạt thở mà chết, Long Ngự Thiên buông tha y, bàn tay to lớn theo cơ thể y vuốt đến thắt lưng, nhẹ nhàng kéo xuống chiếc đai màu lam nhạt trên hông, “Trăm nhớ ngươi, nhớ đôi mắt mang theo nụ cười của ngươi, nhớ khuôn mặt tràn đầy các loại biểu cảm của ngươi, nhớ đôi môi mềm mại của ngươi, nhớ hương thơm thoang thoảng trên người ngươi, nhớ nhiệt độ cơ thể ngươi, nhớ cảm giác ôm ngươi vào lòng. Mỗi khi nhớ đến nhất cử nhất động của ngươi, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười của ngươi, trăm liền không thể kềm chế được tâm đau đớn, không kềm chế được dục vọng trong cơ thể, cho nên, hôm nay ngươi phải đền bù trăm!”

Không khí lạnh băng kéo đến, cơ thể nhạy cảm thoáng rung lên, Lí Tĩnh Lam lúc này mới phát hiện y phục mình chẳng biết từ khi nào đã bị xé ra thành từng mảnh, một bàn tay to lớn của Long Ngự Thiên nắm lấy hai cổ tay y kéo lên khỏi đầu, một tay lại ve vuốt trên bờ ngực trắng như tuyết của y, cơ thể không tự chủ được mà tràn lên một cơn run rẩy, tựa như trên trang giấy tuyết trắng mở ra, tích đọng một giọt mực đen đậm, từ nơi sâu nhất trong thân thể dần dần loang rộng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Nghi Lan Viện (Hạ)

“Hoàng thượng, đừng! Mau thả ta ra!” Lí Tĩnh Lam bất an vặn vẹo cơ thể vùng vẫy, lớn tiếng kêu gào, muốn gọi lý trí không còn bao nhiêu của Long Ngự Thiên quay về, nhưng không ngờ tình cảnh này lại kích thích rất lớn dục vọng thật sâu trong tâm Long Ngự Thiên. ‘Àm’ một tiếng, tất cả lý trí của Long Ngự Thiên trong nháy mắt sụp đổ.

Long Ngự Thiên thì thầm: “Trẫm muốn ngươi, trẫm yêu ngươi, trẫm cả đời này cũng không muốn buông ngươi ra.” Phủ lên cơ thể Lí Tĩnh Lam, từ mái tóc trên đầu, một tác một tác hôn qua trán y, mặt mũi, cuối cùng dừng lại trên đôi môi đã sưng đỏ kia, dây dưa phiến hồng trong miệng.

Thật lâu sau mới buông tha y, khẽ cắn lên chiếc cằm thon gọn của y, theo cổ trượt xuống, “Ngươi đem tâm trẫm khuấy đảo thành một núi hoảng loạn, rồi giờ đây vì sao lại muốn kết hôn cùng nữ tử khác? Chẳng lẽ ngươi không hề yêu trẫm sao?”

Mùa đông giá rét, Lí Tĩnh Lam cứ như vậy quần áo rách bươm bị Long Ngự Thiên áp đảo trên bàn, cơ thể vốn bị lạnh đã phát run nhưng cách lớp vải y phục lộng lẫy vẫn cảm nhận được hơi ấm nóng bỏng trên người Long Ngự Thiên, toàn thân Lí Tĩnh Lam mềm nhũn, nghe Long Ngự Thiên như đang chất vấn lại như đang tự nói với mình, đáy lòng Lí Tĩnh Lam tràn ra một cơn chua xót.

Y cho tới bây giờ chưa từng phủ nhận qua tình cảm của mình đối với nam tử trên người đó, từ ngay sau hôm Thúy Hoàn thị tẩm, y đã hiểu rõ y dành cho Long Ngự Thiên là tình yêu, y đã từng nỗ lực chạy trốn, cũng đã từng định gạt bỏ đi, nhưng chung quy không cách nào làm được, cho nên y đành chấp nhận thứ tình cảm này của mình, chẳng qua là...

“Hoàng... Hoàng thượng, cưới vợ sinh con là đạo lý của trời đất, là... nhân sinh bình thường, Hoàng thượng lúc này chẳng phải nên đến chỗ các phi tử khác sao? Không... không nên ở đây làm chuyện như vậy...” Lí Tĩnh Lam cố nén dục vọng bị Long Ngự Thiên khơi gợi trong cơ thể y, nói đứt quãng, hy vọng có thể ở một khắc cuối cùng gọi được lý trí Long Ngự Thiên trở về.

Long Ngự Thiên từ trong ngực y ngẩng lên, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng mê đi của y, không khỏi nhíu chặt mày, “Cưới vợ sinh con? Đạo lý của trời đất? Bình thường?”

“Ồ!” Lí Tĩnh Lam cắn chặt môi dưới phát ra một tiếng kêu rên.

Long Ngự Thiên cắn lên bờ vai tuyết trắng đó, tuyệt không lưu tình, cho đến khi trong lúc gần gũi ném thấy một chút vị máu tươi mới từ từ nhả ra, “Là ngươi làm cho trẫm trở nên không bình thường, là ngươi làm cho trẫm trở nên mất hứng thú với hậu cung giai lệ, là ngươi làm cho trẫm trở nên dù có bị người trong thiên hạ phi nhổ cũng muốn đạt được ngươi, là ngươi, đều là ngươi! Tất cả đều là lỗi của ngươi! Ngươi giờ đây sao lại có thể bình tĩnh mà giảng cho trẫm thế nào là bình thường?”

“Hoàng thượng...” Lí Tĩnh Lam không thể đáp lại, biết rõ bọn họ như bây giờ là không đúng, rõ ràng có rất nhiều lý lẽ để bác lời Hoàng Thượng, nhưng giờ phút này một câu cũng nói không nên lời, sâu thẳm trong đáy lòng tựa hồ có một âm thanh đang kêu gào, thực ra y cũng muốn có hân.

“Tất cả đều là lỗi của ngươi, là ngươi không nên vào cung, là ngươi không nên để cho trẫm nhìn thấy ngươi, là ngươi không nên làm cho trẫm quyến luyến ngươi...” Long Ngự Thiên lại lần nữa cúi đầu hôn lên ngực y, thỏa mãn cảm nhận cơn run rẩy của người dưới thân.

“Hoàng thượng... thật ra nếu... nếu đã tự mình nói ra như thế, nếu thật sự không sợ nhạo báng của người trong thiên hạ, vì sao... vì sao còn muốn xem Tĩnh Lam như... nữ tử mà đường trong hậu cung này?”

“Trẫm là Hoàng đế, trẫm không còn cách nào khác, trẫm có nghĩ thế nào cũng chỉ còn cách này, Tình yêu trẫm không phải sao? Vậy cứ dùng hình dáng này mà ở bên cạnh trẫm cả đời không được sao?”

Lí Tĩnh Lam còn chưa kịp hồi đáp, đã đột nhiên cảm thấy nơi nào đó trên cơ thể truyền đến một trận đau đớn, sau đó nhanh chóng khuếch tán ra, lan khắp toàn thân, đau như muốn xé rách cơ thể y khiến cho y điên cuồng vùng vẫy cả người, giãy giụa, gào thét, khóc lóc, muốn thoát đi. Ý nghĩ duy nhất trong đầu chính là: Đây không phải là yêu, đây là làm nhục, bất luận y có yêu Long Ngự Thiên bao nhiêu, y cũng không thể vứt bỏ tôn nghiêm của mình, cả đời bầu bạn với hân ở trong cung, bởi vì thứ tình yêu bố thí này, thật rẻ rúng.

Đau đớn không ngừng tràn lan, so với lần trước hình đó y bị cấm vệ quân loạn côn còn đau hơn, so với lần đó y bị Thúy Hoàn cắt đứt gân cốt còn khiến cho y không chịu nổi, cho nên Lí Tĩnh Lam dần dần không còn cứng cỏi chống đỡ nữa, tuân theo ý chí bản thân, từ từ tan rã ý thức mình.

“Liên quân, ức quân, niệm quân, vong quân. Như hữu lai thế, ngô nguyện vi chức nữ, quân khả vi lang? Kế kim sinh duyên, tặc kim thể tình, quân ý hà(*)? Trẫm không muốn, trẫm không cần kiếp sau, trẫm chỉ cần kiếp này...”

[Phiên dịch: (Liên thông luyện), đã từng yêu người say đắm, giờ đây chỉ có thể nhớ nhưng trong mộng, nỗi khổ nhớ người tựa như hoàng liên, cho nên quyết định quên người. Nếu nói có kiếp sau, ta nguyện làm một nữ tử bình thường, người có nguyện làm lang quân ta? Mượn duyên phận kiếp này, tiếp tục tình cảm kiếp này, người nguyện ý không?]

Sau khi rơi vào tầm tối, Lí Tĩnh Lam nghe được Long Ngự Thiên khẽ cắn tai y niệm lại lá thư này, đó là lá thư y ở trong thiên lao đã nhờ Cổ Nguyệt

chuyển lại cho Long Ngự Thiên. Không cần kiếp sau, chỉ cần trọn kiếp này ư? Một khi đã như vậy, chỉ bằng không muốn gì cả thì hay...

Phúc Thọ ở ngoài phòng nghe bên trong dần dần không còn động tĩnh, không khỏi ai thán một tiếng, chẳng rõ Hoàng thượng là mê muội cái gì tâm trí, nửa năm rồi, thật sự tìm ra được Lí Tĩnh Lam, thậm chí còn cưỡng bức người ta, mặc dù hẳn đối với Lí Tĩnh Lam không có hảo cảm gì, nhưng việc đã đến nước này, người Hoàng thượng quan tâm cũng chính là người Phúc Thọ hẳn quan tâm, nếu Lí Tĩnh Lam chịu khổ, Hoàng thượng mất hứng, Phúc Thọ hẳn cũng đừng mong sống khá giả. Bất đắc dĩ lắc đầu, Phúc Thọ lui người đến thái y viện.

Ý thức Long Ngự Thiên dần dần thu hồi, có hơi hoảng sợ, có chút không tin nổi mà nhìn người hôn mê dưới thân, trong lòng hận không thể bóp chết chính mình, bản thân mình đã làm gì a? Rõ ràng là muốn yêu thương y, như thế nào sau đó lại trở thành thế này?

Lí Tĩnh Lam nửa thân trên lơ lửng trong không khí, đầy dấu hôn và dấu răng xanh, tím, thậm chí còn mang theo tơ máu, khuôn mặt nhỏ trắng bệch thống khô vụn vụn, khóe mắt khép chặt còn hai dòng lệ rành rành, cánh hoa môi vốn đỏ thắm cũng bị cắn gặm đến đỏ tấy kinh khủng, thậm chí là huyết nhục mơ hồ, Long Ngự Thiên đưa tay sờ vết thương mình lưu lại trên người y, áy náy càng sâu. Long Ngự Thiên vội vàng rời khỏi cơ thể y, nghe y thống khổ kêu lên một tiếng đau đớn, nhũn nhũn, tâm như bị đao chém xuống, từ trong bắp đùi Lí Tĩnh Lam chảy ra một đường máu đỏ thẫm bóng cả đôi mắt Long Ngự Thiên.

Thật sự cho mình một cái tát, Long Ngự Thiên lau khô lệ trên khóe mắt y, nhẹ nhàng ôm y đặt trên chiếc giường mềm mại, thật cẩn thận đắp chăn bông cho y, bước nhanh ra thính đường, “Phúc Thọ! Phúc Thọ!” Tiếng hô có gắng ghe nén mang theo âm rung nhẹ nhẹ.

Đưa tay kéo phăng đại môn ra, sau khi đã đứng lại ở cửa, Long Ngự Thiên mới phát hiện toàn thân mình không kèm được cứ không ngừng run rẩy, “Phúc Thọ, mau chuẩn bị nước nóng, đến thái y viện lấy chút thuốc trị thương!” Siết chặt lấy áo Phúc Thọ, Long Ngự Thiên thúc giục, đó là nỗi sợ ở nơi sâu nhất trong cơ thể truyền đến, làm nhòe đôi mắt Long Ngự Thiên, khiến cho hẳn không thấy được nơi cửa sớm đã đặt một chiếc thùng gỗ, bên trong đập dềnh một thùng nước nóng.

Phúc Thọ phát tay ra hiệu cho bốn tiểu thái giám đưa nước vào trong phòng, từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ đưa cho Long Ngự Thiên, “Nô tài đã sớm chuẩn bị tốt hết rồi, Hoàng Thượng không cần hoang mang.”

Long Ngự Thiên không bác lại lời hắn, đợi cho sau khi bốn tiểu thái giám rời khỏi phòng rồi, cấp tốc đóng cửa phòng lại, liền nhanh chóng ôm Lí Tĩnh Lam vào trong thùng gỗ.

Cơ thể lạnh giá đột nhiên được nước ấm vây bọc, Lí Tĩnh Lam từ từ khẽ mở mắt, chỉ thấy rõ một bóng người đang cúi y phục trước mặt mình, “Đừng” còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, thì đã lại rơi vào trong bóng đêm.

Long Ngự Thiên một tay đỡ Lí Tĩnh Lam bị trượt đi, một tay rất nhanh cởi hết y phục trên người, sau đó bước vào trong nước tắm rửa cơ thể y, hai tay ve vuốt qua mỗi tắc trên người y, áy náy và tự trách trong lòng liền sâu hơn một phần, nhất nhất hôn lên vết thương trên thân y, hai mắt tràn đầy đau thương và luyến ái, không xen lẫn một tia dục tính.

Đột nhiên, một đạo vết sẹo trên cổ tay Lí Tĩnh Lam thu hút sự chú ý của Long Ngự Thiên. Này như thế nào mà có? Long Ngự Thiên một tay đặt lên mạch đập của y, một tay truyền nội lực cho y, sau đó sững sờ dừng tay. Tĩnh vốn văn thao võ lược, bản lĩnh không dưới Cô Nguyệt, như thế nào lúc này trong người lại không có nửa điểm nội lực? Lần nữa tâm đau xót hôn lên vết sẹo kia, Long Ngự Thiên thầm thì trong lòng: Tĩnh, trầm nhất định sẽ tìm được kẻ đã tổn thương ngươi, bắt hẳn phải vì thế mà trả giá đau đớn thâm!

==

(*) Yêu người, nhớ người, niệm người, quên người. Nếu có kiếp sau, ta nguyện làm chức nữ, người có là lang quân? Tiếp duyên kiếp này, nhận tình đời này, ý người ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tật Đồ

(Đồ kị)

Một mỹ nữ mặc hoa phục màu tím ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, một mặt tùy ý nha hoàn phía sau chải tóc cho nàng, một mặt cầm chỉ than trên bàn tô mày, thế nhưng, chợt nghe ngoài cửa truyền đến hai tiếng kinh hô: “Nương nương! Nương nương!”

Tay ngọc tô mày run lên, trên gương mặt quyến rũ vẽ xuống một vệt dài dài, đem tuyệt thế dung nhan đó trong nháy mắt biến thành quái dị, đôi mi thanh tú nhũn nhũn, tay ngọc nhẹ nhàng bẻ gãy bút than, mỹ nữ chậm rãi xoay người, đôi mắt có thể mị hoặc lòng người thần nhiên liếc tiểu thái giám vừa mới chạy vào cửa, nghĩ thầm: Nếu không phải đại sự gì, ta nhất định sẽ làm cho hắn giống như cây bút này!

“Tiểu Hoàn Tử, ngươi theo bốn nương nương bao lâu rồi?”

Tiểu Hoàn Tử thấy một đường dấu tích trên mặt nàng, hai chân mềm nhũn, quý mọp xuống, “Nương nương tha mạng a! Tiểu Hoàn Tử chỉ nhất thời nóng vội, nương nương tha mạng, nương nương tha mạng a!”

“Nói đi! Nếu có thể nói ra tin tức khiến cho bản nương nương hài lòng, bản nương nương sẽ tạm tha cái mạng nhỏ này của ngươi.”

“Tạ nương nương!” Tiểu Hoàn Tử dập đầu một cái, lại bò tới trước vài bước, lúc này mới nói: “Là thế này, vừa rồi nô tài đến ngự thiện phòng truyền lệnh, đang trên đường quay về thì nghe nhóm cung nữ tỷ tỷ khác trong viện nói, Nghi Lan viện hình như vừa đưa đến một chủ nhân mới, là Hoàng thượng tối hôm qua ôm về từ ngoài cung, mặc dù Hoàng thượng không phải người tới hầu hạ, nhưng hình như đã cắt đặt Phúc công công lại cho y, Hoàng thượng sáng nay chính là từ trong Nghi Lan viện đi ra.”

“Cái gì?” Thực phi kinh hãi, vỗ bàn đứng lên, rồi lại đột nhiên ôm bụng ngồi xuống.

“Nương nương!” Thu Nguyệt một bên kinh hô, “Người không việc gì chứ?”

“Kêu la cái gì? Thái y không phải nói tháng sau mới sinh ư? Bản nương nương không việc gì!” Tiếp đó lại quay đầu hỏi Tiểu Hoàn Tử, “Có người nào nhìn thấy bộ dáng của kẻ đó ra sao không?”

“Hồi nương nương, cung nữ thái giám tạt qua đều nói, Hoàng thượng tối hôm qua là từ trước cửa một đường đưa nàng ta ôm trở về Nghi Lan viện, bởi vì sắc trời đen tối, các nô tài lại không dám nhìn thẳng mặt rồng, cho nên không thấy rõ dung mạo của người nọ.”

Thực phi khoát tay, “Người lui xuống đi! Bản nương nương hôm nay tha cho ngươi một mạng, phải tránh sau này không được phép hô to gọi nhỏ, nếu kinh hãi long tử, ngươi mười cái đầu cũng không đủ cho Hoàng thượng chém!”

“Tuân mệnh! Nô tài tạ quá nương nương.” Tiểu Hoàn Tử dập đầu, nọp nọp lo sợ lui xuống, trong lòng hô to, thật là một cuộc đào thoát khỏi Diêm Vương môn a!

Cho đến sau khi người đã đi rồi, Thực phi mới xoay đầu lại hỏi nha hoàn tâm phúc sau lưng mình, “Thu Nguyệt, người nói xem kẻ này chính là ai?”

“Hồi nương nương, việc này Thu Nguyệt không biết, không bằng chúng ta đi xem sao?”

“Ừm, dùng qua điểm tâm chúng ta sẽ đến Nghi Lan viện xem, trước tiên đánh bồn nước đến cho bản nương nương rửa mặt.”

“Tuân mệnh.”

Từ nửa năm trước, sau khi Lí Tĩnh Lam vì thân phận đặc biệt được vô tội phóng thích cũng bị đuổi ra ngoài thành, Cổ Nguyệt ngày thứ hai vô có mất tích, khiến cho Đại công chúa vốn từ hôn cho hân lần thứ hai trở thành trò cười trong cung. Đại công chúa thương tâm rũ bỏ danh hiệu Công chúa, về sau thường lui tới hầu hạ Thanh Đăng Phật Tổ, Thái hậu tức giận công tâm, lại bị Hoàng thượng và Khiêm Vương rào đón hai đầu, không được phát lệnh cả nước truy lùng Cổ Nguyệt. Khi được hòa bình thì không tới vài ngày sau, Khiêm Vương lại trước ngày đại hôn đưa công chúa Hách Cẩm Hoàng triều tiền về nước, hồi lại cuộc hôn nhân này, Thái hậu và Hoàng thượng tức giận trách mắng, các đại thần cũng tận lực cầu xin, nhưng đều không kéo lại được quyết định của Khiêm Vương. Thái hậu giận dữ, ai thán một tiếng “Trời muốn diệt Thánh Long quốc ta”, sau đó liền nằm trên giường không dậy nổi, không đến khoảng một tháng, đã phượng nhan tiêu vân(*).

Nhưng chiến tranh dự đoán lại không bùng nổ, Hách Cẩm Hoàng triều viết một phong thư, nói công chúa của Hách Cẩm Hoàng triều chủ động đưa ra ý hòa thân với Khiêm Vương, hy vọng hai nước vẫn có thể giao hảo, Long Ngự Thiên không rõ ý của Hách Cẩm Hoàng triều ra sao, nhưng nếu đã không bạo phát chiến tranh, coi như là mọi sự êm đẹp; mà Khiêm Vương sau khi thái hậu nhập Hoàng Lăng thì ngày thứ ba đã trở về Tương Thành, từ đó trong triều an bình vô sự; hậu cung mặc dù đã mất chúa, nhưng vốn là bốn phi tử, giờ đây Lí Tĩnh Lam đã bị tra ra thân phận nam nhi, liền không có khả năng quay về, Quỳnh Ngọc Công chúa sau khi về nước thăm người thân, bỗng truyền đến tin báo công chúa mang bệnh trong người, sợ rằng mệnh không dài lâu, cho nên cũng không quay về, trong cung chỉ còn lại một Thực phi đang mang thai long tử, cùng một Tổ phi chưa được sủng hạnh.

Gần hai tháng sau, khi cuối hạ đầu thu, Hoàng thượng đồng ý với kiến nghị của các đại thần bắt đầu triển khai tuyển tú trên cả nước, cũng sai người sửa chữa Nghi Lan viện lại nguyên dạng, lần tuyển tú này, làm cho người ta kinh ngạc chính là, hơn ba mươi danh tú nữ đó nhất loạt đều là tư chất bình thường, làm cho người ta không khỏi hoài nghi con mắt thẩm mỹ của Hoàng thượng đặc biệt quá, ba mươi danh tú nữ chia ra được phân đến từng viện của hậu cung, nhưng chỉ duy nhất Nghi Lan viện đã được hồi phục xong là không ai được đến, mà Hoàng thượng lại thường ngủ một mình trong Nghi Lan viện, Ngọa Long điện trên cơ bản đã là thùng rỗng không ruột.

Trong ba mươi danh tú nữ đó, có một người đã mang thai, Hoàng thượng trực tiếp sắc phong làm Thụy phi, người này là Thụy Hoàn, là Cổ Nguyệt khi bỏ đi đêm đó dùng thư báo lại cho Hoàng thượng, khiến cho Thực phi khi biết Thụy Hoàn đang mang thai chính là long tử mà không phải là con của Lí Tĩnh Lam, tức đến thiếu chút nữa ngất xỉu, nhưng đành chịu vậy. Ai bảo mình nhất thời mềm lòng mà để lại một cái mạng nhỏ của Thụy Hoàn chứ? Nhưng may mà Thụy Hoàn sau khi được sắc phong, Hoàng thượng cũng không hề qua chỗ nàng, có điều thỉnh thoảng lại đến chỗ Thực phi ngồi một chút, tiếp nàng uống trà, tâm sự thời tiết, khiến cho Thực phi cảm thấy Thụy Hoàn không đe dọa nàng, cũng liền từ từ không tìm nàng lỗi thời nữa, ngược lại đối phó với bọn phi tử kia.

Dưới ám thị của Tàn Thừa tướng, Long Ngự Thiên rút cuộc khi Quỳnh Ngọc Công chúa đi rồi, Thực phi mang thai, trước khi chưa tuyển tú, đã chung phòng với Tổ phi, mà sau ngày đó, Tổ phi thể nhưng cũng mang thai, tin vui này làm hư Tàn lão Thừa tướng, gần như tối ngày đều nói bóng nói gió Hoàng thượng hãy chiếu cố cháu gái hân nhiều một chút.

Đối với Thực phi mà nói, Tổ phi có thai không nghi ngờ gì chính là mối đe dọa địa vị của nàng, nàng không giống Thụy Hoàn, chỉ là một nha hoàng nhỏ nhoi, may mắn được Hoàng thượng lâm hạnh, mang thai, làm quý phi, không tài không mạo không thân phận; Tổ phi tiến cung gần một năm người đã cao

lớn hơn, không còn là thiếu nữ nhỏ bé đáng yêu kia nữa, đáng người so với Thục phi hiện giờ gắng gượng mang thai mà nói tốt hơn rất nhiều (mặc dù nàng cũng sẽ có bộ dáng thế này), còn có tài học bất phân cao thấp với Thục phi, có hậu đài vững chắc hơn Thục phi, có nụ cười làm cho người ta rất thư thái mà Thục phi không có, này hết thảy đều là uy hiếp đến Thục phi, duy nhất một chuyện khiến Thục phi an tâm chính là, bản thân Tổ phi hình như không có ý định tranh thủ tình cảm với Thục phi, cả ngày đứng ở trong tiểu viện lớn như cái lòng bàn tay của nàng, sống qua ngày rất tiêu điều tự tại, nhưng khó nói được sau này Tần Thừa tướng sẽ giáo huấn nàng thêm tư tưởng gì, cho nên Thục phi cũng cứ luôn chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Tổ phi, thường xuyên tới tặng cho một cái hạ mã uy.

Hậu cung mặc dù vô chủ, nhưng trong mắt đa số tú nữ và chúng cung nữ thái giám, Thục phi nghiễm nhiên đã muốn trở thành chủ nhân của hậu cung.

Chỉ cần là chúng cung nữ thái giám ở hậu cung được hơn nửa năm cũng sẽ biết, Nghi Lan viện quyết định địa vị trong lòng Hoàng thượng, không chỉ là người hậu cung, mà ngay cả các đại thần trong triều cũng biết tâm tư của Hoàng thượng, chẳng qua là mọi người chỉ dám cảm khái thăm trong bụng – Hoàng thượng đối với Lan phi thật sự là tình cảm rất sâu a! Nhưng không một ai dám đem những lời này nói ra khỏi miệng.

Trong hơn ba mươi danh tú nữ, Hoàng thượng chọn ra được vài tú nữ khi cười lên rất trang nhã mà sủng ái các nàng, rồi rốt cuộc không sủng ái qua các nàng lần thứ hai. Thục phi tranh giành chính là hậu vị, mà nhóm tú nữ gần đây này tranh giành lại chính là tư cách vào ở Nghi Lan viện, bởi vì Thục phi biết không có khả năng sẽ có người vào được Nghi Lan viện, mặc dù nhận thức được chuyện này làm cho nàng phải nghiêng răng, làm cho nàng đỏ kị, nhưng nhóm tú nữ này không biết, đều xem Nghi Lan viện là bàn đạp để tiến lên hậu vị, hễ không có việc gì là thường xuyên lui tới gần Nghi Lan viện dạo quanh, hy vọng có thể làm cho Hoàng thượng nhìn thấy mình.

Nhưng mà, nguyện vọng của đông đảo tú nữ đều không thành hiện thực, khẳng định của Thục phi tan biến, lại lần nữa cảm thấy uy hiếp to lớn, thậm chí so với uy hiếp của Tổ phi còn lớn hơn.

Rốt cuộc là hạng người nào có thể làm cho Hoàng thượng từ trước cửa ôm thẳng đến Nghi Lan viện? Thậm chí còn cắt đứt thiếp thân công công đại nội tổng quản của mình lại cho y?

Kỳ thực trong lòng Thục phi ít nhiều có một suy đoán, nhưng trước khi nhìn thấy người, nàng cũng không dám khẳng định quá, không phải không dám khẳng định, mà là không muốn khẳng định, bởi vì nàng làm sao cam tâm, cũng không muốn hiểu, lấy tướng mạo học thức của mình như thế nào lại bại dưới tay một kẻ tầm thường thậm chí là nam nhân Lí Tĩnh Lam?

Ăn một chút điểm tâm giống như nhai sáp, không có mùi vị gì, Thục phi rốt cuộc không cách nào giữ được tao nhã của mình nữa, tung khăn trải bàn hất cả bàn sơ hào hải vị đổ ụp xuống đất, “Thu Nguyệt! Đem kiện áo choàng của bốn nương nương lại đây! Ta thật muốn xem Lí Tĩnh Lam này rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh!

=====

(*) Phụng nhan tiêu vân: dung nhan như phụng hoàng tiêu tán mất, ý nói là đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Vô Đề

Long Ngự Thiên từ ngày đầu tiên làm Hoàng đế đã biết, từ nay về sau chuyện của mình sẽ không còn là chuyện của mình nữa, mà là quốc sự, cho nên hán ngày hôm qua một đường ôm Lí Tĩnh Lam về Nghi Lan viện rồi, hán đã có thể đoán được hôm nay lâm triều sẽ có một cục diện như thế này.

“Hoàng thượng, thần hôm qua nghe nói Hoàng thượng từ dân gian ôm về một nữ tử, chẳng biết danh nữ tử này là người phương nào?”

“Hoàng thượng, thần hôm qua cũng nghe nói việc này, tuy rằng đây là gia sự của Hoàng thượng, thần vốn không được phép can thiệp, nhưng Hoàng thượng nên biết, Hoàng thượng là thiên tử của Thánh Long quốc, người bên cạnh không thể khinh suất, cho nên thỉnh Hoàng thượng ân chuẩn, để thần tiến hành tra xét toàn bộ về nàng ta, nếu thân thể trong sạch, sẽ cho lưu lại bên cạnh Hoàng thượng để Hoàng thượng sủng hạnh.”

“Hoàng thượng, xưa kia đã từng có đế vương vì hồng nhan mà vong quốc, hy vọng Hoàng thượng vạn sự phải nghĩ lại, tuyệt không thể dẫm vào vết xe đổ của người xưa.”

“Hoàng thượng, này vốn đúng là gia sự của Hoàng thượng, chúng thần vốn không nên can thiệp, nhưng thần là thần tử của Hoàng thượng, thần không thể không nhắc nhở Hoàng thượng, hành động này của Hoàng thượng tất sẽ dẫn đến biến động ở hậu cung, cho nên thỉnh Hoàng thượng giao nàng ta ra đây, cho phép thần sau khi điều tra rõ rồi sẽ lấy lại thân phận chính thức, mới có thể vào ở hậu cung!”

“Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng...”

Mỗi một tiếng Hoàng thượng đều gọi đến Long Ngự Thiên phải đau đầu, hán hiểu hành động ngày hôm qua là không cân nhắc, hán cũng hiểu hồng ân in

trên mặt mình làm cho các đại thần hoảng loạn, nhưng hấn càng hiểu, bản thân không thể giao Lí Tĩnh Lam ra, càng không thể để cho các đại thần tra xét gia thế của y. Chẳng lẽ ngay cả cách duy nhất mình nghĩ ra được để giữ Lí Tĩnh Lam ở bên cạnh cứ như vậy bị một tiếng Hoàng thượng hủy hoại sao?

Theo thói quen nhìn sang Phúc Thọ bên cạnh, hy vọng vào tài năng của hấn ở thời điểm thích hợp sẽ hô lên một tiếng bãi triều, nhưng khi nghiêng đầu qua mới phát hiện, hôm nay theo hấn thượng triều không phải là Phúc Thọ, Phúc Thọ đã bị hấn lưu lại Nghi Lan viện hầu hạ Lí Tĩnh Lam rồi. Tiểu công công nhỏ tuổi chưa lần lóe với triều chính, căng thẳng mà run rẩy không ngừng, chứ đừng nói chi là khi thích hợp thì lên tiếng thay Hoàng thượng giải vây.

“Đủ rồi!” Cuối cùng, Long Ngự Thiên rốt cuộc đã không thể chịu đựng được cái gọi là tiến lên khuyên can của các đại thần dưới đại điện nữa, đập bàn, gầm lên một tiếng, làm cho các đại thần đang tranh cãi âm ỉ nháy mắt lặng người, nhao nhao hoảng sợ quỳ rạp xuống đất, “Có rảnh ở đây quan tâm việc tư của trẫm, không bằng quan tâm đến quốc sự nhiều hơn đi. Việc Khiêm Vương tạo phản có ai có thể đưa ra kiến nghị nào hay ho sao? Xâm phạm của Hách Cầm Hoàng triều có ai nguyện ý đề cử hiền tài giải ưu cho trẫm hả?”

Các đại thần gặp người càng thấp hơn, nằm trên đất thở mạnh cũng không dám thở ra, sợ bị Hoàng thượng chỉ đích danh đi đối phó với Khiêm Vương hoặc bị phải đi tham gia chiến tranh ở biên cương.

“Hai ngày, trẫm cho các ngươi thời gian hai ngày, đưa ra một phương án cho trẫm! Bằng không tất cả các ngươi đừng có chết đi ở trong này mà thảo luận gia sự của trẫm nữa! Một đám ra chiến trường giết địch hết cho trẫm! Bãi triều!”

“Bãi triều -” Tiểu công công nhỏ tuổi tiến lên hai bước, cao giọng hô về phía đại điện, sau đó gặp người đỡ Hoàng thượng xuống long ý.

Long Ngự Thiên nhìn một đồng cuộn tấu chương ở trên bàn, phần lớn đều nói tới chuyện hấn ngày hôm qua đã ôm về một nữ tử. Chẳng lẽ thiên hạ lớn như vậy cũng chỉ có chuyện này là có thể đáng cho bọn họ nói thôi sao? Long Ngự Thiên cau kinh ném tấu chương lên bàn, muốn đến Nghi Lan viện rồi lại không dám đi, nhớ hôm qua sau khi tỉnh lại vì tình cảnh của Lí Tĩnh Lam mà không khỏi một trận kinh hãi, luôn mồm nói yêu y, rồi lại hết lần này đến lần khác mà tổn thương y. Ta rốt cuộc là làm sao thế a?

Vô lực tựa đầu lên tay, Long Ngự Thiên cảm thấy tuyệt vọng, khiến cho hấn không còn phiền não mỗi chuyện quốc sự nào cũng đều quan trọng hơn phiền não tình sự của mình, nhưng cứ luôn luôn, biên cương sẽ lập tức nổi dậy chiến tranh, Khiêm Vương ở Tương Thành bên kia cũng rục rịch, hấn lại toàn bộ đầu óc đều là hình bóng của Lí Tĩnh Lam, không còn lòng dạ nào cho quốc sự. Giờ đây hấn rốt cuộc đã hiểu được vì sao lại có đế vương sẽ vì hồng nhan mà vong quốc, nhưng nực cười chính là, hồng nhan của hấn không có nhan sắc chìm sa cá lặn, hơn nữa còn là một nam nhân.

Kéo sát áo choàng trên người, Thục phi khẽ vuốt ve cái bụng từ khi cứng cáp thì bắt đầu ần ần đau, hít sâu một hơi đèn nén từng cơn đau không quá rõ ràng, cất bước tiến vào Nghi Lan viện.

Lí Tĩnh Lam sau khi tỉnh lại chỉ mặc áo lót mà ngồi trên giường, chân bị ném qua một bên, dựa lưng vào vách tường, hai tay vòng quanh gối, thất thần nhìn âm lõ trên đất.

Y không nhìn xem thân thể trong y phục đã thành ra dạng gì, chỉ biết là cơ thể chẳng qua hơi động đậy một chút thôi, sẽ liên lụy đến miệng vết thương ở phía sau, nhắc nhở y tới hôm qua tại đây trong phòng đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao lại phát sinh chuyện như vậy? Lí Tĩnh Lam không sao hiểu được, nếu nói y hận Hoàng thượng thì sao? Y không biết, muốn hận, rồi lại cảm thấy không cách nào hận được. Đứng dậy chân trần bước xuống giường, Lí Tĩnh Lam ra tiền thính mở đại môn, không hề mong đợi sẽ đối mặt với khuôn mặt bệt kia của Phúc Thọ.

“Lí công tử, người tỉnh rồi? Là muốn tắm rửa hay muốn ăn cơm? Âm lõ trong phòng còn ấm không?”

Lí Tĩnh Lam thần nhiên liếc Phúc Thọ một cái, sau đó đóng cửa phòng quay về phòng trong, lại nghe thấy Phúc Thọ ở ngoài cửa hô: “Nô tài thỉnh an Thục phi nương nương.”

Thục Phi đáp một tiếng miễn lễ, cũng không vòng vo, trực tiếp nói rõ mục đích mình đến: “Nghe nói Hoàng thượng đêm qua từ ngoài cung ôm trở về một nữ nhân, an bài vào Nghi Lan viện, bổn nương nương vốn không tin, muốn tới đây nhìn xem, giờ lại thấy Phúc công công ở trong này, xem ra chuyện là thật? Hoàng thượng vậy mà còn phiền đến ngài tới hầu hạ?”

“Nương nương nói đùa, lão nô vốn là mệnh nô tài, chuyện Hoàng thượng phân phó nào dám nói là phiền a! Chẳng qua là người trong phòng tư chất tầm thường, không nhọc nương nương để tâm, hôm nay trời lạnh lại rét, nương nương hãy mau mau quay về Lãng Thục viện nghỉ ngơi đi! Nếu rét lạnh tàn phá thân thể kim quý của nương nương, rét lạnh tàn phá tiểu hoàng tử, lão nô ngay cả có nhiều hơn một cái đầu cũng không đủ để Hoàng thượng chém a!”

“Một khi đã như vậy, Phúc công công sao không nhích thân người ra để bổn nương nương vào trong phòng ngồi một chút? Chắc hấn trong phòng này nhất định là ấm áp hơn bên ngoài chứ?”

“Nương nương, người sao lại làm khổ lão nô khó xử đây? Hoàng thượng đã phân phó, này Lí... Lí tiểu thư ai cũng không được gặp.”

Lí tiểu thư? Thục phi trong lòng cười lạnh, quả nhiên là họ Lí a! Vậy tám chín phần mười là y không sai. Hiểu rõ cho dù lúc này có dây dưa cũng chưa chắc có thể nhìn thấy Lí Tĩnh Lam, Thục phi nói câu quên đi, liền dẫn người của mình trở về Lãng Thục viên, dù sao tương lai còn dài, chung quy vẫn còn cơ hội, hà tất phải nhất thời nóng lòng?

Thục phi vừa ngồi vào chỗ trong thính đường ở Lãng Thục viên, bên ngoài lập tức có một vị cung nữ tiến lên bẩm báo: “Nương nương, Thục phi nương nương và vài vị tú nữ cầu kiến ngoài cửa.”

“Loảng xoảng” một tiếng, Thục phi ném một tách trà xuống chân cung nữ, “Ai cho các người dám gọi ả ta là Thục phi nương nương?”

“Dạ, dạ, nô tì nói sai, thỉnh nương nương thứ tội! Là Thục Hoàn cầu kiến ngoài cửa.”

“Mời các vị tú nữ vào phòng, về phần Thục Hoàn, lúc này để ả đợi ngoài cửa đi!”

“Tuân mệnh” Cung nữ lĩnh mệnh lui xuống, chỉ chốc lát đã sau dẫn các tú nữ tưng mạo bình thường vào thỉnh đường.

Các tú nữ hướng Thục phi hành lễ, ngồi vào chỗ, Thu Nguyệt dâng nước trà và điểm tâm, mấy người hàn huyên chuyện nhà chuyện cửa, cảm kỳ thi họa một lúc, rốt cuộc có một tú nữ nhìn không được mở miệng trước: “Thục phi tỷ tỷ, bọn muội lần này tới là muốn thỉnh Thục phi tỷ tỷ cho bọn muội một chủ kiến.”

“Ồ? Các muội muội xem như là cơ trí hơn người trong toàn bộ tú nữ, có chuyện gì mà ta có thể thay các muội quyết định đây?” Thục phi giả vờ không biết, từ tốn uống trà thơm.

“Đương nhiên là...” Nhanh nhẹn nóng nảy vừa định nói chuyện Nghi Lan viện, lại bị người ta kéo ống tay áo dưới bàn, lời nói cũng liền ngậm vào trong miệng.

Thục phi liếc nhìn Hoài Ngọc bên cạnh nàng ta một cái, có hơi phát cáu, rồi lại im lặng không lên tiếng nhìn nàng. Hoài Ngọc này, là kẻ khiến cho Thục phi cảm thấy chán ghét nhất trong toàn bộ tú nữ, nguyên nhân không phải hấn, chỉ vì tưng mạo Hoài Ngọc lộ ra có bảy phần biểu cảm tương tự Lí Tĩnh Lam. Mà Hoài Ngọc này cũng không vô tri như các tú nữ khác, vừa được Hoàng thượng sủng ái thì liền nhếch cái đuôi nhỏ lên. Hoài Ngọc thường xuyên im lặng, rồi lại vô hình trung lôi kéo không ít nhân tâm, nàng biết Hoàng thượng hợp ý điều gì ở nàng, nàng cũng liền cố gắng chiều theo ý thích của Hoàng thượng mà làm, trên mặt thường xuyên để lộ nụ cười khiến cho Hoàng thượng hài lòng nhưng lại làm Thục phi nháo cả tâm.

“Thục phi tỷ tỷ thật sự là oan ức chúng muội muội rồi, người nào không biết giờ đây trong hậu cung này tỷ tỷ là lớn nhất, chuyện này nếu ngay cả tỷ tỷ cũng không có chủ ý, chúng muội muội thật đúng là không biết nên làm thế nào cho phải, dù sao chúng muội muội về sau còn phải nương nhờ tỷ tỷ mới có thể tiếp tục ở trong này không phải sao?”

Một phen này nói chẳng khác nào nâng Thục phi lên tới vị trí Hoàng hậu, khiến cho trong lòng Thục phi cực kỳ sung sướng, nhưng lại không đổi sắc: “Hoài Ngọc muội muội sao lại nói như vậy? Lời này nếu để cho kẻ có tâm nghe qua, cuộc sống của tỷ tỷ ta nhất định sẽ khó khăn rồi.”

“Nơi này không có người ngoài nha! Nói một câu to gan, trong lòng chúng muội muội, tỷ tỷ đã sớm là chủ nhân hậu cung rồi!”

“Thật sao?” Thục phi cười khê, mặc dù chẳng biết những lời này của Hoài ngọc có mấy phần thật, lại có mấy phần giả, nhưng Thục phi biết chính là những tiểu nha đầu trước mặt này còn chưa dám làm cản trước mặt nàng, đợi cho sau khi tiểu hoàng tử này được sinh ra rồi, bản thân có chỗ dựa, lời các nàng nói chưa chắc sẽ không trở thành sự thật, nếu hiện tại mượn tay các nàng lại lần nữa đuổi Lí Tĩnh Lam khỏi cung cũng không hẳn không phải là việc tốt. Vì thế nét mặt cũng không còn hầm hầm công kích nữa, nhìn thoáng qua Hoài Ngọc bảo: “Nói đi! Tôi tìm ta là muốn thương lượng chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Gia Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tới Hậu Đích Kiến Diện

(Gặp mặt lần cuối)

Chộn rộn hết nửa ngày, Long Ngự Thiên vào lúc giữa trưa vẫn quyết định đến Nghi Lan viện nhìn xem, bởi vì trên người Lí Tĩnh Lam có thương tích, mà việc bôi thuốc lại không thể mượn tay kẻ khác được, “Phúc Thọ, Phúc Thọ!”

Sau khi gọi hai tiếng, một tiểu công công từ ngoài cửa tiến vào, “Hoàng thượng có gì phân phó?”

Long Ngự Thiên lúc này mới nhớ ra mình đã để Phúc Thọ lại cho Lí Tĩnh Lam, bèn phân phó tiểu thái giám đó đi lấy kiện áo choàng cho mình. Sau khi thay thường phục xong Long Ngự Thiên đi Nghi Lan viện.

Khi Long Ngự Thiên tiến vào Nghi Lan viện nhìn thấy Phúc Thọ đang tựa cửa ngủ gà gật, hấn cũng không trách cứ gì, biết Phúc Thọ hôm qua đã ở ngoài cửa một đêm, sáng nay lại đứng ở đây cho tới trưa, cho dù là người có làm bằng sắt cũng chịu không nổi huống chi là Phúc Thọ đã hơi lú lẫn tuổi.

Đưa tay vỗ vỗ lên vai Phúc Thọ. Phúc Thọ chớp mắt bừng tỉnh, đợi sau khi thấy rõ người tới rồi liền chuẩn bị quỳ xuống hành lễ, lại bị Long Ngự Thiên ngăn cản, “Người trở về nghỉ ngơi một lúc đi! Nơi này có trẫm là được rồi.”

“Lão nô tạ quá Hoàng thượng quan tâm, Hoàng thượng, sáng nay Thục phi nương nương đã tới.”

Long Ngự Thiên chau mày, “Nàng tới làm gì?”

“Hồi Hoàng thượng, Thục phi hình như đã biết ngụ trong Nghi Lan viện là Lí công tử.”

Về mặt Long Ngự Thiên hơi trầm lại, nhưng cũng không nói gì, khoác tay để Phúc Thọ lui xuống. Phúc Thọ vẫn phải dập đầu một cái, mới lui thân đi.

Khi bước nhanh ra tới cửa Nghi Lan viện thì lại nghe Long Ngự Thiên ở sau lưng gọi hắn, “Phúc Thọ, người truyền lời đến Lí Nho Sinh, bảo hắn phái vài người tới đây canh giữ Nghi Lan viện, ngoài ra nhắc nhở hắn, sau khi chuyện bên ngoài xong rồi thì báo cho trẫm một tiếng.”

“Tuân mệnh, lão nô xin cáo lui.”

Lí Tĩnh Lam ngồi trên giường nghe hết lời ngoài cửa, trong lòng không khỏi cười nhạt. Long Ngự Thiên là sợ y bỏ trốn, cho nên mới phái vài người đến trông chừng y sao? Thực ra Lí Tĩnh Lam đã hoàn toàn hiểu lầm Long Ngự Thiên, Long Ngự Thiên là nghĩ cho vết thương trên cổ tay y, với võ công của Lí Tĩnh Lam mà nói, rất ít người có thể thể dả thương y, huống chi là cắt đứt gân tay? Điều này bởi vậy có thể đoán rằng, Lí Tĩnh Lam nhất định là bị người quen gây thương tích, hoặc là khi đang vô lực thì bị người ta gây thương tích, hơn nữa với cuộc sống gần một năm nay của Lí Tĩnh Lam mà nói, tổn thương thân thể y rất có thể là người trong hoàng cung, mà hiểm nghi Thục phi nhất định là lớn nhất! Cho nên Long Ngự Thiên mới muốn phái tới vài Âm Ảnh để bảo vệ y, đề phòng Thục phi lại thuê kẻ sát nhân gì đó. Về phương diện khác đã âm thầm tính toán trong lòng.

Long Ngự Thiên đẩy cửa tiến vào phòng trong, trong phòng tuy rằng so với bên ngoài ấm áp hơn rất nhiều, nhưng khi Long Ngự Thiên chứng kiến Lí Tĩnh Lam chỉ mặc áo lót ngồi trên giường, trong lòng vẫn không khỏi căng thẳng, bước nhanh về phía giường, nhặt chăn rơi trên đất lên bọc kín lấy y, còn lấy một cái ấm lò nhét vào trong ô chăn.

Lí Tĩnh Lam xoay đầu nhìn hắn một cái, lại lập tức mặt không chút thay đổi mà đưa ánh mắt hướng về phía bình hoa trên bàn, mê mẩn nhìn chăm chú hai đóa hoa mai trong bình.

Long Ngự Thiên cời giầy lên giường, cách tấm chăn ôm y vào lòng, đầu tựa lên đầu y, khẽ nói bên tai Lí Tĩnh Lam, “Tĩnh, Tĩnh! Trẫm sai rồi, trẫm thực sự biết sai rồi, trẫm tổn thương người, trẫm đáng chết, trong lòng người nếu có chút ủy khuất nào hay khó chịu gì, người hãy cứ mắng trẫm hai câu, hay đánh trẫm hai cái cũng được, nhưng đừng không nhìn trẫm, bỏ đi trẫm...”

Trong lòng Lí Tĩnh Lam không khỏi cảm thấy bị ai, hốc mắt không kiềm được nóng lên, nhưng lệ lại không rơi, mỗi lần đều là như vậy, rõ ràng kẻ bị tổn thương là y, rõ ràng người nên cảm thấy ủy khuất cũng là y, nhưng Long Ngự Thiên lại luôn luôn dùng thứ ngữ khí như tiểu hài tử này làm nũng với y, trong giọng nói dường như bị ủy khuất vô cùng, làm như bản thân phớt lờ hẳn chính là tội nghiệt của thiên đại.

Khẽ thở dài một hơi, Lí Tĩnh Lam cọ cọ trán hắn, ngoảnh đầu thật gần nhìn vào trong mắt hắn, ánh mắt tràn ngập khẩn nài đó bám thật sâu thật sâu trong tâm mình, khiến cho bản thân không đành lòng nói ra lời kế tiếp, nhưng y vẫn cứ nói: “Ta muốn xuất cung, ta muốn về nhà.”

Lí Tĩnh Lam nhìn thấy trong mắt Long Ngự Thiên hiện lên một con thịnh nộ, tuy chỉ là một thoáng lướt qua, nhưng Lí Tĩnh Lam vẫn bắt kịp, tâm, không khỏi lạnh mất nửa phần, lại xoay đầu ngoảnh đi.

Long Ngự Thiên lại cười, yêu thương say đắm khẽ hôn lên trán y, “Đến, trẫm bôi thuốc cho người trước đi!”

Lí Tĩnh Lam không nói cũng không vùng vẫy, thần thờ để tùy ý Long Ngự Thiên cời bỏ y phục y bôi thuốc cho y, tiếp đó khi Long Ngự Thiên cời quần y, lại đột nhiên bắt lấy tay hắn, mắt nhìn chăm chăm vào Long Ngự Thiên, Long Ngự Thiên đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng quay đầu đi, không dám nhìn y, “Trẫm, trẫm không có ý tứ gì khác, trẫm chỉ là muốn bôi thuốc cho người.”

“Không cần.” Lí Tĩnh Lam buông tay hắn ra, tự ý mặc y phục vào, “Ta đói rồi.”

“Ừm?” Long Ngự Thiên sững sốt, lập tức hiểu ra quay lại, “Được, trẫm tức khắc sai người đưa cơm.”

Bởi vì Lí Tĩnh Lam cự tuyệt mặc nữ trang, cho nên Long Ngự Thiên liền sai người đem một kiện áo choàng đến, tự mình mặc vào cho y, lúc này mới đưa y ra khỏi phòng ngủ, trên bàn thính đường đã sớm bày đầy mỹ vị giai hảo, Long Ngự Thiên lót một cái đệm trên ghế giúp y, để y ngồi xuống, tự mình gấp thức ăn cho y.

Tiểu công công thế thân Phúc Thọ ở một bên không thể tin được trông lớn con mắt to, khó tin vạn tuế gia uy nghiêm cao cao tại thượng này mà cũng biết làm loại chuyện của bọn hạ nhân đó, vị công tử bên cạnh rốt cuộc là người nơi nào đây? Mà lại có thể làm cho Hoàng thượng đích thân hầu hạ y?

Cảm nhận được ánh mắt của hắn, Lí Tĩnh Lam ngược mắt liếc nhìn hắn, tiểu công công tức khắc sợ hãi cúi đầu, giả vờ chưa nhìn thấy gì cả.

Lí Tĩnh Lam cũng không nói gì, nâng bát gấp thức ăn Long Ngự Thiên đưa cho y bỏ vào trong miệng, trên mặt Long Ngự Thiên như nở hoa, vui mừng hớn hở nhìn Lí Tĩnh Lam dùng bữa, bản thân lại không hề động đũa.

Lí Tĩnh Lam phát hiện thấy trên bàn đồng loạt đều là thức ăn mình ưa thích, trong số gia vị còn bỏ thêm ít thuốc đông y, hiểu ra Long Ngự Thiên là muốn điều dưỡng thân thể y, đây lòng không nên nổi cảm thấy một trận ấm áp, trên mặt cũng không còn lạnh như băng nữa, nhìn về phía Long Ngự Thiên đang cười ngây dại hỏi: “Hoàng thượng sao lại không ăn? Thức ăn không hợp khẩu vị sao?”

“Không, không có, trẫm ăn cái này.” Long Ngự Thiên lừa vài hóp cơm, nhưng mắt vẫn không rời khỏi Lí Tĩnh Lam, ngay cả mình ăn cái gì cũng không biết.

Lí Tĩnh Lam không nhìn hắn một bộ góc ghech nữa, cúi đầu chăm chú ăn, nhưng ánh mắt của Long Ngự Thiên quá nóng bỏng, khiến cho người ta

muốn lơ cũng lơ không được, Lí Tĩnh Lam buông bát đĩa xuống nói một câu: “Ta ăn no rồi, Hoàng thượng từ từ dùng đi!” Sau đó xoay người trở vào phòng ngủ.

Long Ngự Thiên cũng không quá để tâm đến vô lễ của y, rất vui vẻ lựa vài hộp cơm, cầm một bàn cờ cũng vào phòng ngủ.

“Tĩnh, tiếp trẩm đánh cờ được không?”

Lí Tĩnh Lam nghe tiếng quay đầu, từ trên cửa sổ rộng mở nhảy xuống, đến cạnh bàn ngồi, Long Ngự Thiên lập tức đem bàn cờ lên, kéo tay hắn để trên môi hà hơi, “Sao lại ngồi ở cửa sổ vậy? Nhìn tay ngươi lạnh cả rồi.”

Lí Tĩnh Lam rút tay về, cầm ấm lò còn ấm áp trên bàn ôm vào lòng, “Đánh cờ đi!”

“Ừ, đánh cờ, đánh cờ.” Long Ngự Thiên mặc dù cảm thấy thất vọng, nhưng tình hình như vậy hẳn đã là tốt hơn trong dự tính rồi chứ? Tuy Tĩnh không tỏ ra thân mật với hắn như trước kia, nhưng trải ra chuyện hôm qua như thế, Tĩnh còn nguyện ý mở miệng nói chuyện với hắn, đối với Long Ngự Thiên mà nói đã là kết cục tốt nhất rồi, dù sao y sau này cũng đều phải ở trong cung, sớm hay muộn rồi sẽ khôi phục lại bộ dáng ban đầu thôi.

Hai người bắt đầu âm thầm không lên tiếng chơi đánh cờ, trong khi Long Ngự Thiên vẫn đùa giỡn bảo phải đi lại, Lí Tĩnh Lam lại không còn hờn giận hắn như trước kia, chỉ lặng lẽ nhìn hắn lấy quân cờ của mình, sau vài lần nữa, Long Ngự Thiên cũng cảm thấy ngái, bắt đầu nghiêm túc chơi cờ, sau khi thua hai ván, chẳng biết là Lí Tĩnh Lam thả nước, hay Long Ngự Thiên thật sự đã dụng tâm, ván thứ ba để Long Ngự Thiên dùng chênh lệch lượng lực thắng Lí Tĩnh Lam.

“Trẩm bắt đầu muốn đòi phần thưởng a!”

Lí Tĩnh Lam vẫn không nói, nhưng thấy trong ánh mắt y lại có chút ít nghi ngờ.

“Trẩm... trẩm có thể hôn ngươi không?” Long Ngự Thiên dè dặt hỏi.

Tâm của Lí Tĩnh Lam đột nhiên lồi nửa nhịp, không nói năng gì đưa ánh mắt liếc ra ngoài cửa sổ.

“Không thể sao?” Đôi mắt vốn lóe lên hy vọng của Long Ngự Thiên thoáng chốc tối sầm lại, trong giọng nói cũng lộ ra vẻ thất vọng.

Lí Tĩnh Lam vẫn vậy không cử động, nhìn chằm chằm vào thân cây ngoài cửa sổ.

“Quên đi, chúng ta tiếp tục...”

“Hoàng thượng, lão nô có việc bẩm báo.” Câu nói của Long Ngự Thiên còn chưa kịp nói hết, ngoài cửa đã truyền đến thanh âm của Phúc Thọ.

Long Ngự Thiên thở dài một hơi, đứng dậy ra phòng trong.

Phúc Thọ thấy hắn ra liền vội vàng chạy lại, hai mắt sung đỏ cho thấy khi hắn đang ngủ thì bị người ta gọi dậy, “Hoàng thượng, từ Kí Thành truyền đến cấp báo trong tám trăm dặm.”

Tâm Long Ngự Thiên cả kinh, chẳng phải là chiến sự biên cương sắp nổi lên rồi sao? Rốt cuộc không lòng dạ nào đánh cờ với y nữa, ngay cả báo với Lí Tĩnh Lam một tiếng cũng không đã liền theo Phúc Thọ nhanh chân ra khỏi Nghi Lan viện, đến ngự thư phòng. Mà Phúc Thọ và tiểu công công đó cũng liền tự nhiên theo sát sau lưng hắn rời Nghi Lan viện, ngay cả lưu lại một người trông giữ cũng đã quên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Đào Li (Thượng)

(Trốn chạy)

Bên này Hoàng thượng vừa mới đi, bên kia Thục phi liền có người đến báo, “Nương nương, Hoàng thượng đến ngự thư phòng, Phúc công công cũng đi theo người rồi.”

Nhóm tú tú đằng đó đang bàn xem nên dùng cách gì mới có thể gặp được Lí Tĩnh Lam không khỏi hớn hờ ra mặt, dưới ánh mắt ra hiệu của Thục phi liền nhao nhao hành lễ cáo từ.

“Thu Nguyệt.” Thục phi cất tiếng gọi nha hoàn tâm phúc đang dọn dẹp bàn, “Đi gọi Thúc Hoàn vào đây, ta có việc muốn nói với ả, ngoài ra ngươi xuất cung một chuyến nữa, ta có việc cần ngươi làm thay.”

“Dạ.” Thu Nguyệt ứng tiếng, đưa lỗ tai ghé sát vào Thục phi nghe nàng phân phó, sau đó ra ngoài gọi Thúc Hoàn vào, nhưng người lại không vào theo.

“Ngồi đi.” Thục phi đưa ngón tay chỉ vào cái ghế bên cạnh, nói với Thúy Hoàn: “Vừa rồi ta đang nghỉ ngơi, bọn hạ nhân không hiểu chuyện, cho nên không đánh thức ta, để cho Thúy phi nương nương đợi lâu.”

Thúy Hoàn hành lễ xong theo lời ngồi xuống, biết lời nàng ta nói hoàn toàn không thành thật, nàng rõ ràng vừa thấy mấy tú nữ từ trong phòng nàng ta rời đi, nhưng nàng không dám có nửa câu oán thán, nàng hiểu Thục phi rất mong muốn nàng chết đi cho rồi, nên mặc dù hiện tại thân phận các nàng ngang nhau, nàng vẫn có phần e sợ Thục phi nương nương này.

“Thục phi nương nương, Thúy Hoàn nghe nói Hoàng thượng đêm qua ôm về một người, lúc này an bài ở Nghi Lan viện, chẳng biết Thục phi nương nương có biết người này là ai hay không?”

“Hừ!” Thục phi cười nhạt một tiếng, nhìn Thúy Hoàn nói: “Thúy Hoàn, không ngờ ngươi sau khi làm quý phi rồi, chốc lát đã trở nên lớn mật, dám tới chất vấn ta?”

Thúy Hoàn nghe được lời này không khỏi cảm thấy một trận kinh hoàng, nô tính trước kia khiến cho nàng hai chân mềm nhũn rút cuộc quỳ xuống trước mặt Thục phi, “Nương nương bớt giận, Thúy Hoàn tuyệt đối không hề có ý tứ này.”

Một cái quỳ này của nàng khiến Thục Phi được quỳ cho rất vui vẻ, đứng dậy thông thả bước tới cạnh Thúy Hoàn, đưa tay nâng cằm nàng, ai thán một tiếng, “Thúy Hoàn à Thúy Hoàn, ngươi thật đúng là đồ dễ tiện, hở ra là liền thích quỳ xuống cho người ta à!”

Thúy Hoàn không nói để mặc nàng ta nắm cằm mình tới phát đau, dòng lệ không ngừng trào trong mắt.

“Quên đi, bọn nương nương hôm nay tâm tình rất tốt, bỏ qua cho ngươi lần này.” Thục phi buông Thúy Hoàn ra xoay người trở lại ghế ngồi xuống, nàng không lên tiếng, Thúy Hoàn cũng không dám đứng dậy, “Ngươi hỏi bọn nương nương có biết người ở Nghi Lan viện hay không? Bọn nương nương có thể nói rõ cho ngươi biết, ngự trong Nghi Lan viện chính là cái kẻ ngươi đang nghĩ trong bụng đó.”

Thúy Hoàn “A” một tiếng ngẩng đầu, tiếp đó lại cảm thấy biểu hiện của mình quá kích động, càng hạ đầu thấp hơn.

“Muốn đi gặp hần thì khăn trương lên! Nếu Hoàng thượng lại tống giam hần lần nữa, ngươi sau này thật sự sẽ không còn gặp được hần thêm lần nào đâu.”

Nghe lời này, trong lòng Thúy Hoàn run lên, Hoàng thượng lại tống giam thiếu gia nữa ư? Hoang mang đứng dậy, ngay cả lễ cũng không làm liền xoay người chạy đi.

“Ngươi có thể nói với Lí Tĩnh Lam, nếu hần muốn xuất cung thì mau chóng hạ quyết định đi, thừa dịp lúc này Nghi Lan viện không người canh giữ, bọn nương nương có thể bố trí cho hần xuất cung.”

Thúy Hoàn không nén nổi rung mình một cái, nhớ tới Thục phi trước đó đã mượn tay mình làm hại thiếu gia, nghĩ nàng ta tuyệt đối sẽ không có cái hảo tâm này, nhưng nàng không dám nói ra suy nghĩ trong lòng, đáp một tiếng tạ ơn, nhanh chân bước đến Nghi Lan viện.

Lí Tĩnh Lam lúc này đang đứng ở cửa phòng, hai tay kéo hai cánh cửa phòng gian ra, mặt không đổi sắc nhìn mọi người đứng trước cửa, đa số tú nữ cũng kinh ngạc nhìn y. Chẳng phải là nói Hoàng thượng ôm về một nữ nhân sao? Thế nào giờ đây lại hóa thành nam nhân rồi?

Thục phi sắc sảo chỉ nói cho các nàng biết địa vị người ở Nghi Lan viện trong lòng Hoàng thượng, nhưng không hề giải thích với các nàng thân phận của Lí Tĩnh Lam, cho nên các tú nữ cũng xem Lí Tĩnh Lam như người nhà của vị nữ tử kia, mặc dù không nghe bảo những người khác cũng được vào Nghi Lan viện, nhưng nói không chừng Hoàng thượng đã lên đưa người vào cung, các thám tử cũng không chú ý đến.

Lấy lại tinh thần trước hết là Hoài Ngọc, nàng thấy bản thân có vài phần tương tự Lí Tĩnh Lam, càng thêm khẳng định Lí Tĩnh Lam là người nhà của vị nữ tử kia, nói không chừng là huynh trưởng linh tính gì đó.

Mặc dù có chút không cam tâm làm thế thân của người nọ, nhưng Hoài Ngọc vẫn ôn hòa tiến lên hành lễ, “Vị công tử này, chúng tỷ muội nghe nói Hoàng thượng hôm qua ôm về một nữ tử, trong lòng hết sức tò mò, hôm nay đến đây muốn được gặp mặt chủ nhân trong phòng, chẳng hay công tử có thể thỉnh vị cô nương kia ra mặt một lát không?”

Lí Tĩnh Lam trong lòng tức khắc hiểu rõ, chần hần các vị này chính là tú nữ Long Ngự Thiên mới tuyển đây! Nhìn nữ nhân trước mắt có vài phần tương tự mình, Lí Tĩnh Lam không thể nói rõ trong lòng là loại tư vị gì, lại càng không biết nên vui hay nên buồn.

Các tú nữ thấy Lí Tĩnh Lam không lên tiếng, không khỏi có hơi mất kiên nhẫn, một vị tú nữ trong đó khịt mũi, “Hừ! Chủ nhân trong phòng không phải quá cao ngạo rồi sao? Các tỷ muội tuy không được Hoàng thượng sủng ái thế nào, nhưng nói sao cũng là tú nữ danh chính ngôn thuận, vị này còn chưa được sắc phong đã bày đặt kiêu căng, cư nhiên không thèm nhìn mặt các tỷ muội ư?”

Một danh tú nữ khác tiếp lời: “Đừng vậy, cho dù Thục phi nương nương được sắc phong là quý phi cũng chưa từng lên mặt với các tỷ muội, người trong phòng chẳng biết lễ nghi sao? Cẩn thận về sau thất sủng, rơi vào một cái kết cục thảm thương.”

“Các người bớt tranh cãi đi.” Hoài Ngọc lên tiếng can mấy lời không chừng mực của các nàng, dù sao Hoàng thượng bây giờ đây còn đang sủng hạnh người trong phòng này, nếu nàng ta ở bên tai Hoàng thượng nói cái gì, khó bảo đảm nhóm các nàng hiện tại sẽ không rơi vào một cái kết thảm thương, tiếp đó hành lễ về phía Lí Tĩnh Lam, “Công tử?”

Lí Tĩnh Lam hoàn hồn nhìn các nàng, lãnh đạm đáp: “Trong phòng không có cô nương nào đâu, các vị hãy trở về đi!” Sau đó định đóng cửa lại.

Hoài Ngọc tiến lên hai bước, còn đang muốn nói gì đó, nhưng chợt nghe phía sau có người gọi: “Thiếu gia!”

Lí Tĩnh Lam tay đóng cửa thoáng dừng, lướt qua mọi người nhìn về phía phụ nhân mang thai vừa vào Nghi Lan viện.

Các tú nữ ngày thường mặc dù không xem quý phi yếu đuối này là chuyện lớn lao gì, nhưng lễ tiết nên có cũng không phải là không nhớ, cúi người hành lễ về phía nàng, nhường ra một con đường.

Thúy Hoàn đuổi người đến trước mặt Lí Tĩnh Lam, vừa định hành lễ, đã nhớ tới thân phận của mình lúc này, cả người đứng đờ, nhưng hai mắt rung rung nhìn y, lại lần nữa cất tiếng gọi: “Thiếu gia...”

Lí Tĩnh Lam không đáp, nhưng người hơi nghiêng nghiêng qua một bên, nhích ra một khe hở, ra hiệu cho nàng tiến vào trong. Thúy Hoàn mừng rỡ, nàng còn tưởng thiếu gia sẽ hận nàng, không muốn gặp nàng, vội vàng hứng khởi chạy tới, bước lên bậc thềm, lách người qua cửa, Lí Tĩnh Lam lập tức ở trước mặt mọi người đóng cửa, để lại một đoàn tú nữ bên ngoài đang giật tóc trừng mắt.

“Thiếu gia...” Đợi cho cửa đã đóng rồi, Thúy Hoàn liền quỳ xuống, hai mắt đầm lệ cuống quýt khóc lên, trong miệng tới tới lui lui chỉ có hai chữ “Thiếu gia”, cái gì khác cũng không nói nên lời.

Lí Tĩnh Lam cũng không nói, đợi nàng gọi đủ rồi, cũng khóc đủ rồi, mới xoay người đỡ nàng lên, “Mặt đất lạnh lắm, chú ý thân thể.” Nghe xong những lời này Thúy Hoàn không cảm lòng được lại muốn rơi lệ, Lí Tĩnh Lam lập tức lên tiếng: “Nàng đừng khóc nữa, khóc đến tâm ta phiền muộn, hôm đó là ta bảo nàng làm như vậy, ta không hề hận nàng.”

Thúy Hoàn vội kèm lệ, nén xuống nước nở hai tiếng, dịu Lí Tĩnh Lam ngồi bên bàn, lại đưa tay rót chén trà.

Lí Tĩnh Lam chỉ vào băng ghế bên cạnh nói: “Nàng cũng đừng đứng, nàng hiện tại thân là quý phi, không phải nha hoàn của ta, có chuyện gì thì hãy ngồi nói đi! Cần thận đứa trẻ trong bụng.”

Thúy Hoàn nói hai tiếng tạ ơn, ngồi xuống băng ghế, nhìn nhìn sắc mặt của Lí Tĩnh Lam, biết y thật sự không hận mình, liền mở miệng hỏi: “Thiếu gia, người tại sao lại quay về?”

Lí Tĩnh Lam khẽ thở dài một tiếng, nâng trà trên bàn nhấp một hơi, tiếp đó nhìn hơi nóng nhe nhe bốc ra trong chén trà, có hơi bất đắc dĩ mà nói: “Hoàng thượng muốn giam cầm ta như thế.”

Thúy Hoàn không sáng dạ như Ngọc Hoàn, không biết quan hệ tình cảm của Hoàng thượng và Lí Tĩnh Lam lúc đó, nhất thời lại hỏi một câu vì sao. Lí Tĩnh Lam không nói, chẳng qua đáy mắt có hơi lộ nét bi thương, Thúy Hoàn nháy mắt hiểu rõ quay sang, đưa khăn tay che khuôn miệng mở lớn, kinh hô: “Chẳng lẽ Hoàng thượng người đối với thiếu gia... lại như thế? Ta vậy mà lại không hề phát hiện?”

Lí Tĩnh Lam đặt chén trà xuống, nhưng không nói gì thêm, bắt đầu hỏi cuộc sống trong cung của Thúy Hoàn có vừa ý không, có phải chịu các loại ức hiếp, chuyện nhà cửa mà hàn huyên cả buổi, Lí Tĩnh Lam cũng nghe ngóng được đại khái chuyện phát sinh ở trong cung nửa năm qua, tiếp theo lại nói sơ cho Thúy Hoàn về tình hình của y và đám người Lí Vệ Đình, thậm chí còn nói cả hôn sự của y và Ngọc Hoàn lúc đó.

Mắt thấy sắc trời đã tối, Thúy Hoàn đứng dậy thấp nền trong phòng, chần chừ một lúc, nghĩ rằng nên về Thúy Vi cư rồi, Lí Tĩnh Lam tiễn nàng ra cửa, đột nhiên mở miệng hỏi: “Thúy Hoàn, nàng có cách đưa ta xuất cung không?”

Thúy Hoàn chợt nhớ tới lời Thục phi đã nói đó: “Người có thể nói với Lí Tĩnh Lam, nếu hắn muốn xuất cung thì mau chóng hạ quyết định đi, thừa dịp lúc này Nghi Lan viện không người canh giữ, bốn nương nương có thể bố trí cho hắn xuất cung.”

Nhưng nàng đối với tình cảnh Thục phi làm hại thiếu gia vẫn luôn khắc ghi trong lòng, cảm thấy nàng ta lần này chắc chắn không có lòng tốt, cho nên buộc lòng phải lắc đầu với Lí Tĩnh Lam, trước ánh mắt thất vọng của y mà rời khỏi Nghi Lan viện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Đào Li (Hạ)

(Trốn chạy)

Chờ các vị đại thần trong triều rời khỏi ngự thư phòng rồi, Long Ngự Thiên lúc này mới phát giác ra ngự thư phòng chẳng biết từ khi nào đã được châm đèn trên đèn, nhìn thoáng qua Phúc Thọ đang sắp xếp tấu chương, Long Ngự Thiên lên tiếng hỏi: “Phúc Thọ, bây giờ là giờ nào?”

“Hồi Hoàng thượng, hiện tại đã là giờ Tuất rồi.”

“A.” Long Ngự Thiên đáp, nâng nước trà nguội lạnh trên bàn uống một hớp, đột nhiên sắc mặt đại biến, “Giờ Tuất? Đây chẳng phải là đã qua giờ ăn tối rồi? Ngươi sao lại ở nơi này? Tỉnh bên kia có người chăm sóc không?”

Tay Phúc Thọ đang sắp xếp tấu chương chợt ngừng, thấy Hoàng thượng nét mặt khản trương thì bỗng có chút cảm giác tai vạ tới nơi rồi, “Này... Hoàng thượng không phân phó, lão nô cũng cho rằng không cần thiết lại trông chừng Lí công tử nữa, cho nên không biết Lí công tử đã dùng bữa hay chưa.”

“Ngươi, ngươi đúng là!” Long Ngự Thiên tức đến không biết nên nói gì cho phải, nhìn Phúc Thọ vẫn đang đứng ngây ra một bên lại quát: “Bình thường thấy ngươi rất lạnh lợi, lúc này sao lại ngu dốt như vậy? Còn sững sờ ở đây làm cái gì! Còn không mau đến ngự thiện phòng truyền lệnh?”

“Dạ, dạ, lão nô này đến ngự thiện phòng truyền lệnh đây!” Phúc Thọ lau mồ hôi lạnh, một đường quíu chạy qua ngự thiện phòng, trong lòng không khỏi oán trách, Hoàng thượng chỉ cần là mỗi chuyện liên quan đến Lí Tĩnh Lam, sẽ không còn hòa nhã với người bên cạnh, chỉ cảm thấy bất luận thế nào cũng đều là chăm sóc Lí Tĩnh Lam không được chu đáo.

Long Ngự Thiên xoa xoa đầu lông mày, đem chuyện nghị luận xé chiều hôm nay nghĩ qua một lần, xem ra trận chiến với Hách Cẩm Hoàng triều này tất phải đánh nhau rồi, nhưng nhóm nhân mã họ đi thỉnh Khiêm Vương hồi kinh còn chậm trễ chưa về. Chẳng biết Khiêm Vương có thật muốn dấy binh tạo phản hay không? Nếu phía Đông vừa khai chiến với Hách Cẩm Hoàng triều, Khiêm Vương liền cử binh mạo phạm ở phía Tây, Thánh Long quốc hai mặt đều tổn hại, những quốc gia khác có thể sẽ nhân cơ hội này khai chiến với Thánh Long quốc chăng? Nếu thật sự là như vậy, Thánh Long quốc rất có khả năng sẽ bị diệt vong.

Thờ dài một hơi, Long Ngự Thiên chỉ hy vọng đại thần đến Tương Thành có thể sẽ không nhục sứ mệnh, thỉnh được Khiêm Vương trở lại kinh thành. Nhìn ngự thư phòng trống rỗng, Long Ngự Thiên không khỏi nhớ tới Cổ Nguyệt, nếu lúc này Cổ Nguyệt có ở đây, nhất định sẽ có thể giúp hấn tháo gỡ chứ? Có điều mặc dù lúc này Cổ Nguyệt không còn, nhưng hấn đã tìm lại được Lí Tĩnh Lam, tuy rằng vì phút giây lơ lăm của hấn, rốt cuộc không còn thấy được nụ cười của Lí Tĩnh Lam nữa, thậm chí ngay cả nói cũng rất ít nói với hấn, nhưng Long Ngự Thiên vẫn cảm thấy hải lòng, bất chấp ra sao, y giờ đây tối thiểu đã ở bên cạnh mình, như thế là tốt rồi, như thế là tốt rồi.

Nói xong hai câu là tốt rồi trong bụng, Long ngự Thiên đứng dậy sửa sang lại áo mũ một chút, định tiến đến Nghi Lan viện, nhưng khi đang chuẩn bị mở cửa thì chợt dừng bước, xoay người đối diện với khoảng không hỏi: “Chuyện gì?”

Lí Nho Sinh từ sau một tấm màn hiện thân, quỳ một gối xuống hành lễ với Long Ngự Thiên, tiếp đó chấp tay nói: “Hoàng thượng, thuộc hạ hành sự bất lực, để cho vợ chồng Lí Vệ Đình trốn thoát, hiện tại chỉ bắt được Ngọc Hoàn cô nương.”

Long Ngự Thiên nhíu mày, thanh âm không khỏi cao lên vài phần, “Trốn chạy? Trốn thế nào?”

“Một canh giờ trước, nơi ở của Lí Vệ Đình đột nhiên đến một người, nói mấy câu với Lí Vệ Đình, Lí Vệ Đình và phu nhân liền cùng hấn lên một chiếc xe ngựa, bởi vì bọn họ không chuẩn bị gì cả, cho nên thuộc hạ cũng không nghĩ nhiều như vậy, chính là đuổi theo ngựa tới trước, ai ngờ xe ngựa đi được hơn mười dặm, bỗng nhiên xuất hiện một đám hắc y nhân, đánh ngã thuộc hạ và các Âm Ảnh đi cùng. Đến khi thuộc hạ tỉnh lại thì đã không thấy tung tích của bọn họ nữa, thuộc hạ không dám tự quyết lung tung, cho nên buộc lòng phải trở về cung xin chỉ thị của Hoàng thượng.”

“Ta sáng nay đã bảo ngươi phái người đến canh giữ Nghi Lan viện ngươi có phái người chưa?”

Trên mặt Lí Nho Sinh một trận kinh ngạc, sau đó lắc đầu, “Thuộc hạ cả ngày hôm nay đều ở Tiểu Đàm thôn, vẫn chưa nhận được ý chỉ như vậy.”

Khoảng giữa lông mày Long Ngự Thiên nhíu càng thêm sâu, trong lòng thầm kêu một tiếng không xong, xoay người tông cửa xông ra, cũng không thèm duy trì cái gì uy nghiêm của Hoàng thượng, phi thân lên nóc nhà, dùng thượng đẳng khinh công lao qua Nghi Lan viện.

Gió lạnh thấu xương, quét như dao cắt trên mặt người, xuyên qua những chiếc răng nhọn bóng phát ra âm thanh như tiếng ghen ngào than khóc. Đêm nay không trăng, mây đen che kín bầu trời một mảng đen kịt, trong Nghi Lan viện lúc này lại là đèn đuốc sáng trưng.

Phó lĩnh cảm vệ quân từ khi Cổ Nguyệt đi rồi liền được đề lên chính vị, lúc này cảm vệ quân do hấn dẫn đến đang nghiêm trang đứng trong Nghi Lan viện, mỗi người cầm trong tay một thanh đoản nức cháy, ngọn lửa bị gió thổi bật lập lòe, rơi vào khuôn mặt u ám của Long Ngự Thiên làm lộ ra nét âm trầm dị thường, điệu bộ đó, phảng phất giống như Diêm Vương trong địa ngục.

Phúc Thọ mang đến một cái ghế cho Long Ngự Thiên ngồi xuống, lại đem tới một lò lửa đặt trước mặt hấn khêu củi lửa bên trong cháy hùng hực, không biết là vì quá gần củi lửa hay vì gì khác, một giọt mồ hôi từ nếp nhăn trên khuôn mặt Phúc Thọ chảy xuống nhỏ vào trong lò lửa, phát ra tiếng xèo xèo thật nhỏ.

Các tú nữ đang chuẩn bị rửa mặt chải đầu đi ngủ trong viện của từng người chợt nghe có kẻ đến truyền báo, bảo Hoàng thượng triệu tập mọi người đến Nghi Lan viện, đám người Hoài Ngọc trong lòng lập tức bất an. Chẳng lẽ hôm nay chủ nhân của Nghi Lan viện đã nói gì đó với Hoàng thượng rồi? Hoàng thượng vì làm nằng hỏ giận cho nên mới gọi mọi người đến? Nhưng nói thế nào đi nữa cũng đâu cần phải là hơn nửa đêm a!

Hoài Ngọc thay đổi y phục, đưa búi tóc vừa được tháo ra búi lại lần nữa, mới dẫn theo một cung nữ đến Nghi Lan viện, lúc này trên nền đất trống ở Nghi Lan viện đã quỳ vài danh tú nữ, Hoài Ngọc định lên tiếng nói gì đó, song chứng kiến sắc mặt của Hoàng thượng và cảm vệ quân bên cạnh, trong tâm không khỏi sinh sợ hãi, liền quỳ xuống một bên.

Mặt đất dù rét lạnh thấu xương, chân cẳng những kẻ quỳ không khỏi tê dại, nhưng Hoàng thượng không mở miệng, các nàng càng không dám nói gì.

Chung quy, lại đợi qua một khắc, rốt cuộc không còn nữa người nào đến, Long Ngự Thiên mới cất tiếng, nhưng hấn lại không nói với các tú nữ đang quỳ, mà là hỏi Phúc Thọ đang lui cui với lò lửa: “Thực phi đâu?”

Nghe được câu hỏi, Phúc Thọ từ ngai xỏm cũng biến thành quỳ mọp, “Hồi Hoàng thượng, lão nô đã sai người đến thỉnh, nhưng Thục phi nương nương nói cơ thể người không khỏe, đã sớm nghỉ rồi.”

“Hừ!” Long Ngự Thiên hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không nói gì, trong lòng chúng tú nữ không nén nổi trộm nói thầm, này đối xử với mang thai long chủng và chưa mang thai long chủng thật khác biệt. Nếu các nàng lúc này dám không đến, Hoàng thượng sợ là đã sớm đuổi các nàng vào lãnh cung đi? Còn có Tổ phi nương nương, Hoàng thượng vậy mà lại không phái người đến thỉnh, ba vị quý phi mang thai chỉ có mỗi Thục phi đến, cũng không phải quý giống như các nàng, Hoàng thượng thể nhưng bố trí cho nàng một chỗ ngồi bên cạnh.

Thật ra khi Thục Hoàn nghe người đến báo Hoàng thượng thỉnh nàng đến Nghi Lan viện một chuyến thì đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, giờ đây các tú nữ mặc dù dùng ánh mắt thêm muốn và đố kỵ nhìn nàng ngồi bên cạnh Hoàng thượng, nhưng nàng lại cảm thấy bản thân thà là đang quỳ ở nơi đó, ngồi đây càng có thể cảm giác được khí tức âm trầm phát ra từ trên người Hoàng thượng, khiến cho nàng bất an vịn xoắn chiếc khăn trong tay, không dám thở mạnh một tiếng.

“Trẫm nghe nói, xé chiều hôm nay có mấy người trong các nàng đến Nghi Lan viện? Nói thế nào a?” Ngự khí của Long Ngự Thiên rất bình thường, một chút cũng không nghe ra nửa điểm tức giận, nhưng sắc mặt lại ảm đạm vài phần.

Thục Hoàn nghe thấy hần đột nhiên cất tiếng, không kèm nỗi sợ đến mức thiếu chút nữa từ trên ghế đứng bật dậy, căng thẳng vò xé chiếc khăn trong tay, ngay cả khăn bị móng tay rách thủng một lỗ cũng không biết.

Hoài Ngọc nghe Hoàng thượng nếu đã hỏi ra lời này, liền cảm thấy không việc gì phải che giấu nữa, các nàng tới là tới, chẳng qua nói một hai câu nghe không xuôi tai thôi, thậm chí ngay cả người cũng chưa gặp mặt, cho nên mới không thấy mình đã gây ra lỗi gì, vì thế can đảm ngắt đầu, nói với Long Ngự Thiên: “Thần thiếp xé chiều hôm nay đã đến, chỉ là muốn nhìn một lần vị nữ tử có thể khiến cho Hoàng thượng động tâm diện mạo ra sao, nhưng chưa hề trông thấy vị nữ tử đó.”

Long Ngự Thiên nhìn nàng một cái, biết nàng là ai, vì nàng có vài phần tương tự Lí Tĩnh Lam, cho nên Long Ngự Thiên trong đa số tú nữ coi như là sủng ái nàng hơn, theo đó cũng nhớ rõ tên nàng, “Hoài Ngọc, trẫm vốn tưởng rằng nàng là một nữ tử thật biết đại cuộc, nào ngờ nàng cũng có khi hồ đồ? Nàng đứng lên đi! Trở về thu dọn vài thứ đến lãnh cung đi!”

Hoài Ngọc một trận sững sờ, không sao hiểu được nhìn Long Ngự Thiên, “Hoàng thượng! Thần thiếp đến tốt cùng là đã làm sai chuyện gì? Vậy mà bị biếm tới lãnh cung? Hoàng thượng là minh quân, không nên tùy tiện nghe lời yêu mị, nếu Hoàng thượng hôm nay không cho thần thiếp một lý do, thần thiếp nhất định không phục!”

Long Ngự Thiên lạnh lùng nhìn nàng một cái, tiếp đó mở miệng nói: “Nơi này không tới phiên nàng có phục hay không, chỉ bằng nàng nói trẫm nghe lời yêu mị, trẫm đã có thể biếm nàng vào lãnh cung!”

Hoài Ngọc bất thành linh đứng bật dậy, một phen rút bội kiếm của cấm vệ quân đứng bên cạnh đặt lên cổ, “Hoài Ngọc hôm nay bỗng dưng chịu nhục, lòng không cam chịu, Hoàng thượng nếu không cho Hoài Ngọc một lời giải thích, Hoài Ngọc hôm nay sẽ chết trước mắt Hoàng thượng.”

Cấm vệ quân định tiến đến cướp lấy đao kiếm trong tay nàng, lại bị Long Ngự Thiên một tay đưa ra ngăn cản, Hoài Ngọc nhìn thấy Long Ngự Thiên ánh mắt lạnh như băng, đáy lòng không khỏi ngui lạnh, cổ đưa đến trước ấn vào, tuốt ra một tia tơ máu, nhưng Long Ngự Thiên vẫn không mở lời, chỉ là lạnh lùng nhìn nàng.

Rốt cuộc, Hoài Ngọc ném lãnh kiếm trong tay xuống, tuyệt vọng xoay người rời đi, rồi lại không ngừng ôm hận liếc mắt qua phòng trong. Đến tốt cùng là người như thế nào? Khiến cho Hoàng thượng lại đối xử với ta như thế?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Vong (Thượng)

(Mất)

Vô tình của Hoàng thượng, ra đi của Hoài Ngọc, khiến cho các tú nữ quỳ trên mặt đất không kèm được cảm thấy cuồng người rét lạnh, mà Long Ngự Thiên lại không bỏ qua như vậy. Lần nữa liếc qua các tú nữ đang lạnh run, Long Ngự Thiên mở miệng nói: “Ồ hoàng cung thì phải biết chừng mực, chớ để mình tò mò chuyện không nên tò mò, hôm nay ai đã đến Nghi Lan viện trẫm sẽ không truy hỏi từng người, kẻ thức thời sau khi quay về thì thu dọn đồ đạc tự mình đến lãnh cung đi, nếu để trẫm mai sau tra ra ai không chủ động đến lãnh cung, đừng trách trẫm về sau không niệm tình phu thê.”

Chúng tú nữ lại cảm thấy tuyệt vọng, dưới sự ra hiệu của Long Ngự Thiên, chúng tú nữ cơ hồ đều đã mềm nhũn chân, được các cung nữ tùy thân dìu đi, có người vui vẻ có người ưu, bị Long Ngự Thiên gây sức ép như thế, hậu cung chắc chắn sẽ có một thời gian an phận, những tú nữ ban chiều đã đến Nghi Lan viện ôm hận đau đớn, nhưng cũng chỉ có thể thu dọn chút vật phẩm tùy thân cất bước theo các tiểu thái giám dẫn đường đến lãnh cung.

Sau khi mọi người rời đi, Nghi Lan viện lại vào một nam tử, dừng bước trước Long Ngự Thiên, lắc đầu với Long Ngự Thiên.

Long Ngự Thiên chậm rãi xoay mặt hướng qua Thúy Hoàn cả người đang run rẩy bên cạnh, hỏi: “Lí Tĩnh Lam ở đâu?”

“Hoàng... Hoàng thượng... hỏi gì? Thần... Thần thiếp, thần thiếp không biết...”

Thúy Hoàn còn chưa nói hết, Long Ngự Thiên đã đá văng bếp than ở bên chân, lại xoay người hỏi lần nữa: “Lí Tĩnh Lam ở đâu?” Thanh âm so với trước đó càng thêm âm trầm, tựa như từ dưới đất vọng lên.

Thúy Hoàn co người rút cổ, lắc đầu hai cái, hốt nhiên cả người mềm nhũn tê liệt ngồi trên ghế.

“Hoàng thượng, nàng ngất rồi.” Lí Nho Sinh một bên tiến lên xem thử.

Long Ngự Thiên nghiêng hai hàm răng đến phát ra tiếng ken két, phẩy tay áo một cái phân phó cho những người khác: “Đưa nàng trở về Thúy Vi cư, không có ý chỉ của trẫm, không cho phép nàng rời khỏi Thúy Vi cư nữa bước! Lí Nho Sinh ngươi tiếp tục thăm dò tung tích của người Lí gia, Tư Đồ ngươi chỉ huy cấm vệ quân trong thành phát động lục soát nghiêm mật! Những kẻ khác theo trẫm bãi giá Lăng Thục viên, trước hừng đông sáng, trẫm muốn thấy bóng dáng của Lí Tĩnh Lam, nếu không thấy, các người đem đầu tới gặp trẫm!”

“Tuân mệnh!” Mọi người rùng mình một cái, lĩnh mệnh lui xuống.

Long Ngự Thiên như một trận gió lao đến Lăng Thục viên, lưu những tùy tùng liên can ở ngoài cửa, ra sức đá văng cửa chính thính đường của Lăng Thục viên, khiến cho Thục phi đang tháo trang sức không khỏi run tay, kéo đứt mấy sợi tóc đen, tiếp theo từ trong gương đồng nhìn thoáng qua sắc mặt của Hoàng thượng, sau đó đứng dậy mỉm cười hành lễ.

“Hoàng thượng hôm nay sao lại đến chỗ thần thiếp rồi? Mà sao không tìm người đến thông truyền một tiếng? Để cho thần thiếp có sự chuẩn bị.”

Long Ngự Thiên lạnh nhạt nhìn nàng mang một cái bụng to quỳ gối ở đó, cũng không bảo nàng đứng dậy, nghiêng răng hỏi: “Lí Tĩnh Lam ở đâu?”

Cơ thể Thục phi vì sát khí trong giọng nói của hắn mà không khỏi run lên một cái, nhưng vẫn dùng khuôn mặt tươi cười khó hiểu hỏi: “Lí Tĩnh Lam? Lí Tĩnh Lam nào?”

“Nàng đâu cần phải giả vờ hồ đồ rõ ràng như vậy với trẫm đúng không?”

“Hoàng thượng lời này là nói ở đâu? Thần thiếp vốn rất minh bạch, hiện tại lại khiến cho Hoàng thượng nói là hồ đồ.”

Long Ngự Thiên biết nàng sẽ không dễ dàng nhả ra, cho nên vốn định tra lời từ chỗ Thúy Hoàn trước, dù sao Thúy Hoàn là người duy nhất gặp gỡ Lí Tĩnh Lam hôm nay, nhưng ai ngờ được, Thúy Hoàn lại bị hắn dọa đến ngất đi, vốn có rất nhiều cách cứu tình một người, nhưng Long Ngự Thiên lại niệm tình cơ thể của Thúy Hoàn, không nặng tay với nàng, chỉ sai người đưa nàng quay về.

“Trẫm hỏi nàng một lần nữa! Lí Tĩnh Lam giờ này đang ở đâu?”

Thục phi quý chân có hơi tê dại, đang đứng lên, đột nhiên bị tiếng quát của Long Ngự Thiên làm cho hoảng sợ, không khỏi đưa khăn tay phủ lên *** ngực đang đập điên cuồng, nhưng nhìn thế nào cũng thấy giống như một bộ đang giả vờ.

“Hoàng thượng chẳng lẽ đã quên? Lí Tĩnh Lam nửa năm trước đã bị Hoàng thượng đuổi ra khỏi thành, còn vĩnh viễn không cho hắn hồi kinh, thế sao lúc này Hoàng thượng lại đến chỗ thần thiếp đòi người?”

Long Ngự Thiên tiến tới một bước, Thục phi không kềm được lùi về sau một bước, nhưng vẫn chưa ra được phạm vi an toàn, Long Ngự Thiên đã lập tức xuất thủ bắt lấy cái cổ mảnh khảnh của nàng, phần nộ trùng sắc mặt nàng hơi có vẻ kinh hoàng, “Ngươi thật sự tưởng rằng ngươi đang mang thai long chủng của trẫm, trẫm sẽ không dám làm gì ngươi sao?”

Thục phi thấy sát ý trong mắt Long Ngự Thiên, đột nhiên từ hoảng sợ chuyển thành căm phẫn, còn thoáng chứa hận ý, “Hừ! Không ngờ vua của Thánh Long quốc thế nhưng lại vì một tên nam nhân mà tự tay sát hại thể tử nhân nữ của mình! Nói rõ cho ngươi biết! Là ta đã tống Lí Tĩnh Lam ra khỏi cung, nhưng lại phái sát thủ đến ám sát hắn, e rằng ngươi giờ đây có tìm được hắn cũng đã biến thành một luồng oan hồn rồi!”

Sắc mặt Long Ngự Thiên chợt đại biến, cau mày, “Mau nói cho trẫm biết! Ngươi rốt cuộc đưa Tĩnh đến đâu?”

Thục phi đã bị Hoàng thượng siết đến suýt thở không nổi, nhưng vẫn cắn răng nói: “Không biết là không biết, cho dù ngươi có giết ta ta cũng không nói! Ta muốn cho ngươi ngay cả hài cốt của hắn cũng không tìm thấy!”

Long Ngự Thiên tức giận trừng đôi mắt đỏ ngầu, lại gia tăng lực đạo trên tay vài phần, Thục phi kêu lên một tiếng đau đớn, thống khổ siết chặt lồng mày, khuôn mặt đã biến thành tương sắc bị dồn nén đến càng thêm thống khổ, hai mắt trắng nhiều đen ít, thiếu chút nữa gãy người qua, tay vốn bầu chặt lấy Long Ngự Thiên giờ phút này lại nâng bụng, bên chân chảy xuống một dòng máu đỏ thẫm.

Phúc Thọ đứng ngoài cửa nghe trong phòng đột nhiên không còn tiếng động, không khỏi thò đầu vào phòng trong nhìn xem, một cái liếc mắt này không cản trở, suýt nữa đã dọa chết cái mạng già của Phúc Thọ, hai chân mềm nhũn, té nhào đến bên cạnh Long Ngự Thiên.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng mau buông tay a! Không được, Thục phi nương nương sắp tắt thở rồi!” Tiếp đó lại hô ra ngoài cửa: “Mau tới vài người kéo Hoàng thượng ra! Đến thái y viện thỉnh thái y! Nương nương sắp không xong rồi!”

Sau một trấn hỗn loạn, Long Ngự Thiên rút cuộc giữa tiếng kinh hô và cầu xin của mọi người khôi phục lại lý trí, nhìn thoáng qua Thục phi đang bất tỉnh trong tay, chán nản buông nàng ra, để cho mọi người ba chân bốn cẳng nâng nàng tới trên giường.

Lão thái y lúc này mới mang theo hòm thuốc khẩn trương vào tới, xem cảnh rối loạn trước mắt cảm thấy sự tình có phần nan giải, vội vàng liền sai người đi thỉnh các vị thái y khác trong thái y viện, sau đó hành lễ với Long Ngự Thiên, xoay người vào phòng ngủ.

Lão thái y chỉ cần nhìn thoáng qua Thục phi đang mê man trên giường, lập tức đã nhận ra nàng thở nhiều hít ít, nói rõ hơn là phổi thiếu không khí dẫn đến động thai khí, sợ rằng long tử này phải sinh sớm một tháng rồi, nhưng tình hình của Thục phi hiện nay... Thoáng liếc qua Thánh thượng đang đi đi lại lại bên ngoài, lão thái y thầm nghĩ: Thục phi nương nương này rốt cuộc đã làm gì? Vậy mà lại có thể khiến cho Hoàng thượng đối xử với nàng như vậy?

Bên trong Lãng Thục viên như cái nồi bị nổ tung, cung nữ thái giám không ngừng ra ra vào vào, nấu nước lại nấu nước, sắc thuốc lại sắc thuốc, bốn ba đi thỉnh người lại thỉnh người, hỗn loạn một màn, Long Ngự Thiên trong cảnh hỗn loạn này chỉ thông thả đi tới đi lui, khuôn mặt nhàn nhàn và đôi môi vênh lên khiến cho chúng cung nữ thái giám bước qua hân không chịu nổi mà muốn đi đường vòng.

Mặt khác thái y viện các vị thái y hấp tấp chạy tới Lãng Thục viên, hành lễ một cái với vị Hoàng thượng nhìn như nôn nóng, khom người vào buồng trong, lão thái y sớm đã ở một bên chờ, thấy bọn họ tới liền phân cho bọn họ lần lượt bắt mạch Thục phi, sau đó bàn bạc một phen, đi ra cửa quầy xuống bên chân Long Ngự Thiên.

“Hoàng thượng, Thục phi nương nương cơ thể suy nhược, hiện tại còn đang hôn mê, nhưng đứa bé đã rời cuống rốn, e rằng phải lập tức tiến hành đỡ đẻ.”

Long Ngự Thiên dừng cước bộ, một cước đưa tới đoán chừng sắp đến trên người thái y, “Vậy các người còn quỳ ở đây làm gì? Không mau đỡ đẻ!”

Các thái y càng hạ thấp người xuống, gần như sắp dán lên mặt đất rồi, từ lão thái y cất tiếng: “Hoàng thượng, cơ thể Thục phi nương nương thật khiến cho người ta lo lắng, nếu cương quyết đỡ đẻ, sợ là chỉ có thể cứu sống một người, cụt thân cả gan hỏi một câu, Hoàng thượng là muốn bảo trụ lớn hay muốn bảo trụ nhỏ?”

Long Ngự Thiên nhất thời cũng do dự, hân đương nhiên muốn Thục phi sống tiếp để có thể chất vấn tâm tích của Lí Tĩnh Lam, nhưng đứa bé dù sao cũng là con mình, rốt cuộc, Long Ngự Thiên phẩy tay áo một cái, “Nhỏ! Toàn lực bảo trụ tánh mạng của tiểu hoàng tử, nếu có chút bất trắc, trẫm bắt tất cả các người bồi táng!”

Các vị thái y sợ hãi dập đầu, cũng không dám chậm trễ nữa tức khắc vào phòng ngủ.

Long Ngự Thiên rời phòng thông thả bước trong sân, hy vọng gió lạnh sẽ có thể thổi tan xáo động trong lòng mình, ngẩng đầu lên lại trông thấy mây đen chằng biết tự khi nào đã bị gió thổi bay, phía tây lộ ra một mảnh trăng non, siết chặt nắm tay đánh vào đại thụ khô héo bên cạnh, thân cây theo tiếng mà nứt.

Long Ngự Thiên gọi Phúc Thọ đến, từ trong ngực lấy ra một khối kim bài phân phó nói: “Người đến phủ Nhậm tướng quân truyền khẩu dụ của trẫm, bảo y dẫn đầu toàn bộ thiết kỵ trong kinh thành, xuất phát từ cổng thành, phân tám hướng truy tra nơi của đám người Lí Tĩnh Lam và Lí Vệ Đình! Trước hừng đông sáng nhất định phải tìm thấy bất cứ một ai trong số họ, trẫm, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Vong (Hạ)

(Mát)

Một đêm kinh tâm hỗn loạn như thế, khiến cho người ta không khỏi nom nớp lo âu phập phồng thấp thỏm, rất nhiều năm về sau, một đêm này vẫn như cũ khắc sâu trong lòng người Long Thành, từ hoảng sợ ban đầu, dần dần trở thành chuyện tiêu khiển của người ta sau khi ăn xong trà bánh.

Một đêm này, giữa Long Thành ngoại trừ trẻ nhỏ dưới ba tuổi, hầu như với mọi người đều là một đêm không ngủ, chẳng biết chuyện gì đã xảy ra mà thấy quan binh xộc vào nhà mình tiến hành điều tra, tiếng võ ngựa ngoài cửa sổ không ngừng xộc vào tai, gió bắc thê lương than khóc, dường như ai thán hết thấy kẻ si tình thế gian.

Ngoài Lãng Thục viên quý một loạt văn võ bá quan, lạnh run trong gió lạnh, thậm chí có vài vị đại thần luống tuổi run lấy bầy lấy bầy, bất cứ lúc nào cũng có thể tể xù, nhưng mọi người vẫn gượng quỳ như thế, không ai rời đi, Long Ngự Thiên lại thông thả bước trong Lãng Thục viên, tùy ý bọn họ quỳ, chỉ là không nhìn lấy.

Giờ phút này, hân rốt cuộc đã hiểu được một câu nói kia Khiêm Vương trước khi ra đi đã nói với hân. Nếu không có y bầu bạn, được thiên hạ thì sao? Nếu vì y, cho dù có hủy cả thế gian lại như thế nào?

Hắn rút cuộc hiểu được, vì sao khi mọi người khuyên hắn không nên thả Khiêm Vương về Tương Thành, hắn lại vẫn như thế mở cửa thành cho hắn ta, nguyên lai đây lòng đã sớm có ý thả hổ về rừng, chờ hổ đến vồ.

Khi phương đông mọc lên ánh sao kim, thống lĩnh cấm vệ quân Tư Đồ báo lại, “Mỗi quan viên lớn nhỏ, từng nhà bình dân bách tính và toàn bộ cửa hiệu lớn bé trong thành đều đã được lục soát, không phát hiện ra bóng dáng của Lí Tĩnh Lam và nhân vật khả nghi nào.”

Trong lòng Long Ngự Thiên trầm xuống, không nén nổi lao đảo cả người, Phúc Thọ mau chóng đỡ lấy, lại bị hắn đẩy ra.

Sau một khắc, Nhậm Tướng quân lãnh binh phục mệnh, “Tĩnh binh thiết kỵ lấy Long Thành làm trung tâm, ra roi thúc ngựa truy xét gần trăm dặm, chưa phát hiện đám người Lí Vệ Đình và Lí Tĩnh Lam.”

Tâm Long Ngự Thiên lại trầm đi, ngã ngồi trên ghế.

Sắc trời sáng tỏ là khi, bên trong Lăng Thục viên truyền ra một tiếng trẻ sơ sinh khóc, Đại hoàng tử ra đời rồi.

Long Ngự Thiên xoay bước định tiến vào trong, hy vọng Thục phi có thể còn sót lại chút hơi tàn, hy vọng Thục phi có thể nói cho hắn biết Lí Tĩnh Lam đến tột cùng là đã tới phương nào.

“Hoàng thượng!”

Long Ngự Thiên dừng bước, nhìn Lí Nho Sinh xuất hiện từ khoảng không, lại có chút không muốn nghe tin tức hắn mang đến.

“Rời thành hơn ba mươi dặm về hướng tây bắc trong một bãi ma phát hiện một khối thi thể, vóc người tương tự Lí Tĩnh Lam, nhưng dung mạo lại bị người ta phá hủy, cho nên không cách nào nhận ra.”

Long Ngự Thiên cảm thấy trước mắt một mảng tối đen, ngay cả chúng cung nữ thái giám nhất loạt quỳ xuống chúc mừng hắn tin mừng có hoàng tử cũng không nghe được.

Tông cửa xông ra, nhìn cũng không nhìn cả triều văn võ đang quỳ, lập tức lao về phía cửa cung, Lí Nho Sinh cả kinh, tức khắc phóng theo.

Ngoài cửa cung, tùy tiện kéo qua một con ngựa phi thân lên lưng ngựa, càng không ngừng vung roi trong tay, Lí Nho Sinh theo sau cũng toàn lực truy cản người trên. Gió quất trên mặt như dao cắt, người bị quét không thể mở mắt ra, lại nhìn không được mà rơi lệ.

Dần dần Lí Nho Sinh cách Long Ngự Thiên ngày càng xa, cho đến khi không còn thấy bóng dáng. Khi đuổi đến bãi tha ma, Lí Nho Sinh xoay người xuống ngựa, phát hiện ngựa Long Ngự Thiên cười đi đã ngã chết trên đất, Long Ngự Thiên đang đứng trước một thi thể toàn thân mặc y phục màu lam nhạt, ngênghê gió mà đứng, khuôn mặt không biểu tình.

Lí Nho Sinh đến gần, Long Ngự Thiên thần nhiên phân phó: “Nho Sinh, chuẩn bị ít cỏ khô, trầm muốn đích thân đưa tiễn Tĩnh lên đường.”

Mặc dù Hoàng thượng nhìn có vẻ bình thản, nhưng Lí Nho Sinh lại cảm thấy bi thương sâu sắc toát ra từ trên người hắn, cuộn lấy hắn ta kẻ ngoài cuộc này cũng không kèm nổi mà muốn rơi lệ.

Ngay giữa bãi tha ma này, Lí Nho Sinh đáp ứng Ám Ảnh của hắn chuẩn bị đủ cỏ khô, Long Ngự Thiên nhẹ nhàng ôm Lí Tĩnh Lam, hôn hôn lên mái tóc rồi bôi dấm thấm máu của y, rút đi một chiếc trâm phi thủy màu lục trên búi tóc y, này là khi hắn lần đầu tiên ra cung đã dùng năm lượng bạc mua cho y, đây là lần thứ hai khi tương phùng hắn cài lên cho y, nhưng chiếc trâm thủy lục này giờ đây lại nhuộm màu đỏ thẫm, tàn nát ra quang mang quý dị.

Đặt Lí Tĩnh Lam lên cỏ khô, Long Ngự Thiên bẻ gãy chiếc trâm trong tay, thả một nửa vào trong ngực y, tiếp đó nhận lấy bó đuốc Lí Nho Sinh đưa đến...

Rốt cuộc, hết thảy đều đã kết thúc, một kẻ khiến cho người ta động tâm như thế, giờ phút này đã hóa thành tro bụi, nắm lấy một vốc, Long Ngự Thiên chậm rãi thả ngón tay, để tro cốt theo kẽ hở tuôn ra, sau đó nhìn chúng bị gió mang đi, không lưu lại chút gì. Này gọi là hôi phi yên diệt(*) sao? Từ nay về sau, sẽ có bao người có thể nhớ đến nụ cười thư thái của người ấy? Lại có bao người có thể nhớ đến y đã từng tồn tại qua trên thế gian này?

Tĩnh, chờ ta, nhất định phải chờ ta, kiếp sau ngươi là chức nữ ta sẽ là lang quân, đời đời kiếp kiếp...

Nhìn nhúm tro cốt cuối cùng bị gió mang đi, Long Ngự Thiên ngửa mặt lên trời thét dài, tiếp đó nháy mắt lặng yên nói: “Chúng ta đi thôi! Hôm nay lâm triều nhất định sẽ rất náo nhiệt.” Nhưng khi chưa đi được ba bước, một ngụm máu đỏ sẫm từ trong miệng phun ra, nhuộm đỏ cát bụi vàng uom, nhuộm đỏ cỏ bảo màu trắng, nhuộm đỏ đôi mắt Lí Nho Sinh, thậm chí nhuộm đỏ cả bầu trời phương đông.

“Công tử, người mau nhìn, đám mây màu hồng này có phải rất kỳ dị hay không?” Một chiếc xe ngựa chạy về phương đông, tiểu đồng đánh xe ngẩng đầu liếc nhìn, đột nhiên xoay đầu hỏi vào trong xe.

Một bàn tay tái nhợt xốc màn xe lên, lộ ra ngũ quan cân đối nhưng vẻ mặt hơi tái, chỉ có đôi mắt đen thâm thúy là níu giữ lại chút sáng ngời trên khuôn mặt, nhưng phối hợp với làn da quá nhợt nhạt, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy một cơn lạnh giá trong tâm.

“Ừ, đúng là rất kỳ dị, e rằng Thánh Long quốc sắp...”

Một bàn tay màu đồng thicket che miệng y lại, sau đó y bị tay kia kéo vào trong xe, tiểu đồng đánh xe nghe được một giọng trầm hô lên: “Sau này không

cho phép người lại xem thiên tượng nữa!”

Tiếp theo một trận ho nhẹ, một thanh âm yếu ớt nhưng chứa đầy ý cười hỏi: “Người đang lo lắng cho ta sao?”

Bên trong xe trầm mặc không nói, tiểu đồng đánh xe thăm mắng mình đáng chết, công tử vì tiết lộ quá nhiều thiên cơ mà mệnh không dài lâu, mình sao còn có thể để cho người xem thiên tượng đây?

Long Ngự Thiên được người ta dìu về Ngọa Long điện, mấy vị thái y ở bên giường suốt ba ngày ba đêm, rốt cuộc chăm sóc được Hoàng thượng tỉnh lại.

Nhìn các vị đại thần tiều tụy trước mắt, Long Ngự Thiên khoát tay ra hiệu cho bọn họ lui xuống nghỉ ngơi, khi chỉ còn lại hần và Phúc Thọ hai người, Long Ngự Thiên hơi thở mong manh hỏi: “Phúc Thọ, người nói liệt tổ liệt tông có thể quở trách trẫm không?”

Phúc Thọ đang bón thuốc cho hần, nghe được câu này không khỏi tay run lấy bảy, đau lòng nhìn Long Ngự Thiên đã trở thành như kẻ phế nhân, cũng bất quá là khoảng thời gian ba ngày, kẻ uy nghiêm ngày xưa đó lại hóa ra cái quý dạng này, gương mặt hốc hác không còn anh tuấn như xưa, xương gò má nhô cao thoát trông dị thường đến dọa người, đôi mắt sáng lấp lánh có thần giờ phút này không còn một tia sinh khí, làm cho Phúc Thọ không kềm được nhớ đến khi tiên đế bệnh tình nguy kịch lúc xưa.

Lệ, không nên nổi theo nếp nhăn trên mặt trào xuống, Phúc Thọ lên cầm ống tay áo quệt qua khóe mắt, “Hoàng thượng hiện tại đừng nghĩ gì cả, mau chóng dưỡng tốt thân thể mới được, con dân Thánh Trung quốc không thể không có người a!”

Long Ngự Thiên khẽ cười khổ, con dân Thánh Long quốc không thể không có trẫm, nhưng ai có thể hiểu trẫm không thể không có người kia? “Quan viên đi thỉnh Khiêm Vương hồi kinh đã trở về chưa?”

“Vẫn chưa, ngay cả một phong thư cũng không có.”

“Thật ư?” Long Ngự Thiên uống ngụm thuốc cuối cùng xong, nhắm hai mắt lại, ngay khi Phúc Thọ nghĩ rằng hần đã ngủ rồi thì đột nhiên lại hỏi, “Kí Thành bên kia có tin tức gì không?”

“Hoàng thượng, người đừng nên hỏi nữa, nghỉ ngơi trước đi!”

“Không việc gì, người nói đi, trẫm nghe đây!”

Phúc Thọ thở dài một hơi, “Hôm qua truyền đến tin tức, Kí Tĩnh đã thất thủ rồi.”

“Vẫn là đánh nhau a!” Long Ngự Thiên thở dài, “Phúc Thọ, đi mời Thái phó và Tàn Thừa tướng đến, còn có Binh bộ Thượng thư và Nhậm Tướng quân.”

Phúc Thọ ứng tiếng, bước chân loạn choạng rời khỏi Ngọa Long điện.

==

(*) Hôi phi yên diệt: tro bay khói tan

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Dịch Chủ

(Đổi chủ)

Ba vị đại thần tóc hoa râm, một vị tuổi còn trẻ đang quỳ gối trước long sàng.

Long Ngự Thiên dưới sự dìu đỡ của Phúc Thọ gắng gượng xuống long sàng, khom lưng nâng từng vị đại thần dậy, sau đó vô lực ngã ngồi trên ghế.

“Hoàng thượng, bảo trọng long thể a!” Binh bộ thượng thư trẻ tuổi vội tiến lên đỡ.

Long Ngự Thiên phẩy phẩy tay, nặng nề ho khan hai tiếng, từng tiếng từng tiếng đều giầy xéo tâm của những kẻ có mặt, “Ngoại trừ Triệu Thượng thư ra, Thái phó, Tàn Thừa tướng và Nhậm Tướng quân đều từng là tùy tùng của tam triều nguyên lão của tiên đế, vì vậy trẫm có một số việc phó thác cho các người sẽ yên tâm hơn.”

“Hoàng thượng...”

“Trẫm biết các người bình thường ở trong triều thường cậy mình nhiều tuổi, làm một số chuyện nhỏ, nhưng trẫm cũng không suy tính với các người, bởi vì

trầm hiểu các người trung thành với Thánh Long quốc.” Long Ngự Thiên thở gấp một hơi, vừa nặng nề ho khan vài tiếng, vừa nói: “Trầm từ khi đăng cơ đến nay cũng chưa có bất cứ hành động gì, thật sự là thẹn với tiền đế cùng các vị đại thần đã gầy dựng nên giang sơn Long gia ta, cho nên, trầm... khụ, khụ, khụ, khụ!”

Phúc Thọ lập tức tiến lên vuốt vuốt lưng hắn, bưng một chén nước đến bên miệng hắn, Long Ngự Thiên uống xong, lại khụ một tiếng, nước trong chén nháy mắt trở thành đồ hồng.

“Thái y! Mau truyền thái y!” Thái phó hoảng loạn kêu lên, kinh hãi nhìn những đồng liêu bên cạnh mấy lần, lời của Hoàng thượng còn chưa nói hết kia... sao nghe thế nào cũng giống như muốn thoái vị.

Các vị thái y vừa trở về nghỉ ngơi lại vội vàng bị gọi vào Ngọa Long điện, sau một trận hỗn loạn, Long Ngự Thiên uống thuốc xong rồi cuộc lại ngủ mê.

Các thái y đã rời khỏi điện, bốn vị đại thần lập tức tiến lên, thấy các thái y y thuật cao minh cả thấy đều lắc đầu.

“Sao lại thế? Với y thuật của các ngài sao lại không cứu sống được Hoàng thượng?” Thái phó lên tiếng hỏi, trong thanh âm mang theo một chút run rẩy và khàn khàn, dù sao cũng là học sinh của mình, nếu không vì thân phận đặc biệt, lão quả thực đã đối đãi với Long Ngự Thiên như con mình.

“Hoàng thượng tự mình đã không còn ý chí sống sót, y thuật của chúng ta dù cho có cao thâm tới đâu cũng không có biện pháp a!”

Trầm mặc, vô tận trầm mặc, trong lòng các vị đại thần không tránh khỏi lần đầu tiên dám nhìn thẳng vào vấn đề đại bất kính này: Chẳng lẽ Thánh Long quốc thật sự sẽ vì một kẻ nam phi mà vong sao?

Ban đêm hôm nay, triều đình và giang hồ đồng thời xảy ra một đại sự. Cả nhà Vệ Thượng thư trong khoảng thời gian sáng sớm đã bị giết, Vệ phủ tám mươi bảy miệng ăn, bất luận lão nhược phụ nhụ(*), đều bị một đao đoạt mạng. Vệ Thượng thư và con trai Vệ Tử Căn nằm trên giường bị người ta chặt đầu, quanh thân không chút dấu vết kháng cự, có thể thấy được trước đó đã bị người hạ được; tiếp theo, Âm Cung giáo trên giang hồ hành sự kì quặc, hành vi quỷ dị, bị người ta một đêm diệt môn, các đầu lĩnh trong giáo đều bị chặt đầu, ném đến nơi cách xa thi thể đến mười trượng, nhưng không tìm thấy thi thể của địch nhân, không biết là cao thủ đã trốn mất hay đã có người lên lút xử lý thi thể.

Sáng sớm tỉnh mơ, trên nóc nhà Vệ phủ đứng một thân ảnh màu đen, nhìn quan binh bên dưới bận rộn chuyển thi thể và từng rương hòm châu báu trang sức đồ cổ thư họa chờ kiểm kê gì đó, Vệ Thượng thư đã chết, mấy thứ này đương nhiên đều được sung vào quốc khố.

Gió, thổi bay một góc y bào màu đen, người trên nóc nhà lãnh đạm nhìn Vệ Thượng thư không đầu được người ta khiêng ra, trong lòng không nén nổi cảm thán: Long Ngự Thiên a Long Ngự Thiên! Người rồi cuộc là người như thế nào? Nửa năm trước người dùng một Cổ Nguyệt hủ diệt cục diện ta một tay bảy bố, nửa năm sau ta phục hồi là lúc, người lại trong một đêm cắt đứt trụ thủ đắc lực của ta, người nhìn như tầm thường vô vi yếu đuối bất kham, đến tận cùng là có bản lĩnh gì đây?

Thấy Vệ Thượng thư được người ta nâng vào quan tài, Khiêm Vương xoay người định rời đi, trước mắt đột nhiên lại chợt hiện vài bóng người, Lí Nho Sinh tiến lên một bước quỳ xuống bên hắn, “Vương gia, chúng thần phụng mệnh Hoàng thượng hộ tống Vương gia hồi cung.”

Khiêm Vương nheo mắt nhìn đám người Lí Nho Sinh, đây là Âm Ảnh của Long Ngự Thiên sao? Kẻ diệt Âm Cung giáo và cả nhà Vệ phủ, “Các người làm sao biết bốn vương sẽ ở đây?” Khiêm Vương hỏi, ngón tay thoáng co giật.

Lí Nho Sinh đứng dậy lùi về sau vài bước, duỗi tay từ trong tay ống áo bắn ra vài sợi tơ, bao vây quần lấy Khiêm Vương, “Hoàng thượng lệnh chúng thần sau khi giết Vệ Thượng thư thì chờ ở đây, nói nhất định sẽ có thể chờ được Vương gia.”

Khiêm Vương bị sợi tơ quấn quanh không thể động thân, khoe miệng lộ ra một nụ cười, Long Ngự Thiên, bốn vương rồi cuộc có thể hiểu được phụ hoàng vì sao lại truyền ngôi vị cho người rồi, xem ra là bốn vương đã đánh giá thấp người.

Long Ngự Thiên mơ màng ngủ một đêm, sáng sớm tỉnh một lát, triệu kiến Nhậm Tướng quân, sau đó lại ngủ, đến lúc giữa trưa lần thứ hai tỉnh dậy, uống thuốc, tinh thần dường như không tồi, sai Phúc Thọ truyền ngọc thiện.

Đợi sau khi cơm nước vừa được dọn xong, Phúc Thọ đang chuẩn bị hầu hạ Hoàng thượng dùng bữa, trong Ngọa Long điện lại đi vào một người, Phúc Thọ trừng lớn đôi mắt không tin nổi nhìn Khiêm Vương, không ngờ hắn lại xuất hiện ở đây như thế.

Long Ngự Thiên ngọc ngoạ xuống giường, cười đón Khiêm Vương nói, “Đại hoàng huynh, ngồi xuống cùng ăn cơm đi!”

Khiêm Vương theo lời ngồi vào chỗ, Long Ngự Thiên khoát tay cho Phúc Thọ lui, ngồi xuống bên cạnh bàn.

“Thân thể thế nào rồi?” Khiêm Vương không khỏi gì khác, chỉ hỏi thân thể hắn, hắn ta từ mười ngày trước đã đến Long Thành, đương nhiên biết chuyện đêm đó, mặc dù hiểu cái chết của Lí Tinh Lam đã kích Long Ngự Thiên rất lớn, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến hắn lại trở thành một bộ dáng sắp chết thế này.

“Hoàn hảo.” Long Ngự Thiên cười nói, hai người rất ăn ý không nói chuyện cử binh, “Mặc dù chúng ta cùng lớn lên trong cung nhưng số lần cùng Đại hoàng huynh ngồi ăn chung một chỗ như vậy thật ít ỏi chẳng được bao nhiêu.”

“Đúng vậy! Chính huynh đệ chúng ta từ khi còn nhỏ đã bắt đầu không vừa mắt nhau, có thể bình tĩnh nói một câu xem như là không tồi, còn đường hoàng ngồi ăn cơm chung sao?”

Long Ngự Thiên nâng một chén rượu đổ lên đất, “Chén rượu này ta kính các hoàng huynh và hoàng đệ đã mất, bởi vì ta Nhị hoàng huynh, Lục hoàng đệ, Thất hoàng đệ và Cửu hoàng đệ đều vào tù chết thảm”

Khiêm Vương nghe hần tự xưng là ta mà không phải trẫm, không khỏi cảm thấy một trận kinh hãi, “Hoàng thượng ngươi...”

Long Ngự Thiên xua tay, “Đừng gọi ta là Hoàng thượng nữa, gọi Ngũ đệ được không? Đã lâu không nghe huynh gọi rồi!”

Khiêm Vương trầm sắc mặt, hiểu ra mình rốt cuộc là bị hần sắp đặt một đường, “Ngươi không phải muốn bắt ta, ngươi muốn truyền ngôi cho ta?”

Long Ngự Thiên lại cười, trong mắt có vài phần ranh mãnh, “Ta như thế nào lại bắt huynh đây? Huynh chính là huynh trưởng còn lại duy nhất của ta a! Ta mệt mỏi rồi, huynh so với ta càng thích hợp ngôi trên long ý này hơn.”

“Vậy nửa năm qua ta đã làm những gì? Ta bôn tẩu, ta kết bè cánh, ta sáng lập bang phái trên giang hồ, ta vất vả lắm mới gầy dựng nên thế lực cứ như vậy bị ngươi một đêm phá hủy, thời gian năm năm ta mưu đồ cứ như vậy bị một câu nói của ngươi toàn bộ đập nát! Ngũ đệ a ngũ đệ! Ta thật là đã quá coi thường ngươi rồi!” Khiêm Vương cất tiếng cười to, trong tiếng cười có chút thâm lương, “Thua, vẫn là thua, đấu nhiều năm như vậy, ta chung quy không đấu lại ngươi!”

“Nhưng huynh vẫn chiếm được ngai vua a!”

Khiêm Vương hốt nhiên ngừng tiếng cười, lặng lẽ nhìn Long Ngự Thiên, “Ngai vua? Ngai vua thì sao? Ta đã từng nói qua, đã không còn ý thì cho dù có chiếm được ngai vua sẽ thế nào?”

“Cổ Nguyệt sao?” Long Ngự Thiên cũng âm thầm thương tâm, “Ta thực có lỗi với hần.”

Khiêm Vương không nói, kỳ thực từ nửa năm trước hần đã buông tay khỏi ngai vua, hần đã trộm nghĩ cùng Cổ Nguyệt tư thủ đến già, nhưng đêm hôm đó, hần ở trên nóc nhà nghe được Cổ Nguyệt khóc lóc bày tỏ với Long Ngự Thiên, hần tức giận, hạ quyết tâm chắc chắn phải hủy diệt Long Ngự Thiên, cho nên hần tùy ý để Cổ Nguyệt rời đi, hần tin tưởng Cổ Nguyệt nhất định sẽ lại xuất hiện, ngày Long Ngự Thiên bị tiêu diệt, hần sẽ xuất hiện. Nhưng giờ đây Long Ngự Thiên lại đột nhiên muốn truyền ngôi cho hần, hần liền hiểu rõ, thật ra từ đầu đến cuối mình đều nằm trong lòng bàn tay Long Ngự Thiên, vậy thì, hần cũng rốt cuộc không tìm được Cổ Nguyệt nữa rồi.

Hai người đều trầm mặc không nói, cho đến khi ăn xong bữa cơm, Long Ngự Thiên mới đứng lên nói: “Trẫm mệt rồi, Khiêm Vương an trí đi!”

Khiêm Vương ngậy ra trong chốc lát, lên tiếng hỏi: “Ngươi định đi đâu?”

“Trẫm với cơ thể này còn có thể đi đâu?”

Khiêm Vương hiểu hần không muốn nói, vì thế cũng không hỏi lại, lần đầu tiên trong đời mang theo sự tôn kính hành lễ quân thần với hần, “Thần xin cáo lui.” Cũng là một lần sau cùng.

==

(*) Lão nhược phụ nhự: già, yếu, phụ nữ và trẻ em

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Thất Tung

(Mất tích)

Đầu tháng Một năm Nguyên Đức thứ tư, Nguyên Đức đế và tiểu hoàng tử vừa ra đời từ trong cung biến mất, chỉ để lại một phong thánh chỉ truyền ngôi cho Khiêm Vương. Khiêm Vương phái binh lực soát trong nước năm ngày, nhưng vẫn không sao tìm được tung tích của Hoàng đế và tiểu hoàng tử. Ngày thứ sáu, Khiêm Vương dưới sự ủng hộ của chúng thần bước lên đế vị, sửa niên hiệu Nguyên Thương.

Mọi người liên hệ việc mất tích của Nguyên Đức đế với cuộc hỗn loạn ban đêm mấy hôm trước, có người nói Nguyên Đức đế vì ái phi qua đời, thương tâm đến phải rời xa kinh thành, thật sự là người có tình có ý hiếm thấy, khen thay; có người nói Nguyên Đức đế vì người mình yêu bỏ qua an nguy của bách tính, xao nhãng triều chính, để cho Kí Thành thất thủ rơi vào tay địch, mắng thay.

Có điều, bất luận ra sao thì Long Ngự Thiên vẫn biến mất, sống hay chết không ai hay biết, nhưng theo chuẩn đoán bệnh trạng của thái y ngày đó, Long Ngự Thiên nếu rời khỏi cửa cung, e rằng khó sống đến ngày hội tân xuân.

Khiêm Vương sau khi kế vị, đích thân dẫn binh tấn công Hách Cẩm Hoàng triều, chẳng những giành lại được thành trấn sắp thất thủ của Kí Thành, còn đánh bại vài thành trì của Hách Cẩm Hoàng triều, khiến cho Hách Cẩm Hoàng triều phải cúi đầu quy phục, trong nháy mắt, ngũ đại quốc trở thành tứ đại

quốc.

Tháng Hai năm sau, chính vào lúc chiến tranh kịch liệt nhất, phi tử Thủy phi nương nương của Nguyên Đức để lưu lại sinh hạ một công chúa, ngày thứ hai thất cổ tại Thủy Vi cư.

Tháng Sáu, đúng ngày Hách Cẩm Hoàng triều cúi đầu quy phục, hoàng tử do phi tử Tổ phi nương nương của Nguyên Đức để lưu lại hạ sinh đã được đầy tháng, trước quan viên của cả triều văn võ bất bảo vật, ba lần đều bắt được ngọc tỷ của đế vương, Nguyên Thương đế ngay tại chỗ lệnh truyền, phong làm Đông Cung Thái tử.

Nguyên Thương đế năm thứ ba, thiên hạ thái bình, mưa thuận gió hòa, quốc khố dồi dào, Nguyên Thương đế cử binh xuôi nam, tháng Chạp năm sau, tiêu diệt quốc gia Dạ Nạp quốc của mẫu thân, ngũ đại quốc giờ đây đã trở thành cục diện tam quốc phân ba thiên hạ, không ít tiểu quốc thấy tân đế Thánh Long quốc khí thế hùng mạnh, không kèm nổi đã tìm đến cạy nhờ.

Thánh Long quốc thật sự như một con mãnh long nội trong vòng ba năm đã thôn tính xong hai đại quốc cùng rất nhiều tiểu quốc xung quanh, không khỏi khiến cho hai nước còn lại có cảm giác nguy cơ.

Mà lúc này, một tuần mã vội vàng dừng cước trước cửa cung Ngạc Uyển quốc, Ngân Diệp đang chơi đùa với con trai nghe được ngoài cửa có người đến báo: “Hoàng thượng, sứ giả Vân Lan quốc cầu kiến.”

Ngân Diệp buông con trai, nghĩ thoáng qua một chút liền hiểu được Vân Lan quốc vì sao lúc này lại phái sứ giả đến, gọi người tiến vào thay long bào cho hần, Ngân Diệp lại hôn lướt qua trên mặt Lí Tĩnh Lan, chuẩn bị đi gặp sứ giả Vân Lan quốc.

“Diệp, gọi Hồ Tướng quân đến đi!” Lí Tĩnh Lan lên tiếng nói.

“Ừ.” Ngân Diệp gật đầu rồi tẩm cung, sau đó phân phó cho tiểu thái giám bên cạnh: “Đi thỉnh Hồ Tướng quân tiến cung.”

“Tuân mệnh.” Tiểu thái giám lĩnh mệnh khom người lui ra.

Hậu viên trong phủ Hồ Tướng quân, có hai người ngồi cạnh bàn đá trong viện, trên bàn bày thức nhắm đã bị gió thổi lạnh, một vò mai hoa tửu được đun ấm thoảng hương, trên bàn nằm sắp hai thân ảnh một trắng một lam.

“Tại sao lại là ngươi say trước? Ngươi không có chút tiền bộ nào sao?” Thân ảnh màu lam từ dưới bàn ném lên một câu.

“Ngươi có thể tốt hơn chỗ nào? Có bản lĩnh ngươi đứng lên bước hai bước cho ta!” Thân ảnh màu trắng đầu cũng không ngẩng, nhưng vẫn không cam tâm đá lại y một câu.

“Ha ha! Đừng nói là đi hai bước, ta chạy hai bước cũng được nữa!” Thân ảnh màu lam ngo ngoay từ trên bàn đứng lên, trên khuôn mặt bình thường nhoeo một nụ cười thần nhiên, khiến cho người ta cảm thấy trong mùa đông rét lạnh ở đây được quét qua luồng gió mùa xuân.

“Ngươi chạy, ngươi chạy đi! Ta nhìn đây!” Thân ảnh màu trắng cũng ngược cái trán, châm biếm nhìn y, gương mặt tuấn mỹ như trăng vì say khướt mà phớt lên màu hồng nhạt, có một loại ý vị cảm dỗ không nói nên lời.

“Tướng quân, tướng quân!” Lão quản gia một đường từ từ chạy tới, chứng kiến hai người trước mắt đã thành ra cái dạng này, không khỏi lắc đầu than khê, từ trong ngực lấy một bình sứ nhỏ cho bạch y nhân ngửi, “Tướng quân, tỉnh chưa?”

Bạch y nhân được gọi là Tướng quân lắc đầu, thấy thân ảnh trước mắt không còn là hai cái nữa, gật, “Chuyện gì?”

“Tĩnh tửu được của Bạch công tử quả nhiên dùng tốt thật!” Lão quản gia mừng rỡ bỏ bình sứ vào trong ngực, tiếp đó nói: “Người trong cung đến, thỉnh tướng quân vào cung một chuyện, hình như là sứ giả Vân Lan quốc bên kia tới, là chuyện muốn thương lượng để đối phó với Thánh Long quốc.”

Hồ Tướng quân và thân ảnh màu lam cơ thể chấn động, liếc mắt nhìn nhau một cái, Hồ Tướng quân hỏi: “Ngươi đi không?”

Đối phương lắc đầu, “Không, đầu hơi choáng, ta ra đường dạo một lát, xem có thứ gì mua được không, đi đặt chút đồ tết.”

Hồ Tướng quân gật đầu, theo lão quản gia ra chuồng ngựa.

Đến ngã tư đường náo nhiệt, đầu óc mê mê được gió lạnh thổi vào có hơi tỉnh táo, Lí Tĩnh Lam nhìn hàng hóa bày bán la liệt trên đường, không nên nói xúc động nhận ra, y sống ở Ngạc Uyển quốc đã ba năm rồi, năm nay đã là đầu năm thứ tư.

“Tiểu quốc cừu, hôm nay không cùng rượu với Hồ Tướng quân a? Trong tiểu *** mới đến một loạt trăm thượng hạng, có muốn qua xem một chút không?” Lão bản châu báu cười a a chào hàng theo y.

Y và Hồ Tướng quân thường xuyên cùng rượu trong từng tửu lâu, luôn luôn được người ta vác về, người đã sống qua một năm trên con đường này trên cơ bản cũng biết đến, mà y hay đến thăm nhà châu báu *** này, cho nên chương quỹ dù có biết thân phận y cũng dám bạo gan trêu đùa với y.

Lí Tĩnh Lam nhẹ nhàng khẽ nở nụ cười, ứng một tiếng vào châu báu ***.

“Tiểu quốc cừu, ngài xem, đây là trăm hôm nay vừa được người ta mang đến, thấy có thích không?” Chương quỹ từ trong quầy hàng lấy ra hai hộp gấm

lớn màu đỏ, mở nắp đặt trước mắt y cho y lựa chọn, nhưng ngược lên lại thấy y đang ra sức nhìn chăm chăm vào một đứa trẻ đang luyện chữ trong quầy, bèn giải thích: “Đó là hải tử của lão bản của chúng ta, vừa tròn bốn tuổi đã có thể nhớ được cổ thi trăm chữ, quả thực là một hải tử rất giỏi.”

Lí Tĩnh Lam ngẩn ngơ hoàn hồn, nhìn lướt qua chương quỹ trước mặt lại nhìn đứa bé kia, hỏi: “Lão bản của các ông là ai?”

“Lão bản của chúng ta họ Mộc. Lão bản của chúng ta mà nói cũng là một nhân vật đó, mới ngoài hai mươi tuổi, đã đem sinh ý trải hết các quốc gia, Ngạc Uyên quốc của chúng ta chỉ có một phần nhỏ sinh ý của y thôi, y vừa đi ra ngoài dò xét các cửa hàng khác đối diện *** rồi, tiểu quốc cửu nếu không ngại thì ngồi xuống từ từ lựa thăm đi, nói không chừng chờ một lát lão bản của chúng ta sẽ trở về.”

Lí Tĩnh Lam nghe lời hần nói xong cũng không để ý đến hần, lại càng không để ý đến cây trám hần cầm trong tay, thẳng bước tiến tới gần tiểu hải tử đang luyện chữ đó, cười hỏi nó: “Người tên gì?”

Tiểu hải tử từ giữa quầy sách ngẩng đầu lên, nhìn thấy người trước mắt này cười thật ấm áp, đáp: “Ta gọi là Mộc Thanh Tranh, tự là Tĩnh.”

Trong âm thanh trẻ nhỏ tinh tế êm dịu lại có một loại cảm giác cao cao tại thượng. Lí Tĩnh Lam không nói, chỉ là mỉm cười nhìn nó, dường như có như nhìn thế nào cũng không đủ, cái mũi kia, con mắt kia, hàng mi kia còn cả nụ cười kia, thấy sao cũng giống như một bản thu nhỏ của người đó.

Mộc Thanh Tranh bị y nhìn đến trong bụng có hơi sợ, mặc dù người này cười lên trông được lắm, nhưng cũng đừng có nhìn nó như thế chứ? Ánh mắt đó giống như là muốn ăn nó luôn vậy.

Lí Tĩnh Lam nhìn lại nhìn, vươn tay tới trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú kia, làn da mịn mịn mềm mềm sờ lên thật là làm cho người ta thích đến không muốn buông tay, không biết cái môi nhỏ hồng hồng đó nếm vào sẽ là hương vị gì đây, có phải cũng ấm áp giống như người đó không? Nghĩ như vậy, Lí Tĩnh Lam từ từ đưa đầu qua, cách quầy hàng nhẹ nhàng hôn lên bờ môi Mộc Thanh Tranh.

“Oa -” Mộc Thanh Tranh có được người ta gọi là đứa trẻ tài ba như thế nào đi nữa, cũng vẫn chỉ là một đứa bé, bị Lí Tĩnh Lam hôn một cái như thế hãy cứ bị dọa phát khóc. Thúc thúc này thật sự muốn ăn nó rồi!

“Tiểu thiếu gia? Quốc cửu?” Chương quỹ ở đằng trước đang chào hỏi khách hàng không thấy được cảnh này, bất thành linh nghe được tiếng khóc của Mộc Thanh Tranh liền lập tức chạy tới, khó hiểu nhìn Lí Tĩnh Lam.

“Không có gì không có gì, ta qua dỗ nó, ông mau đi đi!” Lí Tĩnh Lam vừa lau nước mắt trên mặt Mộc Thanh Tranh, vừa đẩy chương quỹ ra ngoài.

“Các người đang làm gì đó?” Một tiếng quát thật uy nghiêm từ ngoài cửa truyền đến.

Chương quỹ tái mặt quay đầu, run rẩy kêu lên một tiếng: “Lão bản... Tiểu thiếu gia y...”

Lí Tĩnh Lam cả người ngậy ra, xoay nửa đầu dùng khóe mắt nhìn kẻ vừa xuất hiện, đột nhiên co chân bỏ chạy!

Bạn đang đọc truyện *Đại Gia Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tái Thử Tương Ưng

(Lại ôm nhau)

Một đạo lam ảnh hiện lên trước mắt, Mộc Thiên nhíu mày, trước mũi tựa hồ thoáng qua chút hương vị thơm ngát nhàn nhạt, trong lòng không nén nổi đau xót, bước về phía quầy hàng, ôm đứa nhỏ đang khóc bên trong vào lòng dỗ dành, hỏi chương quỹ bên cạnh: “Vừa rồi là người nào?”

“Lão bản, ban này là đệ đệ của Hoàng hậu, tiểu cửu từ(*) duy nhất của Đương kim Thánh thượng, quốc cửu gia.”

Mộc Thiên nghe được lời này càng nhíu chặt lông mày hơn, hừ lạnh một tiếng ra ngoài cửa, quay đầu lại dỗ đứa bé trong ngực, “Đừng khóc nữa, phụ thân chẳng phải đã nói với con rồi sao? Nam tử hán không thể dễ dàng rơi lệ!”

“Phụ thân...” Mộc Thanh Tranh chùi hết nước mắt trên mặt, nhưng vẫn cứ úy khuất chép chép cái miệng nhỏ nhắn, “Vừa rồi thúc thúc đó dọa người ta lắm, hần muốn ăn miệng miệng của Thanh Tranh, Thanh Tranh nếu không có miệng miệng sẽ không thể ăn cơm được, cũng không thể cao lớn được như phụ thân vậy, ô... Phụ thân, Thanh Tranh không muốn không có miệng miệng...”

Mộc Thiên nghiêng hàm răng trắng đến phát ra tiếng ken két, gân xanh trên trán nhảy dòn, Mộc Thanh Tranh nhỏ bé không biết cái đó gọi là hôn, nhưng hần biết, “Vương chương quỹ! Tên tiểu quốc cửu đó đang ở đâu?”

“Lão bản...” Vương chương quỹ nghe thấy sát khí trong lời của lão bản, không khỏi rùng mình một cái, “Đấy chính là đệ đệ của Hoàng hậu đó a! Tiểu thiếu gia chỉ là bị hôn một chút, cũng không có tổn thất lớn lắm, lão bản hay là đừng có động chuyện gây họa đi a!”

Mộc Thiên một quyền đâm xuống quầy, thật sự đem cái quầy dày hai tắc đập bẻ tét ra một khe nứt, quay ra ngoài quát: “Nho Sinh! Ngươi đi tra ra vị trí của quốc cữu phủ cho ta! Hôm nay ta nhất định phải đòi lại công đạo cho con trai ta!”

“Tuân mệnh!” Người đang đứng thẳng ngậy ngốc ở ngoài cửa lên tiếng, nháy mắt liền biến mất không thấy tăm hơi.

Lí Tĩnh Lam một đường chạy như điên tới phủ tướng quân, đẩy đại môn ra liền gào to: “Nguyệt, Nguyệt! Ngươi mau ra đây, ngươi đoán xem ta hôm nay gặp ai trên đường?”

“Quốc cữu gia...” Lão quân gia nghe tiếng huyền não bèn từ trong phòng ra đón, vừa định nói Tướng quân vào cung còn chưa trở về, cửa đã truyền đến một tràng tiếng vỗ ngựa.

“Ngươi gặp ai thế a? Đáng để hô to gọi nhỏ như vậy sao? Cách mấy cái phố cũng nghe được thanh âm của ngươi.” Hồ Tướng quân, cũng chính là Cô Nguyệt trở mình xuống ngựa, giao dây cương cầm trong tay cho quân gia, lập tức đi vào phòng trong.

“Ta thấy Hoàng thượng đó!”

“Ngươi chẳng phải thấy người hằng ngày sao? Ta vừa nãy cũng mới gặp người xong, chuyện này có cái gì hay đáng cho ngươi hô to gọi nhỏ?” Cô Nguyệt vào phòng trong mở tủ quần áo, bắt đầu thu dọn y phục.

“Ngươi lấy y phục làm chi a?”

“Hoàng thượng phái ta đưa công chúa đến Thánh Long quốc hòa thân.”

Lí Tĩnh Lam sùng sốt, nhú mày nhìn hấn, “Ngươi tại sao lại không cự tuyệt?”

“Vi sao phải cự tuyệt? Chuyện này vốn là đề nghị của ta, đương nhiên phải do ta hoàn thành!”

Lí Tĩnh Lam một phen đoạt lấy y phục của hấn, “Ngươi rốt cuộc là muốn như thế nào? Tại sao phải đề nghị hòa thân?”

Cô Nguyệt xoay đầu nhướng mày, “Khó có khả năng ngươi lại muốn thấy chúng ta gặp mặt trên chiến trường chứ?”

Lí Tĩnh Lam lần nữa sùng sốt, cúi đầu không nói.

Cô Nguyệt lại đột nhiên nở nụ cười, “Đừng lo lắng cho ta nữa, hấn sẽ không làm gì ta đâu, nói thử xem ngươi hôm nay đã gặp ai đi!”

“Long Ngự Thiên.” Lí Tĩnh Lam hoàn toàn không còn phấn khởi tinh thần nữa, nghĩ đến Long Ngự Thiên lúc này dù có không còn là Hoàng đế thì phải làm sao đây? Y chung quy vẫn còn là một nam nhân.

Cô Nguyệt không ngạc nhiên nhiều lắm, từ khi hấn nghe Lí Tĩnh Lam nói Hoàng thượng thì hấn đã nghĩ đến rồi, “Sau đó thì sao? Ngươi định làm thế nào? Đi gặp y ư?”

“Ta không biết, chỉ sợ y đã sớm cho rằng ta đã chết rồi chứ? Dù sao khi ta lướt qua y y cũng không nhận ra ta.”

“Hà tất phải nghĩ nhiều chuyện làm cho mình nhức đầu như vậy? Muốn gặp y thì cứ đi gặp đi!”

“Vậy còn ngươi? Ngươi sẽ đi gặp y chứ?”

Cô Nguyệt lắc đầu, “Sau này chung quy vẫn còn cơ hội, ta có chuyện quan trọng trong người, phải lập tức lên đường.”

“Gấp như thế? Không chờ vài ngày nữa sao?”

“Sứ giả Ngạc Uyển quốc đã mang thư của Hoàng thượng lên đường rồi, lần này tiến hành thương nghị hòa thân là bí mật tiến hành, nếu bị hấn cự tuyệt nhất định sẽ làm tổn thương đến thể diện của Ngạc Uyển quốc, cho nên chỉ có rất ít nhân mã lấy thân phận thương nhân tiến vào trong Thánh Long quốc.”

Lí Tĩnh Lam gật đầu tỏ ý đã hiểu, tiếp đó đưa tay đánh một quyền vào ngực Cô Nguyệt, xoay người rồi đi, “Sau này có cơ hội chúng ta lại cùng nhau uống rượu nữa.”

Cô Nguyệt nghe lời từ ngoài cửa bay vào cũng không đáp lại, hấn hiểu vì sao Lí Tĩnh Lam lại nói ‘sau này có cơ hội lại cùng nhau uống rượu’, mà không phải là ‘chờ khi ngươi trở về chúng ta lại cùng nhau uống rượu’. Ai thán một tiếng, Cô Nguyệt tiếp tục thu dọn y phục, lần này quay về Thánh Long quốc, e rằng sẽ không bao giờ có thể trở về đây được nữa!

Thật ra Cô Nguyệt hiểu, người đó liên tiếp không ngừng phát động chiến tranh, mục đích sau rốt cũng bất quá là để tìm ra mình hoặc bức mình lộ diện, một khi đã như vậy, tự mình cũng theo ý hấn mà trở về đi!

Trên đường quay về quốc cữu phủ, Lí Tĩnh Lam cứ luôn tự hỏi muốn hay không muốn gặp Long Ngự Thiên đây? Muốn gặp hấn, nhưng sau khi gặp xong thì sao? Ba năm rồi, hấn nhất định là nghĩ mình đã chết, hôm nay bản thân lướt qua cạnh hấn hấn cũng không nhận ra. Là nhất thời lệch mắt? Hay hấn đã không còn nhớ rõ tướng mạo của mình nữa? Chẳng lẽ hấn căn bản là không muốn nhận ra mình sao?

Bất tri bất giác đã đến quốc cữu phủ, xa xa liền nhìn thấy Trương Bưu con rể của Lâm Lộc đang đứng lưỡng lự ở cửa, nhìn thấy y giống như là nhìn thấy mẹ ruột mà nhào tới, “Thiếu gia, ngài đã về rồi! Mau vào trong xem đi! Chúng ta bị một tên ác nhân tới, vào cửa đã đòi tìm ngài, đập hư không ít thứ trong phủ, lão gia phu nhân không ở nhà, Lâm thúc cũng theo mẹ xuất môn đi lo liệu hàng tết rồi, ta không biết nên làm cái gì bây giờ nữa!”

Lí Tĩnh Lam thấy hấn vẻ mặt trông như sắp khóc đến nơi, không khỏi cảm thấy nghi ngờ, Trương Bưu mặc dù có hơi ngốc nghếch, nhưng không đến mức nhất gan, lại nói là quốc cữu phủ a! Còn đồ nào trên đường dám tới gây sự?

Bước nhanh vào trong quốc cữu phủ, chưa đến đã hô: “Ai to gan như vậy dám đến quốc cữu phủ gây rối?”

Mộc Thiên nghe tiếng cơ thể liền chấn động, từ từ quay người, chứng kiến một vết lam kia từ nơi sâu nhất trong kí ức lướt vào tầm mắt, không kềm nổi tựa vào cái bàn ghế hít một hơi. Không thể nào! Làm sao có thể? Kẻ đã chết ba năm trước kia làm sao lại...

Lí Tĩnh Lam nhìn thấy người trong thính đường quay đầu lại cũng ngây ngẩn cả ra, dừng bước không tiến, không biết nên dùng vẻ mặt như thế nào để đối mặt với người đó, có chút xúc động muốn chạy trốn, nhưng hai chân lại giống như đã bị đóng đinh trên mặt đất, không dịch được nửa phần, nhìn hấn từng bước một đi về phía mình.

Ổn định chút tâm tình, Mộc Thiên ôm con trai vào trong viện đến trước người đang ngây ra đó, không ai phát hiện đôi chân hấn dưới cảm bào đang run rẩy càng kịch liệt, cũng không ai phát hiện hấn cần phải nỗ lực đến bao nhiêu mới có thể nén lòng không ôm chặt lấy người trước mặt vào ngực.

Mỉm cười, lại mỉm cười, Lí Tĩnh Lam nhìn thấy người ở trước mắt này cười đến dị thường chói mắt, nghĩ hấn có thể giống như trước đây không, một tay kéo y ôm vào lòng, gât gao mà ôm, siết đến xương cốt y phát đau, thế nhưng...

Mộc Thiên khom người chấp tay thi lễ, khách khách khí khí hành lễ với y, “Tại hạ Mộc Thiên, mạo muội đến phủ có điều đắc tội, mong quốc cữu gia thứ lỗi. Mộc mẫu này sẽ về sai người mang đến gấp bội những thứ đã bị đập hư, Mộc mẫu xin cáo từ.”

Mộc Thiên dắt con trai chuẩn bị rời đi, Trương Bưu lại đưa hạ nhân tới cản đường hấn, Mộc Thiên cũng không nói, chỉ là nhướng mày nhìn Lí Tĩnh Lam vẫn còn đang ngẩn ngơ.

Lí Tĩnh Lam khoát tay, ra hiệu cho Trương Bưu thả người, Trương Bưu rất không phục, nhưng vẫn ngoan ngoãn lui qua một bên, tức tối nhìn Mộc Thiên đi ra cửa, “Người này thật kỳ quái, tới nhà người ta đập phá bậy bạ một hồi, chuyện gì cũng không nói, bởi một cái lễ đã chạy đi, thiếu gia cũng thật là, cứ như vậy thả hấn đi làm chi a? Nói thế nào cũng phải bắt hấn tống vào ngục ở đây mấy ngày mới được nha!”

Lí Tĩnh Lam điếc tai không nghe lời phản nản của hấn, trong đầu trống rỗng, chỉ có một ý niệm quanh quẩn trong lòng, hấn không nhận ta... Hấn không nhận ta! Nhìn thoáng qua hay thậm chí là liếc ta một cái cũng không, là không muốn nhận? Hay... Hay thật sự là không nhận ra?

“Thiếu gia? Thiếu gia ngài sao vậy? Thiếu gia ngài đừng khóc a!”

Tiếng kêu lớn của Trương Bưu lọt vào tai Mộc Thiên đang ở cửa, rồi đột ngột dừng bước, than nhẹ một tiếng giao Mộc Thanh Tranh cho Lí Nho Sinh chẳng biết đã ló mặt từ khi nào, xoay người nhìn đôi vai người bên trong viện kia đang không ngừng run rẩy, trong lòng không khỏi nổi lên một trận lửa giận. “Lí! Tĩnh! Lam!” Gần từng tiếng mà rống, chứng kiến người kia ngừng run, cũng không dám xoay lại. Lại than, trong lời nói tức giận có điểm chút thừa nhận bất đắc dĩ: “Chẳng lẽ người không muốn giải thích với ta một lời sao? Mỗi lần đều là ta cúi đầu xin lỗi trước, người không thể quan tâm ta nhiều hơn một chút sao?”

Lí Tĩnh Lam không nói gì xoay người, đôi mắt rung rung cong cong, lộ ra một nụ cười hết sức khó coi, nhưng lọt vào trong mắt Mộc Thiên lại là phi thường kinh diễm

==

(*) Tiểu cữu tử: em vợ

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Giá

(Gà)

“Ta nhớ người...”

Giống như buổi tối của rất nhiều năm về trước, một câu “Ta nhớ người” nhàn nhạt còn hơn ngàn vạn lời tỏ tình, trong lời nói chất chứa nỗi tương tư qua bao năm giống như ôm trọn lấy yếu mềm, khe khẽ hòa tan tất cả tâm tư trong lòng Mộc Thiên, lửa giận hừng hực dần dần chuyển thành yêu thương sâu sắc.

Bất đắc dĩ thờ dài, Mộc Thiên, không, Long Ngự Thiên ba bước cũng chỉ cần hai bước xoải dài đã đến trước mặt Lí Tĩnh Lam, một tay ôm y vào lòng, giống như những lần trước, ôm đến xương cốt y phát đau, ôm đến y không cách nào hô hấp...

Long Ngự Thiên cũng không để ý đang có người bên cạnh kinh ngạc nhìn bọn họ, một cái cúi đầu cắn lên chiếc cổ trắng ngần của y, cho đến khi trong lúc gần gũi nếm thấy chút vị máu tươi nồng đậm mới nhả, hơi đẩy người Lí Tĩnh Lam ra, đôi môi vương chút tơ máu khê nhếch, nói những lời bá đạo: “Không được lại rời khỏi bên cạnh ta! Không được tùy tiện rời đi nữa!”

“Không, ta muốn đi.” Lí Tĩnh Lam mỉm cười cự tuyệt, chứng kiến ánh mắt hần biến đổi, liền tiếp lời: “Đi theo người.”

Long Ngự Thiên ngốc lăng ra, ánh mắt chất chứa yêu thương mê đắm vô hạn nhìn y, mỉm cười tựa lên trán y, “Đáng ghét! Nghĩ xem ta tốt xấu gì cũng đã từng là quân chủ một quốc gia, nhưng lần nào cũng bị người khi dễ!” Tiếp đó trước mặt một đồng tượng bị hóa đá mà cực kỳ từ tốn hôn lên đôi môi mềm mại đã từng nghĩ rằng không bao giờ còn được chạm vào kia.

Lí Tĩnh Lam len lén vươn tay vòng quanh cổ hần, nhẹ nhàng đáp trả nụ hôn của hần. Chạy trốn lâu như vậy, lánh nhiều năm như vậy, kháng cự qua mấy nghìn ngày đêm, nhưng chung quy trốn không được lòng, kháng cự không nổi tình y...

Dù cho không thể lưu lại hậu thế thì đã sao? Dù cho bị thế nhân khinh bỉ lại thế nào? Yêu chỉ là yêu, nắm chặt liền không muốn buông tay ra nữa..... Chỉ là vì sao mình không thể hiểu được đạo lý trong đó sớm hơn một chút? Cũng may lúc này có thể hiểu được cũng không xem là đã quá muộn.

“Lí thúc thúc, phụ thân tại sao lại muốn ăn miếng miếng của thúc thúc xấu xa đó vậy?” Mộc Thanh Tranh ngửa khuôn mặt ngây thơ kéo kéo tay áo của Lí Nho Sinh.

“Ừm? Khụ khụ!” Lí Nho Sinh bị hành động dừng cảm này chủ nhân làm cho sợ ngây người bất thành linh hoàn hồn, không được tự nhiên ho khan hai tiếng, nhìn tiểu chủ nhân trong tay, trên mặt có màu hồng khả nghi, “Đó là vì cha người đang trả thù cho người, tốt lắm, chúng ta về nhà trước đi, cha người báo xong thù cho người rồi sẽ về.” Nói xong Lí Nho Sinh liền ôm Mộc Thanh Tranh bỏ đi. Chắc không cần phải báo cáo với chủ nhân chứ? Dù sao hần cũng không có thời gian để nghe.

Cho đến khi Lí Tĩnh Lam thấy mình sắp ngạt thở mà chết, Long Ngự Thiên rút cuộc đẩy người y ra, hai người ngấm nhìn nhau, cùng trông thấy lửa dục gọn sóng trong mắt nhau. Lí Tĩnh Lam lúc này mới nhớ ra, bọn họ vậy mà lại dám hôn nhau ngay trong đại viện nhà mình, không kềm nổi vội đẩy Long Ngự Thiên. Long Ngự Thiên nhất thời không kịp phòng bị rút cuộc bị y đẩy lùi lại vài bước, mới phát hiện hoàn cảnh của bản thân, hạ nhãn bên người chẳng biết từ khi nào đã lui đi hết, trong đình viện to như thế chỉ có hai người bọn họ đứng đối diện, không khỏi có hơi xấu hổ.

Một trận gió thổi qua, cuộn cuộn cát bụi bốc lên khỏi mặt đất, trầm mặc lặng lẽ.

Lại trầm mặc...

Cuối cùng, ngay lúc trận gió lạnh lần nữa thổi tới trên mặt, Long Ngự Thiên sực tỉnh, nhưng lại luống cuống như một thiếu niên làm sai chuyện, xấu hổ gãi đầu, nhìn Lí Tĩnh Lam mặt không chút thay đổi trước mắt. Tại sao lần thứ hai tương phùng lại là cái dạng này?

“Vậy...” Long Ngự Thiên mở miệng, cũng không biết nên phải nói những gì.

“Ừm?” Lí Tĩnh Lam nhướn mày chờ câu sau của hần.

“Cái đó... Ta đi trước...”

“Ừm”

“A?” Chẳng lẽ y không muốn nói gì sao? “Ta... Ta sẽ sai người đem mấy thứ bị đập hư tới.”

“Ừ”

“Ta đi đây a.”

“Được.”

Long Ngự Thiên xoay người, đi được hai bước lại ngoảnh đầu, “Ta đi thật đó a!”

“Ừ, đi đi!”

“Người...” Muốn nói cái gì đó, rồi lại không biết nên nói cái gì, cuối cùng Long Ngự Thiên chỉ đành chán nản quay người đi về phía cửa.

“Nhớ đưa đồ tới nhiều nhiều một chút, ít nhất phải gấp năm lần mấy thứ bị người đập hư, còn phải là thượng hạng nữa.” Lí Tĩnh Lam thân nhiên nói sau lưng hần.

“Ừm?” Long Ngự Thiên lại quay lại, khó hiểu nhìn y.

“Sính lễ.” Lí Tĩnh Lam mỉm cười khê, chớp mắt chạy vào thính đường.

“Ừ! Biết rồi!” Long Ngự Thiên dùng sức gạt đầu, miệng gần như toét tới tận mang tai, nhìn người kia đầu cũng không quay lại lao vào thính đường, đóng cửa phòng, lúc này mới phi thân bay đi, chớp mắt biến mất tiêu.

Lí Tĩnh Lam dựa vào cửa phòng đưa tay sờ sờ lên khuôn mặt nóng hổi, không khỏi khẽ cười thành tiếng, y vậy mà... Y vậy mà lại đòi sinh lễ của người ta, xem mình như nữ nhân mà gả đi! Ngẫm lại thật không cam tâm, tại sao không phải là hấn đưa ra yêu cầu chứ? Có điều nhớ tới vẻ luống cuống của hấn lúc đó thật đúng là đáng yêu mà! Đã từng ở ngôi vua mà cũng để lộ ra vẻ mặt đáng yêu như thế, e rằng trên thế gian này chỉ có một mình mình nhìn thấy thôi sao? Tính ra y cũng không xem như phải chịu thiệt gì lắm.

Long Ngự Thiên rời đi được một lúc lâu sau, từng rương hòm bảo vật được người ta cột tơ lụa đỏ thắm khiêng vào trong quốc cữu phủ. Lâm Lộc cùng thê tử của mình trở về phủ, nhìn thấy trong tiêu viện chất đầy xếp đống những rương lớn, Trương Bưu đang đứng ỉu xiu trong viện nhìn những cái rương đó, thì trong lòng không sao hiểu nổi.

“Đây là cái gì?”

Trương Bưu nghe tiếng ngẩng đầu, gọi một tiếng Lâm thúc, khom người mở vài cái rương, “Người tự nhìn đi!”

Lâm Lộc tức khắc tròn trĩnh hai mắt, ngây cả ra nhìn chằm chằm vào từng rương hòm châu báu ngọc khí, vải hoa tơ lụa, “Này này này...” Ngón tay run rẩy chỉ vào cái rương hết nửa ngày cũng không ra được một câu kết luận.

“Phiền nhích ra một chút.”

Lâm Lộc cứng ngắc xoay người, nhìn mấy người nâng ba cái rương đang chờ lão nhường đường, phía sau còn có người khiêng bàn ghế gì đó, khó đoán, tuyệt đối là giá trị xả xỉ.

Lâm Lộc lách người qua một bên, chờ người ta đặt rương xuống xong mới hỏi: “Tiểu ca nhi, xin hỏi là ai bảo đưa tới vậy?”

Người khiêng rương vỗ vỗ tay, lau lau mồ hôi trên trán, trời lạnh cực kỳ mà mấy lần khiêng rương tới lại tuôn ra một thân mồ hôi, “Là lão bản của chúng ta, ông mau sai người chuyển mấy thứ trong viện ra đi, tiếp theo còn mấy rương nữa lận!” Nói xong vung tay dẫn người rời đi, để Lâm Lộc đứng cứng họng tại chỗ không biết nên nói cái gì.

Khi chớp chạng tối, Lí Vệ Đình và Lí phu nhân cũng đã về phủ rồi, nhìn thấy rương hòm trong viện cũng không khỏi hoảng hốt, “Đây là sao?” Lí Vệ Đình hỏi bọn hạ nhân đang bận rộn dọn dẹp đồ đạc.

“Lão gia.” Lâm Lộc từ trong đám người đi ra, tới cạnh Lí Vệ Đình, “Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe Trương Bưu nói hồi chiều có một kẻ quai dị vào phủ, ôm thiếu gia...” Lâm Lộc nhìn sang bên cạnh một chút, tiếp đó nói bên tai Lí Vệ Đình: “Loạn hôn một trận, hơn nữa người này còn là một nam nhân.”

Lí Vệ Đình sững sờ nhìn Lâm Lộc, Lâm Lộc gật đầu với y, cả người Lí Vệ Đình không không chế được mà run rẩy, hỏi: “Thiếu gia đâu?”

“Thiếu gia đang ở trong phòng ngủ, mặc cho ta có gọi thế nào cũng không mở cửa.”

Lí Vệ Đình vượt qua đống rương hòm đặt lộn xộn trong viện, nhanh bước về phía phòng ngủ của Lí Tĩnh Lam, Lí phu nhân không biết chuyện gì theo sát sau lưng y, “Lão gia, làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì rồi?”

Lí Vệ Đình mím chặt môi không nói, ra sức đẩy vào cửa phòng Lí Tĩnh Lam, “Tĩnh! Mở cửa, ta là cha đây! Mở cửa mau!”

Cửa phòng được người bên trong mở hé ra một khe, Lí Tĩnh Lam lộ đầu nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Cha.” Sau đó cúi đầu không nói, y vẫn chưa nghĩ ra nên nói chuyện này với phụ thân như thế nào mới được, rằng y cư nhiên trong lúc xúc động mà tự gả mình đi!

Lí Vệ Đình dùng sức đẩy mở cửa, kéo người Lí Tĩnh Lam xoay một vòng, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, “Y không làm con bị thương chứ? Đừng sợ, y lúc này không còn là Hoàng thượng nữa, Ngạc Uyển quốc vẫn là thiên hạ của Ngân Diệp, y không dám làm gì con đâu!”

Lí Tĩnh Lam lặng lẽ không nói, dè dặt liếc nhìn Lí Vệ Đình, lại nhìn Lí phu nhân ở bên cạnh, muốn nói lại thôi.

“Tĩnh, con chẳng phải là muốn nói gì sao?” Lí phu nhân hỏi.

Lí Tĩnh Lam gạt đầu, nhẹ nhàng lùi khỏi Lí Vệ Đình vài bước, “Cha... con đã tự gả mình rồi.”

“Ừm, gả đi thì tốt.” Một lòng một dạ đang nghĩ làm cách nào mới có thể khiến cho Long Ngự Thiên không gặp được Lí Tĩnh Lam nữa, Lí Vệ Đình không nghe rõ y nói gì đã liên gật đầu đáp, lập tức lại cảm thấy có điều gì đó là lạ, “Cái gì? Gả mình đi? Cái gì gọi là con tự gả mình đi?”

Lí phu nhân cũng ngạc nhiên, cau mày nhìn con mình, chờ y giải thích, nói thế nào thì Tĩnh cũng là một nam nhân, bảo cưới cũng không sao, còn nói gả đi, này chưa biết phải gọi là gì a?

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Vĩ Chương

(Chương cuối)

Quốc cữu phủ một đêm đèn đuốc sáng trưng, Lí Tĩnh Lam và phụ mẫu tiến hành một cuộc thảo luận, từ ngày mình tiến cung mà kể tới, nói đến tình cảnh của mình lúc này, tiếp theo quỹ xuống đất chờ phụ mẫu xử lý.

Lí phu nhân cầm một cái khăn tay khóc đỏ mắt, Lí Vệ Đình sắc mặt nặng nề lắc đầu than khẽ, nhẹ bước đi tới đi lui trong phòng. Cứ như vậy, Lí Tĩnh Lam quỳ một đêm, Lí phu nhân khóc một đêm, Lí Vệ Đình bước một đêm.

Cho đến khi sắc trời sáng bạch, bọn hạ nhân cũng đã rời giường bắt đầu công việc một ngày, Lí Vệ Đình mới dùng chân ngồi xuống trước mặt Lí Tĩnh Lam, “Con thật lòng muốn ở chung với y?”

Lí Tĩnh Lam ngẩng đầu, nhìn Lí Vệ Đình sắc mặt vẫn trầm trọng như cũ, kiên quyết đáp: “Dạ” sau đó dập đầu một cái, “Hài nhi bất hiếu, không thể lưu hậu cho Lí gia.”

Lí Vệ Đình lại ai thán một tiếng, khoát tay, “Thôi thôi, con từ nhỏ đã là một đứa trẻ quật cường, chuyện đã quyết định rồi thì không cho người ta thay đổi, nhưng nói như thế nào cũng phải bắt y đến quỹ xuống gọi to ta một tiếng cha đi chứ?”

Lí Tĩnh Lam kinh ngạc đứng thẳng dậy, miệng nửa hé ra nói không nên lời.

“Khụ!” Lí Vệ Đình không được tự nhiên ho khan một tiếng, kéo Lí phu nhân hai mắt đỏ hoe vào lòng, “Ta và mẹ con nuôi con lớn như vậy cũng không dễ, không thấy con cưới vợ thế nào cũng không yên tâm, y cứ như vậy đem con ta cuỗm đi, chẳng lẽ bắt y quỳ xuống gọi một tiếng cha mẹ cũng không được sao? Hơn nữa ta chẳng phải đã quỳ trước y hơn nửa đời người rồi ư?”

Lí Tĩnh Lam không ngờ Lí Vệ Đình vậy mà lại dễ dàng ưng thuận việc này như thế, trong lòng không khỏi mừng rỡ như điên, nhưng đồng thời nghĩ đến phụ thân bất Long Ngự Thiên phải quỳ, không khỏi lại muốn thấy một con nhưc đầu. Mình nên nói với người đó như thế nào đây? Hắn từ nhỏ nhất định là đã bắt người ta quỳ rồi, mặc dù lúc này đã không làm Hoàng đế nhiều năm, nhưng chưa chắc sẽ quỳ qua ai, nếu muốn hắn quỳ trước phụ thân, hắn đồng ý sao?

Thực ra lo lắng của Lí Tĩnh Lam là hoàn toàn dư thừa, Long Ngự Thiên mặc dù đã làm Hoàng đế, được người trong thiên hạ quỳ lạy, nhưng hắn khi vẫn còn là Ngũ hoàng tử chưa đăng cơ làm Hoàng đế, đương nhiên cũng đã từng quỳ trước tiên đế, cho nên khi nghe yêu cầu đơn giản này của Lí Vệ Đình, Long Ngự Thiên lại một chút cũng không phản đối liền quỳ xuống, dập đầu một cái về phía nhị lão Lí gia, gọi một tiếng cha mẹ. Sau khi dùng cơm trưa, Long Ngự Thiên giúp Lí Tĩnh Lam thu dọn ít đồ đạc liền chuẩn bị rời đi.

“Cha, mẹ, các người yên tâm, mặc dù con không thể cưới hỏi hàng hoàng mà đưa Tĩnh vào nhà, nhưng con nhất định sẽ hảo hảo đối đãi y, cha mẹ không cần quá lo lắng con sẽ khi dễ y, Tĩnh sau này sẽ theo con đến khắp nơi trên thế gian tuần tra sinh ý, không thể thường xuyên hầu hạ nhị lão, nếu nhị lão có việc thì có thể đến bất cứ một hiệu buôn nào dưới cờ Mộc thị nội thành, cần gì cứ tùy tiện phân phó.” Long Ngự Thiên chấp tay thi lễ, thần thái cử chỉ đều là kính trọng đối với vợ chồng Lí Vệ Đình, đối đãi giống như với phụ hoàng mẫu hậu trước kia.

Lí Vệ Đình và Lí phu nhân không khỏi cảm thấy một hồi thương cảm, tâm tình tốt cuộc đúng như không nỡ gả con gái đi, khi Lan và Ngân Diệp bỏ trốn cũng không có được tâm tình như vậy.

Lí phu nhân đỏ mắt kéo tay Lí Tĩnh Lam nói: “Tĩnh, ở bên ngoài phải hảo hảo tự chăm sóc mình, nếu bị khổ thì mau trở về, bất kể có chuyện gì xảy ra mẹ cũng sẽ bắt Ngân Diệp thay con làm chủ, ngàn vạn lần không được ủy khuất chính mình.”

Lí Tĩnh Lam gật đầu đáp ứng, ôm mẫu thân nói lời trấn an nàng, khoe mắt liếc đến Long Ngự Thiên vẻ mặt đã tối đi nửa phần.

Những lời này nghe vào trong tai Long Ngự Thiên thật hết sức không dễ chịu, như thế nào người còn chưa đi với hắn mà đã lo lắng hắn sẽ khi dễ Lí Tĩnh Lam đây?

Lí phu nhân rút cuộc được Lí Tĩnh Lam cam đoan hết lần này đến lần khác sẽ thường xuyên về nhìn xem tình hình ở nhà, mới lưu luyến buông tay y ra, Long Ngự Thiên lập tức ôm y lên lưng ngựa, chấp tay nói tiếng cáo biệt liền thúc ngựa rời đi.

“Này!” Lí Tĩnh Lam trên lưng ngựa ngoảnh đầu lại, thấy vẻ mặt Long Ngự Thiên vẫn hắc ám mới hỏi: “Ngươi hình như rất không vui?”

“Chúng ta cũng không phải một đi không trở lại, cha mẹ như thế nào lại lo nghĩ ta sẽ khi dễ ngươi?” Long Ngự Thiên oán trách.

“Đó là bởi ta mỗi lần đều là vì ngươi mà bị thương.”

Long Ngự Thiên không nói, đột nhiên nhớ đến buổi tối ba năm trước kia, lộ ra vẻ áy náy, cánh tay ôm lấy hông Lí Tĩnh Lam siết chặt, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai y nói: “Sẽ không nữa đâu, ta về sau sẽ không bao giờ làm tổn thương ngươi nữa.”

Lí Tĩnh Lam cúi đầu, cũng nhớ lại buổi tối bị hấn cường bạo đó, nghĩ đến chuyện phòng the của hai người sau này, đôi má không nhịn được một cơn đỏ nóng, muốn hỏi chút gì đó, rồi lại không biết nên mở miệng như thế nào, quên đi, vẫn cứ thuận theo lẽ tự nhiên thôi!

Long Ngự Thiên một tay nắm dây cương, một tay ôm chặt Lí Tĩnh Lam, bởi vì phần đông người đều ở ngã tư đường trong thành, cho nên bọn họ buộc lòng phải đi thật chậm. Thấy người đi đường dùng ánh mắt phức tạp quay đầu nhìn về phía hai người trên lưng ngựa, đáy lòng Long Ngự Thiên cũng bắt đầu phức tạp lên, nhưng cánh tay vẫn ôm chặt như cũ không buông người trong lòng. Bất chấp về sau phải đối mặt với bao nhiêu loại ánh mắt khinh thường này, Long Ngự Thiên cũng sẽ không lựa chọn như thế để rồi sau đó hối hận, bởi vì, người kia đã lặng lẽ đưa tay mình đặt vào trong bàn tay hần, giống như một luồng ánh nắng rơi vào tâm hần, những tạp niệm trong lòng hần được xua tan hết thảy, chỉ để lại ấm áp tràn đầy.

Mình chính là thái dương a! Như thế nào lại để cho hần cam tâm hối hận?

Cũng giống như trong dự liệu, qua hết năm sau, công chúa Ngạc Uyển quốc lại được đưa về nước, chỉ là trong số nhân viên đi theo lại thiếu mất một chiếc bóng màu trắng.

Nguyên Thương năm thứ tư cuối xuân đầu hạ, Nguyên Thương đế tuyên bố thoái vị, tiểu hoàng tử bốn tuổi đăng cơ, sửa niên hiệu Thiên Tường.

Giao tiểu hoàng đế lại cho đại thần phụ chính liên quan, Nguyên Thương đế cũng giống Nguyên Đức đế đã biến mất trong hoàng cung, cùng mất tích với Nguyên Thương đế còn có một thị vệ tùy thân Cổ Nguyệt Cổ đại nhân.

Sau khi tiểu hoàng đế đăng cơ, đại thần phụ chính theo tiên triều của Nguyên Thương đế, kí kết hiệp ước chung sống hòa bình với Ngạc Uyển quốc và Vân Lan quốc.

Thiên Tường năm thứ ba, Long Ngự Thiên đi cùng Lí Tĩnh Lam, Mộc Thanh Tranh cùng Lí Nho Sinh và tùy tùng đến Vân Tường thành của Thánh Long quốc xem xét sinh ý, buổi trưa đi đến tửu quán ăn cơm, vừa ngồi vào chỗ, cửa liền tiến vào hai người, khiến cho mọi người trong tửu quán nhìn chăm chăm.

Nam tử cầm bảo màu nâu cao lớn anh tuấn, dáng người rắn rỏi, một cổ khí thế vô hình tỏa ra từ trên người hần, chẳng qua nụ cười hồ ly kia trên khuôn mặt lại ảnh hưởng làm đến uy nghiêm của hần; bạch y nhân đang giãy giụa trong ngực hần tuấn mỹ như trăng, một đôi mắt phượng tràn ngập lửa giận trừng nhìn kẻ không chịu buông mình ra, đôi môi mỏng nhếch lên, tuy đang tức giận, nhưng cũng có một phiến tư vị khác.

Lí Tĩnh Lam mỉm cười nhìn hai người đang âm thầm tranh chấp nhau ở cửa, quay đầu nói với Long Ngự Thiên: “Chúng ta gặp cố nhân rồi đấy!”

“Ừ.” Long Ngự Thiên gật đầu, nhìn ra được hần cũng có chút kích động.

“Hôm trước Tam sư huynh gửi thư nói đại thọ bảy mươi của sư phụ sắp đến rồi, mấy năm nay không đến chúc thọ lão nhân gia người, ta muốn quay về xem xem.”

“Ừ, ta đi cùng người.”

Lí Tĩnh Lam tiếp tục cười, nhìn hai người ở cửa rốt cuộc đã phát hiện được bọn họ. Đưa tay vẫy chào về phía họ, nhưng tay kia lại lên nắm tay Long Ngự Thiên dưới bàn.

Nghe nói Nhị sư huynh đã ở cùng với Tam sư huynh, Đại sư huynh vì có người giúp y tặc mệnh, cho nên cũng đã qua được đại quan ba mươi tuổi, Tứ sư huynh đã thành thân, còn vui mừng ra được một vị thiên kim, phụ mẫu thân thể khỏe mạnh, hết thảy trong nhà đều bình yên, sư phục mặc dù đã bảy mươi, nhưng cơ thể cường tráng, bước chân vững vàng, Đại sư huynh từng quả quyết nói rằng sư phụ có thể sống đến hơn trăm tuổi.

Long Ngự Thiên nắm lại tay y, nhìn hai người đi vào, ghé đến bên tai y thầm hỏi: “Giờ đây người an tâm rồi chứ? Bọn họ xem ra rất hạnh phúc.”

“Ừ.” Lí Tĩnh Lam quay đầu dùng góc độ mọi người không nhìn thấy khẽ hôn lên má hần, “Ta cũng rất hạnh phúc, vì có người.”

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Phiên Ngoại Thiên Chi Thập Bát Niên Tiên

Mười tám năm trước, Vân Lan quốc vẫn còn là một tiểu quốc phụ thuộc vào quốc gia khác, bên trong nước chính chiến liên miên nhiều năm, thật là chiến tranh không ngừng, dân chúng lầm than.

Một năm đó, đúng là một năm lửa chiến rực cháy nhất, mà tân đế Vân Phàm tuổi còn trẻ. Ngay trước khi lâm vào nguy cơ vong quốc, các đại thần đã nhiều lần thương nghị, cuối cùng đi đến quyết định dùng phương thức cổ xưa nhất nhưng cũng hữu hiệu nhất để giải quyết tạm thời mối nguy cơ này – hòa thân.

Đông Kì lúc đó còn là một đại quốc, cũng là một quốc gia có đủ tính xâm lăng nhất. Đội ngũ hòa thân do Vân Phàm đề đích thân chỉ huy tiến đến, để biểu thị thành ý của Vân Lan quốc.

Rất buồn sè, Trường công chúa lúc ấy của Đông Kì đại quốc thật đúng là đã hợp ý Vân Phàm để tướng mạo đường đường, ôn hòa nho nhã này, nhưng Trường công chúa đó lại là hạt minh châu trong tay quốc vương Đông Kì, từ nhỏ đã bá đạo, hay đồ kỵ, sau khi biết được Vân Phàm ở Vân Lan quốc nguyên lai đã có một vị phi tử, thậm chí còn đang mang thai, Trường công chúa tuy ngoài mặt không nói gì, nhưng đã ngầm phái sát thủ đi.

Ngày thứ ba khi Vân Phàm đề khởi hành về nước, trong hoàng cung Vân Lan quốc xuất hiện một nhóm thích khách, nhưng may mắn thay khi ấy có đệ của Vân Phàm đề và tình nhân hắn đang ở đó, Di phi nương nương này và đứa con trong bụng nàng mới có thể nhặt về được hai cái mệnh.

“Di tỷ tỷ, tỷ có biết những người này không?” Lí Tương Đình tháo khăn che mặt của hắc y nhân ra, hỏi Di phi đã sợ đến ngần người.

Di phi lắc đầu, “Có thể là có người phái tới ám sát Hoàng thượng không?”

Vân Cảnh lắc lắc đầu, phát tay sai người đem thi thể ra ngoài, “Không đâu, Hoàng thượng đã đến Đông Kì quốc hòa thân, đây là chuyện mọi người đều biết, ai lại lúc này phái sát thủ vào cung ám sát Hoàng đế a? Rất rõ ràng, bọn chúng là nhắm tới người.”

“Sao lại thế?” Di phi tức khắc bay mất sáu hồn, “Bọn họ tại sao lại muốn ám sát ta? Là ai muốn ám sát ta?”

“Di tỷ tỷ, tỷ trước tiên đừng hoảng hốt, tỷ ngồi xuống uống chén trà, chúng ta từ từ nghĩ cách.” Lí Tương Đình đỡ nàng ngồi xuống, rót một chén trà cho nàng, ngáng đầu dùng ánh mắt hỏi Vân Cảnh.

“Này... Ta cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra, ta sẽ cho người điều tra trước xem sao!”

Nghe trả lời của Vân Cảnh, Lí Tương Đình tức giận dậm chân, “Còn điều tra? Chờ người điều tra xong rồi, nói không chừng Di tỷ tỷ đã sớm mất mạng!”

“Vậy nàng nói xem phải làm sao bây giờ?”

“Ta thấy không bằng thế này,” Lí Tương Đình đôi mắt xoay xoay vừa chuyển, lao qua trước mặt Vân Cảnh nói: “Di tỷ tỷ lúc này ở hoàng cung đã không còn an toàn nữa, không bằng người tiếp nhận Di tỷ tỷ vào trong cung của người ngụ, ta đây, sẽ lưu lại làm Di tỷ tỷ, ta cũng biết chút võ công, cho nên ngay cả có thích khách đến ta cũng không sợ! Sau đó những thứ khác sẽ chờ sau khi Hoàng thượng hỏi cung rồi lại định đoạt! Các người thấy thế nào?”

“Liều lĩnh! Quả thực là quá liều lĩnh!” Vân Cảnh không nghĩ nhiều liền một hơi bác bỏ đề nghị của nàng.

“Ta trái lại cho rằng cách này có thể làm được.” Di phi được cung nữ dìu đến trước mặt Vân Cảnh, “Ta cảm thấy đề nghị của Tương Đình không tồi, ta biết người đang lo lắng Tương Đình sẽ gặp nguy hiểm, nhưng Tương Đình chẳng phải biết võ công sao? Chúng ta chỉ cần phái thêm nhiều người bảo vệ nàng là được. Chẳng lẽ Vân Cảnh người nhân tâm chứng kiến ta và cháu trai chưa ra đời của người chết thảm trong cung sao? Hoàng thượng sau khi trở về người làm sao mà ăn nói với ngài a?”

“Ta...”

“Đi mà đi mà, Vân Cảnh, hảo Vân Cảnh của ta, người cho ta chơi đùa trong cung hai ngày thôi!” Lí Tương Đình như con mèo cọ vào chân làm nũng với hắn.

“Được rồi được rồi!” Vân Cảnh đánh không lại dây dưa của nữ tử mình yêu, đành phải đáp ứng, “Vậy anh nàng bên kia thì làm sao đây?”

“Chuyện này dễ lắm, ta sẽ nói với huynh ấy ta đến Niệm Từ am thanh tu rồi!”

Vì thế, vào lúc ban đêm, Vân Cảnh liền lên lút đưa Di phi về Vương phủ, đưa cô nương mình yêu lưu lại nơi ngọn nguồn nguy cơ.

“Ta hối hận, ta thật sự rất hối hận, hối hận ta lúc đó như thế nào lại đáp ứng nàng đây?” Vân Đế che mặt khóc, lộ ra vẻ hối tiếc tràn ngập trên khuôn mặt đã phong sương.

“Kế tiếp ra sao?” Lí Tĩnh Lam rót một chén trà cho hắn, “Sau đó nhất định còn xảy ra chuyện nữa chứ? Bằng không như thế nào lại có ta đây?”

“Sau đó...” Vân Đế uống một ngụm trà, hít sâu một hơi làm dịu tâm tình của mình.

Nửa tháng sau khi về nước, cũng thuận lợi kết hôn với Trường công chúa rồi, hơn nữa còn phong hậu cho nàng.

Sau khi hạ triều, Vân Phàm đề đã mấy tháng không gặp ái phi vội vội vàng vàng tiến đến hậu cung, nhưng không ngờ, đón hắn trong Thanh Trúc viên lại không phải là ái phi của hắn, mà là một nữ tử hắn không quen biết.

“Dân nữ Lí Tương Đình khấu kiến Hoàng thượng.” Lí Tương Đình nhìn thấy hắn cũng không chút hốt hoảng, hành lễ quỳ xuống.

“Nàng...” Vân Phàm đề nhìn quanh, không biết nên hỏi như thế nào.

“Hoàng thượng là tìm Di tỷ tỷ sao?” Lí Tương Đình đứng dậy, đi tới cửa nhìn ra ngoài, sau đó đóng cửa phòng, “Hoàng thượng mời theo thần đến đây,

Di tỷ tỷ ở ngay bên trong.”

Vân Phàm đế về mặt mê muội, đi theo Lí Tương Đình mặc y phục quý phi vào phòng trong.

Cửa vừa mở, một cung nữ liền lao đến, Vân Phàm đế đỡ nàng ổn định lại thân thể, đang định quát nàng không chút quy củ, liền phát hiện nữ tử trong ngực hẳn chính là Di phi mình mong nhớ ngày đêm, “Này... Đây là chuyện gì?” Vân Phàm đế nhìn qua Di phi đang khẽ nắc, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng trấn an, lại nhìn qua Vân Cảnh bên cạnh, “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Hoàng huynh.” Vân Cảnh hành lễ xong, khẽ thở dài một tiếng, “Có người muốn giết Di phi nương nương.”

“Cái gì?” Vân Phàm đế kinh hãi, một tay gắt gao ôm Di phi vào ***g ngực, cảm giác sợ hãi tràn ngập trong lòng, “Cái... Ai muốn giết ái phi của trẫm?”

“E rằng là Hoàng hậu.”

“Vì có gì?” Vân Phàm đế khó hiểu, “Trẫm đã tự mình đưa nàng từ Đông Kì cưới về nước, hơn nữa còn phong hậu cho nàng, nàng vì sao lại muốn giết ái phi?”

Vân Cảnh lấy một phong thư gấp lại từ trong ngực đưa cho Vân Phàm đế, “Đây là người của thần đệ bí mật điều tra được, Hoàng hậu từ nhỏ đã bá đạo, mang trong lòng đố kỵ nặng, ham muốn chiếm giữ rất mạnh, thần đệ nghĩ, nàng ta có thể sẽ không buông tha cho Di phi nương nương và hoàng tử trong bụng nàng.”

“Vậy... vậy trẫm... Trẫm nên làm gì bây giờ?”

“Hoàng thượng.” Di phi vẫn chưa hề mở miệng từ trước ngực Vân Phàm đế ngẩng đầu lên, dung nhan lê hoa đài vũ càng đặc biệt gọi người thương hại, nhìn đến Vân Phàm đế trong lòng đau xót, “Thần thiếp mấy ngày nay luôn ở Cảnh Vương phủ, nơi đó rất an toàn, thần thiếp định sau khi sinh nở thần thiếp mới trở về cung, khi đó, thần thiếp dù có chết, cũng để lại được long chủng cho Hoàng thượng, thần thiếp chết cũng nhắm mắt...”

“Nói ngốc nghếch gì chứ? Trẫm sẽ không để nàng chết!”

“Thần thiếp hiểu, vận mệnh Vân Lan quốc hiện nay rất nguy hiểm, hết thảy đều phải dựa vào Hoàng hậu nương nương, cho nên Hoàng thượng, ngàn vạn lần đừng vì thần thiếp mà làm cho Hoàng hậu nương nương không vui, thần thiếp chịu ủy khuất một chút cũng không sao, thần thiếp chỉ cần biết Hoàng thượng yêu thần thiếp là được rồi.”

Vân Phàm đế nhẹ nhàng lau đi dòng lệ đứt đoạn của Di phi, hít sâu một hơi, càng ôm nàng vào lòng gắt gao hơn, chớp chớp đôi mắt ướt, “Trẫm yêu nàng, trẫm cả đời này chỉ yêu nàng một người. Các người, trẫm nhất định sẽ hảo hảo thông trị quốc gia, trẫm nhất định sẽ bảo vệ nàng và đứa con.”

Cứ như vậy, Vân Cảnh lại mang Di phi về Cảnh Vương phủ, vì không để cho Hoàng hậu nương nương sinh lòng ngờ vực, tiếp tục lưu Lí Tương Đình lại trong cung...

“Ta vẫn không biết, nàng khi đó vậy mà lại đang mang thai con ta, cũng chính là con và tỷ tỷ con.” Vân đế nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Lí Tĩnh Lam, tựa hồ muốn nhìn thấy bóng dáng người yêu xưa, nhưng đứa bé này tướng mạo lại rất giống hẳn, “Hoàng hậu nương nương cũng không phát hiện được, hoàng huynh cũng luôn lấy lý do thương thảo đại sự quốc gia, vội ta vào cung hoặc đến Vương phủ của ta, mỗi lần nhìn bọn họ ân ái, ta lại đặc biệt nhớ Đình Nhi, nhưng ta cũng không thể đến thăm nàng, bởi vì Hoàng hậu nương nương đã bố trí tai mắt trong cung, ta không thể mạo hiểm như vậy. Cho đến tám tháng sau, ngày Quân Triết đầy tháng, hoàng huynh mới nói cho ta biết, Đình Nhi mấy tháng này ở trong cung sống qua thật không ổn, cơ thể nàng rất suy nhược, có thể sẽ sinh non.”

Vân đế một phen lau mặt, ôm ngực hít sâu mấy hơi, mới tiếp tục chậm rãi kể: “Ta không cách nào không chế bản thân, ta ảm hoàng huynh xuống đất, hung hăng đánh y, ta liều lĩnh vọt vào trong cung, nhưng nàng lại đóng cửa không gặp ta, ta biết nàng không muốn ta nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy của nàng, nàng không muốn ta tự trách mình, nhưng nàng không biết, nàng càng không cho ta nghĩ, càng khiến ta cảm thấy hổ thẹn, có lỗi với nàng.” Khi nói đến đây, Vân đế đột nhiên nắm hai tay Lí Tĩnh Lam, đôi mắt nhìn thẳng vào y hỏi: “Lam Nhi, con hận ta sao? Hận ta để cho mẫu hậu con rơi vào cảnh khốn cùng, nhưng ta lại bất lực.”

Lí Tĩnh Lam cúi đầu nhìn thoáng qua đôi tay khô héo kia, đôi tay đó đang run rẩy, phải nói là toàn bộ cơ thể Vân đế đang run rẩy, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, Lí Tĩnh Lam mỉm cười lắc đầu, “Đây là lựa chọn của nàng, vì người, vì Di phi nương nương và Hoàng thượng, vì quốc gia này, biết rõ sẽ nguy hiểm mà còn lựa chọn như thế, nàng... là một nữ nhân lương thiện.”

“Đúng, nàng là một nữ nhân lương thiện.” Vân đế gạt đầu, nhếch miệng cười khẽ một tiếng, “Hơn nữa còn là một nữ nhân ngốc nghếch khiến cho người ta phải lo lắng.”

“Sau khi sinh con, hoàng huynh vì để bù đắp nỗi ân hận cho chúng ta, đã ban thưởng nàng rất nhiều thứ, cũng tặng người đến bảo vệ nàng, không ngờ, một hành động đó hoàn toàn chọc giận Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu bắt đầu không còn kiêng nể nữa mà phái người đầu độc ba người mẹ con các người, hoàng huynh cuối cùng không thể chịu đựng được đã tước phong hào Hoàng hậu của nàng ta, Đông Kì quốc đưa quân áp sát, Đình Nhi trong một ngày đêm mang con và tỷ tỷ của con trốn ra khỏi cung sau đó liền không còn tin tức. Vân Lan quốc và Đông Kì quốc chính chiến năm năm, không biết là mẹ con sau khi qua đời ở trên trời có linh, không ngờ đình chiến một năm khiến cho sĩ khí các tướng sĩ đại chấn, cuối cùng làm cho Đông Kì quốc phải cúi đầu khuất phục.”

Sau khi Vân đế nói xong, bên trong một hồi im lặng, tĩnh đến chỉ có thể nghe được tiếng thở của nhau, Lí Tĩnh Lam cúi đầu thật thấp, không một nét biểu cảm, không biết y đang nghĩ gì.

Rất lâu, bất thình lình nghe được một tiếng cười khê, tiếp đó là tự giễu mà cười, dần dần, trở thành tiếng cười sảng sặc thê lương.

Vân Quân Triết thất thần từ trên ghế đứng lên, lùi về sau một bước, trên khuôn mặt tái nhợt hiện một nụ cười thâm thương, “Ha, ha ha! Ha ha ha ha... Khó trách, khó trách nhiều năm như vậy người cho tới bây giờ cũng không để mắt đến ta, khó trách bất luận ta có làm gì cũng không chiếm được tấn thưởng của người, nguyên lai... nguyên lai ta vốn không phải là con của người!” Vân Quân Triết gào to, cười điên cuồng, nhưng lại vô hạn bi thương.

“Ngã phạt từ bi, thiện tai thiện tai.” Ngoài cửa vang lên một thanh âm, đại môn đóng kín bị người mở ra.

“Hoàng... Hoàng thượng, vị sư thái này có kim bài do Hoàng đế ban cho, nô tài không thể ngăn cản.”

Vân đế phát phát tay để tiểu thái giám quỳ trên đất rồi đi, đứng lên đến trước mặt vị sư thái đó, hé miệng thở dốc, lại không biết nên nói gì.

“Chuyện cũ trước kia đã như mây khói thoảng qua, Hoàng thượng cần gì phải nói với đồ tăng ni phiền não đây?”

“Trẫm không làm được, không làm được nhẫn tâm như người thế kia, có thể chặt đứt hồng trần, nếu không nhìn thấy con ta một lần.”

Sư thái im lặng, đứng một lát thì rồi đi, xoay người hướng ra ngoài cửa, khi lướt qua bên Vân Quân Triết, thoáng dừng chân, sau đó tiếp tục đi về phía cửa, “Có tức là không, không tức là có, thế gian vạn vật, tứ đại giai không, có thì sao? Không thì sao?”

Mọi người nhìn bóng lưng đó biến mất trong bóng đêm, đều không lên tiếng hỏi, Vân Quân Triết tựa hồ đã tỉnh lại, cười khê một tiếng, quỳ xuống hướng về phía Vân đế, rồi thất thần đi ra ngoài cửa. Quỳnh Ngọc Công chúa do dự chốc lát, theo sát sau lưng.

“Lam Nhi, phụ hoàng muốn nói chuyện với con.”

Lí Tĩnh Lam mỉm cười, đứng dậy, “Thảo dân một mồi, không muốn nói gì cả, trừ khi là Hoàng thượng bằng lòng cho ta quay về Thánh Long quốc.”

“Con...” Vân đế cảm thấy một trận choáng váng, đỡ bàn ghế ngồi lên ghế, “Chẳng lẽ con liền như vậy chán ghét làm con của trẫm sao? Chẳng lẽ con không muốn bảo vệ vùng đất mẹ con đã dùng tính mạng để đổi lấy biên cương này sao?”

“Ta đến nơi này, chỉ là muốn biết nguyên do mọi việc, giờ đây tất cả đều đã rõ ràng, ta đương nhiên không cần phải ở đây nữa.” Lí Tĩnh Lam chậm rãi xoay người, nhìn Vân đế trợn trừng mắt, đột nhiên có chút không đành lòng, vì thế nhẹ giọng, “Hoàng thượng, Di phi nương nương nói rất đúng, chuyện cũ đã qua như mây khói thoảng, người cần gì phải chấp nhất? Vân Quân Triết làm con người mười tám năm, mặc dù không phải con ruột của người, nhưng y cũng lưu giữ huyết thống giống như người chẳng phải sao? Ta tin y vẫn luôn xem người như cha ruột của mình, mà ta, cũng không thể bỏ lại cha mẹ đã dưỡng ta mười tám năm, để một mình mình ở nơi đây làm Hoàng thái tử.”

Đại môn nhẹ nhàng được đóng lại, Vân đế cũng vẫn chưa hồi tỉnh, hẳn không biết chuyện gì đã xảy ra, hẳn chỉ là muốn con mình trở lại bên cạnh mình, chỉ muốn cho y điều tốt nhất, cho y hết thấy mọi thứ hắc có thể, bù đắp y những hờn hận của hắc. Tình yêu của hắc đối với y, chẳng lẽ đều là sai lầm sao? Vì sao? Vì sao con trai ruột của hắc không nhận hắc? Đình Nhi, nàng nếu ở trên trời có biết, nàng có thể nói cho ta biết hết thấy chuyện này rốt cuộc là vì sao không? Vì sao... vì sao...

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Phiên Ngoại Thiên Chi Vân Quân Triết

Ta gọi là Vân Quân Triết, là vương tử của Vân Lan quốc, phụ hoàng Vân Cảnh của ta, từng là Vương gia của đất nước này. Chẳng hiểu vì sao, tiên đế sau khi băng hà lại không truyền ngôi cho con trai độc nhất của ngài – Vân Quân Kì, mà là cho đệ đệ Vân Cảnh của ngài, cũng chính là phụ hoàng ta làm Hoàng đế.

Năm ấy ta mới tám tuổi, trước khi Vân Phàm đế lâm chung, phụ hoàng từng đưa ta đến trước giường thăm ngài. Vân Phàm đế nhìn thấy ta thì rất hài lòng, chống thân thể không chút sức lực ngồi dậy, nói chuyện với ta, dạy ta tôn sư kính trưởng, dạy ta đạo trị quốc an bang, nhưng lúc đó ta tuổi còn nhỏ, hoàn toàn không hiểu ngài đang nói những gì, chỉ nhớ rõ ngài nói tương lai sẽ có một người lên làm vương của quốc gia này, nhưng ngài lại không biết người kia sẽ là người như thế nào, bảo ta bất luận ra sao cũng phải trung tâm phò tá y.

Ban đầu ta còn cho rằng ngài đang nói Vân Quân Kì, sau này mới biết thì ra không phải, ngài nói người kia không biết sống hay chết, không biết có thể tìm được hay không, nhưng chỉ cần tâm còn hy vọng, thì nhất định sẽ phải tiếp tục tìm kiếm, bởi vì ngài nợ người kia, cũng là ngài nợ phụ hoàng. Rốt cuộc, Vân Phàm đế nhẹ nhàng vỗ về đầu ta, nói một câu sau cùng: “Hài tử, trẫm thật có lỗi với con.” Sau đó tay ngài từ trên đầu ta trượt xuống, dừng bên mép giường, không còn nâng lên nữa.

Ta vẫn luôn không hiểu câu nói cuối cùng đó của ngài là có ý gì, trong ấn tượng của ta, từ khi còn nhỏ đã như vậy, ngài rất yêu ta, đối xử với ta rất tốt, chỉ cần là ta muốn, ngài sẽ dùng hết khả năng tìm được cho ta, trái ngược với phụ hoàng, lại là xa cách ta, thậm chí ngay cả ánh mắt nhìn ta cũng lạnh như băng, để mẫu hậu và ta trong một tiểu viện, chưa bao giờ nhìn tới, trừ khi là Vân Phàm đế đến, người mới cùng Vân Phàm đế bước vào trong căn nhà

này, cũng chỉ có lúc đó, ta và phụ hoàng mới có thể ngăn ngui ở chung. Vân Phàm để đi rồi, ta liền trở về cạnh mẫu hậu, người cũng liền không xuất hiện nữa.

Mặc dù là như vậy, nhưng ta vẫn rất thích phụ hoàng, bởi vì phụ hoàng học rộng tài cao, võ công trác tuyệt, mẫu hậu thường nhắc đến phụ hoàng trước mặt ta, nói người là một anh hùng, ta cũng từng âm thầm thế trong lòng, sau này cũng phải là một anh hùng giống như phụ hoàng vậy.

Sau khi Vân Phàm để băng hà, mẫu hậu không hiểu sao cũng mất tích, ta từng hỏi phụ hoàng, phụ hoàng nói mẫu hậu qua đời, nhưng điều khiến ta luôn nghi hoặc chính là ta không nhìn thấy thi thể của mẫu hậu.

Ta theo phụ hoàng từ Cảnh vương phủ dọn vào trong hoàng cung to lớn thế này, từ đó danh hiệu của ta cũng từ Tiểu vương gia trở thành Tiểu vương tử.

Nhưng thứ khiến ta hài lòng nhất chính là, ta có thể mỗi ngày gặp phụ hoàng. Mỗi lần sau khi nhập canh, phụ hoàng sẽ ở thư phòng triệu kiến ta, khảo sát bài học mỗi ngày của ta. Đọc sách là chuyện rất buồn chán, nhưng vì có thể được thưởng của phụ hoàng, ta vẫn cố gắng đọc, hoàn thành nhiệm vụ người giao cho ta, nhưng, bất luận ta có hoàn thành xuất sắc như thế nào, phụ hoàng cũng không hề có một lời khen ngợi ta, thậm chí ngay cả một nụ cười cũng không ban.

Cho đến khi thật lâu về sau, ta mới biết được, phụ hoàng vẫn luôn tâm tâm niệm niệm một người, chính là “người kia” Vân Phàm để trước khi lâm chung đã nhắc qua với ta, ta không biết người kia là ai, nhưng ta có thể cảm giác được khi phụ hoàng nhắc đến người kia, thanh âm là ôn nhu như thế, ánh mắt là từ ái như thế.

Hết thấy điều này đều là thứ ta thèm muốn, nhưng phụ hoàng lại dành cho một kẻ xa lạ chưa từng thấy qua kia.

Ta hận, ta hận Vân Phàm để, ta hận phụ hoàng, ta hận bản thân, nhưng ta hận nhất vẫn chính là cái kẻ chưa từng gặp gỡ, cái kẻ đã cướp đi phụ hoàng của ta.

Ta sao? Ta luôn không hiểu, không hiểu phụ hoàng vì có gì không thèm nhìn đến đứa con vẫn luôn luôn bầu bạn bên cạnh người này? Nhưng lại vẫn kiên trì tìm kiếm kẻ xa lạ không biết sống chết đó?

Ta bắt đầu hăng hái đọc sách, bắt đầu chăm học võ công, bắt đầu mua chuộc lòng người, bắt đầu âm thầm cấu kết với người trên giang hồ, bắt đầu xây dựng thế lực của mình, bắt đầu... tìm kiếm người kia.

Mà khi bắt đầu hết thấy những chuyện này, ta mới mười ba tuổi.

Năm năm, năm năm ngăn ngui cũng là năm năm rất dài, ta đã có đủ thế lực để đối kháng với phụ hoàng, nhưng ta cũng không làm gì cả, bởi vì người vẫn luôn là phụ hoàng ta tôn kính.

Khi ta đem toàn bộ mọi thứ nói cho phụ hoàng, thì ta muốn được nhìn thấy từ trên khuôn mặt lạnh lùng đó của phụ hoàng một tia kinh ngạc, hoặc một biểu tình khác.

Nhưng không hề, phụ hoàng vẫn như cũ lãnh đạm nhìn ta, sau đó phát tay.

Ngay tại lúc đao phong băng lãnh đặt lên cổ ta, ta tuyệt vọng, phụ hoàng vì một kẻ xa lạ, mà động sát khí với ta.

Những ngày trong ngục cũng không khổ sở, ta chung quy vẫn là một vị vương tử, cho nên không thể đối đãi như bọn tội phạm bình thường thế kia với ta, nhưng tâm ta, lại lạnh, ánh mắt cuối cùng đó của phụ hoàng, đã đẩy ta vào địa ngục khốn cùng, ngày đêm chịu đựng giày vò.

Một tháng sau, thuộc hạ của ta báo lại, đã tìm được người kia rồi, ngay trong hoàng cung Thánh Long quốc.

Hận, là hy vọng sống sót duy nhất của ta.

Nửa tháng sau, ta từ trong ngục trốn đi, giết sứ giả đã đến Thánh Long quốc trước đó, vì hạ thọ của Thái hậu Thánh Long quốc, sau đó thế thân hấn, tránh thoát truy bắt của phụ hoàng, tiến vào biên giới Thánh Long quốc.

Ta rút cuộc đã nhìn thấy y, một kẻ diện mạo bình thường, lại tài hoa hơn người. Y mang theo nụ cười thần nhiên, dùng ngôn ngữ khác nhau trao đổi với sứ giả các quốc gia, sau đó phiên dịch cho mọi người trong điện nghe, ta đứng trong góc nhỏ, lặng lẽ nhìn y, càng nhìn càng cảm thấy hoảng hốt, bởi vì thật sự quá giống... .

Nhưng ta lại an ủi mình, Vân Phàm để và phụ hoàng là huynh đệ ruột, thúc cháu giống nhau thì có gì phải kinh ngạc? Bản thân chẳng phải cũng có ba phần giống Vân Phàm để sao?

Ta điều động xong vài tên đại tướng, định ngay trong Thánh Long quốc kết thúc tính mạng y, không ngờ, Quỳnh Ngọc muội muội ta chỉ gặp qua vài lần kia lại giúp y tránh được một kiếp, thậm chí còn đưa y về nước.

Trở về lãnh thổ Vân Lan quốc, lệnh truy bắt của phụ hoàng với ta vẫn chưa rút, ta lại không chống cự, ngoan ngoãn theo sát họ về cung.

Nhưng phụ hoàng lại không có thời gian chú ý đến ta, bởi vì người kia ngắt đi, phụ hoàng đang hỏi Quỳnh Ngọc chuyện liên quan đến y.

Điều này càng khiến lòng ta nguội lạnh, phụ hoàng nếu bắt ta, hoặc nghiêm khắc khiển trách, thậm chí cho trừng trị cũng được, bởi vì như thế ta còn có

thể lừa gạt chính mình, ít nhất, trong mắt phụ hoàng vẫn có sự tồn tại của ta.

Nhưng không ngờ, phụ hoàng ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc ta một cái, nguyên lai, từng ấy năm tới nay, ta trong mắt phụ hoàng, là giống như một vật cảnh ở trong cung, có thể có cũng có thể không.

Về sau, ta rút cuộc đã hiểu, nguyên lai suy nghĩ của ta là đúng, ta thật sự không phải con trai của phụ hoàng, mà là của Vân Phàm đế.

Đột nhiên lúc đó ta rất muốn cười, mà ta thật cũng đã cười lên, bao nhiêu năm qua, ta đã làm những gì? Cố gắng thực hiện tốt mọi thứ chỉ vì muốn được niềm vui của người, đến tột cùng, bất quá là náo loạn một trò hài của thiên đại thế thôi, mà vai hề trong trò hài này, cũng chính là ta.

Niềm vui? Người như thế nào lại vui vẻ? Người luôn luôn hận mình sao? Cho nên bất kể ta có làm xuất sắc hơn nữa, người cũng sẽ không để mắt đến ta nhiều hơn, chung quy, mạng ta chỉ dùng để đổi lấy mạng của nữ nhân người yêu và con trai người.

Ta không biết nên đối mặt với toàn bộ mọi chuyện thế nào, ta tự giam mình trong phòng, không ăn không uống, không muốn động, không muốn nói.

Cho đến khi có một ngày, y đến, mang theo nụ cười thân nhiên đặc biệt của y, đứng trước giường ta, cúi đầu nhìn ta, sau đó nói: “Ăn cơm”

Ta mở mắt ra, suy yếu nhìn y một cái, y cũng đến xem trò hài của ta sao? Lúc này đã khác xưa, y bây giờ là Đại vương tử của Vân Lan quốc, mọi người cũng vây quanh y xoay chuyển, mà ta đây một kẻ giả Vương tử thay thế thân phận y đến mười tám năm, rốt cuộc không người hỏi han, mặc cho ở trong này tự sinh tự diệt.

Y đi đến bên cửa sổ, xé toạc những mảnh gỗ thủng che trên cửa sổ xuống, mở cửa ra, căn phòng một thời gian dài không thấy ánh mặt trời nháy mắt bùng sáng, sáng đến ta không sao mở mắt ra được.

Y lại trở về bên giường, cầm bát trên bàn đút cho ta ăn, ta ngo ngoáy quay đầu, nhưng cơ thể nhiều ngày không ăn suy yếu vô lực, y một tay kèm đầu ta lại, một tay ngang ngược cầm thìa đặt bên môi ta, ta chỉ có cắn chặt răng, hạt cháo theo khóe miệng ta chảy xuống cổ, nhưng ta không có bất cứ cảm giác gì.

Ta ngây ngốc nhìn y, y gắt gao nhìn ta chăm chăm.

Hồi lâu, y múc một muỗng cháo cho vào trong miệng mình, tiếp đó ép qua phía ta. Tay y kèm giữ gò má ta, buộc ta không thể không há hàm răng cắn chặt, ngay khi hạt cháo theo yết hầu trượt xuống dạ dày, ta mới phát hiện y đã làm gì.

Cho đến khi ta uống hết toàn bộ bát cháo, y mới thờ nặng nhọc nhìn ta, “Người không thể chết được.”

Ta lúc đó không rõ, vì sao ta không thể chết được? Mãi cho đến sau này ta mới biết, vì tự do của y, nên ta không thể chết.

Cuộc sống sau đó vẫn luôn là y tiếp bên cạnh ta, bón ta ăn, lau người cho ta, thời gian còn lại là đọc sách cho ta nghe, hoặc là nói chút chuyện khác, nhưng ta vẫn như trước không hề phản ứng.

Đêm hôm nay, sau khi y chiếu cố ta ngủ rồi liền trở về phòng. Hơn nửa đêm trời nổi cơn dông, khiến ta giật mình tỉnh giấc, chẳng biết xuất phát từ ý gì, ta đột nhiên rất muốn ra ngoài dạo một chút, vì thế bất tri bất giác đã đến trước phòng y, bên trong đèn vẫn sáng như cũ, tựa hồ còn có người đang khóc, ta ở ngoài cửa đứng trong chốc lát, rồi lại quay về phòng mình.

Sáng thứ hai, y bê một chén cháo tiến vào, đây là lần đầu tiên ta nhìn kỹ y, y thực gầy, dường như gió thổi qua y cũng sẽ ngã mất, khí sắc thực tái nhợt, con mắt lại sưng đỏ, ta biết, đó là vì đêm qua khóc mà thành.

Trong ấn tượng của ta, y vẫn luôn là một kẻ thích cười, ôn nhu rồi lại thực kiên cường, là cái gì đã khiến y phải khóc đây?

Y cũng như thường ngày lui tới bón ta ăn, bờ môi y rất mềm, ẩm ẩm, trên người y có một loại hương thơm thoang thoảng ta gọi không ra, khiến cho ta nhớ đến có lần thuở nhỏ ngã bệnh, đó là lần duy nhất phụ hoàng bón ta ăn, ăn chính là phù dung canh, về sau cũng trở thành thức ăn ta thích ăn nhất.

Vô thức, ta khẽ mút đôi môi y, y thoáng sửng sốt, rồi khỏi bên môi ta, dùng chiếc thìa lạnh lẽo đặt lên môi ta, ta vẫn như trước lạnh lẽo kháng cự, phun ra toàn bộ cháo y đút vào trong miệng.

Y im lặng thờ dài một tiếng: “Người đến tột cùng là muốn thế nào?”

Đây là nhiều ngày tới nay y lần đầu tiên hỏi ta, ta không đáp, chỉ lẳng lẳng nhìn y.

Sau đó, y đi, hôm nay không đến phòng ta nữa.

Ban đêm, ta xuống giường đến trước cửa sổ phòng y, bên trong như trước đèn đuốc sáng trưng, y như trước đang khóc.

Sáng hôm sau, y vào phòng ta, không bón ta ăn, mà kéo tay ta dẫn ta vào trong viện tử. Chúng ta ở trong đình nghỉ ngự hoa viên ngồi một ngày, buổi trưa không ai ăn.

Cho đến buổi chiều, ta nghe trong bụng y truyền đến từng đợt tiếng ục ục, mới cầm lấy một khối điểm tâm đưa đến bên môi y, y nghiêng đầu sang chỗ khác, lạnh lẽo kháng cự, ta chợt cảm thấy rất buồn cười, y đang bắt chước ta.

Nhìn quế hoa cao đã chạm qua môi y, ta lưỡng lự chốc lát, tiếp theo khẽ cắn một miếng.

Y mỉm cười, sau đó cầm lấy một khối điểm tâm khác bắt đầu ăn.

“Nói chút chuyện của ngươi đi! Ta muốn nghe.” Đây là gần một tháng này ta lần đầu tiên lên tiếng, thanh âm xa lạ đến ngay cả bản thân cũng giật nảy.

Y kinh ngạc nhìn ta, ngay cả điểm tâm đưa lên miệng cũng quên cắn, vẻ mặt ngốc lăng đó tăng thêm chút màu sắc trên khuôn mặt tái nhợt của y, rất đáng yêu.

Sau đó y khóc, từ từ trút ra những tình cảm y không cách nào thừa nhận, cũng không lưu hậu thế.

Ta biết y đã kềm nén rất lâu, vì không người để kể, chỉ có thể giấu trong lòng, muốn quên lại quên không được, mỗi lần nhớ đến, thống khổ sẽ tăng thêm, tuyệt vọng sẽ đưa y đến gần vực thẳm.

Bất tri bất giác, ta đứng lên, ôm thân người run rẩy của y vào lòng, y so với trong tưởng tượng của ta còn gầy hơn, ta hôn y, lệ của y trượt đến khoe môi ta, mẫn mẫn, có chứa chua xót nhàn nhạt, chẳng biết vì sao, tâm vốn chết lặng đột nhiên cảm thấy một cơn đau đớn, ta biết, ta đã yêu y, nhưng y, lại vĩnh viễn sẽ không thuộc về ta.

Cứ như vậy, trong mấy tháng sau, chúng ta cùng dùng bữa, cùng đọc sách, cùng đánh cờ, cùng thuật lại cuộc sống của riêng mình, y không còn khóc trước mặt ta, mà ta, cũng không làm chuyện gì với y nữa, chúng ta đều rất ăn ý không nhắc lại buổi chiều ngày đó, cho đến khi có một ngày, phụ hoàng không, là Hoàng thượng truyền đến tin bệnh tình nguy kịch.

Ta vẫn không hay biết, Hoàng thượng những năm gần đây cơ thể luôn không khỏe, nếu không phải gắng gượng chút hơi tàn chờ đợi tin tức con trai ruột, e rằng người đã sớm quy thiên.

Bệnh của Hoàng thượng tới rất nhanh, cũng rất mãnh, chỉ khoảng thời gian nửa tháng, đã liền theo hạc về tây thiên.

Nhưng người ra đi thực bình thản, là ngậm cười mà đi, bởi vì rốt cuộc, y vẫn lên tiếng gọi người một tiếng phụ hoàng.

Lão Thừa tướng lấy ra một phong thánh chỉ đưa cho y, y mở ra xem lướt, sau đó ném vào trong chậu than.

Bùng cháy thành tro.

Y mở cửa phòng, hô lên với các đại thần đang quỳ một loạt ngoài cửa: “Truyền khẩu dụ của Phụ hoàng – Đại vương tử Vân Quân Triết hôm nay kế vị!”

Tiếp đó y xoay người, quay về phía ta quỳ xuống. “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! -” Mọi người đập đầu.

Lão Thừa tướng nhìn lướt qua giữa chúng ta, sau đó vạt áo quỳ xuống, “Cựu thần khấu thỉnh Hoàng thượng thay y phục, ngay hôm nay kế vị!”

Một trận gió từ đại môn rộng mở thổi tới, ta cúi đầu nhìn y đang quỳ gối bên chân, đột nhiên, cảm thấy được thế gian vạn vật đều đã rời xa ta, chỉ chừa lại sự hiện hữu của y, mà y, cũng sắp từ trong sinh mệnh của ta tan biến...

Đêm hôm đưa tang Hoàng thượng, ta đến trước cửa phòng y, lưỡng lự rất lâu, rốt cuộc vẫn không vào.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta dẫn văn võ bá quan tiễn y đến cửa kinh thành, dọc đường đi chúng ta không nói gì, cho đến khi công công dâng lên hai chén rượu, y mới nâng chén hướng về phía ta nói: “Đáp ứng ta, những năm ngươi tại vị, vĩnh viễn sẽ không phát sinh chính chiến với Thánh Long quốc.”

Ta im lặng, uống cạn chén rượu thứ nhất.

“Đáp ứng ta, đừng khiến mình đau đớn nữa, bất cứ chuyện gì cũng đừng tự mình mạnh mẽ chống chịu, nhiều người chia sẻ, trong lòng sẽ thoải mái hơn nhiều phần, mà những người chia sẻ này, cũng sẽ đem trầm trọng của ngươi xem như trầm trọng của mình.”

Y mỉm cười, uống cạn chén rượu thứ hai.

“Bảo trọng.” Y nói.

Chúng ta nhìn nhau, cùng uống cạn chén rượu thứ ba.

Nhìn xe ngựa đi xa, ta chợt có một loại thôi thúc muốn ngăn y, nhưng ta biết ta không thể, ta cũng biết, ta sẽ nhiều hơn một phần cùng đau đớn nói không nên lời như y.

Y đi rồi, trở thành đợi chờ vĩnh viễn của ta, một sự đợi chờ vĩnh viễn không quay về, mà y để lại cho ta, cũng là nụ hôn ấm áp kia, lệ chua xót, cùng hương thơm nhàn nhạt cuốn theo ta mỗi đêm không chợp mắt...

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Phiên Ngoại Thiên Chi Đại Sư Huynh

Đêm khuya, Ôn Ti Tinh từ trong giấc mơ giật nảy mình bừng tỉnh, bật người ngồi dậy, khê thờ dốc trong bóng đêm.

Người bên cạnh xuống giường châm nến, rót một chén nước cho y, ôn nhu giam y vào lòng, “Làm sao vậy?”

Ôn Ti Tinh không nói, nhẹ nhàng rút vào trong ngực hắn, uống một hớp nước trong tay hắn, ngược mắt nhìn hắn thờ ra, suy nghĩ cảnh mộng vừa rồi chẳng biết là có ý nghĩa gì.

Lâu Mạnh Đào như trấn an khẽ vỗ về lưng y, lau mồ hôi trên trán y, “Ngủ đi!”

Ôn Ti Tinh ngoan ngoãn gật đầu, chui vào trong ổ chăn nhẹ nhàng khép mắt lại, nhưng khi Lâu Mạnh Đào đang tắt nến thì bất thành linh tung chăn xuống giường, vội vội vàng vàng nhăm ra ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn trời.

Lâu Mạnh Đào theo sát sau lưng, vung tay kéo y vào lòng, hơi hôn hển gầm nhẹ: “Ta đã nói không cho ngươi xem thiên tượng nữa!”

Ôn Ti Tinh từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, trong con ngươi đen sâu thẳm hiện lên một tia rối loạn, “Mạnh Đào! Mau, mau dẫn những nhân thủ này cùng ta đi cứu người!”

Lâu Mạnh Đào cau mày, một tay ôm ngang người y xoay lại, trong giọng nói đã có chút giận dữ: “Ngươi cho rằng mình còn có mấy cái mạng đủ để ngươi đi cứu những kẻ không quan hệ đó?”

“Y không phải kẻ không quan hệ, y là tiểu sư đệ của ta!” Ôn Ti Tinh khê quát, vung vẩy nhảy khỏi ***g ngực hắn, nhưng vì kích động, lại bắt đầu ho khan kịch liệt.

Lâu Mạnh Đào tiến đến, lòng bàn tay để sau lưng y độ một luồng chân khí cho y, lại bị Ôn Ti Tinh phát đi.

Cười khở một tiếng, Ôn Ti Tinh xoay người, chậm chạp đi về phía căn phòng, “Trong lòng ngươi, còn quan tâm chết sống của ta sao? Nếu quan tâm, vì sao ngay cả lời cầu khẩn nhỏ bé đó của ta cũng không đáp ứng? Nói yêu ta, liền khó khăn như thế sao?”

Lâu Mạnh Đào không nói gì, nhếch môi dõi theo bóng lưng y rồi đi, hai tay rũ xuống bên người siết chặt, khớp xương trở nên trắng bệch, thân người khê động, rốt cuộc vẫn là không đuổi theo...

Ôn Ti Tinh trở về phòng, khi quay ra đã thay đổi một thân y bào màu xám, trong tay mang theo thứ Lâu Mạnh Đào biết là Lăng Thiên Kiếm.

Lăng Thiên Kiếm là một thanh linh kiếm chí âm chí dương, vừa chính vừa tà, thân kiếm toàn thân màu đỏ sẫm, dài ba thước ba tấc, không có chuôi kiếm, cũng không có mũi, lại có thể chém sắt như chém bùn. Lăng Thiên Kiếm lấy linh khí hấp thụ được từ chủ nhân mà trở nên mạnh mẽ, chủ nhân có linh khí càng mạnh, nó ắt mạnh, khi linh khí của chủ nhân yếu, nó cũng yếu.

Từ sau khi lần trước Ôn Ti Tinh suýt chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma, Lăng Thiên Kiếm liền bị đặt trong phòng, luôn không dùng đến, lần này lại lấy ra thật đúng là khiến cho lòng người khiếp sợ.

Lâu Mạnh Đào tiến lên một bước, không nói gì chắn ngang đường y.

“Tránh ra!”

“Ngươi nên biết, ngươi không phải đối thủ của ta.”

“Thì sao?” Ôn Ti Tinh liếc mắt, nhướng mày nhìn hắn, trong con ngươi đen kịt lóe lên khiến cho tâm Lâu Mạnh Đào điên cuồng kinh hãi.

“Trà kiếm lại đi!” Ôn Ti Tinh không hề lay chuyển, Lâu Mạnh Đào than nhẹ một tiếng, kéo y vào lòng, “Ta không muốn ngươi vì giết người mà mỗi đêm đều từ trong ác mộng giật mình tỉnh giấc, Ti Tinh, cho ta chút thời gian, ta...”

Ôn nhu của hắn khiến cho người ta tan nát cõi lòng, Ôn Ti Tinh khê khẳng nhắm mắt lại, hai hạt lệ từ trong mắt chảy ra, “Nhưng, ta không còn thời gian nữa.”

“Sẽ không đâu, ta sẽ không để cho ngươi chết!”

Lăng Thiên Kiếm từ trong tay rơi ra, Ôn Ti Tinh nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắn, hôn lên môi hắn, chớp mi che giấu thoáng bi ai gọn trong đáy mắt, y không nói với Lâu Mạnh Đào, tương lai không lâu sẽ có một hôn lễ, hắn mặc hi phục màu đỏ thẫm, ngồi trong gian phòng thuộc về họ, cùng một người khác uống rượu mừng, còn y đứng ngoài cửa, nhìn chiếc màn màu đỏ thẫm buông xuống, từ đó, trong lòng hắn, không bao giờ còn một người tên là Ôn Ti Tinh

nữa.

Thúy Hoàn đi không bao lâu, cửa phòng lại bị gõ vang, vốn tưởng là Phúc Thọ đến truyền lệnh, nhưng mở ra lại thấy Thục Phi đang mang thai đứng ở cửa, mặc dù có thai, nhưng vẫn không làm giảm bớt tư thái ung dung lộng lẫy đó của nàng. Lộ ra không chút che giấu trên khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành là chán ghét và ghen tuông.

“Không mời ta vào trong ngồi một chút?”

“Chúng ta hình như không có chuyện gì để nói chứ?” Lí Tĩnh Lam đương nhiên sẽ không quên ngày ấy trong thiên lao nàng ta đã làm những chuyện gì với y.

Thục phi đưa tay cản cánh cửa khép lại, “Có lẽ chúng ta có thể nói chuyện liên quan đến việc ngươi rời cung.”

Lí Tĩnh Lam ngậy ra, tiếp đó nghiêng người để nàng vào cửa.

Sau hai khắc chung, một cung nữ diện mạo bình thường từ trong phòng đi ra, thẳng tiến đến cửa cung, từ trong ngực lấy một khối kim bài đưa cho thủ vệ, sau đó rời cung lên một chiếc xe ngựa.

“Lí công tử?” Mã phu khẽ hỏi.

Lí Tĩnh Lam gật đầu, tiếp đó phân phó nói: “Đến Tiểu Đàm thôn.”

Ôn Ti Tĩnh và Lâu Mạnh Đào cùng chung một chiếc xe ngựa, dựa vào tình báo của Quan Vọng lâu thu thập được mà lao về phía kinh thành, nếu không phải Lâu Mạnh Đào khẳng khái không cho y cưỡi ngựa, nói không chừng y giờ này đã sớm đến Long Thành rồi.

Đẩy mạnh cửa sổ màu xám, Ôn Ti Tĩnh lại hỏi: “Tiểu Ngư, còn xa không?”

“Công tử, sắp đến rồi.”

Lâu Mạnh Đào kéo y trở vào xe, “Nghỉ ngơi chút đi! Từ đêm hôm qua tỉnh dậy cũng chưa chớp mắt lại, y nếu đã là tiểu sư đệ của ngươi, chắc chắn công phu cũng không kém, ngươi đừng quá lo lắng.”

“Ừ.” Ôn Ti Tĩnh tựa vào trong ngực hắn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tuy cũng đã nghỉ như thế, nhưng giấc mộng đêm qua vẫn luôn quanh quẩn trong lòng, khiến cho y cảm thấy bất an.

Thời gian com chiều, đám người Lí Vệ Đình đang ngồi vây quanh trước bàn ăn, bất thành linh có hai người tiến vào phòng, Bạch Liên và Hàn Phong buông đũa, về mặt đề phòng.

Người tới chấp tay hành lễ, từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Hàn Phong.

“Là của Đại sư huynh?” Hàn Phong đưa ngọc bội cho Bạch Liên, nhìn hai người trước mắt hỏi: “Các người là ai? Tại sao lại có ngọc bội của Ôn Ti Tĩnh?”

Kẻ y bảo màu xanh tiến lên một bước, chấp tay với Hàn Phong bọn họ nói: “Tại hạ là Tu của Quan Vọng lâu, chấn hấn hai vị chính là sư đệ của Ôn công tử, Ôn công tử hiện tại đang là khách của Quan Vọng lâu, y ủy thác tại hạ đến báo cho các người, các người hiện nay không an toàn, phải lập tức rời khỏi nơi đây, vừa rồi khi chúng ta đến đã phát hiện trong góc tối có một nhóm người đang theo dõi, nhưng các người yên tâm, chúng ta không kinh động đến bọn chúng, khi các người rời đi tốt nhất cũng đừng kinh động đến chúng.”

“Có phải là bọn người đã cướp Lí Tĩnh Lam đi không? Bọn chúng rốt cuộc là ai? Cướp Lí Tĩnh Lam để làm gì?” Lí phu nhân đứng dậy hỏi, nàng đã từng là nhân sĩ giang hồ, đương nhiên biết cơ nghiệp của Quan Vọng lâu, tin tưởng lấy mạng lưới tình báo của bọn họ sẽ không thể không tra ra chuyện mất tích của Lí Tĩnh Lam.

Tu đang định đáp lời, đã thấy Bạch Liên ở gần đó bí mật nháy mắt với hắn, tuy có nghi hoặc, nhưng Tu vẫn lập liếm đi, “Chuyện này tại hạ không rõ lắm, nhưng Lí phu nhân xin yên tâm, lâu chủ của chúng ta và Ôn công tử đã tiến hành điều tra việc này, nhất định có thể cứu Lí công tử ra.”

Giống như khi đến, Tu và đồng hành của hắn lại vô thanh vô tức biến mất khỏi phòng.

Mọi người vốn đang vì lo lắng cho Lí Tĩnh Lam mà không còn lòng dạ nào dùng com, giờ nghe được tin này, càng ăn không vô nữa.

Lí Vệ Đình trầm tư một lúc, hỏi: “Lời của họ Tu đó, có thể tin không?”

Bạch Liên vuốt ve ngọc bội trong tay, ngẩng đầu chậm rãi nói: “Đại sư huynh có năng lực dự cảm tiên tri, sư huynh đệ chúng ta từng uống qua huyết từ

của nhau, Đại sư huynh nhất định cảm ứng được chuyện Lí Tĩnh Lam, cho nên mới phái người đến báo cho chúng ta biết.”

“Chúng ta hãy mau rời đi trước thôi! Đến khách *** Đại sư huynh nói đó chờ tin tức.” Hàn Phong nói: “Ta vào thành tìm một chiếc xe ngựa.”

“Đừng.” Bạch Liên lắc đầu, “Như vậy sẽ làm kinh động đến bọn chúng.”

“Chẳng lẽ muốn chúng ta đi bộ? Yên Thành, đối với những người biết võ công như chúng ta mà nói thì không tính là quá xa, nhưng Lí bá bá và Ngọc Hoàn thì sao?”

Đang nói, cửa đột nhiên vang lên một tràng tiếng chuông, một người dừng một chiếc xe ngựa đứng trước cổng, hô: “Hàn công tử có ở chỗ này không?” Hàn Phong nghi hoặc, còn chưa đáp trả thì người đó lại hô: “Kính thành có vị bằng hữu của ngài thỉnh tiểu nhân đến đón ngài tới tụ họp.”

Bạch Liên nháy mắt sáng tỏ mọi chuyện, đôi phương có thể là người của Quan Vọng lâu, “Mọi người mau lên xe ngựa đi!”

Lí Vệ Đình gật đầu, kéo Lí phu nhân theo Hàn Phong ra ngoài cửa.

Nhưng Ngọc Hoàn lại vẫn ngồi ở đó, thần sắc đại ra, chẳng biết đang nghĩ gì.

“Ngọc Hoàn?” Bạch Liên nhẹ nhàng gọi.

Ngọc Hoàn ngẩng đầu, nhìn y, “Bach công tử, Ngọc Hoàn... sẽ lưu lại. Nếu mọi người cùng rời đi, bọn chúng nhất định sẽ nảy sinh nghi ngờ.”

“Này... này được không?”

“Cướp thiếu gia đi, là Hoàng thượng sao?” Ngọc Hoàn khẽ cười khỏ, “Hoàng thượng vì sao lại nhất định không chịu buông tha cho thiếu gia đây?”

Bạch Liên không biết nên đáp như thế nào, cuối cùng chỉ lưu lại một câu: “Chúng ta sẽ trở về đón nàng”, liền như vậy rời đi.

.

Lí Tĩnh Lam xốc mành xe lên, nhìn cảnh vật càng ngày càng hoang vắng không nhận được hỏi: “Tiểu ca nhi, đây không phải là đường đến Tiểu Đàm thôn, người muốn đưa ta đi đâu?”

Xa phu đánh xe ngoảnh đầu nhìn y, cười lạnh một tiếng, “Mang người đến chỗ người nên đi.”

Lí Tĩnh Lam ngẩng người, liền hiểu rõ, mỉm cười. Lí Tĩnh Lam rời khỏi xe ngựa, đến ngồi cạnh xa phu, “Người tên gì?”

Xa phu cả kinh, quay đầu nhìn y một cái, chẳng hiểu y đang có ý định gì, “Ta, không tên không họ.”

Lí Tĩnh Lam thoáng nở nụ cười, nhìn tay mình không nói.

“Người đang nhìn gì?” Vốn không nên hỏi, nhưng xa phu vẫn hỏi, hẳn đã từng giết vô số người, thấy qua vô số người khi ngã xuống bên chân mình, tư thế khó coi đó lại không ai giống như y cả, biết mình sắp chết mà còn bình tĩnh như thế, thậm chí còn có thể mỉm cười.

“Đang nhìn cái này.” Lí Tĩnh Lam duỗi tay của mình đến trước mắt xa phu, lộ ra trên cổ tay là một đường sẹo, “Nếu không có cái này, người nhất định không phải là đối thủ của ta.”

“Hừ! Bị người cắt đứt gân tay sao?” Xa phu khinh khỉnh hừ lạnh. Hẳn nhĩ lực rất tốt nghe được sau lưng hình như có một chiếc xe ngựa đang chạy đến, quay đầu nhìn thoáng qua, hung ác nói với Lí Tĩnh Lam: “Quay vào trong xe đi! Đừng nghĩ đến cứu người khác, chẳng qua sẽ chỉ gia tăng thêm càng nhiều vong linh thôi.”

Lí Tĩnh Lam vẫn cười, nhưng cũng chưa trở vào trong xe.

Hai chiếc xe ngựa rút cuộc từ từ tiếp cận, xe ngựa phía sau vượt qua cản đường xe ngựa của Lí Tĩnh Lam, hai người từ trong xe nhảy xuống, đi về phía bọn họ bên này.

Xa phu cảm nhận kiểm bên hông, toàn thân đề phòng nhìn chăm chăm kẻ đang tới.

Lí Tĩnh Lam lần này khẽ cười thành tiếng, nhìn xa phu nói: “Xem ra ta cược thắng rồi!”

“Người nói gì đó?” Xa phu vừa chăm chú nhìn hai người càng đi càng gần, vừa hỏi.

“Khi nhận an bài của Thục phi, ta đã tự đánh cược với mình, ta cược là Đại sư huynh nhất định sẽ cảm ứng được ta gặp nguy hiểm mà đến cứu ta.” Lí Tĩnh Lam xoay đầu nhìn lướt qua hai người đã đến gần, trong đó có một vị đích thực là Đại sư huynh của y, y lại mỉm một nụ cười, tiếp đó đưa tay đẩy mạnh xa phu, “Cho nên, người sẽ chết.”

Xa phu nhất thời không đề phòng y, rút cuộc cứ như vậy bị đẩy xuống xe, Lâu Mạnh Đào cách đó không xa phi thân lên, sau hơn mười chiêu, xa phu cảm kiểm ngã xuống bên đường, không đứng lên nữa.

Lí Tĩnh Lam vào trong xe ngựa, lấy ra một kiện y bào màu lam khi ra cung thay cho hần, sau đó dùng kiếm rạch mặt hần, tháo chiếc trâm trên đầu xuống vuốt ve một chút, cuối cùng cài lên đầu người chết.

“Cảm tạ huynh, Đại sư huynh, huynh gầy quá.”

Ôn Ti Tĩnh cười một tiếng, muốn định như trước đây vỗ vỗ đầu y, lại phát hiện qua vài năm không gặp, y tiểu sư đệ này cao lớn không ít, không còn là đứa trẻ y vuốt tay ra là có thể chạm lên đầu được nữa.

Lí Tĩnh Lam thấy y vươn tay giữa chừng, biết y đang nghĩ gì, bèn khom người đưa đầu đến trước mặt y, “Đại sư huynh đã lâu không xoa đầu Tĩnh Lam rồi nhỉ!”

“Đệ à!” Ôn Ti Tĩnh vỗ nhẹ hai cái, ôm y vào lòng. “Lớn như vậy còn khiến cho Đại sư huynh phải lo lắng thế này.”

“Ha ha, thân thể Đại sư huynh thế nào? Tĩnh được người định mệnh của huynh chưa?”

Ôn Ti Tĩnh buông y ra, kéo Lâu Mạnh Đào bên cạnh, tựa vào trong ngực hần không nói gì chỉ cười.

Lí Tĩnh Lam sững sờ nhìn y, hồi lâu mới mỉm cười cay đắng, lệ, bất tri bất giác rơi khỏi khoe mi. Đáng chết! Như thế nào mới rời đi mà đã lại nhớ đến hần rồi?

.

Xe ngựa của đám người Lí Vệ Đình liên tục chạy về phía Yên Thành, Hàn Phong và Bạch Liên chú ý xe ngựa luôn luôn bị người bám theo, khi đi được khoảng hơn mười dặm, những người đó đột nhiên mất tăm tích, nghĩ rằng là bị người của Quan Vọng lâu giải quyết rồi, vì thế đoàn người tiếp tục đi về phía Yên Thành.

Hơn mười ngày sau, Lí Tĩnh Lam hội họp với vợ chồng Lí Vệ Đình trong một khách ***, mọi người tụ lại trong chốc lát.

Lí phu nhân đề nghị đến Ngạc Uyển quốc trước, Lí Tĩnh Lan hiện đã là Hoàng hậu, cũng sinh được một đứa con trai cho Ngân Diệp.

Hàn Phong và Bạch Liên quyết định rời đi, tiếp bước giang hồ, chẳng qua lần này là hai người dắt tay, không còn một người chạy, người kia đuổi theo nữa.

Ôn Ti Tĩnh đương nhiên theo Lâu Mạnh Đào trở về Quan Vọng lâu, thời gian của y đã không còn nhiều lắm, định trong thời gian cuối cùng bầu bạn bên cạnh người mình yêu.

Người đến đón Ngọc Hoàn gửi thư về, phòng đã trống không, người chẳng biết đi đâu. Lí Tĩnh Lam sau khi nhận được tin này chỉ cười khẽ, vẫn chưa nói gì, nhưng y tin tưởng Ngọc Hoàn sẽ hạnh phúc.

.

Một ngày nào đó, một chiếc xe ngựa đang chậm rãi chạy về phía đông, tiểu đồng đánh xe ngẩng đầu liếc nhìn trời, đột nhiên quay đầu hỏi vào trong xe: “Công tử, người mau nhìn, đám mây màu hồng này có phải rất kỳ dị hay không?”

Một bàn tay tái nhợt xốc màn xe lên, ngẩng đầu về phía nơi hần chỉ, lộ ra ngũ quan cân đối nhưng vẻ mặt hơi tái, chỉ có đôi mắt đen thâm thúy là níu giữ lại chút sáng ngời trên khuôn mặt, nhưng phối hợp với làn da quá nhợt nhạt, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy một con lạnh giá trong tâm.

“Ừ, đúng là rất kỳ dị, e rằng Thánh Long quốc sắp...”

Một bàn tay màu đồng thiếp che miệng y lại, sau đó y bị tay kia kéo vào trong xe, tiểu đồng đánh xe nghe được một giọng trầm hô lên: “Sau này không cho phép người lại xem thiên tượng nữa!”

Tiếp theo một trận ho nhẹ, một thanh âm yếu ớt nhưng chứa đầy ý cười hỏi: “Người đang lo lắng cho ta sao?”

Lâu Mạnh Đào không nói, lại đột nhiên cúi đầu hung hăng hôn lên môi y.

Rất lâu, ngay khi Ôn Ti Tĩnh sắp thở không nổi nữa, Lâu Mạnh Đào mới buông y ra, “Người sẽ không chết! Ta sẽ không cho người chết! Người, cả đời đều là người của ta!”

Ôn Ti Tĩnh cười khẽ, tựa vào trong ngực hần nhẹ nhàng nói: “Mạnh Đào, ta yêu người, người yêu ta không?”

Kẻ kia vẫn không trả lời, nhưng hần lại nâng một lọn tóc đen nhánh của Ôn Ti Tĩnh lên, nhẹ nhàng kết vào cùng tóc mình. . .

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Phiên Ngoại Thiên Chi Hạnh Phúc

Thử hỏi thế gian ai là người giàu có nhất? Từ cụ già tám mươi tuổi, cho tới đứa nhỏ ba tuổi, đều sẽ không chút do dự nói cho người biết – Mộc Thiên của Mộc thị môn hạ.

Không ai biết Mộc Thiên là người phương nào, bởi vì hắn không phải người – tất cả mọi người trong thương trường hỗn tạp đều phong hắn làm thần.

Bảy năm trước, có một kẻ bình thường mới đầu hai mươi tuổi, mang theo đứa con vừa đầy tháng xuất hiện trong một thành trấn nhỏ ở Thánh Long quốc, bắt đầu buôn bán châu báu; bảy năm sau, kẻ bình thường tuổi đã cận ba mươi nhưng chưa tròn ba mươi đã trở thành thần thoại trong miệng của các thương nhân.

Trong phố lớn ngõ nhỏ, mười cửa hiệu thì hết bảy cửa hiệu đã là họ Mộc.

Cũng không ai biết Mộc Thiên là người ra sao, chỉ biết tiền tài và thế lực của hắn không để cho người ta khinh thường, thậm chí cả Hoàng thượng cũng phải nhún nhường hắn ba phần.

Ba phần? E là mười phần cũng không đủ luôn đi?

Chẳng biết có bao nhiêu kẻ đã muốn lật đổ hắn, nhưng rốt cuộc lại rơi vào kết quả ngay cả thê thảm cũng không thể hình dung được.

Hôm nay, Mộc Thiên mang con trai vừa trở về nhà ở Thánh Long quốc, mới trong thời gian nhắc một chén trà nhỏ, đã có người nổi tiếng đến thăm.

Triệu lão bản nháy mắt với tiểu đồng bên cạnh mình, tiểu đồng cất bước tiến lên, rót một chén trà đưa ra trước mặt Mộc Thiên, “Mộc lão bản, mời uống trà.”

Mộc Thiên mặt không biến sắc tiếp nhận chén trà, nhưng trong bụng cười khổ. Từ bốn năm trước khi hắn tìm được nam tử mang tên Lí Tĩnh Lam đó đến nay, hình như người khắp thiên hạ đều biết hắn có sở thích đoạn tụ, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm, hắn yêu Tĩnh, cũng vui lòng để cho người khắp thiên hạ biết Tĩnh là người của Mộc Thiên hắn.

Con người chính là như vậy, nếu người là một tên vô danh tiểu tốt, bất luận làm chuyện gì đều sẽ bị người ta cho là trơ trẽn, nhưng nếu người có quyền có thế có tiền, bất luận làm cái gì cũng sẽ được người ta tán thưởng, thậm chí là nghịch thiên mà đi, vi phạm lễ thường.

Mộc Thiên nhướng mắt nhìn tiểu đồng đang cúi đầu phía trước, bất quá mới mười ba mười bốn tuổi, lộ rõ trên khuôn mặt điểm lệ là phù mị và ngây ngô hai loại khí chất hoàn toàn khác biệt, thân người gầy yếu khẽ run, quần áo thô mộc khó nén mùi phấn son, thoạt nhìn nhất định là đã bị người huấn luyện qua.

Từ sau khi mọi người biết hắn có sở thích đoạn tụ, khó tránh khỏi sẽ có người âm thầm tặng vài tiểu đồng như vậy, hoặc là dẫn hắn đến chỗ nam quan bàn chuyện làm ăn, nhưng trắng trợn đưa đến trong nhà như Triệu lão bản thế này cũng là lần đầu tiên, đó cũng là nguyên nhân mà Mộc Thiên cười khổ – chẳng biết đêm nay Tĩnh có chịu cho hắn vào phòng ngủ không đây?

“Người tên gì?”

Mộc Thiên đột nhiên lên tiếng, tiểu đồng sợ đến mức cả người chấn động, có chút lúng túng.

Triệu lão bản nghe hắn hỏi như vậy, mừng rỡ đến trên cái mặt nhăn nhoe cũng nở đầy hoa, lên đầy tiểu đồng một phen, quát: “Mộc lão bản hỏi người, còn không mau đáp lại?”

Mộc Thiên khoát tay, đặt chén trà trong tay xuống, “Y còn là một hài tử thôi! Đương nhiên sợ người lạ, không sao đâu.”

“Dạ phải.” Triệu lão bản tươi cười hòa theo, “Tiểu hài tử chưa thấy qua sự đời to lớn, không hiểu lễ độ, nhờ Mộc lão bản không chấp nhất, nếu thích, chỉ bằng lưu nó lại đi?”

Mộc Thiên ám muội cười còi, cười đến mức Triệu lão bản lòng tràn đầy sung sướng, nhưng nghe Mộc Thiên sau đó nói: “Không cần, trong phủ Mộc nữ không thiếu rối loạn.”

Lần này không cần Triệu lão bản nháy mắt, tiểu đồng ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống, “Mộc lão bản, tiểu nhân Cẩm Nhi, nguyện theo bên người Mộc lão bản, hầu hạ Mộc lão bản.”

Mộc Thiên cúi đầu, nhìn kẻ bên chân, một đôi mắt to như quả hạnh thoáng ngáng lệ khẽ chớp, Mộc Thiên hiểu rõ, nếu bản thân không thu nhận y, cuộc sống sau này của y chẳng biết sẽ gặp chuyện thê thảm ra sao, nhưng hắn tự nhận là không nên vì một kẻ như vậy mà làm mất lòng Lí Tĩnh Lam, dù sao, hắn từng là Hoàng đế, giờ đây lại là một thương nhân, nhưng trước nay chưa hề là nhà từ thiện.

Cửa phòng bỗng chốc bị đẩy ra, một thân ảnh màu lam nhạt lướt vào, nụ cười thần nhiên lộ ra trên khuôn mặt bình thường không tư sắc, Lí Tĩnh Lam thấy cảnh tượng trước mắt, phiêu mắt liếc qua hắn và Cẩm Nhi đang phát ngốc ra, cuối cùng dừng lại trên mặt Triệu lão bản.

Triệu lão bản đương nhiên biết y là ai, đứng dậy chấp tay lịch thiệp, giải thích: “Lí công tử đừng hiểu lầm, tiểu đồng của ta không cần thận đắc tội với Mộc lão bản, tại hạ đang bắt nó nhận lỗi với Mộc lão bản mà!” Nhưng trong lòng lại thầm oán hận Lí Tĩnh Lam phá hủy chuyện tốt của hắn.

Lí Tĩnh Lam hoàn lễ, “Là chuyện đáng trách gì đây? Còn muốn dập đầu tạ tội? Ngươi đứng lên đi! Mộc lão bản sẽ không trách ngươi.”

Cầm Nhi nghe lời đứng dậy, run rẩy lùi qua một bên, thầm rơi lệ.

Lí Tĩnh Lam tìm một cái ghế ngồi xuống, “Tĩnh Lam mới từ trong cung trở về, nghe hạ nhân nói Triệu lão bản đang ở đây, liền chạy sang, chỗ lễ độ không chu toàn mong Triệu lão bản thứ lỗi.”

“Sao đâu sao đâu, Lí công tử là người của Mộc lão bản, tại hạ nào dám có cái gì mà vốn bảo thứ lỗi?” Triệu lão bản khách khí cực kỳ, nhưng trong lời nói lại lộ ra vẻ khinh thường, nếu Lí Tĩnh Lam ngươi không phải là người của Mộc Thiên, Triệu mỡ ta há có thể để người vào trong mắt? Nói trắng ra, ngươi cũng bất quá là lấy sắc hầu người mà thôi.

Lí Tĩnh Lam cười cười, vẫn chưa nói gì thêm, từ trong ngực lấy ra một cuốn sổ con màu vàng đặt lên bàn, “Tĩnh Lam biết Triệu lão bản là thương nhân to lớn nhất Thánh Long quốc, tức khắc sẽ theo trào lưu, trong cung đang muốn tiến một loạt tơ lụa thượng hạng cho Hoàng thượng thêm y phục, chẳng hay Triệu lão bản có thể có hứng thú?” Nói xong, Lí Tĩnh Lam đẩy sổ con vào tầm với của Triệu lão bản.

Mộc Thiên cau mày, dùng ánh mắt thăm dò y đang chơi trò lừa bịp gì?

Lí Tĩnh Lam trừng mắt liếc hắn một cái, xoay đầu qua một bên, tuyên cáo y lúc này đang giận, tốt nhất ít chọc đến y chút đi.

Mộc Thiên chỉ có cười khổ, đừng nói đêm nay, xem ra một tháng này cũng khó trở lại phòng ngủ rồi.

Triệu lão bản lật sổ con, bên trong toàn lợi nhuận khiến cho hắn hưng phấn đến cả người đều run lên, “Lí... Lí công tử? Sổ sinh ý này thật sự giao cho Triệu mỡ làm?”

“Đương nhiên!” Lí Tĩnh Lam đến cạnh hắn lấy lại sổ con, “Có điều Triệu lão bản nếu không muốn làm sinh ý này, Tĩnh Lam cũng không miễn cưỡng.”

“Nguyên ý, nguyên ý! Nguyên ý cực kỳ!” Triệu lão bản không ngừng nói ba câu nguyên ý, cười ha ha đứng lên, vốn hắn chỉ là muốn bàn bạc với Mộc Thiên về việc buôn bán tơ lụa ở Giang Nam ấy, không ngờ lại có thể bắt được chuyến buôn vào hoàng cung này, nếu làm được, lợi nhuận đúng là gấp ba buôn bán bình thường, hắn làm sao lại không muốn?

“Nếu Triệu lão bản làm tốt, sinh ý từng mùa Tĩnh Lam đều có thể giao vào tay Triệu lão bản.”

“Chắc chắn, chắc chắn!” Triệu lão bản vui tươi hơn hờ cười, đột nhiên lại cảm thấy không ổn, “Nhưng mà Triệu mỡ không rõ, Lí công tử dựa vào cái gì mà đem chuyến buôn này giao vào tay Triệu mỡ? Mộc lão bản hoàn toàn đủ sức tự làm chẳng phải sao?”

Mộc Thiên không để ý khoát tay, “Toàn bộ mọi thứ để Tĩnh làm chủ.”

Lí Tĩnh Lam trong bụng mắng một câu cáo già, Triệu lão bản quả nhiên là cần trọng lại nghi ngờ, có điều trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười, “Triệu lão bản cũng biết, Mộc thị không đơn giản chỉ làm sinh ý ở Thánh Long quốc, trong cung Ngạc Uyên quốc và Vân Lan quốc cũng đều đặt hàng, mặc dù Mộc thị có khả năng đi buôn chuyến này...” Lí Tĩnh Lam có ý phiêu mắt liếc qua Mộc Thiên một cái, tiếp đó làm bộ thẹn thùng mà cúi đầu, “Sinh ý này làm được càng lớn, người lại càng vội, có đoạn thời gian ngủ cũng không yên giấc.”

Mộc Thiên thiếu chút nữa sặc cười, cũng may tự chủ của hắn mạnh hơn, nâng chén trà lên còn uống trà, che giấu ý cười ngăm trên môi, nhìn Lí Tĩnh Lam vẫn tự biến tự diễn làm ra một bộ oán phụ.

Triệu lão bản hiểu rõ, “Vậy Triệu mỡ phải đa tạ Mộc lão bản, đa tạ Lí công tử rồi, sau khi chuyện thành công, Triệu mỡ chắc chắn phải mở tiệc trong lầu lớn nhất chiêu đãi hai người.”

“Triệu lão bản khách khí quá, sinh ý mọi người làm, tiền tài cùng sản sinh thôi!” Lí Tĩnh Lam đứng dậy, giao sổ con cho Triệu lão bản, “Tĩnh Lam hơi mệt chút, xin phép vắng mặt trước, hai vị từ từ nói chuyện.”

“Không sao, Lí công tử đi thông thả.”

Triệu lão bản lại ngồi vào chỗ, nói chuyện phiếm với Mộc Thiên xong, khi đứng dậy rời đi, mới phát hiện Cầm Nhi đã không thấy tung tích nữa.

Lí Tĩnh Lam dừng người lại, quay đầu nhìn thiếu niên đang đi theo mình, ánh mắt sợ sệt, một kiểu bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Ngươi muốn nói gì?”

“Huynh... Huynh tại sao phải hại... hại Triệu lão bản?”

Lí Tĩnh Lam nhướng mày, bước vài bước tới gần Cầm Nhi, đưa tay nâng cằm y, ép y ngừng đầu nhìn mình, “Ngươi nhìn ra được?”

Cầm Nhi gật gật đầu, muốn cúi đầu xuống, lại vì tay y mà không thể động đậy.

“Ngươi tên gì?”

“Cầm Nhi.”

Lí Tĩnh Lam nhíu nhíu mày, “Sao lại giống tên của một nữ hài tử thế?”

“Ta trước kia không gọi là Cầm Nhi, là Triệu lão bản kiên quyết muốn ta gọi tên này, ta vốn tên là Đoan Mộc Phong.”

Lí Tĩnh Lam gật đầu, hình như đối với tên này hài lòng hơn, vỗ vỗ vai y nói: “Tiểu Phong, ngươi vào nói với Mộc lão bản, ta đã muốn lưu ngươi lại.”

Cầm Nhi, không, Đoan Mộc Phong chớp đôi mắt to, không rõ nguyên do nhìn y.

“Yên tâm, ta chỉ là cảm thấy ngươi có thể bồi dưỡng tài năng mà thôi, sẽ không để ngươi hầu hạ Mộc lão bản, cho dù ngươi có bằng lòng, ta cũng không muốn đâu!”

Một tháng sau, Triệu lão bản lại xuất hiện ở Mộc phủ, chỉ là lần này hắn không còn mang theo thần thái sáng láng, vẻ vang rọi vào người ta nữa, trái lại có chút nhếch nhác.

Sau nửa canh giờ, Lí Tĩnh Lam mới chậm rãi bước vào phòng khách, khách khách khí khí gọi một tiếng: “Triệu lão bản.” Nhưng trên mặt cũng không còn nụ cười thường thấy.

Triệu lão bản không thể giữ được phong độ của mình nữa, vừa thấy y tiến vào liền bỏ tới nắm lấy vạt áo y, hỏn hển quát: “Lí Tĩnh Lam! Ngươi có ý gì? Tại sao phải cao giá thu mua tơ lụa?”

“Sao thế? Triệu lão bản trước đó chẳng phải rất chắc chắn mà ăn chuyến buôn này sao? Hôm nay như thế nào lại biến thành bộ dáng như vậy?”

Triệu lão bản căm tức nhìn khuôn mặt trước mắt này, tức giận đến cả người run lên. Hắn một tháng trước sau khi rời đi liền bắt đầu lo liệu thu mua tơ lụa, không ngờ nửa tháng sau, Lí Tĩnh Lam lại cũng bắt đầu thu mua tơ lụa, hơn nữa giá cả so với hắn hoàn toàn cao hơn gấp đôi! Rất nhiều thương nhân tơ lụa từng đáp ứng hóa đơn nhận hàng với hắn đều đổi ý, một tháng, tơ lụa hắn mua còn chưa tới một phần mười trên đơn đặt hàng, đến hết tháng cũng là thời gian giao hàng, hắn nếu không giao tơ lụa ra, đó là khi quân uống thượng! Tuy không bị tịch biên xử tội cả nhà, nhưng cái khối đầu người trên gáy hắn này còn có thể bảo trụ được hay không lại là một chuyện khác.

Nghĩ đến đây, Triệu lão bản không khỏi hai chân mềm nhũn, quỳ gối bên chân Lí Tĩnh Lam, “Lí công tử, tiểu nhân trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có thể từ nữ nhân phải nuôi, cầu xin người thả tiểu nhân một con đường sống đi!”

“Khi những thương nhân bị ngươi chinh đến không còn đường để đi, thì li tử tán cầu xin ngươi như vậy, ngươi có nghĩ đến thả cho bọn họ một con đường sống?” Lí Tĩnh Lam hừ lạnh, “Triệu lão bản, muốn trách thì ngươi có thể tự trách chính ngươi, rõ ràng không có bản lĩnh ăn chén cơm này, lại kiên quyết muốn làm quá khả năng, cuối cùng tự đào hố chôn mình.”

“Ngươi!”

“Tĩnh Lam còn việc phải vội làm, trách không đưa tiễn.”

“Mộc Thiên đâu! Ta muốn gặp Mộc Thiên! Y tuyệt đối sẽ không cho ngươi làm như vậy!” Triệu lão bản từ trên đất bò lên, nghiêng ngã lao vào vọt tới trước mặt Lí Tĩnh Lam, chắn ngang đường y.

Lí Tĩnh Lam nhướng mày, buồn cười hỏi: “Y sao lại không cho phép ta làm như vậy? Bởi vì ngươi đã tặng cho y một tên nam sủng?”

Triệu lão bản kinh ngạc, hắn rốt cuộc hiểu được mình ở chỗ nào đã chọc giận người trước mắt này, “Lí Tĩnh Lam! Nói trắng ra ngươi cũng bắt quá là một nam sủng mà thôi, không có Mộc Thiên, ngươi Lí Tĩnh Lam chẳng là cái gì cả! Ta sẽ nhìn, nhìn ngươi có một ngày sau khi bị Mộc Thiên vứt bỏ, có phải hay không còn có thể cười được! Ngươi chờ xem! Ngươi sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như thế!”

Triệu lão bản sủa điên cuồng bị hạ nhân ném ra ngoài cửa, Lí Tĩnh Lam xoay người trở về hậu viện, không có Mộc Thiên y chẳng là gì cả ư? Hừ lạnh một tiếng, chẳng lẽ gọi y là Vương gia của Văn Lan quốc và Quốc chủ của Ngạc Uyển quốc nghe không bùi tai lắm sao?

Một tháng sau, Triệu lão bản vì không giao được tơ lụa mà bị Hình bộ thẩm vấn bỏ tù, nhưng Lí Tĩnh Lam vẫn chưa đuổi tận giết tuyệt Triệu gia, đã để sẵn tài đề con hắn chờ thời cứu lại, Mộc thị vì thu mua tơ lụa giá cao, mà Lí Tĩnh Lam lại nhất thời nổi hứng, đem tơ lụa đủ số đưa vào trong hoàng cung ba nước, hơn nữa một xu cũng không lấy, khiến cho Mộc thị hai tháng này hao hụt đến gần một nghìn vạn lượng bạc.

Mộc Thiên khi nghe con số đó cũng không để ý mà cười cười, “Chỉ cần y vui vẻ là được rồi.”

Lí Nho Sinh bắt đầu đi lắc đầu, “Gia, người không phải quá cưng chiều Lí công tử rồi sao?”

Mộc Thiên đặt bút trong tay xuống, liếc mắt nhìn hắn, Lí Nho Sinh khó chịu nhìn mình một cái, có loại thôi thúc muốn xoay người bỏ chạy.

Cảm giác của hắn quả nhiên không sai, chỉ nghe Mộc Thiên nói: “Nho sinh, Ngọc Hoàn gần đây khỏe không? Tình rất nhớ nàng, đưa nàng về nhà ở mấy ngày chứ?”

“Gia...” Bộ mặt Lí Nho Sinh trông rất ai oán, lúc trước cũng là Ngọc Hoàn luôn theo bên cạnh Lí Tình Lam, mà thò ơ với hắn kẻ làm trượng phu này, cho nên hắn mới quyết định dọn ra nhà lớn, nếu lại để Ngọc Hoàn quay về, hắn lúc nào mới có thể đạt lại được sự chú ý của mỹ thiếu nữ ấy a?

“Phụ thân! Không xong rồi!” Ngay khi ánh mắt hai người đang giằng co là lúc, một đứa nhỏ béo mập tung cửa chạy vào, lao thẳng đến ***g ngực Mộc Thiên, kéo ống tay áo hắn túm ra ngoài cửa.

“Thanh Tranh!” Mộc Thiên nhíu mày, “Chuyện gì mà lỗ mãng như thế? Phụ thân chẳng phải đã dạy con, làm chuyện gì cũng đều phải thận trọng, không được hoảng loạn sao?”

“Dạ, Thanh Tranh biết sai rồi.” Mộc Thanh Tranh chớp đôi mắt to vẻ vô tội, “Nhưng mà phụ thân, nhị phụ thân nói người phải về nhà mẹ đẻ, vừa rồi đã dắt ngựa ra đại môn.”

“Cái gì?” Mộc Thiên đại kinh, chỉ lưu lại một hàng khói mà biến mất khỏi thư phòng.

Mộc Thanh Tranh cười ranh mãnh, chớp mắt với Lí Nho Sinh, “Lí thúc thúc, đây là loại thận trọng khác trong truyền thuyết chẳng?”

Lí Nho Sinh cười thương cho nó một hạt dẻ nổ, xoa đầu nó: “Ngươi lá gan thật không nhỏ, ngay cả cha ngươi cũng dám đùa.”

Mộc Thiên cười một con khoái mã, vừa đuổi tới cửa thành, liền nhìn thấy bóng dáng của Lí Tình Lam, y cười một tuần mã màu trắng đang thông thả từ tốn rời khỏi thành, còn thỉnh thoảng chào hỏi người qua đường khi lướt qua.

Mộc Thiên rút cuộc thở dài nhẹ nhõm, thúc ngựa tới cạnh y.

Lí Tình Lam quay đầu nhe răng cười với hắn, vươn một bàn tay ra. Mộc Thiên bắt đắc dĩ lắc đầu, ôm y lên trên ngựa mình, vỗ vỗ con ngựa kia của y, để nó tự động về nhà.

“Muốn đi đâu?” Mộc Thiên hỏi.

“Lăng Sơn.” Lí Tình Lam kéo bàn tay lớn của hắn qua ngắm nghía, chậm rãi vẽ theo đường chỉ tay trong lòng bàn tay, đến chỗ ít người, mới nâng lên đặt bên môi khẽ hôn một cái, “Ta rất nhớ ngươi.”

Mộc Thiên khẽ cười ngây ngốc, đưa tay vòng qua eo lưng y, “Vậy ngươi tại sao lại không cho ta trở về phòng ngủ?”

Lí Tình Lam cúi đầu không nói, Mộc Thiên ở phía sau nhìn thấy mạng tai y đỏ bừng, cười đến mức càng sung sướng “Nguyên lai là ghen a?”

“Ai ghen? Ta mới là không có ruột gà nhỏ như thế! Thích người của ta hơn, thì ngươi mau bỏ ta đi, ta sẽ quay về Vân Lan quốc làm Hoàng hậu Vương gia.”

“Ngươi dám?” Mộc Thiên nguy hiểm nheo mắt, cắn một cái lên vai y, “Trong vòng hai năm không cho phép ngươi bước vào trong Vân Lan quốc một bước! Không, là ba năm! Ừm... Dứt khoát cả đời luôn đi!”

Lí Tình Lam ném qua một ánh mắt khinh thường, dùng khuỷu tay thúc hắn một cái, mắng một câu “Vô vị”, nhưng khóe môi lại không kềm được nhoen lên.

Ba ngày sau, Lí Nho Sinh nhận được một phong thư qua bồ câu, nội dung trong thư như sau: Chúng ta đã lên đường tiến đến Lăng Sơn, dự tính trong vòng một năm sẽ không về, hết thấy trong nhà giao cho ngươi làm chủ, nếu dám hao hụt một lượng bạc, ta liền đón Ngọc Hoàn về nhà ở luôn. Phụ: Nếu như thật sự cấp bách, có thể tìm Long Ngự Tường và Cô Nguyệt xin giúp đỡ, điều kiện tiên quyết là nếu ngươi có thể tìm được bọn họ.

Lí Nho Sinh đọc thư cả buổi mới bừng tỉnh hoàn hồn, rốt cuộc hiểu ra hắn bị mấy tên chủ tử này bỏ rơi, rất lâu sau, Lí phủ mới truyền ra một tiếng rống kinh thiên động địa: “Lí Tình Lam! Ta muốn giết ngươi!”

Xa ở một nơi khác nằm giữa thành trấn Lí Tình Lam đột nhiên rung mình một cái, lạnh run rục cổ lại.

“Sao vậy?”

“Ta cảm thấy được hình như có người đang mắng ta.” Lí Tình Lam vuốt đầu, có hơi cắn rứt lương tâm hỏi: “Chúng ta đối xử với Lí Nho Sinh như vậy có phải hơi tàn nhẫn quá không?”

“Không đâu, Nho Sinh thường trách ta cho hắn nhiệm vụ quá ít, khiến cho hắn không có cơ hội học hỏi kinh nghiệm, lần này vừa vận cho hắn thời cơ.” Mộc Thiên mặt không đỏ tâm không nhảy mà tung lời nói xạo, xoay người đặt trên thân Lí Tình Lam, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng hơi sưng đó.

“Lại muốn nữa? Không được, ta mệt rồi.” Lí Tình Lam đẩy hắn ra, thế nhưng hắn gần đây hình như ăn tới béo lên rồi, đẩy như thế nào cũng đẩy không được.

“Ai bảo ngươi hai tháng cũng không mở cửa cho ta? Là ngươi đáp ứng bồi thường ta...” Ngón tay trượt đi trên da thịt nhẵn bóng, gọi lên từng con run rẩy.

Lí Tĩnh Lam nhu mì cười, đưa tay vòng qua cổ hắn, khẽ cắn bờ môi hắn, “Ngày mai người công ta lên núi...”

Trăng rằm giữa trời chiếu rọi, mấy nhà vui vẻ mấy nhà lo. Bên này là đêm xuân đáng giá nghìn vàng, bên kia lại là múa bút thành văn lật xem sổ sách, trong tiếng bàn tính lách cách, thỉnh thoảng xen lẫn vài tiếng mắng chửi.

Trăng tròn trong mây cười trộm, sau đó ló ra tiếp tục nhìn nam nữ si tình trong thiên hạ, đêm đã khuya, chúc những kẻ có tình trên thế gian sẽ thành gia quyến.

Đừng làm việc quá sức a!

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Đại Giá Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.